

НОРА РОБЪРТС

Нора Робъртс ни държи в напрежение със своя най-нов роман за една жена, която има смелостта да застане срещу огъня и да се пребори с него.

СТЪПКИ ОТ ОГЪН

НОРА РОБЪРТС СТЪПКИ ОТ ОГЪН

Превод: Таня Виронова

chitanka.info

Пожарът, избухнал през една гореща августова нощ в семейната пицария, променя живота на малката Катарина Хейл. Балтиморската полиция ще арестува подпалвача. Но след като Рина става свидетел на бруталната красота на огъня, съдбата ѝ поема по друг път. Тя решава да стане следовател по пожарите.

Но Рина не е единствената, запленена от красотата на пламъците. Още някой е обсебен от това могъщество — но е обзет от желанието не да се бори с него, а да го притежава, да го използва за отмъщение...

След години обучение Рина най-сетне става член на специалния отряд за разследване на палежи. Силата и уменията ѝ постоянно са поставени на изпитание. Понякога работата пречи на личния ѝ живот. Но тя не може да обвинява мъжете — жена, покрита със сажди, която издава заповеди и мирише на пушек, не е най-привлекателната партньорка. Докато накрая среща Бо Гуднайт, който изглежда различен. Той се е опитвал да я намери години наред и сега, когато тя е толкова близо до него — живее в съседната къща — няма намерение да я изпусне.

Нито пък мъжът, който започва да я преследва със заплашителни среднощни обаждания и поредица от ужасяващи престъпления. Докато се опитва да открие причината — на обажданията, на пожарите, на омразата, насочена към нея, Рина ще се озове в най-ужасния ад, който някога е могла да си представи.

ПРОЛОГ

Пожарът започна с горещина, дим и светлина. Като свръхестествен звяр, проправяйки си път от утробата с нокти и зъби, той избухна за живот с крясък, който прерасна в оглушителен ропот.

И промени всичко за един великолепен миг.

Също като този звяр пожарът пропълзя по дървото и беляза с черните си, властни пръсти онова, което допреди малко беше чисто и светло.

Пожарът имаше очи — червени и всевиждащи, и разум, който бе толкова всепроникващ, така всеобхватен и могъщ, че запомняше всичко в орбитата си.

Той го виждаше като някакво живо същество — един позлатен, тъмночервен бог, който съществува само за да руши. Бог, който взема онова, което иска, без разкаяние, без угризения, без милост. С истинска пламенност и жар.

Пред него всичко падаше на колене — коленичещи молители, които го боготворяха, дори когато биваха изяждани.

Но той беше този, който го създаде. Така че той беше богът на огъня. По-силен от пламъците, по-хитър от топлината, по-зашеметяващ от дима.

Огънят не съществуваше, преди той да му даде живот.

Наблюдавайки го как приближава, той се влюби.

Светлината трепкаше по лицето му, танцуваше в омагьосаните му очи. Взе си една бира и се наслади на свежата ѝ студенина в гърлото си, докато по кожата му се разливаше топлина.

В корема му се надигаше възбуда, а в мозъка — учудване. Възможностите проблясваха във въображението му, докато пожарът се катереше по стените.

Беше прекрасно. Беше опияняващо. Беше забавно.

Докато гледаше как пламъците идват към него, той се изпразни. И в този миг съдбата му бе предопределена, жигосвайки с печата си сърцето и душата му.

1.

Балтимор, 1985

Детството на Катарина Хейл свърши през една августовска нощ, няколко часа след като „Ориоулс“^[1] разбиха „Рейнджърс“ на стадиона „Мемориал“, ритайки тексаските им задници — както се изрази баща ѝ — с девет на едно. Родителите ѝ бяха си взели една свободна вечер, нещо, което си позволяваха изключително рядко, за да заведат цялото семейство на мача, а това направи победата още по-сладка. Повечето вечери единият от тях, а най-често и двамата, прекарваха дълги часове в „Сирико“ — пицарията, получена в наследство от бащата на майка ѝ. Там преди осемнадесет години родителите ѝ се бяха срещнали, майка ѝ била млада, трептяща от живот осемнадесетгодишна девойка — така разказва историята — когато баща ѝ, двадесет и две годишният Гибсън Хейл, влязъл важно, за да си вземе парче пица.

„Влязох за една пица — обичаше да казва той, — а получих италианска богиня.“

Баща ѝ често говореше по този странен начин, но на Рина ѝ харесваше да го слуша.

Десет години по-късно той също така придоби и пицарията, когато дядо ѝ и баба ѝ решиха, че е време да обуйт своите обувки за пътешествия. Бианка, най-младата от техните пет деца и единствената им дъщеря, я получи заедно със своя Гиб, след като нито един от братята ѝ не я пожела.

Цели четиридесет и три години „Сирико“ се намираше на едно и също място в балтиморската Малка Италия. Възрастта ѝ надхвърляше годините на баща ѝ, един факт, който я удивляваше. Сега нейният татко, който нямаше нито капка италианска кръв във вените си, управляваше ресторанта заедно с майка ѝ, която пък бе италианка до мозъка на костите.

В „Сирико“ почти винаги беше препълнено и имаше много работа, но Рина не се оплакваше, когато трябваше да помага. По-голямата ѝ сестра Изабела хленчеше, защото понякога я караха да

работи в събота вечер, което ѝ пречеше да излиза на срещи с момчета или приятелки. Но Бела се оплакваше почти през цялото време и от всичко.

Най-много я беше яд, че най-голямата им сестра Франческа си имаше собствена стая на третия етаж, докато тя все още спеше с Рина. Ксандър също си имаше собствена стая, защото беше единственото момче в семейството, макар и най-малкият.

Да живее в една стая с Бела беше хубаво, дори забавно, докато сестра ѝ не навърши тринадесет и не реши, че вече е голяма, за да се занимава с нещо друго, освен да говори за момчета, да чете модни списания и да си играе с косите си.

Рина бе на единадесет и пет шести. Това пет шести беше съществено допълнение, защото означаваше, че само след четиринадесет месеца и тя щеше да стане на тринадесет. Напоследък това бе нейната най-пламенна амбиция, надвишаваща предишните ѝ, като например да стане монахиня или да се омъжи за Том Круз.

През тази гореща и душна августовска нощ, когато бе на единадесет и пет шести, тя се събуди в тъмното от остри болки, които прорязваха корема ѝ. Рина се сви на кълбо и прехапа устната си, за да спре стенанието, което напираше да излезе. В другия край на стаята, толкова далеч, колкото предполагаше новото положение на сестра ѝ, която се интересуваше повече от дългата си коса, отколкото да бъде кака, се дочуваше тихото похъркване на Бела.

Рина потърка корема си, за да прогони болката, и си помисли за хот-дога, пуканките и бонбоните, които бе излапала по време на мача. Мама я предупреди, че ще съжалява, и ето, че пак позна.

Не можеше ли поне веднъж да сгреша?

Рина се опита да се помоли, както я учеха монахините, така че някои малки прегрешения да ѝ бъдат простени. Но болката продължаваше!

Може би не беше заради хот-дога. Може би я болеше от удара, който Джоуи Пасторели ѝ нанесе в корема. Но той си получи заслуженото заради това, че я удари, скъса блузата ѝ и я нарече с едно име, което тя не разбра. Господин Пасторели и баща ѝ се скараха много грозно, когато баща ѝ отиде у тях, за да „обсъдят ситуацията“.

Чу ги как си викат един на друг. Баща ѝ никога не повишаваше тон — е, съвсем рядко, когато беше много ядосан. На майка ѝ се

случваше по-често, тъй като бе стопроцентова италианка и имаше гореща кръв и огнен темперамент.

Но този път баща ѝ направо крещеше на господин Пасторели. И я прегърна много силно, когато се върнаха вкъщи.

А после отидоха на мач.

Да не би пък да беше наказана, защото малко злорадстваше, че на Джоуи Пасторели ще му дърпат ушите? Или защото прие като нещо добро факта, че той я събори на земята и скъса блузата ѝ, тъй като след това всички отидоха на мача и гледаха как авлигите размазаха рейнджърите?

Възможно ли бе да има вътрешни наранявания?

Знаеше, че човек може да получи вътрешни наранявания и да умре, бе видяла това в „Спешно отделение“ — един от любимите сериали на Ксандър.

Мисълта, че може да умре, предизвика силен спазъм, от което очите ѝ се напълниха със сълзи. Рина понечи да стане от леглото — искаше да отиде при майка си, когато почувства нещо мокро между бедрата си.

Подсмърчайки от болка, объркана и засрамена, че може би се е подмокрила като някое бебе, тя се измъкна тихо от кревата и прекоси коридора към банята. Влезе в помещението с розови плочки и вана и вдигна тениската, с която спеше. На нея бяха щамповани „Ловците на духове“.

Когато видя кръвта по бедрата си, по тялото ѝ преминаха горещи вълни. Ето на! Наистина умираше! Ушите ѝ започнаха да звънят, обхвана я безсилно отчаяние. Когато следващият спазъм сграбчи корема ѝ, тя отвори уста да извика.

И изведнъж разбра.

Не, не умираше. Не страдаше от вътрешен кръвоизлив. Просто беше получила първия си цикъл.

Мама ѝ бе обяснила всичко — за яйцеклетките, за циклите и за това, че така се става жена. И двете ѝ сестри всеки месец имаха цикъл, а също и майка ѝ.

В шкафчето над мивката имаше „Котекс“. Мама ѝ бе показала как да го използва, а един ден тя се бе заключила в банята, за да се упражнява. Рина се почисти и се опита да не бъде мамино детенце.

Онова, което я притесняваше най-много, не бе кръвта, а мястото, откъдето идваше.

Но вече беше голяма, достатъчно пораснала да се погрижи за себе си, така както мама ѝ каза. Това бяха естествени, женски работи.

Тъй като се разсъни, а и сега вече беше жена, Рина реши да слезе в кухнята и да си вземе малко джинджифилова бира. В къщата бе непоносимо горещо — татко наричаше тези дни от август „горещници“. Пък и имаше толкова много неща да премисли сега, когато вече ѝ идваше. Взе чашата си, за да излезе навън и да седне на белите мраморни стъпала.

Беше съвсем тихо. Можеше да чуе как кучето на Пасторели лае ожесточено, сякаш някакъв болен старец кашля. Светлините на уличните лампи премигнаха. Това я накара да се почувства като единствения човек на земята, който е буден. Всъщност беше единствената на света, която знаеше какво става вътре в тялото ѝ.

Рина изпи питието и си помисли какво ще стане, когато след месец отново тръгне на училище. Колко ли от момичетата щяха да са получили своя месечен цикъл през лятото?

Сега щяха да започнат да ѝ растат гърди. Тя погледна към гръдния си кош и се зачуди какви ли ще бъдат. Как ли щеше да се чувства? Човек не усеща как расте косата му, нито ноктите на ръцете, но може би чувства как растат гърдите му.

Странно, интересно.

Ако започнат да растат още сега, докато стане на тринадесет, вече щеше да има гърди.

Рина седеше на мраморните стъпала, все още плоскогърдо момиче с нежно коремче. Ръкойката от медно руса коса се бе овлажнила от нощната влага, засенчените ѝ с дълги мигли кафяви очи започваха да натежават. Над десния ъгъл на устната ѝ имаше малка бенка, а на зъбите — скоби за изправяне.

В тази знойна нощ настоящето изглеждаше абсолютно сигурно, а бъдещето бе като замъглен сън.

Тя се прозя и премигна сънено. Когато се изправи, за да се прибере, погледът ѝ се плъзна надолу по улицата към „Сироко“, което е било там още преди баща ѝ да бъде роден. В първия миг реши, че трептящата светлина, която танцува в големия преден прозорец, е отражение, и си помисли — красиво е.

Устните ѝ се извиха в усмивка, докато наблюдаваше сиянието, но изведнъж цялата се напрегна от учудване. Не изглеждаше точно като отражение, а все едно някой бе забравил да загаси лампите, когато е затворил.

Изненадана, тя слезе на тротоара все още с чашата в ръка.

Прекалено заинтригувана и без да си помисли, че майка ѝ ще ѝ се кара, ако излезе съвсем сама посред нощ на улицата, пък макар и съвсем наблизо, Рина продължи да върви по тротоара.

И сърцето ѝ започна оглушително да думка, когато през завесата от сънливост започна да проумява какво става. През предната врата на ресторанта, която не бе затворена, а зееше като черна дупка, излизаше дим на талази. Светлините, които виждаше, бяха пламъци.

— Пожар! — прошепна тя, сетне започна да крещи. И не спря да крещи, докато тичаше обратно към къщи.

Никога нямаше да забрави тази нощ. Никога през живота си нямаше да забрави как стоеше заедно с цялото си семейство, докато „Сирико“ гореше пред очите им. Ревът на огъня, който се промушваше през счупените прозорци и се изстрелваше като светкавични златни кули в тъмното небе, беше като постоянно думкане в ушите ѝ. Пищяха сирени, струите вода от огромните маркучи свистяха, чуваха се викове и плач. Но звукът на пожара, неговият могъщ глас надвишаваше всичко.

Рина можеше да го почувства вътре в корема си като спазъм. Учудването и ужасът, както и смразяващата му красота пулсираха в нея.

Какво имаше там вътре, в огъня? Там, където влизаха пожарникарите? Горещо и тъмно? Плътно и ярко? Някои от пламъците изглеждаха като гигантски езици, които се извиваха и сякаш се опитваха да облизат и вкусят онова, до което се докопат.

Димът се въртеше и виеше, растеше и се издигаше. На очите ѝ лютеше, на носа също, вихреният танц на пламъците заслепяваше очите ѝ. Краката ѝ бяха все още боси, а асфалтът под тях пареше като нажежени въглени. Но Рина не можеше да отстъпи, не можеше да откъсне очи, сякаш гледаше невероятно опасен, спиращ дъха цирков спектакъл.

Вътре в ресторанта нещо експлодира и в отговор прозвучаха писъци. Пожарникарите с шлемове на главите, с лица, почернели от дима и саждите, се движеха като призраци в мъглата от дим. Като войници, помисли си Рина. Напомни ѝ на филм за войната.

Дори водата искреше, докато летеше във въздуха.

Чудеше се какво ли става вътре. Какво правеха тези мъже? Какво правеше пожарът? Дали като на война той се снишаваше и криеше, след което скачаше в атака — златен и искрящ?

Наоколо като мръсен сняг се сипеше пепел. Хипнотизирана, Рина пристъпи крачка напред, майка ѝ я хвана за китката, дръпна я назад и я прегърна с една ръка, като я притисна плътно до себе си.

— Стой тук — прошепна Бианка. — Трябва да сме заедно.

Но Рина просто искаше да види. Сърцето на майка ѝ биеше като барабан до ухото ѝ. Момичето обърна глава, погледна нагоре, за да попита дали не може да отидат по-наблизо. Съвсем малко по-наблизо.

Но на лицето на майка ѝ не бе изписано вълнение. В очите ѝ не светеше учудване, а блестяха сълзи.

Тя беше красива, всички казваха така. Но сега лицето ѝ бе някак сурово, сякаш е било изрязано с нещо много твърдо и острието е оставило дълбоки бразди по него. Сълзите и димът бяха зачервили очите ѝ. В косата ѝ имаше сива пепел.

До нея стоеше баща ѝ, с ръка върху рамото ѝ. И за ужас на Рина в неговите очи също имаше сълзи. Можеше да види как пожарът се отразява в тях, сякаш незабелязано бе успял да се промъкне вътре в него.

Това не беше филм, беше истинско. Нещо от тях, нещо, което бе тяхно цял живот, изгаряше пред очите им. Зад хипнотизиращата светлина и вихреното движение на пламъците вече можеше да зърне черните петна от стените на „Сирико“, мокрите сажди върху белите мраморни стълби, остатъците от счупени стъкла, стърчащи в рамките на прозорците.

На улицата и по тротоарите стояха съседите, повечето по пижами и нощници. Някои от тях държаха деца и бебета. Много плачеха.

Изведнъж се сети, че Пит Толино с жена си и бебето живееха в малък апартамент над ресторанта. Нещо сграбчи и стисна сърцето ѝ, когато погледна нагоре и видя димът да излиза и от горните прозорци.

— Татко, татко! Пит и Тереза!

— Те са добре. — Той я вдигна на ръце, когато тя се откъсна от майка си. Също както правеше, когато беше малка. И притисна лицето си към врата ѝ. — Всички са добре, не се безпокой.

Засрамена, Рина скри лице в рамото му. Не беше помислила за другите хора, не беше се сетила дори за нещата, останали вътре в ресторанта — картините и масите, покривките и големите фурни.

Мислеше само за огъня, за неговото вълшебство и могъщество.

— Съжалявам — проплака с лице, заровено в рамото на баща си. — Съжалявам.

— Шшшт, тихо. Ще го оправим — отвърна баща ѝ, но гласът му бе дрезгав, сякаш беше поел твърде много дим. — Аз мога да го оправя.

Успокоена, Рина подпря глава на рамото му и огледа лицата на присъстващите. Видя сестрите си, които се държаха заръка и майка си, която прегръщаше Ксандър.

Старият господи Фалко седеше на стълбите на къщата си, изкривените му пръсти държаха броеница. Госпожа Ди Салво от съседната къща стоеше права, прегърнала майка си през раменете. Видя с облекчение и Пит, седнал на бордюра, обхванал главата си с ръце. Жена му се бе сгушила до него и люлееше бебето.

След това видя Джоуи. Той стоеше, пъхнал палци в предните джобове на панталоните си, бедрата му сякаш подскачаха, докато наблюдаваше пожара. На лицето му бе изписано нещо като радост. Приличаше на лицата на мъчениците, нарисувани върху светите картини.

Това накара Рина да се притисне още по-плътно към баща си.

Сетне Джоуи обърна глава към нея, погледна я и се ухили зловещо.

Тя прошепна: „Татко“, но един мъж с микрофон застана пред тях и започна да задава въпроси.

Рина се опита да остане притисната към баща си, когато той я свали на земята. Джоуи все още я гледаше и се хилеше, и това беше по-страшно дори и от пожара. Но баща ѝ я побутна към сестрите ѝ.

— Фран, вземи брат си и сестрите си и ги заведи вкъщи.

— Искам да остана — сграбчи ръката му Рина. — Трябва да остана с теб.

— По-добре е да се прибереш. — Той се наведе, докато зачервените му очи се изравниха с нейните. — Вече почти свърши. Всичко свърши. Казах, че ще се оправя, и ще го направя. — Баща ѝ я целуна по челото. — Върви си у дома. Ние скоро ще дойдем.

— Катарина — извика майка ѝ. — Помогни на сестрите си да направят кафе и да приготвят нещо за ядене. За хората, които ни помогнаха. Това можем да направим за тях.

Приготвянето на храна никога не ги затрудняваше. Тенджери с кафе, кани със студен чай, дебели сандвичи. В кухнята сестрите ѝ за пръв път не се сдърпаха. Бела хлипаше шумно, докато работеше, но Фран не ѝ се скара за това. И дори когато Ксандър предложи да отнесе една от каните с чай, никой не му каза, че е прекалено малък и може да я счупи.

Въздухът бе напоен с миризма, която винаги щеше да помни, а пушекът висеше като мръсна завеса. Но те подредиха една съгваема маса на тротоара и сложиха на нея кафе, чай, сандвичи. Подаваха чаши и хляб на изцапаните със сажди ръце.

Някои от съседите се бяха прибрали по къщите си, далеч от дима и миризмата, далеч от падащите сажди и пепел, които се стелеха по колите като тънък слой мръсен сняг. Вече нямаше ярка светлина, но дори отдалеч Рина можеше да види почернелите тухли, реките от мокри сажди, дупките вместо прозорци, като избодени очи.

Саксиите с цветя, които двете с майка ѝ засадиха и поставиха на белите мраморни стъпала през пролетта, лежаха счупени, смачкани, мъртви.

Родителите ѝ стояха прави на улицата пред „Сироко“. Ръцете им бяха сплетени. Баща ѝ беше с джинсите, които бе грабнал при събуждането си, а майка ѝ носеше яркочервения халат, който ѝ бяха подарили за рождения ден миналия месец.

Дори когато големите пожарни коли си заминаха, те останаха там заедно.

Един от мъжете с шлем на пожарникар отиде при тях и те говориха доста дълго време. Сетне родителите ѝ се обърнаха, все още ръка за ръка, и тръгнаха към къщата.

Пожарникарят се упъти към руините на „Сироко“. Извади фенерче и потъна в тъмнината.

Прибраха останалата храна и внесоха вътре масата и напитките. Рина си помисли, че сега приличат на оцелелите в онези филми за войната, с мръсни коси и изморени лица. Когато храната бе прибрана, майка ѝ попита дали някой иска да спи.

Бела отново се разплака.

— Как можем да спим? Какво ще правим сега?

— Онова, което трябва. Ако не искате да спите, вървете да се измиете. Аз ще приготвя закуска. Вървете! Ще мислим по-добре, когато сме чисти и сити.

Тъй като беше трета по реда на раждането си, Рина винаги бе трета и за банята. Тя изчака, докато чу, че Фран излезе и влезе Бела. Тогава се измъкна от стаята си и почука на спалнята на родителите си.

Баща ѝ вече се беше измил и косата му все още бе мокра. Беше се преоблякъл в чисти джинси и риза. Лицето му изглеждаше така, сякаш е прекарал лоша болест или грип.

— Сестрите ти са окупирали банята, нали? — Той се усмихна леко, но усмивката не освети очите му както обикновено. — Можеш да използваш нашата този път.

— Къде е брат ти, Рина? — попита майка ѝ.

— Заспа на пода.

— О! — Тя прибра мократа си коса и я върза с лента. — Това е добре. Върви да си вземеш душ. Ще ти приготвя чисти дрехи.

— Защо пожарникарят влезе вътре, когато всички други си тръгнаха?

— Той е инспектор — отвърна баща ѝ. — Ще се опита да открие какво се е случило. Пожарната дойде толкова бързо благодарение на теб. Пит и семейството му са живи и здрави пак благодарение на теб, и това е най-важното. А ти защо беше будна толкова късно, Рина?

— Аз... — Тя почувства как по врата ѝ започва да пълзи червенина, когато си спомни за кръвта. — Трябва да кажа нещо на мама.

— Аз няма да ти се карам.

Тя погледна към босите си крака.

— Моля те. То е лично.

— Ще можеш ли да нарежеш малко наденица, Гиб? — намеси се Бианка. — Ще сляза скоро долу.

— Добре, добре. — Той притисна очите си с ръце. Когато ги свали, погледна отново дъщеря си. — Няма да ти се карам — повтори и излезе от стаята.

— Е, какво има, което не можеш да кажеш на баща си? Защо го обиждаш в момент като този?

— Не исках да го... събудих се, защото... защото ме болеше коремът.

— Болна ли си? — Бианка се обърна и сложи ръката си върху челото ѝ.

— Дойде ми.

— О! О, Боже! Момиченцето ми. — Бианка я притегли към себе си и я притисна силно. Сетне се разплака.

— Не плачи, мамо.

— Няма, няма. Толкова много наведнъж! Моята малка Катарина. Толкова загуби, толкова промени. Детенцето ми, моята bambina — тя се отдръпна леко. — Тази нощ си станала жена и благодарение на това спаси човешки живот. Благодарни сме за онова, което остана и ще се справим със загубите. Много сме горди с теб.

После целуна Рина по двете бузи.

— Боли ли те още коремчето? — Когато кимна, майка ѝ я целуна отново. — Първо ще си вземеш един душ, а сетне хубава гореща вана в моята баня. Ще направя така, че да се почувстваш по-добре. Искаш ли да ме питаш нещо?

— Не, знам какво да правя.

Майка ѝ се усмихна, но очите ѝ останаха тъжни.

— Тогава върви да се вземеш душ, аз ще ти помогна.

— Мамо, не можех да кажа това пред татко.

— Разбира се. Всичко е наред. Това са женски работи.

Женски работи. Фразата я накара да се почувства специална, а топлата вана успокои болките ѝ. Когато слезе долу, цялото семейство вече беше в кухнята. Баща ѝ я погали нежно по косата и тя разбра, че вече е научил новината.

На масата цареше мрачна тишина, някакво уморено спокойствие. Изглежда Бела беше свършила сълзите си — поне за момента.

Рина видя как баща ѝ хвана ръката на майка ѝ и я стисна, преди да заговори.

— Ще трябва да изчакаме, докато ни кажат, че е безопасно. Сетне ще започнем да чистим. Не знам какви са повредите, нито колко време ще ни бъде необходимо, преди отново да отворим ресторанта.

— Сега ще бъдем бедни. — Устните на Бела отново трепнаха. — Всичко е загубено и разрушено, няма да имаме повече пари.

— Да не би да нямаш покрив над главата или храна на масата, или дрехи на гърба си? — остро я скастри Бианка. — Така ли ще се държиш, когато сме в беда? Само ще плачеш и ще се оплакваш?

— Тя плака през цялото време — подчерта Ксандър, докато си играеше с парче хляб.

— Не те питам, мога да видя и сама. Баща ти и аз сме работили всеки ден петнадесет години, за да направим „Сирико“ хубаво и желано място в този квартал. А моят баща и майка работиха, за да го построят, повече години, отколкото можете да си представите. Нали не е изгоряло семейството ни, а само една сграда? Значи ще я построим наново.

— Но какво ще правим? — започна пак Бела.

— Спокойно, Изабела! — прекъсна я Фран.

— Исках да кажа, какво ще направим първо? — оправда се сестра ѝ.

— Имаме застраховка. — Гибсън погледна към чинията си, сякаш бе изненадан, че в нея има храна. Но взе вилницата си и започна да се храни. — Ще я използваме, за да възстановим или да строим наново. Имаме спестявания. Не сме бедни — добави, като погледна строго средната си дъщеря. — Но ще трябва да бъдем икономични толкова време, колкото е необходимо. Няма да можем да отидем на морето за Деня на труда, както планирахме. Ако застраховката не е достатъчна, ще трябва да посегнем на спестяванията си или да вземем заем.

— Спомнете си и за другите — добави Бианка. — Хората, които работеха за нас, сега нямат работа и няма да имат, докато не отворим пицарията отново. Някои от тях имат семейства. Не сме единствените, които пострадаха от пожара.

— Пит, Тереза и бебето — обади се Рина. — Може да нямат други дрехи, нито мебели. Бихме могли да им дадем.

— Добре, това е нещо положително. Александър, изяж си яйцата — нареди Бианка.

— Предпочитам какао.

— И аз предпочитам палто от норки и диамантена огърлица. Яж! Ще имаме много работа. Всеки ще трябва да поеме своята част.

— И никой, повтарям никой — подчерта Гиб, като вдигна и поклати пръста си към Ксандър, — не бива да влиза вътре, преди да получим разрешение.

— Дядо — промърмори Фран. — Ще трябва да му кажем.

— Прекалено е рано да му звъня с подобни новини. — Бианка побутна храната в чинията си. — Но скоро ще му се обадя, също и на братята си.

— Как е възникнал пожарът? Дали ще могат да ни кажат? — попита Бела.

— Не знам. Това си е тяхна работа. Нашата е да го възстановим. — Гибсън вдигна чашата си с кафе. — И ще го направим.

— Вратата беше отворена.

Баща й обърна очи към нея.

— Какво каза?

— Вратата, входната врата беше отворена.

— Сигурна ли си?

— Видях я с очите си. Вратата беше отворена, а светлините — огънят в прозорците. Може би Пит е забравил да заключи.

Този път Бианка протегна ръка и хвана ръката на мъжа си. Преди да успее да проговори, на вратата се позвъни.

— Аз ще отворя. — Тя стана. — Мисля, че ни чака много дълъг ден. Ако някой е изморен, да се опита да поспи сега.

— Свършвайте с яденето — нареди Гибсън. — И се погрижете за чиниите.

Фран се изправи заедно с него, заобиколи масата и прегърна баща си. На шестнадесет години тя беше тънка и грациозна, излъчваше женственост, за която Рина й завиждаше.

— Всичко ще бъде наред, татко. Ще го направим по-хубаво отпреди.

— Точно така, моето момиче! Разчитам на теб. На всички вас — добави той. — Рина, ела за малко с мен.

Докато излизаха от кухнята, чуха как Бела се възмуцава и мърмори: „Света Франческа!“

Гибсън въздъхна едва чуто, след което въведе Рина в дневната.

— Знаеш ли, момичето ми, ако не се чувстваш добре, мога да те освободя от домашните ти задължения.

Една част от нея искаше да се възползва от възможността, но вината натежа и взе връх.

— Добре съм, татко.

— Просто ми кажи, ако... не си.

Той я потупа по бузата и тръгна.

Тя се загледа след него. В нейните очи баща ѝ винаги изглеждаше висок, но сега раменете му сякаш бяха приведени. Искаше ѝ се да направи нещо, както бе сторила Фран — да му каже правилните думи, да го прегърне, но вече беше късно.

[1] Бейзболен отбор; означава също птица авлига, златен кос. — Б.пр. ↑

2.

Рина имаше намерение да се върне обратно в кухнята и да бъде добра. Като Фран. Но чу гласа на Пит, разтреперан, сякаш плачеше. А също и гласа на баща си, но не можа да разбере нито дума.

Така че се промъкна тихичко на пръсти към всекидневната.

Пит не плачеше, но изглежда всеки миг щеше да се разплаче. Дългата му коса падаше покрай лицето му, той се взираше в ръцете си, скръстени в скута.

Беше на двадесет и една години — бяха направили малко празненство в „Сирико“, само семейството, по случай рождения му ден. Тъй като работеше в пицарията от петнадесетгодишната си възраст, той беше част от семейството. А когато се разбра, че Тереза е бременна и трябва да се оженят, родителите ѝ им позволиха да вземат апартамента на горния етаж съвсем евтино.

Знаеше това, защото бе чула разговора на чичо Пол с майка ѝ. Подслушването беше нещо, заради което след това трябваше да бъде наказвана. Но винаги ѝ се струваше, че информираността си заслужава още няколко молитви.

Сега можеше да види майка си, която седеше до Пит, ръката ѝ бе на коляното му. Баща ѝ седеше върху масичката за кафе — нещо, което никога не ѝ позволяваха да направи и гледаше младежа. Все още не можеше да чуе добре какво казва баща ѝ, гласът му бе прекалено нисък, а Пит само клатеше глава.

Когато я вдигна, очите му блестяха.

— Кълна се, не съм оставил нищо включено! Припомних си всичко хиляда пъти. Всяка своя стъпка. Гиб, щях да ти кажа, ако съм изпортил нещо. Трябва да ми вярваш, не се страхувам. И не крия нищо. Тереза и бебето — ако нещо се беше случило с тях...

— Но, слава богу, нищо не се случи — Бианка хвана ръката му.

— Тя беше толкова уплашена. Ние и двамата бяхме уплашени. Когато телефонът иззвъня... — Той погледна Бианка. — Когато ти се обади и каза, че има пожар и трябва да бягаме, беше като лош сън.

Просто грабнахме бебето и побягнахме. Дори не бях усетил мириса на дим, докато ти не дойде да ни помогнеш да излезем.

— Пит, искам да си помислиш внимателно. Заклучи ли вратата?

— Със сигурност. Аз...

— Не така. — Гиб поклати глава. — Не искам просто уверение.

Искам да си припомниш и да ми разкажеш за действията си стъпка по стъпка. През повечето време човек върши нещата автоматично и може да пропусне нещо, без да си спомня за това по-късно. Върни се назад. Спомни си подробностите. Кой бяха последните клиенти?

— Ами... — Пит прекара ръка през косата си. — Джейми Силвио и момичето, с което се среща сега. Една нова. Разделиха си пица „Пеперони“, изпиха по няколко бири. И Кармин — той вися, докато затворихме. Опитваше се да уговори Тони да ходят някъде заедно. Клиентите си тръгнаха едновременно, около единадесет и половина. Тони, Майк и аз свършихме с почистването. Аз приключих с касата... О, Господи! Гиб, пликът за банката е все още там... Аз...

— Не се безпокой за това сега. Значи ти, Тони и Майк си тръгнахте заедно?

— Не, Майк излезе пръв. Тони остана, докато свърша. Беше почти полунощ, а тя предпочита един от нас да я изпрати. Излязохме заедно и си спомням, спомням си отлично, че когато извадих ключовете, тя каза колко хубав бил ключодържателят ми. Тереза сложи снимката на Роза в него. Спомням си, каза, че било много затрогващо. Когато заключвах вратата... Заклучих я, Гиб! Кълна ти се! Може да попиташ и Тони.

— Добре. Вие не сте виновни. Къде ще отседнете сега с Тереза?

— При родителите ми.

— Имате ли нужда от нещо? — попита Бианка. — Памперси за бебето? Дрешки?

— Майка ми има известен запас. Просто исках да дойда, за да ви кажа. И да попитам с какво мога да помогна. Минах и покрай пицарията. Не може да се влезе, блокирали са навсякъде. Но изглежда много зле. Какво да направя? Трябва да има нещо, което мога да направя.

— Ще има достатъчно работа, когато ни позволят да влезем вътре и да почистим. Но точно сега е по-добре да си при жена си и бебето.

— Обадете се у майка ми, ако се нуждаете от нещо. По всяко време. Вие сте толкова добри към мен, към нас. — Той прегърна Гиб. — За всичко, от което имате нужда.

Гиб отиде до вратата, преди да се обърне към Бианка.

— Трябва да отида там и да погледна.

Рина влезе в стаята.

— И аз искам да дойда с теб. Идвам!

Баща ѝ отвори уста и по израза му разбра, че ще ѝ откаже.

Но Бианка кимна.

— Добре, върви с баща си. По-късно ще си поговорим за подслушването на разговори. Ще почакам да се върнете, преди да се обадя на родителите ми. Може би ще имаме по-добри новини за тях. Дано да не е чак толкова зле, колкото си мислим.

Напротив, изглеждаше дори по-зле, поне в очите на Рина. На дневна светлина черните тухли, счупените прозорци, отломките, покрити със сажди, изглеждаха ужасно и миришеха отвратително. Беше невероятно как един пожар може да причини толкова много щети за толкова кратко време. През огромната дупка, която някога бе големият преден прозорец с изрисуваната на него пица, Рина видя разрушенията вътре. Изгорялата купчина от онова, което някога бяха ярко оранжеви пейки, старинните маси, преплетените купчини от столове. Слънчевите жълти стени ги нямаше, както и голямата дъска с менюто, което висеше над откритата кухненска площ, където баща ѝ, а понякога и майка ѝ, месеха тесто пред очите на клиентите, за да ги забавляват.

Мъжът с пожарникарския шлем излезе от развалините, носеше нещо като куфарче с инструменти. Беше по-възрастен от баща ѝ. Имаше повече бръчки на лицето му, а косата, която се подаваше под шлема, беше почти сива.

Той ги огледа бързо и преценяващо, преди да излезе навън. Мъжът — Гибсън Хейл — беше висок, имаше тънки кости и телосложение, което никога нямаше да натежи. Изглеждаше малко уморен поради тежката нощ, която бе прекарал. Косата му бе ситно къдрава, с цвят на слама, доста светла на връхчетата. Очевидно прекарваше на слънце, когато можеше, и не носеше шапка.

Джон Мингър не разследваше само пожарите, а и хората, свързани с тях.

Момиченцето с мъжа беше красиво като картинка, макар че погледът в очите му бе малко празен и леко сънлив. Косата ѝ бе с няколко оттенъка по-тъмна от тази на бащата, но също толкова къдрава. Според Джон, тя щеше да го настигне на височина и щеше да остане тънка като него.

Беше ги видял миналата нощ, когато пристигна на мястото. Цялото семейство, скупчени един до друг. Приличаха на корабокрушенци. Жената — това се казва красавица! От рода на кинозвездите, нещо, което не се вижда често, освен на киноекрана. Най-голямата дъщеря приличаше на нея най-много. Средната не бе наследила от това чудно, меко очарование, но пак беше хубавица. Момченцето също бе красиво, но все още носеше печата на детската упоритост.

А това дете изглеждаше тънко ѝ гъвкаво и по крачетата му имаше синини и рани, което го накара да мисли, че вероятно прекарва доста време в лудории с малкото си братче, вместо да си играе с куклите.

— Господин Хейл, все още не мога да ви позволя да влезете вътре.

— Дойдох просто да видя. Можете ли... Открихте ли откъде е започнал пожарът?

— Всъщност бих искал да говоря с вас точно по този въпрос. А това кой е? — попита с усмивка, като погледна към Рина.

— Дъщеря ми Катарина. Съжалявам, вие ми казахте името си, но аз...

— Мингър, инспектор Джон Мингър. Споменахте, че една от дъщерите ви е видяла пожара и ви е събудила.

— Аз — изпъчи се Рина. Знаеше, че сигурно е грях да се гордее с положението си. Но това вероятно бе само дребен, простим грях. — Аз го видях първа.

— И за това също ще поговорим. — Той погледна полицейската кола, която спря до тротоара. — Ще ме извините ли за минутка? — Без да дочака отговор, отиде до колата и размени тихо няколко думи с полицаите вътре. — Къде бихме могли да поговорим на спокойствие? — попита, когато се върна при тях.

— Живеем съвсем наблизно, ей там.

— Чудесно. Още една минута. — Мъжът отиде до друга кола и свали дрехите си. Рина осъзна, че това бяха работни дрехи. Под тях носеше обикновени. Той остави униформата, заедно с шлема в багажника, а също и куфарчето с инструменти, сетне заключи и кимна на полицаите.

— Какво има вътре? — искаше да знае Рина. — В куфарчето за инструменти?

— Най-различни неща. Ще ти покажа, ако искаш. Господин Хейл? Може ли за секунда? Ще изчакаш ли тук, Катарина?

И отново без да дочака отговор, той се отдалечи на известно разстояние.

— Ако има нещо, което можете да ми кажете... — започна Гиб.

— Ще стигнем и до това. — Инспекторът извади пакет цигари и запалка. Запали и докато я прибираще, всмукна първата глътка от цигарата. — Трябва да поговоря с дъщеря ви. Може би вие инстинктивно ще се опитате да запълните празнотите и да ми кажете подробности вместо нея. По-добре би било, ако не го правите. Просто ни оставете да говорим само двамата.

— Добре. Разбира се. Тя е много наблюдателна. Рина!

— Значи се разбрахме. — Мингър се върна при нея. Очите ѝ бяха по-скоро с цвят на кехлибар, отколкото кафяви, и въпреки сенките под тях, изглеждаха будни. — Откъде видя пожара снощи? От прозореца на спалнята си ли? — попита я, докато вървяха.

— Не. От стълбите. Седях на стълбите на нашата къща.

— Не беше ли малко късно за лягане?

Тя бе мислила за това — как да отговори, без да разкрива притесняващите я подробности, които засягаха личния ѝ живот и без да излъже.

— Беше горещо и аз се събудих, защото не се чувствах добре. Взех си чаша джинджифилова бира от кухнята и излязох на стълбите да я изпия.

— Добре. Може би ще ми покажеш къде си седяла, когато видя пожара.

Рина отиде напред и седна уверено на белите мраморни стъпала, според нея точно на мястото, където бе седяла и предната нощ. След това погледна надолу по улицата, докато двамата мъже приближаваха.

— Тук беше по-хладно, отколкото горе в моята стая. Топлината се качва нагоре. Учихме го в училище.

— Правилно, така е. — Мингър седна и също като нея погледна надолу. — Значи си седяла тук, пила си джинджифиловата бира и си видяла пожара.

— Видях светлината. Видях светлина в стъклата и не знаех какво е. Помислих си, че може би Пит е забравил да изгаси лампите вътре, но не изглеждаше така. Светлината се движеше.

— Как?

Рина вдигна рамене, чувстваше се малко глупаво.

— Сякаш танцуваше. Беше красиво. Зачудих се какво ли е това, затова станах и тръгнах нататък. — Тя прехапа устни и погледна виновно баща си. — Знам, че не биваше да го правя.

— За това ще говорим после.

— Просто исках да видя по-добре. Баба Хейл казва, че съм прекалено любопитна, но исках да знам.

— Колко надалеч отиде? Можеш ли да ми покажеш?

— Да.

Той стана и тръгна с нея, докато си мислеше какво ли е чувствала — едно дете, което върви по улицата в горещата нощ. Вълнуващо. Забранено.

— Взех и чашата със себе си и отпих, докато вървах. — Тя се намръщи, защото се опита да си спомни всяка своя стъпка. — Мисля, че спрях ето тук, или поне близо до тук, защото видях, че вратата е отворена.

— Каква врата?

— Предната врата на пицарията. Беше отворена. Видях това съвсем ясно и първото, което си помислих, бе, че Пит е забравил да я заключи и мама жив ще го одере. В нашата къща тя върши тази работа. И тогава осъзнах, че има пожар. Имаше дим. Видях го да излиза през вратата. Уплаших се. И се развиках силно, докато тичах към къщи. Качих се горе и сигурно съм продължила да викам, защото тате вече беше станал и обуваше панталоните си, а мама грабна халата. Всички крещяха. Фран не спираше да повтаря: „Какво става? Какво става? Къщата ли гори?“. А аз казах: „Не, не е къщата, а магазинът“. Ние така го наричаме у дома — магазина.

Тя казва истината, реши Джон. Беше се потопила обратно във всички подробности.

— Бела започна да плаче. Тя плаче много, защото всички тийнейджърки са такива. Но Фран не плаче. А татко погледна през прозореца, сетне каза на мама да се обади на Пит — той живее над магазина и да му каже веднага да излезе, заедно с цялото си семейство. Пит се ожени за Тереза и си родиха бебе през юни. Татко нареди на мама да му каже, че магазинът гори, така че веднага да бяга оттам, а после да се обади на пожарната. Докато й казваше това, тичаше надолу по стълбите. Заръчай още да се обади и на 911, но тя вече го бе направила.

— Чудесен рапорт.

— Помня и още. Всички тичахме, но татко беше най-бърз. Пламъците се бяха умножили. Можех да ги видя. Прозорецът се пръсна и стъклото се разпадна на парчета. Татко не отиде отпред. Страхувах се, че ще го направи и нещо ще му се случи. Можеше да обгори, но той изтича към задното стълбище, което води към апартамента на Пит.

Рина спря за момент, като притисна устните си.

— За да им помогна — намеси се баща й.

— Защото те бяха по-важни от магазина. Пит носеше бебето, а татко сграбчи Тереза за ръката и всички изтичаха надолу по стълбите. Хората започнаха да излизат от къщите си. Всички викаха и плачеха. Мисля, че татко искаше да влезе, но мама го хвана за ръката и му забрани. „Недей, моля те, недей“, викаше тя. И той остана. Стоеше до нея и само повтаряше: „О, Господи, момичето ми“. Той така нарича мама понякога. После чух сирените и пожарните коли пристигнаха. Пожарникарите скочиха и извадиха маркучите. Татко им каза, че вътре няма никой, че всички хора са излезли навън. Но някои от пожарникарите влязоха. Не знам как могат да го правят, при целия този дим и пламъци, но те го направиха. Приличаха ми на войници. Като войници духове.

— Нищо не си пропуснала, а?

— Помня като слон.

Джон хвърли един бегъл поглед към Гиб и се ухили.

— Държали сте пистолет там, господин Хейл.

— Казвайте ми Гиб. Да, имам пистолет.

— Добре, Рина, можеш ли да ми кажеш какво друго видя? Когато седеше на стълбите, преди да забележиш пожара. Хайде да се върнем и да седнем пак, а ти се опитай да си спомниш.

Гиб погледна назад към пицарията и после към Джон.

— Било е вандализъм, нали?

— Защо мислиш така? — попита инспекторът.

— Заради вратата. Отворената врата. Говорих с Пит. Той е заключил снощи. Аз заведох семейството си на мача.

— Птичките размазаха рейнджърите, а?

— Аха. — Гиб се усмихна. — Пит затворил, заедно с него било едно от другите хлапета — също моя работничка. Заключил, спомни си специално. Той и Тони — Антония Варгас, са говорили за ключодържателя му, докато заключвал. Той никога не оставя вратата незаключена. Така че, ако е била отворена, значи някой я е счупил.

— Ще поговорим и за това. — Джон отново седна до Рина. — Хубаво място. Много подходящо да изпиеш едно студено питие в горещата нощ. Знаеш би колко беше часът?

— Ами, да, около три и десет. Видях часовника в кухнята, когато влязох да си наляя нещо за пиене.

— Предполагам, че всички съседни са спели по това време.

— Всички къщи бяха тъмни. Външната лампа на семейство Касто светеше, но те често я забравят включена. Видях, че свети и малката лампа в спалнята на Минди Янг. Тя спи със запалена лампа, защото се страхува от тъмното, нищо, че е на десет години. Чух да лае куче. Мисля, че беше кучето на Пасторели — Фабио. То лаеше възбудено, после спря.

— Минаха ли някакви коли?

— Не, нито една.

— Толкова късно през нощта е много тихо. Вероятно щеше да чуеш, ако някаква кола потегли зад ъгъла, или ако се затвори врата на кола.

— Беше съвсем тихо. Като се изключи кучето, което излая няколко пъти. Можех да чуя дори климатика от съседната къща. Но нищо друго, не си спомням. Дори и когато вървах надолу към магазина.

— Добре, Рина. Чудесна работа.

Вратата се отвори и Джон за пореден път бе удивен от красотата, която видя пред себе си. Бианка му се усмихна лъчезарно.

— Гиб, защо не си поканил човека вътре? Да ви предложи нещо освежително? Моля ви, заповядайте. Имам студена прясна лимонада.

— Благодаря. — Джон вече се бе изправил на крака. Бианка беше от жените, пред които мъжете стоят прави. — Не бих отказал нещо студено, както и да отнема малко от вашето време.

Всекидневната беше пъстра и свежа. Той си помисли, че дръзките цветове подхождат на жена като Бианка Хейл. Стаята беше спретната, подредена, мебелите далеч не бяха нови, но очевидно полирани скоро, защото можеше да се долови миризмата на лимонова политура. По стените имаше рисунки в прости рамки, един пастелен портрет на цялото семейство. Някой в тази къща имаше добро око и талантлива ръка.

— Кой е художникът?

— Трябва да съм аз. — Бианка наливаше лимонада върху кубчетата лед. — Това ми е хоби.

— Страхотни са.

— В магазина имаше много картини на мама — добави Рина. — Най-много харесвах един портрет на татко. С висока шапка на главен готвач как хвърля пица във въздуха. Вече я няма, нали? Изгоряла е.

— Ще нарисувам друга, още по-хубава.

— Имаше и един стар долар. Дядо ми сложил в рамка първия долар, който спечелил, когато отворил „Сирико“. Имаше и карта на Италия, и кръстът на баба, който е бил благословен от папата, и...

— Катарина! — Бианка вдигна ръка, за да спре словоизлиянията на дъщеря си. — Когато нещо си е отишло, по-добре е да се мисли какво е останало, какво имаме все още и какво можем да направим от него.

— Някой е подпалил пожара нарочно. Човек, който не се е интересувал от вашите картини, нито от кръста. Нито дори от Пит, Тереза и бебето, които живеят горе.

— Какво? — Бианка се подпря изнемощяла на дръжката на стола. — Какво говорите? Истина ли е това?

— Напредваме малко по малко. Инспекторът по палежи ще...

— Палежи! — Сега вече тя приседна. — Господи! Исусе!

— Госпожо Хейл, докладвах моите първоначални заключения на отдела по палежи към полицейското управление. Моята работа е да огледам сградата и да определя дали пожарът трябва да бъде разследван като случаен или умишлен. Колегите от отдел „Палежи“ ще инспектират сградата и ще проведат разследване.

— А защо не вие? — попита Рина. — Вие вече знаете всичко.

Джон се взря в нейните изморени и интелигентни кехлибарени очи. Да, помисли си той. Той наистина вече знаеше.

— Ако пожарът е запален нарочно, значи е криминално престъпление, а това е дело на полицията.

— Но вие знаете, че е така!

Не, хлапето не се хвана на трика.

— Свързах се с полицията, защото, когато инспектирах и огледах сградата, открих неща, които приличат на насилствено влизане. Детекторите за дим бяха повредени. Открих доказателства, които говорят за не една точка на възникване на пожара.

— Какво значи точка на възникване? — продължи да разпитва Рина.

— Значи, че пожарът е започнал на повече от едно място, а от вида на подпалването, от начина, по който огънят е маркирал определени места по пода, стените и мебелите, и от техните остатъци, се вижда, че като запалителен материал е бил използван бензин, заедно с онова, което ние наричаме „ремаркета“ или подпалки. Това са други видове леснозапалими материали, като вестници или восъчна хартия, книги, парцали. Изглежда, че някой е влязъл, разхвърлял е подпалките в помещението за хранене и се е върнал в кухнята. Там има повече леснозапалими материали — съдове под налягане, дървени шкафове. Рамките, масите, столовете. Най-вероятно бензинът е бил разсипан на пода, по мебелите и стените. Огънят вече е горял, когато Рина е излязла навън.

— Но кой би направил такова нещо? При това нарочно! — Гиб поклати глава. — Бих могъл да разбера някоя банда глупави хлапета, които да влязат с взлом, да изпочупят всичко наоколо и случайно да причинят пожар, но вие говорите за умишлен опит да бъде подпалено имуществото и собствеността ни — заедно с едно семейство горе. Защо? Кой би искал това?

— Точно това ще ви питам и аз. Има ли човек, който да ви има зъб, да ви завижда — на вас или на вашето семейство?

— Не! Господи! Та ние живеем със съседите си от петнадесет години. Бианка е израснала тук. „Сирико“ е нещо като традиция за този квартал.

— Някой конкурент?

— Познавам всеки собственик на ресторант в околността. И сме в чудесни отношения.

— Някой бивш работник, може би. Някой, който е работил за вас и който сте мърмили или наказали?

— Няма такъв. Мога да се закълна в това.

— Някой, с когото вие или член от семейството ви, или пък ваш работник, е имал спор, кавга? Някой недоволен клиент?

Гиб потърка лицето си с ръце, сетне отиде до прозореца.

— Не, никой. Не мога да се сетя за никого. Ние сме нещо като семейство. Понякога има оплаквания, разбира се, не може да въртиш ресторант без подобни неща. Но нищо сериозно, което би предизвикало подобни действия.

— Може би някой от вашите работници е имал спор с някой човек, дори извън работата. Искам да ми дадете списък с имената на всички. Трябва да бъдат разпитани.

— Татко?

— Не сега, Рина. Опитваме се да бъдем добри съседи, да си помагаме и да запазим заведението такова, каквото го е създал бащата на Бианка. Модернизирахме малко системата, но сърцевината си е същата, нали разбирате? — В гласа му имаше болка и скръб, но през тях се процеждаше гняв. — Бизнесът ни е солиден, печелим добре. Когато човек работи здравата, живее добре. Не знам някой, който би ни навредил.

— Съседите ни се обаждат цяла сутрин — намеси се и Бианка, когато телефонът отново иззвъня. — Натоварих най-голямата ни дъщеря да отговаря. Хората изказват съжаленията си, предлагат ни помощ. Да се включат в почистването, да ни донесат храна, да помогнат при ремонта. Аз съм израснала тук от дете. Израснах в „Сирико“. Всички обичат Гиб. Особено него. Трябва да изпитваш огромна омраза, за да направиш такова нещо, нали? Никой не ни мрази.

— Джоуи Пасторели ме мрази.

— Катарина! — Бианка закри с ръка лицето си. — Не говори така! Джоуи не те мрази. Той е просто хулиган.

— Защо смяташ, че те мрази? — поиска да знае Джон.

— Защото вчера ме събори на земята, ритна ме няколко пъти и ми скъса блузата. Освен това ме нарече с някакво име, но никой не иска да ми каже какво означава. Ксандър и приятелите му видяха и дойдоха да ми помогнат, а Джоуи избяга.

— Той е буйно, палаво дете — намеси се Гиб. — И това беше... — Той задържа погледа на Джон и помежду им протече нещо, което Рина не можа да разбере. — Беше разстройващо. Би трябвало да бъде поне посъветван. Но момчето е само на дванадесет. Не мисля, че едно дванадесетгодишно хлапе би могло да стори онова, за което вие говорите.

— Но си струва да се провери. Рина, ти каза, че според теб си чула кучето на Пасторели да лае, докато си седяла отвън.

— Мисля, че беше то. Доста страшно е и има силен лай. Като кашлица, която къса гърлото ти.

— Гиб, лично аз смятам, че ако някое хлапе нападне дъщеря ми, ще разменя няколко думи с него и родителите му.

— Така постъпих и аз. Бях на работа, когато Рина, Ксандър и няколко други деца дойдоха в пицарията. Рина плачеше. Тя рядко плаче, така че разбрах, че е била ударена. Блузката ѝ беше скъсана. Когато ми каза какво се е случило... В интерес на истината малко кипнах. Аз...

Той погледна жена си, в очите му се изписа ужас.

— О, Господи! Бианка!

— Какво си направил, Гиб? — Джон моментално насочи вниманието си към него.

— Отидох направо в къщата на Пасторели. Пит беше свободен и дойде с мен. Отвори ми Джо Пасторели. Той е безработен почти цяло лято. — Гиб присви очи. — Направо бях бесен. Бях силно разстроен. Тя е малко момиченце, а блузата ѝ беше скъсана и по бедрата ѝ имаше кръв. Казах му, че ми дойде до гуша момчето му да тероризира моите деца и че това трябва да престане. Че този път Джоуи е отишъл твърде далеч и смятам да повикам полиция. Ако не може да научи сина си на нещо по-добро, то полицаите сигурно ще могат. Скарахме се.

— Пасторели каза, че ти си шибан праведен задник, който трябвало да си гледа проклетата работа.

— Катарина! — Тонът на Бианка беше остър като бръснач. — Да не съм чула повече подобен език в тази къща!

— Просто повторих каквото каза бащата на Джоуи. За доклада. Заяви още, че татко бил отгледал един куп сополиви, хленчеци изчадия, които не можели да се бият и да се оправят сами. Но всъщност най-вече сипеше ругатни. И татко също каза няколко.

— Не мога да повторя какво точно съм казал, нито пък той. — Гиб докосна гърбицата на носа си. — Нямам записващо устройство. Но бях много ядосан и почти готов за физическа саморазправа. Можеше и да се сбием, но децата стояха пред пицарията. Не исках да започвам юмручен бой пред тях, особено след като бях отишъл там преди всичко заради насилие.

— Пасторели каза, че някой трябвало да ти даде урок, на теб и на цялото ти семейство. И през цялото време псуваше — добави Рина. — А докато татко и Пит се отдалечаваха, правеше грозни знаци с ръка. Освен това видях Джоуи през нощта, когато всички бяхме излезли навън заради пожара. Той ми се усмихна. Гадно.

— Имат ли семейство Пасторели други деца?

— Не. Само Джоуи. — Гиб приседна на страничната облегалка на стола, на който седеше жена му. — На човек му става мъчно за хлапето, като види колко лошо се държи Пасторели с него, но момчето е истински побойник. — Погледна отново Рина. — Може би и нещо по-лошо.

— Какъвто бащата, такъв и синът — промърмори Бианка. — Пасторели редовно бие жена си, така мисля. Виждала съм я със синини. Тя крие, така че не знам със сигурност. Живеят тук почти две години, но аз рядко съм говорила с нея. Веднъж идва полиция, непосредствено след като Пасторели беше уволнен. Съседите им чули виковете и плач и повикали полицаите. Но Лаура, госпожа Пасторели, им каза, че всичко е наред и че се била спънала в прага.

— Явно този господин Пасторели е голям чаровник. Полицията ще иска да си поговори с него. Съжалявам за случилото се.

— Кога ще можем да влезем и да започнем да чистим?

— Ще се наложи да почакате малко. Първо отделът по палежи ще трябва да си свърши работата. Като конструкция постройката се е

запазила много добре и вашите огнеупорни врати са попречили на пожара да се разпространи на горния етаж. Застрахователната ви компания също ще иска да извърши оглед. Тези неща отнемат време, но ще направим каквото можем, за да ги ускорим. Ще ви кажа, че щеше да бъде много по-лошо, ако го нямаше острото орлово око тук. — Той намигна на Рина и се изправи. — Съжалявам наистина. Ще се погрижа да бъдете информирани за всичко.

— Ще се върнете ли? — попита го Рина. — Нали ще ми покажете кутията с инструментите и какво правите с тях?

— Спомням си, че ти обещах. Ти наистина много ми помогна. — Той ѝ подаде ръка и за пръв път нейните очи светнаха.

— Благодаря за лимонадата, госпожо Хейл. Гиб? Имаш ли нещо против да ме изпратиш до колата?

Двамата излязоха заедно.

— Не знам защо изобщо не се сетих за Пасторели. Все още не мога да повярвам, че би могъл да стигне толкова далеч. В моя свят, ако ти е дошло до гуша от някого, просто му обръщаш гръб.

— Директен подход. Ако наистина е замесен в това, значи е искал да те засегне право в сърцето. Там, където живееш — основите, традициите ти, поминъкът ти. Той е безработен, а ти си имаш собствен бизнес. „Хей, ха да видим сега кой ще е безработен, след като «Сирико» изгоря?“

— Така е, Боже мой.

— Ти и твоят работник сте се опълчили срещу него. Децата ти са стояли пред ресторанта и са наблюдавали как се карате. Съседите също, предполагам.

Гиб затвори очи.

— Да. Да, хората наизлязоха от къщите си.

— Да нападне и разбие твоя бизнес, със сигурност му е приличало на добър урок. Искаш ли да ми покажеш къщата му?

— Ей онази там, вдясно — кимна Гиб. — Със спуснатите завеси. Днес е прекалено горещо, за да пускаш завесите. Кучи син!

— Ще се наложи да го избягваш. Ще трябва да потиснеш и силното си желание да се разправиш с него. Има ли кола?

— Пикап. И онзи стар форд. Синият.

— По кое време се състоя спречкването ви?

— Някъде след два, предполагам. Обедната навалица беше намаляла.

Докато двамата вървяха, хората спираха или отваряха вратите си, или подаваха главите си през прозорците си и викаха на Гиб. В къщата на Пасторели завесите останаха спуснати.

Около ресторанта се бе събрала малка тълпа, така че Джон спря, преди да са стигнали достатъчно близо, за да не могат да подслушат разговора им.

— Съседите сигурно ще искат да говорят с теб, ще те питат. Ще бъде най-добре, ако не им споменеш онова, за което току-що говорихме.

— Добре. — Гиб си пое дълга глътка въздух. — Аз и без това мислех да направя някои подобрения, да променя интериора. Предполагам, че моментът е подходящ.

— Когато ви бъде позволено да влезете, ще видите много повреди и разрушения, повечето от които са станали по време на потушаването на пожара. Но основите, конструкцията на сградата е здрава. Дайте ни няколко дни и когато всичко се изясни, ще се върна и сам ще те въведа вътре. Имаш прекрасно семейство, Гиб.

— Благодаря. Не можа да видиш всички, но е така.

— Видях ги снощи. — Джон извади ключовете и ги разклати в ръката си. — Видях как децата ти изнесоха сандвичи и храна за пожарникарите. Хората, които се сецат да направят нещо добро, когато им е най-тежко, имат добри сърца. А, ето ги и инспекторите от отдела по палежите. — Той кимна към една кола. — Трябва да говоря с тях. Ще поддържаме връзка — повтори и подаде ръката си.

След това отиде до колата, от която детективите излязоха. Той им се усмихна със стоманена усмивка.

— Здравсти, Мингър.

— Здравейте — отвърна Джон. — Аз май свърших всичката ви работа, момчета. — Извади цигара и я запали. — Най-добре да ви информирам за всичко, което установих досега.

3.

Не отне няколко дни. Полицията дойде още на другия ден и отведе господин Пасторели. Рина видя това със собствените си очи, докато се прибираше вкъщи с най-добрата си приятелка от втори клас — Джина Риверо.

Двете спряха на ъгъла, където беше „Сирико“. И полицаите, и пожарникарите бяха оградили мястото с жълти ленти и предупредителни знаци.

— Изглежда толкова самотно — прошепна Рина.

Джина сложи ръка на рамото ѝ, изразявайки съчувствието си.

— Мама каза, че всички ще запалим свещи преди литургията в неделя за цялото ви семейство.

— Това е много хубаво. Отец Бастильо дойде да ни види вкъщи. Наговори един куп глупости за силата, която трябва да проявяваме в тежки моменти и че пътищата Божии били неведоми.

— Така е — отвърна набожно Джина и докосна с ръка разпятието, което носеше на врата си.

— Мисля, че да се палят свещи и да се молим, е хубаво, но още по-хубаво е да се действа. Да се разследва, например. И да се открие защо, а също и кой го е направил, и този човек да бъде наказан. Ако само седиш и се молиш, нищо няма да стане.

— Какво говориш! Това е богохулство — прошепна Джина и се огледа страхливо наоколо да не би някой ангел господен да я поразил.

Рина само сви рамене. Не разбираше как може да бъде богохулство да кажеш каквото мислиш. Но неслучайно по-големият брат на Джина, Франк напоследък я наричаше сестра Мери.

— Инспектор Джон и двама детективи вършат такава работа. Разпитват и търсят доказателства. И тогава научаваш истината. По-добре е, ако я знаеш. По-добре е да направиш нещо. Ще ми се да бях оказала съпротива, когато Джоуи Пасторели ме събори на земята и ме ритна. Но бях толкова уплашена, че не можех да се бия.

— Той е по-голям от теб — успокой я Джина, като я прегърна със свободната си ръка през кръста. — Освен това е подъл. И гаден. Франк казва, че е един малък побойник, който се нуждае от хубав тупаник по дупето.

— Спокойно можеш да кажеш задник, Джина. Магарето си е магаре^[1] и това го има дори в Библията. Я виж, това са инспекторите по палежите.

Тя ги позна, а също и колата им. Сега бяха облечени с костюми и вратовръзки като бизнесмени. Но ги бе видяла в работни комбинезони и шлемове, когато работеха вътре в „Сирико“.

Бяха дошли у тях и бяха говорили с нея също като инспектор Мингър. А когато сега ги видя да излизат от колата си и да тръгват към къщата на Пасторели, почувства как я залива вълна от напрежение и възбуда.

— Отиват в къщата на Джоуи!

— Те говориха и с моя баща. Той излезе да погледне какво става в пицарията, затова говориха и с него.

— Шшшт! Виж! — Рина прегърна Джина през кръста и двете се скриха зад ъгъла, когато госпожа Пасторели отвори външната врата. — Тя не иска да ги пусне вътре.

— Защо не?

Трябваше й цялата сила на волята, за да не каже на приятелката си защо, затова само поклати глава.

— Виж, показват й някаква хартия.

— Изглежда уплашена. Ето, влизат вътре.

— Ще трябва да почакаме — нареди Рина. — Ще почакаме и ще видим. — Тя отиде и седна на тротоара между паркираните коли. — Можем да чакаме ето тук.

— Трябваше да се приберем направо у вас.

— Но сега е различно! Ако искаш, иди да кажеш на татко. — Тя погледна нагоре към Джина. — Върви и му кажи. Аз ще остана и ще гледам какво става.

Приятелката й се отдалечи по тротоара, а Рина остана седнала, с очи, вперени в завесите, които и днес бяха спуснати.

След малко баща й дойде и тя се изправи...

Първата мисъл на Гиб, когато срещна погледа на дъщеря си, бе, че срещу него вече не стои дете. Уж беше невръстна, но в очите й бе

спотаена някаква ледена жестокост, която не бе детска, а на възрастен.

— Тя се опита да не ги допусне вътре, но те ѝ показаха някаква хартия. Мисля, че беше заповед за обиск, както в „Маями Вайс“^[2]. Така че трябваше да ги пусне.

Баща ѝ хвана ръката ѝ в своята.

— Би трябвало да те изпратя вкъщи. Ето какво трябва да сторя, защото ти нямаш още дванадесет и не бива да участваш в такива неща.

— Но няма да го направиш.

— Не, няма. — Той въздъхна. — Майка ти се справя с нещата така, както тя си знае. Има своята вяра и темперамент, своето твърдо като скала чувство и удивителното си сърце. Фран има вяра и доброта. Тя вярва, че хората се раждат добри. Това означава, че е по-естествено да бъдат добри, отколкото лоши.

— Но те не са.

— Не. Не всички. Бела точно сега е силно заинтересувана единствено и само от себе си. Като вървящ съд, пълен с чувства и дали хората са добри или лоши, за нея не е важно, въобще не я засяга. Ксандър, той има най-слънчевия характер. Едно щастливо момче, което дори не помни кавгите.

— Той дойде да ми помогне, когато Джоуи ме събори на земята. Дори го прогони, нищо, че е само на девет и половина.

— Това също е в природата му. Брат ти иска да помага, особено ако някой е бил наранен.

— Защото прилича на теб.

— Приятно ми е да го чуя. А ти, мое съкровище? — Гиб се наведе и целуна пръстите ѝ. — Ти най-много приличаш на майка си. Но притежаваш и нещо допълнително, което си е лично твое. Твоята любопитна природа. Разглобяваш всичко, не само за да видиш как работи, но и как е направено. Когато беше бебе, не бе достатъчно да ти се каже да не пипаш нещо. Ти трябваше да го пипнеш, за да видиш какво ще стане, да го почувстваш. За теб никога не е достатъчно да ти се каже. Искаш сама да видиш и разбереш всичко.

Рина облегна главата си върху рамото му. Горещината беше плътна, тежка и сънлива. Някъде далеч изтътна гръмотевица. Искаше ѝ се да има някаква тайна, нещо дълбоко, тъмно и много лично, което да може да сподели с баща си. В този момент знаеше, че може да му каже всичко.

От другата страна на улицата вратата на къщата се отвори. Детективите изведоха господин Пасторели, като стояха от двете му страни. Той носеше джинси и мръсна бяла тениска. Главата му бе наведена, сякаш беше объркан, но Рина успя да зърне извивката на челюстта и гримасата на устата му. Затова си и помисли — не, това не беше объркване, а ярост.

Единият от детективите носеше голям червен тенекиен съд, а другият пластмасова торба.

Госпожа Пасторели плачеше, като хълцаше високо на прага. Държеше яркожълта кърпа за съдове и бе заровила лицето си в нея. Беше обута с бели гуменки и връзката на лявата не бе завързана.

Хората отново наизлизаха от къщите си, за да гледат. Старият господин Фалко седна на стълбите си по червени шорти, мършавите му бели крака почти се сливаха с камъка. Госпожа Ди Салво спря на тротоара с малкото си момченце Кристофър. То ближеше гроздова пръчка^[3]. Тя изглеждаше така слънчева, така пурпурна. Всичко бе ярко и прекалено отчетливо под блестящата слънчева светлина.

Беше абсолютно тихо. Толкова тихо, че Рина можеше да долови дрезгавите вдишвания, които госпожа Пасторели правеше между хлипанията си.

Единият от детективите отвори задната врата на колата, а другият сложи ръка върху главата на господин Пасторели и го бутна вътре. Те поставиха червения тенекиен съд — това беше туба за бензин, едва сега осъзна Рина и зелената пластмасова торба в багажника.

Единият детектив с тъмната коса и брада като стърнище, заради която приличаше на Сони Крокет^[4], каза нещо на другия, после прекоси улицата.

— Господин Хейл?

— Да, детектив Умберио.

— Арестувахме Пасторели по подозрение в палеж. Ще го отведем в ареста. Взехме и някои доказателства, които открихме в бараката му.

— Той призна ли си?

Умберио се усмихна.

— Все още не, но с онова, което имаме, се обзалагам, че бързо ще пропее. Ще ви съобщим. — Хвърли поглед към госпожа Пасторели,

която стоеше на прага и продължаваше да хлипа в жълтата кърпа. — Окото ѝ е насинено до черно, а тя плаче за него. Всякакви ги има.

След това отдаде чест с два пръста, допрени до челото и се върна при колата. Когато влезе вътре, тя потегли и се отдалечи от бордюра. И в този момент Джоуи изскочи от къщата.

Беше облечен като баща си — с джинси и тениска, посивяла от многото пране и недостатъчното избелване. Затича се и закрепця след полицейската кола, като изричаше ужасни думи. И плачеше, забеляза с леко свиване на сърцето Рина. Плачеше за баща си и тичаше след колата, като размахваше юмруци.

— Да си вървим у дома, скъпа — промърмори Гиб.

Рина тръгна към къщи, хванала бащината ръка. Все още чуваше ужасните думи и викове на Джоуи, който тичаше след своя баща.

Новините се разпространиха със скоростта на светлината. Приличаха на пожар със собствени въздушни ями и хваната в тях топлина, която избухваше в мига, в който влезеше в контакт с въздуха. Гневът — като запалителен фитил, пренасяше пламъците през квартала, от къща на къща, от магазин на магазин, по улиците, тротоарите и парковете.

Завесите в къщата на Пасторели останаха плътно спуснати, сякаш тънката материя можеше да послужи като щит.

На Рина ѝ се струваше, че собственият ѝ дом бе непрекъснато отворен. Съседите се стичаха у тях денонощно с покрити чинии с храна, със съчувствие и подкрепа. И с клюки.

„Знаете ли, че не може да си плати гаранцията?“

„Тя дори не дойде на литургията в неделя.“

„Представяте ли си! Майк от бензиностанцията «Суноко» му продал бензина!“

„Моят братовчед е адвокат и каза, че могат да го осъдят за предумишлено убийство.“

В допълнение към клюките и слуховете най-често повтаряното изявление бе: „Знаех си аз, че този човек не е читав.“

Дядо ѝ и баба ѝ се върнаха, като шофираха през целия път от Бар Харбър в Мейн. Паркираха на алеята на вуйчо Сал в Бел Бър, защото той беше най-големият от синовете им и имаше най-голяма къща.

Всички заедно отидоха в „Сирико“, за да огледат щетите — вуйчовците, лелите и част от братовчедите. Приличаше на парад, само дето нямаше официални костюми, нито музика. Някои от съседите също излязоха, но застанаха встрани от уважение.

Дядо й беше стар, но як и силен. Тези думи Рина чуваше най-често, когато го описваха. Косата му беше бяла като облак, такива бяха и гъстите му мустаци. Имаше голям корем и широки рамене. Обичаше да носи ризи за голф с алигаторче на джобчето. Днес ризата му беше червена.

До него баба й изглеждаше мъничка, крехка и криеше очите си зад слънчеви очила.

Проведоха се много разговори, както на английски, така и на италиански. На италиански говореше главно вуйчо Сал. Мама твърдеше, че той се мислел за по италианец от маникотите^[5].

Рина видя как вуйчо Лари — на когото казваха Лоренцо, когато искаха да го дразнят, сложи ръка на рамото на майка й и как тя вдигна своята, за да я хване. Той беше най-спокойният и най-младият от нейните вуйчовци.

Вуйчо Джио се обърна и с очите си направо проби дупки в спуснатите пердета на Пасторели. Имаше буйна, гореща кръв и тя го чу да мърмори нещо на италиански, което й прозвуча като проклетие. Или заплаха. Но вуйчо Пол — Паоло, поклати глава. Той беше най-сериозният.

Дядо й дълго време не каза нищо. Рина се чудеше какво ли мисли. Дали си спомняше времето, когато косата му не е била бяла и коремът му не е бил толкова голям. Когато двамата с баба й са правели пици и са поставили първия спечелен долар в рамка на стената?

Може би си спомняше как са живели на горния етаж — още преди мама да се роди, или как веднъж кметът на Балтимор дошъл да обядва в „Сирико“. Или когато вуйчо Лари счупил едно стъкло и порязал ръката си, а доктор Тривани спрял да яде своите патладжани с пармезан, за да го заведе в кабинета си малко по-надолу по улицата и да зашие раната.

Знаеше безкрайно много истории за онези стари времена. Обичаше да ги слуша, дори да ги бе чувала много пъти и преди. Може би дядо й си спомняше тези истории.

Рина се промъкна между братовчедите и лелите си и пъкна ръката си в неговата.

— Много съжалявам, дядо.

Пръстите му стиснаха нейните и за голяма изненада на всички той бутна едно от огражденията встрани. Сърцето ѝ биеше бързо, когато я поведе по стъпалата. Видя изгорялото черно дърво, локвите мръсна вода. Седалката на един от високите столове беше се стопила в чудновата форма. Навсякъде имаше следи от обгоряло, а подът бе набръчкан и на мехурчета там, където не бе напълно изгорял.

За свое удивление забеляза, че струята вода беше направила вдлъбнатини в стената, сякаш е била изстреляна от оръдие. Нямахте и следа от свежите цветове, нито от бутилките със свещи и покапал по тях разноцветен восък, нито от красивите картини на стените, нарисувани от ръката на майка ѝ.

— Виждам духове тук, Катарина. Добри духове. Пожарът не ги е уплашил, нито прогонил. Гибсън? — Когато се обърна, баща ѝ също премина през отвора в ограждението. — Имаш ли застраховка?

— Да. Вече бяха тук на оглед. Няма да има проблеми.

— Искаш ли да използваш застраховката, за да възстановиш ресторанта?

— Няма две мнения по този въпрос. Ще бъдем в състояние да започнем още утре.

— Как искаш да започнеш?

Вуйчо Сал понечи да каже нещо — защото винаги имаше мнение за всичко, но дядо вдигна пръст. Той беше единственият, който можеше, поне според майката на Рина, да накара вуйчо Сал да преглътне думите си и да замълчи.

— Гибсън и Бианка притежават „Сирико“. Те трябва да решат какво да бъде направено и как. Искам да чуя какво може да стори семейството, за да помогне.

— Бианка и аз притежаваме „Сирико“, но вие сте корените, от които то е пораснало. Бих искал да чуя вашия съвет.

Дядо ѝ се усмихна. Рина забеляза как усмивката промени лицето му — повдигна крайчетата на белите мустаци и спря в очите му, които престанаха да бъдат тъжни.

— Ти си моят любим зет.

И с тази стара семейна шега той слезе обратно по стълбите.

— Да отидем вкъщи и да поговорим.

Докато вървяха, което приличаше на още един парад, Рина забеляза, че пердетата в къщата на Пасторели помръднаха.

„Разговор“ беше думата, с която можеше да се опише всяко събитие, събрало цялото семейство на едно място. Сервираха се огромни количества храна, по-големите деца получаваха задачата да се грижат за по-малките, което в резултат водеше до темпераментни караници и открити войни. Поведение, което бе порицавано или осмивано в зависимост от настроението.

Къщата се изпълваше с миризма на чесън и босилек, който Бианка береше пресен от градината зад кухнята. И навсякъде се носеше шум, невъобразим шум.

Когато дядо нареди Рина да отиде във всекидневната заедно с възрастните, в корема ѝ запърхаха хиляди пеперуди.

Масата беше напълно разтегната и пак не стигаше да побере всички. Повечето деца бяха навън, използваха съгъваеми маси или одеяла на тревата, за да им сервират и някои от жените се занимаваха с тази шумна, не подчиняваща се орда. Но Рина беше във всекидневната с всички мъже, майка си и леля Мег, която бе адвокат и според мнението на всички много умна.

Дядо ѝ загреба спагети от една от големите купи и сам сипа в чинията ѝ.

— Значи това момче, този Джоуи Пасторели те удари?

— Ритна ме в корема и ме събори на земята. След което отново ме ритна.

Дядо ѝ издиша през носа си — а той имаше голям нос, така че звукът ѝ напомни за оня, който бикът издава, преди да нападне.

— Живеем във времена, когато мъжете и жените трябва да бъдат равни, но въпреки това не е редно един мъж да бие жена, нито момче да бие момиче. А ти... да не си направила или казала нещо, заради което това момче е решило, че трябва да те удари?

— Аз стоя далеч от него, дядо, защото той се бие с всички в училище или квартала. Веднъж извади джобното си ножче и се закани да намушка Джони О'Хара, защото бил ирландец. Тогава една сестра

го изпрати при игуменката. Той... той понякога ме гледа така, че започва да ме боли коремът.

— В деня, когато те удари, ти какво правеше?

— Играех си с Джина на детската площадка. Играехме на кикбол, но беше много горещо. Дояде ни се сладолед, затова тя изтича до тях да поиска от майка си някакви пари. Аз имах осемдесет и осем цента, но те не стигаха за два. Тогава Джоуи се приближи и каза, че трябвало да отида с него, защото имал да ми покаже нещо. Но аз му отказах. Отговорих, че чакам Джина. Лицето му стана червено, както когато е тичал, той побесня, хвана ме за ръката и ме затегли. Аз се дърпах и настоявах, че няма да отида с него. Тогава ме ритна в корема. Нарече ме с една дума, която означава...

Тук Рина спря и погледна виновно родителите си.

— Видях я в речника.

— Ама разбира се, че си я видяла! Не се и съмнявам — промърмори Бианка, като махна с ръка във въздуха. — Нарекъл я тъпа малка путка. Това е грозна дума, Катарина. Не искам да я чувам повече в тази къща.

— Добре, мамо.

— Брат ти дошъл да ти помогне — продължи историята дядо й. — Защото ти е брат и защото е правилно да се помага на изпаднал в беда. После баща ти е постъпил правилно, като е отишъл да говори с бащата на момчето. Но този мъж не се оказал мъж на място и не е постъпил както е редно. Той е предприел нещо страхливо, за да отмъсти на баща ти и на всички нас. Това твоя грешка ли е?

— Не, дядо. Грешката ми е, че се уплаших много и не му се противопоставих. Трябваше и аз да го ударя. Следващия път няма да се уплаша.

Дядо й се засмя с половин уста.

— Първо се научи да бягаш — рече той. — А ако няма как, тогава се бий. А сега... — Той вдигна вилицата си. — Ето какво ще ви кажа. Салваторе, твоят зет има строителна фирма.

— Когато уточним какво ни е необходимо, ти ще ни го доставиш с отстъпка. Джио, братовчедът на жена ти е водопроводчик, нали?

— Вече говорих с него. Каквото ви е нужно, имате го.

— Мег, ти ще говориш със застрахователната компания, за да разбереш през какви обръчи трябва да скачаме, докато получим чека.

— С огромно удоволствие. Смятам да отида и в полицията, за да проуча какво можем да променим или уредим за в бъдеще. Дали има смисъл от криминален съдебен процес срещу този... — Тя вдигна вежди и погледна Рина. — Тази личност. Ако се стигне до дело, Рина най-вероятно ще бъде повикана да свидетелства. Не мисля обаче, че ще се наложи — продължи тя. — Вече задействах тук-там някои връзки. Типичните случаи на умишлен палеж са трудни за доказване, но този е бетониран, има неопровержими доказателства.

Тя навиваше спагетите на вилицата си, докато говореше и така ядеше по-малко.

— Следователите по случая са били много умни, а подпалвачът много глупав. Прокурорът смята, че защитата ще търси споразумение, за да се избегне възможността да бъде повдигнато обвинение в опит за убийство. Налице са куп доказателства, включително и фактът, че обвиняемият е бил разпитван два пъти преди във връзка с други пожари. — Тя нави още спагети, докато възбудата около масата утихне. — Бил е уволнен в началото на това лято от работата му като механик. Няколко нощи по-късно в гаража избухнал подозрителен пожар. Щетите не са били големи, тъй като друг работник планирал да използва същия гараж като място за среща с гаджето си. Разпитали хората, в това число и Пасторели, но не могли да докажат палеж. Преди няколко години се скарал с брата на жена си във Вашингтон, който имал фирма за електроснабдяване. След няколко дни неизвестен бандит хвърлил коктейл „Молотов“ през прозорците му. Една... — Тя погледна колебливо към Рина. — Една проститутка видяла някакъв пикап да се отдалечава и дори запомнила част от номерата му. Но съпругата на Пасторели се заклела, че същата нощ той си бил вкъщи, и полицаите приели нейната дума пред твърденията на другата жена.

Мег вдигна чашата с вино.

— Ще използват тези случаи, за да го заковат.

— Ако инспектор Мингър и детективите от отдела по палежи са били на смяна тогава, щяха да го хванат — обади се Рина.

Мег се усмихна на момичето.

— Не се тревожи, този път ще го хванат.

— Лоренцо, ти?

— Стоя зад вас — отвърна той. — Имам приятел в бизнеса с подови настилки. Мога да получа добра цена при ремонта.

— Аз ще ви доставя боклукчийски камиони и работна ръка за разчистването — добави на свой ред вуйчо Пол. — Зетят на един приятел е в бизнеса с ресторантьорско оборудване. Ще получите добра отстъпка.

— При това положение и с тези съседи Бианка, децата и аз можем да вземем повечето пари и да отидем на ваканция на Хаваите.

Баща ѝ се шегуваше, но гласът му леко трепереше и Рина разбра, че е дълбоко трогнат.

Когато остатъците от храната бяха прибрани и кухнята приведена в ред, когато последните от вуйчовците, лелите и братовчедите си тръгнаха, Гиб взе една бира и излезе с нея на предното стълбище. Нуждаеше се от отпускане.

Семейството щеше да се справи и той не бе очаквал нещо по-различно. Беше чул: „О, момчето ни, това е ужасно“ от собствените си родители. И не очакваше нищо повече.

Така стояха нещата.

Но Гиб си мислеше, че цели две години бе живял в един и същи квартал с мъж, запалил пожар, за да реши собствените си лични проблеми. Човек, който би могъл да изгори къщата му вместо ресторанта.

Човек, чийто дванадесетгодишен син бе нападнал — Господи, дали не бе искал да я изнасили? — най-малката му дъщеря.

От тази мисъл му стана тъжно и болно и тя му напомни, че е прекалено доверчив, прекалено готов да прощава. Прекалено мек.

Имаше жена и четири деца, които да защитава, а в момента се чувстваше напълно неадекватен. Отпи от бутилката „Перони“, когато Джон Мингър паркира до тротоара.

— Гиб?

— Здравей, Джон.

— Имаш ли една свободна минута?

— Колкото искаш. Ще пиеш ли бира?

— Няма да ти откажа.

— Сядай. — Гиб потупа мястото до себе си, сетне стана и отиде в къщата. Върна се с опаковката, в която оставаха още пет бутилки.

— Хубава вечер. — Джон отвори бирата си. — Малко по-хладно е.

— Да. Бих казал, че сме тръгнали към петия кръг на ада вместо времето да се оправи.

— Тежък ден?

— Не. Наистина не. — Гиб се облегна, като подпря единия си лакът на горното стъпало. — Семейството на жена ми дойде днес. Беше ми тежко да гледам как баща ѝ и майка ѝ наблюдават руините там. — Той кимна с брадичка към „Сирико“. — Но те се справиха. Дори нещо повече. Готови са да изтръскат ръкавите си, да се поровят. Май ще получа толкова много помощ, че спокойно мога да си седя тук с ръце в джобовете, а ресторантът пак ще бъде отворен още другия месец.

— Значи се чувстваш като провалил се. Точно това е целял онзи негодник.

— Кой, Пасторели ли? — Гиб вдигна бутилката за наздравица. — Шибаната му мисия е изпълнена. Неговото хлапе преследва моето, посегна на дъщеря ми и точно за това си мисля сега. И като гледам, ами да, мили Боже, като размишлявам, съм почти убеден, че е искал да изнасили моето малко момиченце.

— Но не го е направил. Получила е само синини и драскотини, и няма никаква полза да се измъчваш какво би могло да се случи.

— Един баща трябва да пази децата си. Това ни е задължението. Най-голямото ми момиче излезе на среща. Момчето е добро, нищо лошо няма. Но аз пак се страхувам.

Джон отпи дълга бавна глътка.

— Гиб, едно от нещата, което мъж като Пасторели преследва, е твоят страх. Това го кара да се чувства важен.

— Че никога няма да го забравя, нали? Така ще е още по-важен. Съжалявам. Съжалявам. — Гиб се поизправи и приглади косата си. — Изпитвам съжаление към себе си, това е всичко. Имам голямо семейство — толкова много са, че е трудно да се преброят — и всички искат да ми помогнат. Имам прекрасни съседи, готови да ми се притекат на помощ. Просто трябва да се отърся.

— Ще го направиш. Може би това ще ти помогне. Наминах, за да ти съобщя, че можете да влезете в ресторанта и да започнете ремонта. Като се заемеш с него, няма да мислиш за оня нехранимайко.

— Би било добре наистина да правя нещо.

— Отпиши го, Гиб, забрави за него. За съжаление само част от случаите на палеж завършват с арест, но този път го хванахме. Кучият му син бе скрил в бараката обувки и дрехи, които воняха на бензин, а бензина беше купил от момчето на бензиностанцията „Суноко“, което го разпозна. Открихме железен лост, увит в парцали, използвал го е, за да влезе. Бил е достатъчно глупав или пиян да си вземе бира от хладилника ти, преди да подпали ресторанта. Изпил е една, докато е бил там. Свалихме отпечатъците му по бутилката.

Джон вдигна бирата и я наведе така, че слънцето се отрази в стъклото.

— Хората си мислят, че огънят унищожавя всичко, но винаги остават неочаквани следи. Като една бутилка „Буд“^[6]. Разбил е касата и е прибрал дребните пари. Имал си допълнително пари в един банков плик и ние го намерихме у него. Снехме отпечатъци от вътрешната страна на чекмеджето, от хладилника в кухнята. Всичко това е напълно достатъчно общественият обвинител да повдигне обвинение срещу него.

— Няма ли да има дело?

— Само изслушване. Ти би трябвало да си доволен от това. Бих искал да се чувстваш така. Много хора смятат палежа за престъпление спрямо собствеността. Просто престъпление срещу една сграда, но не е така. Знаеш, че не е. Става дума за човешки съдби, за хора, които губят дома или бизнеса си, които виждат как трудът и спомените им за миг се превръщат в пепел. Онова, което той стори на теб и семейството ти, беше злобно и лично. Сега ще трябва да си плати.

— Да.

— Жена му не може да събере пари за гаранция, нито за адвокат, макар да се опитва. Става дума обаче за момчето. Последния път, когато полицаите били там, той хвърлил стол по тях, майка му ги помолила да не го арестуват и те го оставили. Ще трябва да го държиш под око.

— Добре, ще го направя, но не мисля, че ще останат тук. Живеят в къщата под наем, а вече от три месеца са просрочили плащането. — Гиб сви рамене. — Така говорят съседите. Може би това беше моят звънец за събуждане — да обръщам повече внимание на онова, което имам.

— Ти имаш най-красивата жена, която съм виждал в живота си. Не се засягай от думите ми.

— Как бих могъл! — Гиб отвори друга бира и се облегна отново назад. — Когато я видях за пръв път, бях като ударен от гръм. Влязохме в пицарията с приятели. Мислехме да хапнем, а по-късно да минем по стъргалото, да си намерим момичета или да отидем на бар. И тогава я видях. Все едно някой проби с юмука си гърдите ми, сграбчи сърцето ми и го стисна. Беше облечена в джинси и бяла блузка с форма на камбана — викаха им селски. Ако преди това някой ме бе попитал дали вярвам в любовта от пръв поглед, щях да го изпратя по дяволите. Но точно това стана. Тя обърна глава и ме погледна. И хоп! Видях остатъка от живота си, отразен в очите ѝ. — Гиб се засмя, вече изглеждаше по-спокоен. — И все още съм влюбен, което е най-удивителното. Заедно сме от двадесет години, а аз все още виждам всичко в очите ѝ, когато я погледна.

— Ти си щастливец.

— Дяволски си прав. Бях готов да дам всичко, дори да умра, за да съм с нея. Вместо това получих живот и прекрасно семейство. Имаш ли деца, Джон?

— Да. Един син и две дъщери. А също така внук и внучка.

— Ти имаш внуци? Шегуваш ли се?

— Не. Те са светлината на моя живот. Не се проявих като най-добрия баща, когато се появиха децата ми. Бях на деветнадесет, когато се роди първото. Момичето ми забременя и се оженихме. Бяхме много млади. Следващото дойде след две години, а третото три години по-късно. Тогава се борех с огъня. Подобен начин на живот сигурно е бил труден за семейството ми. Не ги поставих на първо място и това беше грешка. Така че се разведохме. Почти десет години минаха оттогава.

— Съжалявам.

— Смешна работа. След като се разделихме, започнахме да се разбираме по-добре. Станахме си по-близки. Може би разводът изгори лошото и остави място за хубавото. Тъй... — Той надигна бутилката. — Така че съм свободен, ако жена ти има по-голяма сестра.

— Само братя, но има цял легион братовчедки.

Те останаха за миг, потънали в мълчание.

— Тук мястото е хубаво. — Джон отпи глътка, всмукна от цигарата си и огледа околността. — Добро място, Гиб. Ако ти трябват

още две ръце за ремонта, моите са насреща.

— Оценявам високо предложението ти.

На горния етаж Рина лежеше в леглото си и слушаше гласовете, достигащи до нея през отворения прозорец, докато небето навън омекна от летния здрач.

Беше съвсем тъмно, когато я събуди викът. Тя се претърколи от леглото с мисълта, че огънят я преследва. Той се бе върнал. Беше се върнал, за да подпали къщата им.

Но не беше пожар, Фран крещеше. Сестра ѝ стоеше на алеята, лицето ѝ бе скрито на гърдите на момчето, с което бяха ходили на кино.

Телевизорът в дневната работеше, звукът му бе намален. Двамата ѝ родители бяха излезли на прага. Когато се промуши между тях, Рина видя защо Фран крещи и защо майка ѝ и баща ѝ стоят като заковани на вратата.

Кучето гореше, козината му тлееше и пушеше, димеше и локвата кръв, която се изливаше от гърлото му. Тя разпозна кучето с дрезгавия лай на Джоуи Пасторели, на име Фабио.

Рина наблюдаваше как полицейската кола отведе Джоуи, също както направиха с баща му. Но той не държеше главата си наведена, а в очите му светеше злокобна радост.

Това бе едно от последните неща, които си спомняше с абсолютна яснота от онези дълги, горещи седмици през август, когато лятото свърши и заедно с него си отиде и детството ѝ.

Спомняше си радостта в очите на Джоуи, перченето в походката му, когато полицаите го отвеждаха към колата. И миризмата на кръв — кръвта на собственото му куче, с която бяха изцапани ръцете му.

[1] Ass — магаре и задник (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Популярни телевизионни серии (80 на брой) от 1984–1989 г. — Б.пр. ↑

[3] Замразен плодов сок под формата на пръчка, изобретена случайно от Франк Еперсън, когато бил на 11 години през 1905 г. —

Б.пр. ↑

[4] Герой от сериите „Маями Вайс“, ролята се изпълнява от Дон Джонсън. — Б.пр. ↑

[5] Вид макаронени изделия, паста. — Б.пр. ↑

[6] „Будвайзер“ — популярна бира в Америка. — Б.пр. ↑

4.

Май, 1992

Лигавият розово сладникав глас на Марая Кери, надвишаващ оркестрацията на „Емоушънс“, се процеждаше през стената от съседната стая. Това бе един постоянен поток, като пенеща се лава. Неизбежна и все по-ужасяваща.

Когато учеше, Рина не обръщаше внимание на музиката. Не обръщаше внимание на купоните, на малките дребни войни и дори на гръмотевиците на Божието правосъдие. В края на краищата беше израснала в голямо и шумно италианско семейство.

Но ако съквартирантката ѝ пуснеше още веднъж този диск, щеше да забие молива си в окото ѝ. А след това щеше да я накара да изяде проклетия диск, скъпоценния му калъф и всичко. Край.

Беше по средата на изпитната сесия, за бога! А изпитите, които трябваше да вземе този семестър, бяха убийствени.

Въпреки това усилията ѝ си струваха, напомни си тя. Щяха да бъдат възнаградени в бъдеще.

Отдръпна се от компютъра и разтърка очи. Може би се нуждаеше от кратка почивка. Или от тапи за ушите.

Стана и без да забележи разхвърляните из стаята вещи, все едно плаващи след корабокрушение останки — нещо типично, когато две студентки споделят една стая, отвори малкия хладилник, за да си вземе диетична пепси-кола. Намери отворена кутия нискокалорично мляко, четири „Слим Фаст“, диетичен спрайт и пакет морковени пръчици.

Беше просто ужасно! Защо всеки крадеше от нейните продукти? Е, беше разбираемо, че никой не би задигнал от храната на Джина, която вечно бе на диета, но все пак!

Рина седна на пода. Гласът на Марая плуваше в претоварения ѝ мозък като някаква зла русалка. Тя се загледа в купчините книги и бележки по бюрото си.

Защо си бе мислила, че ще може да прави това? Защо си бе въобразила, че иска да го прави? Можеше да последва примера на

Фран и да се захване със семейния бизнес.

Точно сега можеше да си бъде вкъщи. Или на среща с някое момче, като всяко нормално момиче. Някога, когато стана на тринадесет, това беше амбицията на живота ѝ. Сега бе преминала от другата страна на една епоха и седеше в претъпканата с вещи спалня, без диетична кола, погребана под материалите за един душевно болен мазохист.

Беше на осемнадесет години и все още не бе правила секс. Нямаше дори онова, което минаваше за приятел в нейните среди.

Сестра ѝ Бела щеше да се омъжва следващия месец, Фран буквално отбиваше момчетата с пръчка, а Ксандър щастливо пасеше, както се изразяваше майка ѝ, своето стадо от красавици.

Докато тя бе сама в събота вечер, защото учеше за изпитите си, а съквартирантката ѝ я измъчваше с Марая Кери. О, не! Вече беше Селин Дион, осъзна Рина. Сега вече я уби!

Грешката си беше нейна. Тя беше единствената, която напругаше мозъка си, за да отиде в университет и през уикендите работеше, вместо да ходи на срещи. Защото знаеше какво иска. Знаеше го още от онази дълга гореща седмица през август.

Рина искаше огъня.

Затова учеше, с очи, вперени в нещо повече от ученето. Искеше стипендия. Работеше и спестяваше парите като катеричка лешници, в случай че не я получи.

Но ѝ я отпуснаха и ето я сега тук, в университета на Мериленд, споделяйки една стая с най-старата си приятелка.

Когато семестърът свършеше, щеше да се прибере у дома, да работи в ресторанта, да прекарва голяма част от свободното си време в бензиностанцията. Или да уговори Джо Мингър да ѝ позволи да го придружава на огледи и дежурства.

Разбира се, предстоеше сватбата на Бела. През последните девет месеца в тяхната къща не се говореше почти за нищо друго, освен за сватбата на Бела. Което, като си помисли човек, беше съвсем достатъчна причина да бъде тук и сама в стаята си в събота вечер.

Можеше да бъде и по-лошо. Можеше да бъде в Централата за подготовка на Сватбата, Боже опази!

Ако някога се омъжеше — което означаваше, че първо трябва да си намери истински, официален приятел, тя щеше да го направи

съвсем просто. Нека Бела да се захласва по безкрайните финтифлюшки на изкусно ушитата си рокля — все пак трябваше да признае, че роклята наистина беше великолепна — и по безкрайните, често плачевни дебати относно обувките, прическата и цветята. Или по плана за посрещането на гостите на приема, които бяха огромно количество — приличаше повече на изборната кампания за кмет.

Рина щеше да се задоволи с хубав малък ритуал в църквата „Сент Лио“ и обяд за най-близките в „Сирико“.

Но най-вероятно щеше да свърши живота си като шаферка, вечната шаферка и едва ли някога щеше да бъде булка. По дяволите, вече беше станала експерт в тази област!

О, за Бога! Помощ! Колко пъти Лидия можеше да слуша темата от „Красавицата и звярът“, без да изпадне в кома?

Осенена от внезапно вдъхновение, Рина скочи, проправи си път до портативния сиди плейър и се разтършува сред купчината от дискове.

С блеснали в отмъстителна усмивка зъби тя пъкна диска на „Нирвана“ и наду до дупка „Smells like teen spirit“.

Докато войната между поп дивата и грънджа вилнееше с пълна мощ, иззвъня телефонът.

Тя не намали музиката — сега вече беше въпрос на чест. Просто се наложи да вика в слушалката.

В ухото ѝ прозвуча още един взрив от музика, сред който едва долавяше далечните викове на Джина.

— Купон!

— Казах ти, че имам да уча.

— Хайде, Рина, тъкмо започва! Трябва и да живееш!

— Ти нямаш ли изпит в понеделник?

— Да, но чак в понеделник! Сега има купон!

Нямаше как да не се засмее. Джина винаги я размиваше. Религиозната фаза, която я бе обсебила през лятото на пожара, се бе трансформирала в поетична, сетне бе обзета от овче възхищение от рок звездите, накрая се побърка по модните поп диви.

Сега беше на вълна купони през цялото време.

— Ще се провалиш — предупреди я Рина.

— Оставила съм всичко в ръцете на по-висшите сили и възстановявам мозъка си с евтино вино. Хайде, Рина, и Джош е тук.

Непрекъснато пита за теб.

— Нима?

— Аха, изглежда тъжен и потънал в размисъл. Знаеш, че ще си вземеш изпита така или иначе. По-добре ела да ме спасиш, преди да позволя на някое момче да се възползва от моето пияно съзнание. Всъщност, като си помисля, защо не...

— При Джен и Деб ли сте?

— Точно там! Купонът е върховен!

— След двадесет минути съм при теб — отвърна Рина и отново се разсмя. Сетне затвори телефона.

Почти толкова време й отне да съблече стария анцуг и да нахлузи джинси, да реши каква блуза да сложи отгоре и да се справи с косата си, която напоследък не се подчиняваше на гребен и експлодираше в облак от къдрици с дължина до раменете.

Докато се преобличаше, остави музиката да свири и добави малко руж на бузите си, за да скрие бледността на лицето си, изпито от зубренето над книгите. Би трябвало да учи, би трябвало да се наспи. Беше глупаво да ходи и да си губи времето, говореше си сама Рина, докато поставяше туш на миглите си.

Но се бе изморила да бъде момичето, което винаги върши разумни неща. Просто щеше да постои един час, да се повесели малко, да предпази Джина да не затъне в неприятности.

И да види Джош Болтън.

Той беше хубав, със слънчева коса, ослепителни сини очи и приятна срамежлива усмивка. Беше на двадесет години и искаше да стане писател.

И беше питал за нея.

Той щеше да бъде! Тя бе почти деветдесет процента сигурна в това. Щеше да бъде първият ѝ мъж.

Може би още тази вечер. Рина остави грима и се загледа в огледалото. Може би тази вечер щеше най-сетне да разбере какво е да бъдеш с мъж. Притисна с ръце корема си, който се сви в очакване. Може би това беше последният път, когато се гледаше като девствена.

Беше готова и искаше да го направи с някой като Джош. Някой мечтателен и нежен, но с известен опит, за да няма много затруднения и туткане.

Рина не обичаше да не знае какво да прави. Беше изучила нещата теоретично и по принцип — анатомично, физически. И бе погълнала романтичността на акта от книги и филми. Но да го направи, да се съблече и слее с нечие друго голо тяло, щеше да ѝ бъде абсолютно за пръв път.

Не беше нещо, което можеш да упражняваш или да съставиш график, да правиш опити, докато проработи така, както ти искаш, според твоята техника.

Затова искаше разбирац, внимателен и търпелив партньор, който да я води през грапавите и трудни места, докато намери своя собствен път.

Нямаше толкова голямо значение, че не го обича. Нямаше да се омъжва за него, я! Харесваше го достатъчно и не беше се запътила към брак на всяка цена, като Бела.

Поне засега все още не.

Искаше да научи, да почувства, да види какво значи да правиш любов. И може би беше глупаво, но ѝ се щеше да се отърве от последната следа от детството. Това, че през последните няколко дни то се бе завърнало в спомените ѝ, вероятно беше причината да бъде толкова разсеяна и неспокойна.

Сигурно затова премисляше всичко отново и отново. Рина грабна чантата си, изключи музиката и излезе от общежитието.

Беше прекрасна нощ, топла и обсипана със звезди. Смешно щеше да бъде да я прахоса и пропусне, заровена в записките по химия, каза си, докато вървеше към паркинга. Вдигна лице към небето и се усмихна, но по гърба ѝ пропълзя хлад. Огледа се през рамо, обходи с очи тревата, пътеките, светлината на лампите.

Никой не я наблюдаваше, слава богу. Укори се за параноята, но все пак ускори крачка. Това беше просто вина. Можеше да живее с малко вина.

Влезе в своя купен на старо „Додж“ и заключи вратите, преди да тръгне.

Къщата, в която отиваше, бе на пет минути път от кампуса и старата триетажна сграда бе осветена като коледно дърво. По моравата пред нея танцуваха големи групи купонджии, а от отворената врата се лееше музика.

Рина долови сладката миризма на марихуана и откъслечни фрази от водените на висок глас ожесточени спорове за изящството на Емили Дикинсън, за днешната администрация и по-успокоителния разговор относно играчите на „Ориоулс“.

Трябваше да си пробие път сред гостите, докато се озове вътре. Насмалко да бъде изкъпана с алкохолно питие, което някой разля точно пред нея и почувства известно облекчение, когато видя, че познава някои от младежите в голямата стая.

Джина я забеляза и се запровира сред танцуващите, за да я хване за ръката.

— Рина! Ти си тук! Това се казва новина!

— Не ми казвай нищо повече, преди да изядеш цяла кутийка „Тик-так“.

— О, по дяволите! — Джина бръкна в джоба на джинсите си, които бяха толкова тесни, че сигурно щяха да повредят вътрешните ѝ органи. „Слим Фаст“^[1], който пиеше, не ѝ помагаше да свали шестте килограма, които натрупа през техния първи семестър в колежа.

Тя извади оттам малката кутийка, която носеше винаги със себе си, и сложи няколко оранжеви бонбончета в устата си.

— Пияна съм! — рече, докато ги смучеше.

— Кой ли би предположил? Виж какво, можеш да оставиш колата си тук и аз ще те върна. Ще бъда дежурен шофьор тази вечер.

— Добре, след малко ще отида да повърна. След това ще се оправя. Между другото, имам новини! — Тя задърпа Рина през кухнята, която също бе претъпкана с хора, и двете излязоха през задната врата на двора.

Там имаше още повече хора. Какво ставаше? Нима целият кампус в Колидж Парк бе решил да зареже ученето тази вечер?

— Скот Делаутър ще бъде изгонен от колежа — съобщи Джина и направи няколко танцови стъпки, с които придружи изявлението си.

— Кой е Скот Делаутър и защо танцуваш заради нещастieto му?

— Един от съквартирантите тук. Срещата си го. Нисичък, с големи зъби. А танцувам, защото неговото нещастие е нашият джакпот. Той напуска, а друг от къщата ще се дипломира през декември. Джен казва, че ще ни сместят тук за следващия семестър, ако спим заедно. Рина, ще се измъкнем от онази дупка!

— И да се преместим тук? Джина, върни се в нашия свят! Не можем да си го позволим.

— Говорим за разделяне на наема и разходите на четири. Не е кой знае колко. — Джина сграбчи ръката ѝ, тъмните ѝ очи блестяха от възлението и от евтиното вино, а гласът ѝ бе изпълнен с благоговение. — Има три бани! Представяш ли си? Цели три бани за четирима души! А не една за шест.

— Три бани — повтори замечтано като молитва Рина.

— Това е нашето спасение. Когато Джен ми каза, получих видение. Истинско видение, Рина. Мисля, че видях Светата майка да се усмихва. И тя държеше в ръката си люфа^[2].

— Три бани — повтори Рина. Не, не, не бива да бъда привлечена към тъмната страна от блестящи предмети. — Колко е наемът?

— Ами... след като вземем предвид, че ще го делим на четири и че няма да се храним в стола, защото ще можем да си готвим тук, излиза направо без пари.

— Толкова много?

— И двете ще работим това лято. Можем да спестяваме. Моля те, моля те, моля те. Трябва да им кажем бързо. Ето виж, ще си имаме двор. — Тя направи широк жест с ръка. — Ще можем да посадим цветя. По дяволите, ще отглеждаме зеленчуци и ще ги продаваме! Всъщност ще можем да печелим пари, ако живеем тук.

— Кажи колко е наемът, Джина!

— Нека първо да ти донеса едно питие...

— Изплюй камъчето — настояваше Рина. И трепна, когато Джина най-сетне изрече сумата.

— Но ние ще...

— Млъкни! Остави ме да помисля. — Рина затвори очи и започна да смята. Щеше да им бъде трудно, реши тя. Но ако наистина си готвеха сами, ако намаляха разходите за кино, дискове и парцалки... Можеше да се откаже от нови дрехи заради чудото на трите бани.

— Добре, съгласна съм.

Джина нададе победоносен вик, прегърна я и двете затанцуваха по тревата.

— Направо изпадам в благоговение! Не мога да чакам. Хайде да си вземем вино и да пием за провала на Скот Делаутър на академичните изпити.

— Изглежда разумно, но неподходящо. — Рина се обърна и спря като закована. — Джош? Здравей.

Младежът затвори вратата зад себе си и ѝ се усмихна със своята срамежлива усмивка, която подкоси краката ѝ.

— Здравсти. Чух, че си била тук.

— Да. Помислих си, че мога да си почина малко от ученето. Мозъкът ми започна да изтича през ушите.

— Събери го за утрешния последен напън.

— Точно това ѝ казах и аз. — Джина сияеше. — Знаете ли, вие двамата се чувствайте като у дома си. А аз смятам да се скрия в една от баните, която скоро ще бъде моя собствена. — Тя прегърна силно Рина. — Толкова съм щастлива!

Джош я проследи с поглед, докато вратата зад Джина се затвори.

— Може ли да попитам защо е толкова щастлива?

— Защото смятаме следващия семестър да се пренесем тук.

— Нима? Това е страхотно. — Той се приближи, все още с ръце, пъхнати в джобовете, и се наведе да я целуне по главата. — Поздравявам ви.

По кожата ѝ пробягаха мравки от нерви, усещане, което тя намираше за удивително и прекрасно зряло.

— Да си призная, в началото мислех, че ще бъде много вълнуващо да живея в общежитие. Истинско приключение. Аз и Джина — в една стая. Как ще правим всичко заедно. Но някои от другите на етажата просто ме подлудяват. Една от съквартирантките се опитва да ме побърка, като денонощно пуска Марая Кери.

— Какво коварство!

— Мисля, че вече има ефект.

— Напротив, изглеждаш фантастично. Радвам се, че дойде. Тъкмо смятах да си вървя, когато чух, че си пристигнала.

— О! — Удоволствието ѝ спадна с няколко деления. — Отиваш ли си?

Той отново се усмихна, извади ръката си от джоба и хвана нейната.

— Все още не.

Бо Гуднайт не беше сигурен какво прави в тази непозната къща с цяла тумба колежанчета, които никога не бе виждал. Е, все пак купонът си е купон и той позволи на Брад да го домъкне тук.

Музиката беше добра, имаше страшно много момичета. Високи, ниски, закръглени и слаби. Беше като плато с мезета, но вместо с деликатеси, с жени.

В това число и онази, по която Брад напоследък беше хлътнал, и това бе причината да бъдат тук.

Тя бе приятелка на приятелката на едно от момичетата, които живееха в тази къща. Бо също я харесваше много — всъщност дори сам би я свалил, ако Брад не беше го изпреварил.

Законите на приятелството повеляваха да забрави за мераците си.

За утеха Брад бе загубил облога на ези-тура и сега трябваше да играе ролята на дежурен шофьор. Може би никой от тях не биваше да пие, тъй като все още не бяха навършили разрешената от закона възраст. Но купонът си е купон, помисли си Бо, като отпи от бирата си.

Освен това той сам печелеше парите си, плащаше наема, готвеше си — също като големите. А и се чувстваше много по-възрастен от всички колежанчета тук.

Мислейки тези неща, Бо огледа стаята. Бе висок и мършав младеж на двадесет години, с къдрава черна коса и зелени замечтани очи. Лицето му беше слабо, а също и тялото, но той смяташе, че е направил мускули с въртенето на чука и влаченето на дървения материал. Чувстваше се малко не на място заради откъслечните разговори, които чуваше от всички страни — оплаквания от изпити, коментари по политически науки и женски клюки.

Колежът не беше за него. Чувстваше се най-щастлив през последния ден в гимназията. Дотогава бе работил всяко лято. Първоначално като общ работник, сетне като чирак, а сега на двадесет бе вече дърводелец с прилична заплата.

Харесваше му да създава разни неща от дърво, беше сръчен и го биваше. Може би защото обичаше работата си. Тя му доставяше удоволствие. Бе получил образованието си чрез работата, заедно с миризмата на талаш и пот.

Ето защо я обичаше.

Бе постигнал всичко сам. Нямахме татенце, което да му плаща сметките, както на повечето младежи тук.

Възмущението, което изпита при тази мисъл, го изненада и дори обърка. Побърза да го отхвърли и направи опит да се отпусне. Обиколи стаята и спря погледа си върху група момичета на един диван, потънали в разговор.

Червенокосата изглеждаше доста обещаваща, а ако пък не станеше с нея, брюнетката също не бе за изпускане.

Тръгна към тях, когато Брад му препречи пътя.

— Изчезвай! Имам намерение да завладея няколко женски сърца.

— Казах ти, че ще си прекараш добре. Аз пък съм на път да постигна нещо фантастично. С Ками си тръгваме, отиваме у тях. Със сигурност е повече от покана да прием кафе...

Бо погледна приятеля си и забеляза блясъка зад стъклата на очилата му.

— Значи ще ме изоставиш в къща, пълна с непознати, само и само да се съблечеш с едно момиче?

— Точно така.

— Е, добре, звучи ми разумно. Когато те изрита по задника обаче, не ми се обаждай. Намери си сам пътя към къщи.

— Няма проблеми. Тя отиде да си вземе чантата, така че...

— Чакай! — Пръстите му стиснаха здраво рамото на Брад, когато зърна русо момиче да се промъква сред тълпата. Всъщност видя един сексапилно разбъркан облак от диви непокорни къдрици с цвят на прекрасен естествен дъб. Тя се смееше, а кожата ѝ приличаше на порцелан и бе порозовяла по високите извивки на скулите.

Виждаше формата на устните ѝ и малката бенка над дясното им ъгълче. Сякаш зрението му се изостри, стана телескопично и той можеше да види чертите ѝ в подробности сред мъглата от дим и тълпата от лица. Дръпнатите ѝ очи, установи Бо, бяха с цвета на косата, имаше дълъг и фин нос. А тази извивка на устните! Златни обеци на ушите. Две на едното, една на другото.

Беше висока — може би бе обула обувки с токчета, не можеше да види краката ѝ. Но около врата ѝ имаше верижка, на която висеше някакъв камък или кристал, а гърдите ѝ бяха заоблени под тъмнорозовата блуза.

За един миг, а може би за по-дълго, музиката сякаш спря. Стаята застина в пълна тишина.

Някой се изпречи пред него и това върна отново врявата и шума.

— Кое е това момиче?

— Кое момиче? — Брад разсеяно се озърна, сетне вдигна рамене. — Че тук е пълно с момичета! Хей, следващия път когато се отклониш, вземи ме с теб.

— Какво? — Все още объркан и заслепен, Бо погледна приятеля си. Едва си спомняше името му. — Аз съм... тук. — Бутна бирата в ръцете на Брад и си запробива път през тълпата.

Когато стигна до мястото, където бе видял момичето, от нея нямаше никаква следа. В гърлото му се надигна паника.

Тръгна към кухнята, отиде във всекидневната, където хората седяха на масата или под нея.

— Влезе ли тук едно момиче! Високо, с къдрава руса коса и розова блузка?

— Никой не е влизал, освен теб. — Девойка с къса черна коса му се усмихна знойно. — Но и аз мога да стана руса.

— Може би някой друг път.

Той претърси къщата, всички стаи чак до третия етаж и отново слезе долу, за да обиколи предния и задния двор.

Видя много руси и много къдрави момичета — но не и онази, която накара музиката да спре.

Тя караше, а сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Реши, че е по-правилно да кара колата си сама. Това показваше, че не е била отвлечена и че сама е направила своя избор. Контролираше напълно действията си, отговаряше за последиците от тях.

Кога да прави любов за пръв път беше въпрос на избор за всеки човек.

Съжали единствено, че не се бе сетила предварително да си купи някакво по-секси бельо.

Джош живееше в малък апартамент извън кампуса и съквартирантът му нямаше да се прибере цяла нощ — бе отишъл да учи с групата си. Когато ѝ каза това — а той ѝ го каза, докато я целуваше — тя сама предложи: „Да вървим тогава“.

Тя беше инициаторът за започването на нов етап в живота си. Но въпреки това ръцете ѝ не спираха да треперят.

Рина паркира през няколко коли от неговата, внимателно загаси мотора и взе чантата си. Знаеше точно какво ще направи, напомни си сама, като заключи колата и постави ключовете в малкото вътрешно джобче, където винаги ги държеше.

Усмихна се, когато му подаде ръка. Прекосиха заедно паркинга и влязоха през вратата, когато друга кола дойде и паркира.

— Малко е разхвърляно — рече извинително Джош, докато се качваха по стълбите към втория етаж.

— Ти ако знаеш нашата стая каква е! Сигурно ще бъдем глобени от ХЕИ.

Изчака той да отключи вратата и влезе вътре. Беше прав за бъркотията — дрехи, обувки, празни кутии от пица, книги, списания. Диванът изглеждаше като спасен от сметището, а после набързо покрит с одеяло.

— Позната картинка — успокои го Рина.

— Всъщност е доста отвратително. Трябваше да те помоля за десет минути, преди да влезем. Можех да скрия боклуците в килера.

— Няма значение. — Тя се обърна и попадна в прегръдката му. Кожата му миришеше на крем за бръснене, а устните му имаха вкус на черешов „Лайф Сейвърс“^[3]. Ръцете му се плъзнаха по косата ѝ, надолу по гърба.

— Да пусна ли музика?

Тя кимна.

— Да, чудесно.

Джош плъзна ръцете си по нейните, преди да се откъсне от нея и да отиде до стереоуредбата.

— Не мисля, че имаме нещо на Марая Кери.

— И слава Богу! — Тя се разсмя и притисна ръка до галопиращото си сърце. — Малко съм нервна. Никога преди не съм го правила.

Устата му остана отворена, а очите му се ококориха.

— Никога?...

— Ти си ми първият.

— Господи! — Загледа я мълчаливо, сините му очи станаха съвсем сериозни. — Сега аз ще стана нервен. Сигурна ли си, че...

— Да, да. Напълно съм сигурна. — Рина прегледа купчината дискове. — Какво ще кажеш за този? — Тя измъкна диск на „Nine Inch

Nails“^[4].

— „Sin“^[5]? — Усмивката му бе пленителна. — Това ли слуша едно почтено католическо момиче?

— Е, само малко. Както и да е, харесва ми техният кавър на „Куин“ — „Get down, make love“. И ми изглежда подходящо за случая.

Той зареди диска и се обърна да я погледне.

— Въздишам по теб от началото на семестъра.

В нея се надигна гореща вълна.

— Но не ме покани да излезем чак до пролетната ваканция.

— Исках да го направя поне стотина пъти. Задъхвах се, задушавях се. Освен това си мислех, че ходиш с онова момче, от горния курс по психология.

— Кент? — Вече дори не можеше да си спомни лицето му. — Излязохме няколко пъти. Никога не съм била близка с него.

— А сега си с мен.

— Сега съм с теб.

— Ако промениш решението си...

— Няма. Няма да го променя. — Обхвана с длани лицето му, а после долепи устните си до неговите. — Искам го. Искам и теб.

Пръстите му потънаха в косата ѝ, заплетоха се в нея, докато я целуваше, дълго, бавно, сладно. Телата им се привличаха, намагнетизирани от желанието. Рина усещаше своето пълно с електричество и живо.

— Можем да отидем в спалнята.

Това е, помисли си тя, като затаи дъх, а сетне издиша.

— Добре.

Той хвана ръката ѝ.

Рина искаше да запомни всичко, да запамети всяка подробност. Като мириса на крем за бръснене „Айриш Спригс“, вкуса на черешови бонбони и как косата му се къдреше на слепоочията, когато наведе главата си над нея.

В неговата спалня имаше двойно легло с чаршафи на сини райета и завивка в морскосиньо, а възглавницата бе единична и тънка като палачинка. Върху масивното старо бюро имаше компютър и камара книги, дискети и листа. Една коркова дъска със забодени на нея списъци, снимки, бележки за подсещане.

Долното чекмедже на скрина — толкова малък, та си помисли, че сигурно е още от детството му — беше отворено и разбъркано. Върху плота имаше прах, още книги, голям стъклен буркан, пълен със стотинки. Повечето дребни.

Джош запали лампата до леглото.

— Освен ако не искаш да я изгася — рече колебливо.

— Не. — Как щеше да вижда, ако беше тъмно? — Хм. Не вземам нищо за предпазване.

— Чувал съм този претекст. Искам да кажа... — Той се изчерви и разсмя. — Разбирам, че не е претекст. Имам презервативи.

Беше по-лесно, отколкото си мислеше, че ще бъде. Обърнаха се един към друг и телата им се залепиха. Устните се сляха, ръцете се преплетоха, трепетът прескачаше като скакалец по нервите им.

Целувките станаха по-дълги, дишането — по-учестено, когато седнаха на леглото. После легнаха. За миг Рина се запита как да събуе обувките си — дали нямаше да изглежда несръчно? Но последваха действия, които причиниха прекалено много горещина и смут.

Устните му се залепиха за шията ѝ, а ръцете се плъзнаха по гърдите. Първо над блузата, после под нея. Беше стигала дотук и преди, но никога със съзнанието, че това е само началото.

Кожата му беше топла и гладка, а тялото така тънко, че предизвика у нея вълна от нежност. Беше си представяла това растящо вълнение и възбуда, усещането, че кожата ѝ се плъзга по неговата, звуците на желание, които излизаха от гърлото ѝ. Стенания, въздишки и стонове на удоволствие.

Очите му бяха живи и сини, а косата копринена. Харесваше ѝ начинът, по който я целуваше, просто искаше да я целува безкрайно.

Когато ръката му посегна между бедрата ѝ, тя се напрегна. В този момент винаги досега бе спирала. Това бе мястото, което не беше позволила да бъде превзето до днес. Джош спря, това мило, възпитано момче, чието сърце биеше забързано срещу нейното и притисна устните си встрани от гърлото ѝ.

— Всичко е наред, може просто да...

Рина хвана ръката му, върна я обратно между бедрата си и я притисна.

— Да.

Каза „да“ и затвори очи.

През тялото ѝ премина трепет. О, това беше нещо ново! Беше много повече от онова, което познаваше досега. Човешкото тяло бе истинско чудо, а нейното сега бе изпълнено с топлина и трепет. Тя се притисна към Джош, опитвайки се да намери равновесие. Сетне му позволи да продължи.

Той произнесе името ѝ с разтреперан глас и Рина почувства, че също трепери. После устните му се озоваха върху гърдите ѝ, влажни и горещи, предизвиквайки сладки спазми. Тя посегна към него и усети, че е твърд. Удивена, започна да го опипва. Когато той едва си пое дъх и започна да стене, го пусна, сякаш се бе опарила.

— Извинявай. Нещо грешно ли направих?

— Не! Не. — Той отново си пое въздух с мъка. — Аз, аз трябва да се приготвя.

— О, добре. — Всичко в нея трептеше като струна, затова предположи, че също е готова.

Джош взе един презерватив от чекмеджето до леглото. Инстинктивно ѝ се прииска да погледне встрани, но потисна желанието си. Той щеше да влезе в нея, тази част от него щеше да бъде вътре в тялото ѝ. Беше по-добре да го види, да го познава, да го проумее.

Затова го прегърна, а когато той си сложи презерватива, я целуна отново. Целуваше я и я галеше, докато твърдата топка от нерви не се разтопи напълно.

— Малко ще те заболи. Мисля, че само за минута. Извинявай.

— Всичко е наред. — Трябва да боли малко, помисли си Рина. Една толкова голяма промяна не може да стане без никаква болка. Иначе няма да има смисъл.

Почувства го как си проправя път вътре в нея и се пребори с инстинкта си да го отблъсне. Джош продължи да я целува.

Устните му бяха меки, а членът между краката ѝ беше твърд.

После дойде болката, която я прониза само за миг. Сетне отслабна, а когато той започна да се движи вътре в нея, се превърна в смущаваща смесица от възбуда и леко неудобство.

Джош притисна лицето си в косата ѝ, а неговото тънко и гладко тяло сякаш се разтопи, прилепено към нейното. И това беше просто вълшебно хубаво.

- [1] Сироп за отслабване. — Б.пр. ↑
- [2] Едногодишно тревисто растение, от влакнестата му част се правят гъби и изтривалки за тяло. — Б.пр. ↑
- [3] Ментови бонбони. — Б.пр. ↑
- [4] Вуду-техно група. — Б.пр. ↑
- [5] Грях (англ.). — Б.пр. ↑

5.

Беше странно да се върне отново вкъщи за лятната ваканция. Да пренесе нещата си от общежитието и да знае, че през следващите три месеца няма да има лекции, нито Джина ще стене и ще мърмори всяка сутрин, когато часовникът започне да звъни.

След като отново се озова в старата си стая, ѝ се стори, че завръщането е съвсем естествено, като дишането. Но не беше точно така. Сега тя беше различна. Беше направила няколко определено сериозни стъпки да се разделели с детството си. Може би момичето, което събираше багажа си предишното лято, все още живееше в нея, но младата жена, която се връщаше сега у дома, имаше много повече опит. А Рина бе готова, дори повече от готова да види какво я очаква в бъдеще. Какво следва.

В нейно отсъствие дори къщата се бе променила. През следващите няколко седмици щеше да споделя една стая с Фран. Бела се нуждаеше от самостоятелна стая заради сватбените приготовления и купищата подаръци, и Фран, както винаги добра и разбираща, ѝ бе предоставила своята за тази цел.

— Спокойно — обясни тя на Рина, когато я попита защо. — Така ще има мир, пък и ще бъде само за няколко седмици. Тя няма търпение да се пренесе в къщата, която родителите на Винс им купиха за сватбата.

— Не мога да повярвам, че са им купили къща. — Рина подреждаше второто си чекмедже, както ѝ харесваше — според цветовете.

Единственото, което нямаше да ѝ липсва от живота в общежитието, беше постоянният безпорядък.

— Ами, те са богати. Дори много богати. Това е страхотна рокля — вметна сестра ѝ, докато окачваше една от роклите на Рина в гардероба. — Откъде я купи?

— От разпродажба. Шопинг терапията е наистина страхотно средство срещу депресията. — Освен това се нуждаеше от някои нови

неща за собственото си ново аз. — Колко е странно. Бела е първата, която ще се изнесе. Мислех, че ще бъдеш ти или аз. Тя винаги е имала най-много изисквания.

— Винс задоволява всичките ѝ изисквания — каза Фран и се обърна към нея. Въпреки че познаваше отлично лицето на сестра си, дъхът на Рина спря. В потока лъчи от следобедното слънце Фран изглеждаше като картина. Позлатена, великолепа, блестяща.

— Не го познавам добре, но изглежда приятен. Стабилен. И е много хубав, Боже мой!

— Луд е по нея. Отнася се с нея като с принцеса, нещо, което тя винаги е искала. А това, че е богат, никак не вреди — добави с доволна усмивка Фран. — След като завърши право и получи адвокатските си права, бързо ще се издигне във фирмата на баща си. Ще има солидна кариера. Съдя от нещата, които чувам. Направо е идеалната партия за нашата Бела. Мама и татко много го харесват.

— А ти?

— И аз също. Той има стил, което е важно за Бела, но е общителен и лесно се приспособи към семейството. Държи се много мило, когато е у дома или долу в ресторанта. — На лицето ѝ се появи замислен израз, докато разопаковаше вещите на Рина. — Гледа на Бела като че ли е произведение на изкуството. Не смятам това за лош признак — добави Фран.

— Сякаш се срамува от къмета и богатството си. А най-важното е, че се съобразява с настроенията ѝ. А те, както сама знаеш, са безкрайни.

— Тогава значи е получил одобрението ѝ. — Рина отиде до гардероба и извади роклята си на шаферка в ментово зелено.

— Можеше да бъде и по-лошо.

— Така е — разглеждайки я, Фран се облегна на страничната каса на вратата и скръсти ръце. — Всички ние ще изглеждаме малко недодялани и безцветни на фона на нейното елегантно излъчване. Което всъщност беше целта ѝ.

Рина остави обратно роклята с усмивка.

— Все пак е по-добро от тиквено оранжевото с милион джуфки и буфан ръкави, с които братовчедката Анджела ни издокара миналата година.

— Не ми напомняй за това! Все пак Бела не е толкова посредствена.

— Хайде да сключим споразумение. Когато дойде нашият ред, ще изберем такива дрехи за другата, че да не приличаме на домашни прислужници.

Фран прегърна Рина и притисна бузата си до нейната.

— Толкова е хубаво, че си у дома.

Тя отиде в „Сирико“ на обяд и се потопи в познатите аромати и звуци.

След пожара бяха направили повече от почистване и ремонт. Бяха запазили традициите — кухненската площ бе оставена отворена към залата за хранене, празните бутилки от „Кианти“ служеха за свещници, голямата стъклена витрина съдържаше десертите, които все още купуваха от италианската хлебарница на ъгъла всеки ден.

Но бяха направили и някои промени, и би могло да се каже, че не само скриха злодеянието, но го използваха ресторантът да стане още по-хубав и да процъфти.

Стените бяха боядисани в прашно тосканско жълто, а майка ѝ бе нарисувала цяла дузина нови рисунки. Не само на семейството, но и на съседите, и на „Сирико“, каквато беше преди и каквато бе сега. Сепаретата бяха предизвикателно червени, покривките по масите — на традиционните червени и бели квадратчета.

Осветлението внасяше свежест дори и в мрачните дни с намусено небе, но можеше да бъде и приглушено, за да стане атмосферата интимна за частните тържества, за които трябваше да се правят резервации две седмици предварително.

Баща ѝ стоеше зад големия работен плот, бъркаше сос и го разстиляше върху тестото. В косата му се забелязваха сиви нишки, които се появиха в седмиците след пожара. Нуждаеше се също така и от очила за четене, което много го дразнеше. Особено ако някой му кажеше, че така изглежда изискан, майка ѝ беше с гръб, обърната към печката, наглеждаше соса за спагетите. Фран вече бе вързала яркочервената престилка и сервираше чинии с лазаня, която беше днешният специалитет за обяд.

На път към кухнята Рина спираше край масите, поздравяваше съседите и познати, и се смееше всеки път, когато ѝ кажеха, че трябва да яде, да сложи малко месце върху себе си.

Гиб пхна една пица във фурната и се зае да разточва друга, когато тя стигна до него.

— А, ето го и моето момиче! — Той остави тавата встрани и я прегърна силно, сякаш щеше да счупи ребрата ѝ. Миришеше на брашно и на нещо сладко. — Фран ни каза, че си се прибрала, но сме затрупани с работа. Не можахме да се измъкнем.

— Дойдох да помогна. Къде е Бела?

— Изтърва я, току-що излезе. Неотложни задачи по сватбата. — Той взе ножа за рязане на пица и раздели готовата с бързо, професионално тренирано движение. — Май беше нещо, свързано с листенцата на розите. Или може би с формата на вазите.

— Значи ти липсва работна ръка? Кой е поръчал пица с наденички и зелени чушки?

— Шеста маса. Благодаря ти, момичето ми.

Рина сервира пицата и взе още две поръчки. Имаше чувството, че никога не е отсъствала. Тук сякаш всичко си беше същото.

Освен тя самата. Беше прекарала само една година в колежа, но наученото там я бе променило. Потопи се в атмосферата от познати лица, познати усмивки, движения, които правеше автоматично. Чувстваше се обаче по-голяма, отколкото по времето, когато за последен път бе работила тук.

Имаше си приятел. Сега вече официално. Тя и Джош бяха двойка, която спеше заедно.

Рина хареса секса и да установи това, за нея представляваше облекчение. Защото се бе страхувала. Първия път ѝ бе приятно, но по-скоро задоволи авантюристичната си жилка. Все пак бе абсолютно начинаеща. Мозъкът и тялото ѝ се боричкаха, за да разберат какво става. Дори не получи оргазъм.

Впоследствие се оказа, че сексът е нещо ново и чудесно. И тя откри това, когато бяха за втори път заедно.

Сега нямаше търпение да бъде отново с Джош, за да научи следващото ново нещо.

Не че двамата правеха само секс, напомни си Рина, като вдигна телефона, за да приеме още една поръчка. Много си говореха, понякога

с часове. Тя обичаше да го слуша, когато ѝ разказваше за плановете си и как мечтае да описва истории за малки градчета, като онова, в което бе израснал в Охайо. Истории за хора и какво правеха тези хора в живота си.

Освен това той беше отличен слушател. Проявяваше интерес към всичко, което тя му разказваше — че иска да учи, за да разбере, да проникне в магията на огъня. Защо, как и какво ставаше!

Сега нямаше просто да се задоволи с кавалер, който да ѝ прави компания на сватбата на Бела. Сега щеше да доведе гаджето си.

Все още се усмихваше на тази мисъл, когато влезе в помещението за подготовка, майка ѝ вадеше зеленчуци от единия огромен неръждаем хладилник. Пит — вече баща на три деца, стоеше пред големия работен плот и режеше тесто, за да го измери за пица.

— А виж ти, колежанката е тук! Дай ми една целувка, красавице!

Рина обви с ръце врата му и му лепна една звучна детска целувка върху устните.

— Кога се върна, девойко?

— Преди петнадесет минути. Още не съм влязла през вратата и веднага ме хванаха на работа.

— Такива са те — истински робовладелци!

— Ако не премериш това тесто, ще извадя камшика. А сега остави момичето, че ще те натопя пред жена ти. — Бианка разтвори обятията си и Рина се хвърли в прегръдката на майка си.

— Как оставаш толкова хубава, мамо? — попита.

— Това е от парата в кухнята. Поддържа порите на лицето ми чисти. О, момиченцето ми, чакай да те погледна!

— Видя ме преди две седмици на моминското парти на Бела.

— Две седмици, два дни, все тая. — Бианка се отдръпна. Усмивката ѝ повехна за миг, нещо премина през очите ѝ и изчезна.

— Какво има?

— Нищо — отвърна майка ѝ, но притисна устни към веждата ѝ като благословия. — Всичките ми деца са тук, вкъщи. Пит, я се смени с Катарина. Тя ще те замести в кухнята. Искаме да си поговорим по женски.

— Ясно, пак ще обсъждате сватбата. И без това вече ме боли главата — като махна с ръце, Пит хукна навън.

— В беда ли съм? — Рина извади бутилка вода от хладилника. — Да не би промените, които направих по шаферската рокля, да ме направят да приличам на анемичен стрък праз до Бела?

— Не, ти ще изглеждаш чудесно дори ако роклята е... нещастна.

— О, колко дипломатично изказване!

— Дипломацията е моят последен инструмент за оцеляване в тази сватбарска тупурдия. Иначе досега щях да извия врата на сестра ти. — Майка ѝ поклати глава и разпери ръце. — Не мога да се оправя с Бела. Тя е възбудена, уплашена, полудяла от любов и иска Винс да се гордее с нея. Исква да направи всичко, за да впечатли родителите му, да изглежда като филмова звезда и да се опита да обзаведе новата си къща по модно списание.

— Значи плува в свои води.

— Напълно вярно. Баща ти иска тесто за две големи и една средна пица — добави майка ѝ, и я загледа как компетентно реже, и претегля тестото. — Не си забравила как се прави.

— Родена съм да режа тесто.

Рина върна останалото в хладилника и даде на баща си топките. После помогна на майка си да нарежат салатата.

— Две домашни за шеста маса. Аз ще се заема с гръцката за трета. Тази сватба е най-голямата мечта на живота ѝ — продължи Бианка, продължавайки да реже зеленчук. — Ще се постарая да има всичко, което тя иска. Искам всичките ми деца да получат точно онова, за което са копнели.

Постави салатите на таблата и я придвижи към плота за вземане.

— Поръчката е готова — извика и се върна, за да приготви следващата.

— Вече си спала с момче.

Слюнката заседна в гърлото на Рина като твърда малка топка и тя не успя да я преглътне.

— Какво? Как?...

— Ти да не си мислеше, че ще те погледна в очите и няма да позная? — Бианка продължи да говори тихо заради близостта на съпруга си, но разчиташе шумът, който се носеше в заведението, да заглуши думите ѝ. — Че не мога да видя това в очите на децата си? Ти беше последна.

— И Ксандър ли е бил с момче?

Бианка се разсмя за голямо облекчение на Рина.

— О, той предпочита момичетата. Познавам ли го?

— Не. Аз просто... Започнахме да се виждаме отскоро и това се случи. Миналата седмица. Исках да се случи, мамо. Съжалявам, ако съм те разстроила, но...

— Нима съм казала подобно нещо? Да съм те питала дали имаш съвест? Но ще те питам беше ли внимателна?

— Да, мамо. — Рина остави ножа и се обърна, за да прегърне майка си през кръста. — Бяхме внимателни. Много го харесвам. Ти също ще го харесаш.

— Как да знам дали ще го харесам, когато не си го довела, за да го запознаеш със семейството си? Дори не си ми казала нищо за него.

— Малко по-голям е от мен. Исква да стане писател. Живее в разхвърлян апартамент и има много хубава усмивка. Казва се Джош Болтън и е израснал в Охайо.

— Нещо за семейството му?

— Той не говори много за тях. Родителите му са разведени и няма братя и сестри.

— Значи не е католик?

— Не мисля. Не съм го питала. Мил е, внимателен и много умен. И най-важното — слуша, когато му говоря.

— Все важни неща. — Бианка се обърна и обхвана лицето на дъщеря си в шепи. — Трябва да го доведеш да се запознае с нас.

— Ще дойде на сватбата на Бела.

— Браво. — Бианка вдигна вежди. — Ако преживее тази сватба, може би ще си заслужава да го задържиш. Е, за известно време.

Когато обедната навалица намаля и клиентелата в пицарията се разреде, Рина седна — по настояване на баща си, пред огромна порция спагети. Той самият тръгна на обиколка заедно с Пит. Беше виждала този ритуал през целия си живот и знаеше, че дядо ѝ бе правил същото преди баща ѝ.

С чаша вино, бутилка вода или чашка кафе — в зависимост от това кое време на деня е, той щеше да обиколи всяко сепаре, да седне на всяка маса, да каже по две думи или да проведе цял разговор с клиентите си. Това бе установено правило, нещо като традиция. Баща

й щеше да отдели време и да приседне при всеки за няколко минути. Темите на разговор варираха от спорт, храна и политика до новини по съседски — раждания, смърт. Предметът нямаше значение. Той не бе важен. Важна беше близостта.

Днес баща й държеше вода и когато седна срещу нея, отпи дълга глътка.

— Добри ли са? — попита, като кимна към чинията.

— Фантастични.

— Тогава хапни повече.

— Как е ревматизмът на господин Д'Алегрио?

— Върти го. Казва, че ще вали. Внукът му бил повишен, а розите му тази година се развивали добре. — Гиб се ухили. — Какво му приготвихме за ядене?

— Лазаня, минестроне и домашна салата, чаша „Перони“, бутилка газирана вода, хляб и каноли^[1].

— Винаги си имала отлична памет. Сбъркахме, като те пратихме да учиш криминално право, химия и какви ли не други дивотии, вместо да управляваш ресторанта.

— Винаги ще имам време да помагам тук, татко. Винаги.

— Гордея се с теб. Защото знаеш какво искаш и работиш, за да го постигнеш.

— Някой ме е възпитал по този начин. Как е бащата на булката?

— Все още избягвам да мисля за това. — Той поклати глава и отпи още вода. — Не искам да мисля за момента, когато ще пристъпи към мен, облечена с роклята и воала. Когато я поведе по средната алея в църквата, за да я предам на Винс. Ще се разплача като бебе, ако мисля за това. По-лесно ми е да го скрия някъде и да го забравя, докато се опитваме да се справим с лудостта, подготвяйки се за този момент.

Той се огледа усмихнат.

— Май още някой е чул за завръщането ти. Здравей, Джон.

— Здравсти, Гиб.

С вик на изненада и задоволство Рина скочи и прегърна Джон Мингър.

— Липсваше ми! Не съм те виждала от Коледа. Сядай! Колко се радвам, че пак си тук!

Тя отиде в кухнята и взе още едни прибори. Когато се върна, загреба от спагетите и сложи половината във втората чиния.

— Помогни ми малко. Татко смята, че съм стояла гладна в колежа, и сега ще ме угоява.

— Какво да ти донеса за пиене, Джон?

— Нещо безалкохолно ще е добре. Благодаря.

— Ей сегичка. Ще трябва да се връщам на работа.

— Разкажи ми всичко — започна Рина. — Ти как си, как са децата, внуците, изобщо животът?

— Всички са добре, аз също работя.

И изглежда добре, помисли си Рина. Торбичките под очите му бяха малко по-тежки, а косата му бе напълно сива. Но му отиваше. Пожарът го бе превърнал в част от семейството ѝ. Не, нещо много повече от пожара, поправи се тя. Онова, което бе направил след него. Беше я запознал с работата си, беше отговарял на безкрайните ѝ въпроси.

— Някакви интересни случаи?

— Всички са интересни. Все още ли искаш да идваш с мен на обиколки?

— Обади ми се и съм готова. Тръгвам веднага.

Лицето му се смекчи от усмивка.

— Имаше един случай, пожарът започнал в детска спалня. На осемгодишно момченце. В къщата нямало никой. Никакви химически катализатори, кибрити, запалка. Никакви следи от насилствено влизане или подпалвачески средства.

— Електричеството?

— Наред.

Тя започна да яде отново, докато размишляваше на глас.

— Химически фойерверки? Бомбички? Децата на тази възраст обичат да си играят с такива неща.

— Не и това дете. Каза ми, че иска да стане детектив.

— По кое време на деня е избухнал?

— Около два следобед. Децата са на училище, родителите на работа. Никакви предишни инциденти. — Той нави спагети на вилицата си и лапна, като затвори очи, оценявайки вкуса им. — Не е честно да те изпитвам, когато не можеш да видиш мястото, нито обстановката.

— Чакай, чакай, все още не се предавам. Пъзелите се правят, за да бъдат нареждани. Загадките — за да бъдат разрешавали. Място на

избухване?

— Бюрото на момчето. Дървено.

— Обзалагам се, че върху него е имало колкото искаш запалителни материали. Хартия, лепило, самото бюро, тетрадките, подвързии и може би играчки. Близко ли е до прозореца?

— Точно под него.

— Значи вероятно има завеси, те са поели пламъците. Два следобед. — Сега тя затвори очи и си представи сцената. Сети се за бюрото на Ксандър, когато бе на същата възраст. Абсолютно безразборно разхвърляни играчки, комикси, листа и тетрадки.

— Накъде гледа прозорецът?

— Ти си истински стрелец. Право в десетката. Браво, Рина. На юг.

— Този ден слънцето сигурно е било силно, освен ако завесите не са били спуснати. Децата не обичат да пускат завесите. Какво е било времето?

— Ясно, слънчево, горещо.

— Хлапето ти е казало, че иска да стане детектив. Вероятно е имало лупа?

— Точно така, тип „биволско око“. Браво, страхотна си! Лупата е била на бюрото върху една книга. Слънцето е падало върху нея, загряло е стъклото, подпалило хартията. Бюрото е дървено, завесите текстилни.

— Бедното хлапе.

— Можеше да бъде и по-лошо. Разносвачът видял дима и се обадил веднага на 911. Успели са да локализируют и потушат пожара в неговата стая.

— Липсваше ми възможността да говоря за истински случаи. Знаем, знаем. Все още съм само студентка и повечето от лекциите, които умирам да слушам, не мога да посещавам, преди да завърша първи курс и да се прехвърля в „Шади Гроув“. Понякога имам чувството, че съм в говорилня.

— Трябва да ти кажа нещо друго. — Той остави вилицата си и я погледна в очите. — Пасторели е излязъл от затвора.

— Той... — Рина се стегна. Огледа се, за да види дали някой от семейството ѝ не подслушва. — Кога?

— Миналата седмица. Току-що научих.

— Това все някога трябваше да стане — каза мрачно Рина. — Щеше да излезе много по-рано, ако не бе получил допълнителна присъда заради побоя над пазача.

— Не мисля, че ще ви създава никакви неприятности, надявам се, че не ще посмее да се върне тук. Вече няма никакви връзки с това предградие. Жена му все още живее в Ню Йорк при леля си. Проверих. Момчето е под наблюдение.

— Спомням си, когато го отведоха. — Тя погледна през прозореца и през улицата. По стълбите на къщата, в която някога живееше Пасторели, имаше саксии с гераниум, а завесите бяха дръпнати.

— Кого?

— И двамата. Спомням си как отведоха господин Пасторели с белезници и как жена му бе скрила лицето си в жълта кърпа за съдове, а едната ѝ обувка бе развързана. А Джоуи тичаше след колата и пицеше. Стоях с татко. Мисля, че това засили още повече връзката, която вече съществуваше между нас. Може би затова ми позволи да го придружа, когато прибраха и Джоуи, защото уби онова бедно куче.

— Така се затвори една глава за теб, глава, която започна, когато малкият негодник те нападна. Няма причина да мислим, че може да се отвори отново, но ти и твоето семейство трябва да знаете, че е на свобода.

— Аз ще им кажа, но по-късно, Джон, когато се приберем вкъщи.

— Добре.

Рина отново погледна през прозореца и загрижената ѝ физиономия се разведри.

— Това е Ксандър! Веднага се връщам.

Изскочи от сепарето, забърза към вратата, прекоси улицата и прегърна брат си.

Да си е у дома, беше все едно отново да е дете. Ароматите и звуците на къщата бяха толкова многообразни, какво винаги. Лакът за политура, който майка ѝ използваше откакто се помнеше, миризмите на ядене, които бяха неразделна част от кухнята, така както и огромната стара маса. Музиката, която гърмеше от стаята на Ксандър, независимо дали беше вътре или не. Звукът от дръжката на синджира

за пускане на водата в тоалетната, който звънеше, когато някой го дръпнеше.

Рядко минаваше час без телефонът да звъни и тъй като времето бе хубаво, прозорците бяха отворени и през тях нахлуваха звуците на трафика, както и гласовете на пешеходците, които спираха, за да побъбрят.

Можеше отново да си представи, че е на десет години и седи с кръстосани крака на леглото на сестра си, докато Бела се кипреше суетно из стаята, тъкмейки се да излиза.

— Има толкова много неща за вършене. — Тя постави сенки на клепачите си с умениято на художник. — Не знам как ще успее да свърши всичко преди сватбата. Винс казва, че се тревожи прекалено, но аз искам всичко да бъде идеално.

— Ще бъде. Роклята ти е прекрасна.

— Знаех точно какво искам. — Бела отметна назад един облак руса коса. — В края на краищата съм се готвила за това през целия си живот. Спомняш ли си, когато си играехме на булки с онези стари дантелени пердета?

— Да, и булката винаги беше ти — потвърди Рина, но с усмивка и без завист.

— Е, сега няма да бъде наужким. Знаем, че татко направо се стресна от цената на роклята, но булката е на показ в деня на сватбата, нали? Не бих понесла да съм на показ в някаква рокля с намалена цена. Искам Винс да ослепее, когато ме види с нея. О, почакай да видиш какво ми даде той за „нещо старо“^[2].

— Мислех, че ще сложиш перлите на баба.

— Не. Те са много сладки, но са старомодни. Освен това не са истински. — Тя отвори чекмеджето и извади малка кутийка. Подаде я на сестра си. — Купи ги за мен от един бижутер.

Вътре имаше обици, в които проблясваха капчици диаманти, а обковът беше толкова нежен, че изглеждаше като изплетен от паяжина.

— Господи, Бела! Това истински диаманти ли са?

— Разбира се. — Като махна с ръка, на пръста ѝ проблесна пръстен с квадратен камък. — Винс няма да ми купи нещо фалшиво. Той има класа. Цялото му семейство е от класа.

— Да не искаш да кажеш, че нашето няма?

— Не исках да кажа това. — Гласът ѝ прозвуча отнесено, докато държеше една от обиците така, че да може камъкът да улови слънчевата светлина. — Майката на Винс всеки сезон лети до Ню Йорк и Милано, за да пазарува. Имат дванадесет домашни прислужници. Би трябвало да видиш бащиния му дом, Рина. Това е имение. Имат градинари на пълен работен ден, майка му е толкова мила с мен — вече я наричам Джоана. Обеща да ме заведе в един от нейните салони, за да ми направят сватбената прическа.

— Мислех, че ти, мама, Фран и аз ще отидем при Мария.

— Катарина, какви ги дрънкаш? — усмихна се покровителствено Бела и потупа ръката на сестра си, преди да стане, за да прибере обиците в кутийката. — Мария вече не ме подстригва. Аз ще бъда съпруга на важен човек. Ще трябва да променя начина си на живот, стила си, ще имам по-други задължения. За да ги посрещна, трябва да имам подходяща прическа, подходящ гардероб и всичко друго трябва да е както трябва.

— А кой казва кое е както трябва?

— Просто знаеш. — Тя бухна косата си. — Винс има братовчед, много е сладък. Мислех, че може да ти прави компания на входа, когато ще посрещаш гостите. Според мен ще се спогодите. Той е първи курс в Принстън.

— Благодаря, но си имам приятел. Поканих го на сватбата. Вече обсъдих това с мама.

— Приятел. — Забравяйки на минутата суетенето си, Бела направо скочи върху леглото. — Кога, къде и как? Как се казва? На какво прилича? Хубав ли е? Разкажи ми всичко!

Семената на раздразнението моментално бяха издухани и те отново бяха сестри, които обсъждат заедно най-сериозния от всички въпроси на света — въпроса за момчетата.

— Казва се Джош. Много е сладък и е малко по-голям от мен. Исква да стане писател, срещнах го в колежа. Виждаме се от няколко месеца.

— Месеци? И не си ми казала?

— Ти беше малко заета.

— Все още съм. — Бела леко се нацупи. — Тукашен ли е?

— Не, израснал е в Охайо. Но сега живее тук. Работи в една книжарница през лятото. Наистина го харесвам, Бела. И съм спала с

него. Пет пъти.

— Господи! — Очите на Бела станаха големи като чинийки за кафе и тя направо подскочи. — Рина, това е страхотно, и какво, добър ли е в леглото? — При тези думи изтича да затвори вратата. — Винс е страхотен, направо супермен! Може да продължи с часове!

— Мисля, че е добър. Часове ли? — зачуди се Рина. Нима беше възможно? — Той е единственият, с когото съм била, и не мога да правя сравнения.

— Трябва винаги да използваш предпазни средства. Аз ги спрях.

— Какво си спряла?

— Противозачатъчните. За контрол над раждаемостта — прошепна тя. — Винс каза, че иска бебе веднага, така че изоставих хапчетата си. Но сватбата е толкова скоро, няма значение дали ще съм бременна или не. Захвърлихме ги миналата седмица, така че вече може и да съм бременна.

— Господи, Бела! — Рина доста се стресна, като си помисли, че сестра ѝ от булка ще стане съпруга и после майка. — Не искаш ли малко време — първо да бъдеш младоженка.

— Не ми трябва време — замечтаната усмивка я озари цялата — устните, очите, гласът ѝ натежа от копнеж. — Знам точно как ще се развие животът ми. И ще бъде прекрасно. Трябва да се приготвя. Винс ще дойде всеки момент, а аз не обичам да закъснявам.

— Приятно прекарване.

— Винаги ни е приятно заедно. — Бела седна отново пред огледалото, докато Рина тръгна към вратата. — Тази вечер ще ме води в един супер моден ресторант. Смята, че се нуждае от почивка и да престана да мисля само за сватбата.

— Сигурна съм, че е прав. — Рина излезе и затвори вратата точно когато брат ѝ се появи на стълбите.

Той погледна към вратата, после пак към Рина и се усмихна.

— Колко пъти каза: „Винс смята“?

— Не ги броих. Направо е луда по него.

— Така е, но отсега нататък той ще полудее. Уверен съм само в едно — че ще бъде щастлив, когато тази дандания свърши.

Рина се приближи до брат си. Той се извисяваше доста над нея, така че трябваше да се повдигне на пръсти, за да го целуне по бузата.

— Ще ти липсва, когато няма да бъде в съседната стая.

- Предполагам.
- Имаш ли планове за тази вечер?
- За твоята първа вечер у дома? За какъв брат ме смяташ?
- За моя любим брат.

След като Бела излезе на своята модна вечеря, всички останали от семейството се събраха около масата в трапезарията, за да си поделят стек „Флорентина“ в чест на завръщането ѝ от колежа.

— Имам новини — започна Рина. — Джон ми ги съобщи и ме помоли да ви ги предам. Пасторели е излязъл от затвора. Бил е пуснат преди седмица.

— Кучият му син!

— Не на масата, Ксандър — автоматично направи забележка Бианка. — Знаят ли къде е, къде е отишъл?

— Той излежа наказанието си, мамо. — Понеже беше имала достатъчно време да свикне с новината, сега бе спокойна. — Джон не смята, че трябва да се тревожим и аз съм съгласна с него. Пасторели няма никакви връзки с това предградие, няма причини да се върне тук. Станалото станало, пък и вече е минало доста време.

— Сякаш беше вчера — възрази Гиб. — Поне така ми се струва. Но мисля, че трябва да приемем тази гледна точка. Какво друго ни остава? Човекът беше наказан за стореното. Вече е извън живота ни.

— Все пак няма да навреди, ако сме малко по-бдителни, поне в началото. — Бианка си пое дълбоко дъх. — И вероятно ще е по-добре да не казваме нищо на Бела до сватбата. Тя ще изпадне в истерия.

— Тя ще изпадне в истерия и ако си счупи някой нокът — добави Ксандър.

— И аз тъй мисля. Добре. Ще бъдем малко по-внимателни. Но ще вярваме, както казва Джон, че няма за какво да се тревожим. Така че... — Бианка вдигна ръце. — Яжте, преди да е изстинало!

[1] Италианско ястие с макарони. — Б.пр. ↑

[2] Обичай е в сватбения ден булката да носи „нещо старо, нещо ново, нещо назаем, нещо синьо и сребърни шест пенса в обувката си“. Нещо старо символизира непреходността и връзката с миналото, нещо ново — надежда и оптимизъм, нещо назаем — да не забравят, че

зависят от приятели и семейство, нещо синьо — традиционен цвят за булка от векове, символ на скромност и вярност в древния Рим, а шестте пенса (шотландски обичай) — богатство и сигурност. — Б.пр. ↑

6.

Бо не бе напълно сигурен какво ще се случи през този ден, но както обикновено беше готов. Неговият приятел Брад сега официално беше едната половина от шоуто „Брад и Ками“. И тъй като шоуто бе в първата си фаза, всички бяха щастливи. За да стане още по-весело, новата двойка бе уредила двойна среща. Условието на тази среща бяха малко притеснителни — целият ден и вечерта. А това си беше сериозен ангажимент, поне според Бо.

Какво щеше да стане например, ако той и тази приятелка на Ками не се харесаха от пръв поглед? Случва се, нали? Тя била хубава, но това беше мнението на Ками. А човек не може да вярва безрезервно на мнението на една приятелка.

Ала дори да приличаше на Клаудия Шифър, можеше да е някоя бърбровка или непрекъснато да се кикоти. Той мразеше кикотенето. Но още по-зле, ако се окаже някоя без чувство за хумор. Би приел дори кикотенето пред някоя супер сериозна спасителка на света от самия него и други глупости от този сорт.

Отгоре на всичко Бо все още си мислеше за момичето, чието лице зърна за около десетина секунди и чието име така и не научи.

Тъпо, ама какво можеше да направи?

Това беше, знаеше го, един от опитите на Брад да го върне в реалния свят. Един ден навън с весела компания и хубаво момиче (поне такъв беше анонсът) в Инър Харбър^[1]. Посещение на аквариума, разходка, малко музика, морска храна. Смях.

Бо си внуши да се отдаде на подобно настроение, когато подкара колата в посоката, която му посочи Ками. Тя и Брад седнаха на задната седалка, за да се целуват необезпокоявани.

Той спря на паркинга и изчака, докато пасажерите му приключиха с последната целувка.

— Хайде да отидем всички заедно! — Ками се освободи от прегръдката на Брад и си взе чантата. — Ще бъде забавно! Днес е такъв прекрасен ден!

Права беше, помисли си Бо. Синьо небе, пухкави облачета, ярко слънце. По-добре навън, отколкото да седи вкъщи и да мисли за някакво измислено момиче или да се мотае из работилницата на майстора си.

Беше си поставил за цел да придобие собствена работилница. След като спечелеше достатъчно пари да наеме къща или — ако пофантазираше още малко — да купи такава, щеше да има и собствена работилница! Една хубава малка барака, обзаведена с работни маси и инструменти. Щеше да започне собствен бизнес.

Бо влезе в сградата с апартаменти под наем, която изглеждаше точно като всички сгради извън кампуса. Едно от онези места, на които искаше веднага и завинаги да каже „сбогом“. Хрумна му, че може да уговори Брад да му помогне с малко пари, за да купят къща за ремонтиране и подновяване.

— Тя живее на първия етаж. — Ками отиде до една врата и почука. — Наистина ще я харесаш, Бо. Много е готина.

Широката ѝ усмивка напомни на Бо защо мразеше да му уреждат приятелки. Ако не харесаше това момиче, трябваше да се преструва, че го харесва. В противен случай Ками щеше да мърмори на Брад, докато Брад не започне да ръчка него.

Но част от притесненията му се стопиха, когато една дребна червенокоска с големи сини очи и съблазнителни форми, отлично опаковани в джинси и прилепнала сива тениска, отвори вратата.

Изглеждаше доста добре, така че преглътна негативното си отношение към халката на веждата ѝ. Може би това беше секси.

— Здравсти, Манди. Познаваш Брад.

— Разбира се. Здравсти, Брад.

Имаше съвсем лек намек за фъфлене в говора ѝ и това също звучеше доста секси.

— А това е Бо Гуднайт.

— Здравсти, Бо. Само да си взема чантата и съм готова. Много е разхвърлено. Не влизайте — предупреди ги със смях и ги пропъди навън. — Съквартирантката ми замина вчера на някакъв див уикенд и направо обърна всичко с краката нагоре, за да си търси сандалите. Разбира се, аз ги намерих веднага след като тя тръгна. Не съм чистила, нито подреждала. Тя трябва да го направи, като се върне.

Говореше, без да спира, докато вземаше чанта с дълга дръжка за през рамо и черен калъф за бухалка, но бърбуренето не беше досадно, а забавно.

О, бейзбол, помисли си Бо. Имаше слаб лъч на надежда.

Манди излезе, тръшна вратата зад себе си, след което му се усмихна широко.

— Нося камерата си вътре. — Метна чантата през рамо. — Много съм досадна, предупреждавам.

— Манди е фотограф — обясни Ками. — Стажува в „Балтимор Сън“.

— Ужасно работно време и никакви пари. Но ми харесва. Хей, я го виж ти него!

Преди Бо да успее да каже нещо, тя напълно му обърна гръб, за да огледа един младеж, който слизаше по стълбите. Носеше костюм и вратовръзка и изглеждаше малко объркан.

— Боже, Боже, какво конте! — рече Манди и цъкна с език. — Изглеждаш напрегнат.

— Отивам на сватба. — Той вдигна ръка към възела на раираната си вратовръзка и го стегна. — Така добре ли е?

— Ками, Брад, Бо, това е Джош. Съседът ми от горния етаж. Приятел, студент и аматьор във връзването на вратовръзки, дай да я оправя! Кой се жени?

— Сестрата на приятелката ми. Ще се срещна с цялото й семейство. Чувствам се направо болен.

— О, те ще те оглеждат под лупа. — Тя оправя вратовръзката му и го потуша по ревера. — Сега си тип-топ. И не се тревожи, хората по сватби или плачат, или се напиват.

— Повечето ще бъдат италианци.

— Тогава ще направят и двете. Италианските сватби са истински букет от забавления. Само вдигай чашата и казвай — чакай да се сетя как беше — Salute!

— Salute! Добре. Запомних го. Радвам се, че ви видях. До скоро.

— Много е сладък, нали? — рече Манди, когато той си тръгна. — Беше като омагьосан от това момиче почти целия семестър. Май най-накрая му е излязъл късметът. — Тя нагласи шапката си. — Да вървим да видим някоя тлъста дебелогъза риба.

Бела бе поръчала идеално време и според Рина поръчката ѝ бе удовлетворена. Небето беше великолепно, меко, нежно синьо и златно, в началото на лятото цветята бяха ярки и прекрасни, а влажността милостиво ниска.

Самата Бела приличаше на принцеса, всички казаха така, в своята приказна бяла рокля. Косата ѝ блестеше като златна под искрящия воал. В ръцете си носеше забележително произведение на изкуството от розови рози и малки бели лилии.

Църквата бе украсена с цветя, които тя бе избрала, аранжирани в бели кошници. Беше отхвърлила традиционния орган и го бе заменила с арфа, флейти, чело и цигулка. Рина трябваше да признае, че звучат прекрасно. Класически.

Никакви дантелени пердета и букети от тоалетна хартия „Клинекс“, помисли си, а очите ѝ се замъглиха и в гърлото ѝ спря гореща топка. Изабела Хейл сякаш плуваше по средната пътека на църквата „Свети Лио“ под ръка с баща си и изглеждаше като кралица. Шлейфът ѝ се влачеше зад нея като бяла река, лицето ѝ светеше, диамантите пламтяха на ушите ѝ.

Желанието ѝ се бе сбъднало, мислеше си Рина, докато Винс — елегантен и красив в официалния си утринен костюм — я гледаше като заслепен.

Тъмните му очи не се откъсваха от лицето ѝ. Баща ѝ се просълзи, когато внимателно вдигна воала на Бела, нежно целуна бузата ѝ и на въпроса на свещеника кой дава тази жена на този мъж, отговори:

— Аз и майка ѝ.

Най-интересното бе, че Бела не заплака, а остана със сухи и блестящи очи по време на цялата церемония. Очите ѝ сияеха като звезди, а гласът ѝ бе ясен като камбанка.

Защото знае, че получава точно каквото иска, помисли си Рина. Онова, което винаги бе мечтала да има. Както и защото знае, че тя е в светлините на прожекторите и всички очи са вперени в нея.

Вече нямаше значение, че роклята ѝ на шаферка беше, меко казано, демоде. Тук светеше друг огън, който бе силен, ярък и горещ. Пламъците от радостта на сестра ѝ се виеха във въздуха и Рина искрено се радваше за щастието на Бела.

Така че тя малко си поплака, когато младоженците обмениха брачните си клетви, когато размениха пръстените си, защото знаеше, че това слага край на част от техния живот. И поставя начало на следващата част от живота на Бела.

Приемът се състоя в кънтри клуба на родителите на Винс, където баща му бе член на управителния съвет. Тук също имаше цветя, храна, вино и музика в изобилие.

Всяка маса бе украсена със същите по цвят рози като тези в букета на Бела, по покривките бяха пръснати бели розови листенца, а в центъра имаше още повече цветя и лъскава колонада от чисто бели свещи.

Рина бе помолена да седне на дългата главна маса заедно с групата на младоженците. Беше благодарна на майка си, че предвидливо бе сложила Джош на същата маса, на която бе Джина, така че можеше да разчита на нея да го забавлява. Почти толкова бе благодарна и че Фран — като кума, и братът на Винс — в ролята си на кум, бяха единствените, които трябваше да произнесат традиционните тостове и речи.

Хапна чудесно приготвени ребърца алангле, говори и се смя с останалите гости, притеснявайки се малко за Джош. Когато се огледа из голямата бална зала, се зачуди в какъв свят щеше да влезе сестра ѝ.

Двете фамилии се бяха смесили, както правят хората на подобни събития. Но макар и да не познаваше всички, веднага бе в състояние да ги разграничи по групи. Работническата класа, висшата класа. Градските предградия и буржоазните богаташки квартали.

Булката не бе единствената, която носеше диаманти и чиято рокля струваше повече от седмичната печалба на „Сирико“. Но тя бе единствената от нейната кръв.

Вероятно, помисли си Рина, единствената от нейната кръв, която се държеше все едно е била родена, повита в пелени от „Прада“.

Сякаш прочел мислите ѝ, Ксандър се наведе над ухото ѝ.

— Сега ние сме бедните роднини.

Рина се изкикоти, сетне вдигна чашата с шампанско.

— Много важно. Наздраве!

Стана ѝ по-леко, когато успя да избяга от формалните си задължения на шаферка и да намери Джош в тълпата от гости.

— Добре ли си? Най-последно за малко съм свободна.

— Добре съм. Ама че сватба! Не съм присъствал досега на такава.

— Да, страхотна е — съгласи се тя. — Не знаех, че снимките ще се проточат толкова дълго. Имам чувството, че съм те изоставила. И исках да те предупредя, че...

— Катарина! — разнесе се възклицание и леля ѝ Кармела я притисна в прегръдката си и я обвини в облаци от парфюм. — Колко си красива! Ти самата приличаш на булка. Но си много слаба! Сега, като си вкъщи, малко ще те поохраним. А кой е този красив младеж?

— Лельо Кармела, това е Джош Болтън. Джош, запознай се с леля ми Кармела Сирико.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо Сирико.

— Хубав и учтив. Днес е сватба и аз съм само Кармела. Моята скъпа племенница! — Тя обвини със силна ръка раменете на Рина. — Много е хубава, нали?

— Да, госпожо, тя...

— Франческа е красавицата, Изабела има стил и страст. Но нашата Катарина — тя е най-умната. Нали така, сара!

— Точно така. Аз имам мозък.

— И освен това днес изглеждаш великолепно. Може би на вас, млади човече, ще ви дойде някоя идея в главата, когато хванете букета? — Тя му намигна дяволито. — Познавам ли семейството ви?

— Не го познаваш — намеси се бързо Рина. — Срегнахме се с Джош в колежа. А сега трябва да го представя и на другите.

— Да, да, разбирам. Запази ми един танц — подхвърли лелята, когато Рина дръпна Джош встрани.

— Ето за това исках да те предупредя — започна тя. — Ще трябва да изтърпиш още много подобни разпити, дори от трета степен^[2]. Кое е семейството ти, какво работят, ти какво работиш, в коя църква ходиш. Всички в моето семейство смятат, че е редно да знаят всичко, и кътните ти зъби дори. Не го приемай лично.

— Добре, ще издържа. Джина вече ми даде напътствия. Малко е страшничко, но ще се оправя. А ти наистина изглеждаш прекрасно.

Никога не съм бил на голяма католическа сватба. Чувствам се страхотно.

— И освен това ще продължи дълго. Така, сега ще те представя на вуйчовците си и на останалите лели. Въръжи се с търпение.

Всичко мина добре, отбеляза Рина, когато приемът беше към края си. Джош може би беше малко позатрупан с въпроси, но те бяха толкова много, че той просто нямаше физическата възможност да отговори дори на половината от тях.

Музиката поддържаше настроението, като за всеки имаше по нещо — от Дийн Мартин до Мадона. Рина се отпусна за миг, когато започна да танцува с младоженеца.

— Никога не съм виждала сестра си толкова щастлива. Церемонията е прекрасна, Винс. Всичко е прекрасно.

— Тя се тревожи дни наред. Всеки ден. Но Бела си е такава.

Той се движеше плавно по пода и същевременно не откъсваше очи от лицето ѝ. Рина бе сигурна, че за да постигне подобно съвършенство, е вземал много уроци. Да танцува и да очарова.

— Сега ще започнем живота си, ще създадем дом, ще имаме семейство. Ще ни дойдеш на гости веднага след като се върнем от медения месец и се подредим.

— Разбира се, аз съм тук.

— Аз съм щастлив човек — да имам за съпруга толкова красива, очарователна жена. И при това тя умее да готви! — Той се засмя и целуна Рина по бузата. — А сега имам и още една сестра.

— А аз още един брат. *Una famiglia.*

— *Una famiglia.* — Винс се усмихна и я завъртя на дансинга.

По-късно, сгушена в леглото до Джош, Рина си мислеше за дългоочаквания сватбен ден на сестра си. Великолепието на церемонията, всички тържествени думи, елегантните букети цветя. Първоначалната формалност на приема, слава богу, впоследствие бе разчупена и се превърна в буйно и шумно тържество.

— Кажи ми, леля Роза наистина ли танцува електрик слайд?

— Не си спомням коя точно беше Роза, но да, изтанцува го. Или може би това бе хоки-поки?

— Не, него танцуваха вторите ми братовчедки Лена и Мария Тереза. Господи!

— Харесаха ми танците, особено таренбелата.

— Казва се тарантела, глупчо — поправи го през смях тя, — но ти хвана стъпката, Джош, а тя никак не е лесна. Това беше голям успех за теб. Спечели голяма червена точка в очите на фамилията.

— Забавлявах се, много се забавлявах. Семейството ти е много готино.

— А също така голямо и шумно. Мисля, че родата на Винс беше леко стресната, когато чичо Лари взе микрофона и започна да пее „Това е любов“.

— Звучеше добре. Твоето семейство ми хареса повече. Неговото е малко снобско. Но него си го бива — бързо се поправи Джош. — Изглежда толкова щастлив, че се е оженил за сестра ти. Приличат на филмова двойка.

— Да, наистина.

— И майка ти. Може ли да кажа, че е много красива? Тя дори не прилича на майка. Моето семейство никога не е правило такива неща, искам да кажа големи празненства. Харесва ми.

Рина се търкулна върху него и му се усмихна.

— Тогава ще дойдеш на вечеря утре, нали? Мама ми заръча да те поканя. Ще ни видиш какви сме, когато не сме издокарани като за сватба.

— Разбира се. Може ли да останеш тази нощ? Съквартирантът ми няма да се прибере до утре вечер. Можем да излезем, ако искаш, или да останем тук.

— Бих искала да остана. — Тя наведе глава и го целуна по гърдите. Кожата му бе гладка и топла. — Но наистина не мога. Ако не се прибера цяла нощ, на татко ще му дойде малко множко. Сигурно му е криво. Отгоре на всичко хората го притесниха с тези непрекъснати подмятания, че скоро ще трябва да повтори това и за Фран.

— Ти я бутна напред точно когато Бела хвърли букета.

— Рефлекс за самосъхранение. — Тя се засмя отново и седна, за да прибере косата си. — Искам да отвлека мислите на татко тази вечер от първата брачна нощ на Бела, а това за него е несигурна територия. — Тя нежно докосна бузата му. — Радвам се, че ти беше приятно.

Джош се надигна и я прегърна така, че сърцето ѝ се разтопи.

— Винаги ми е приятно, когато съм с теб.

Рина се облече и поправи грима си. Не е прилично да се прибираш вкъщи сякаш току-що си се измъкнала от леглото, където си се търкаляла с някое момче. На вратата позволи на Джош да я целуне.

— Може би през другия уикенд ще отидем някъде — предложи той. — На плажа например.

— Ще бъде чудесно. До утре! — Тя излезе, сетне се обърна и го притегли към себе си за още една целувка. — Това ще ме крепи.

Не вървеше, а танцуваше, докато слизаше по стълбите и излезе в топлата нощ.

Когато вкара ключа в стартера на колата си, Бо влезе в паркинга със своята.

Беше оставил Брад и Ками в нейния апартамент. Бяха прекарали един хубав ден, помисли си той, от онези, които обещават повече. Манди му хареса. Беше невъзможно да не му хареса. Тя наистина бе голяма драка и досаждаше на всички с камерата си и желанието да снима, но го караше да се смее, и го впечатли.

— Бих искал да видя някоя от шестте милиона снимки, които изщрака днес — каза ѝ той, когато слязоха от колата.

— Няма да ти се размине. Толкова съм нетърпелива с копирането, колкото и със самото снимане. Страшно ми беше приятно. Много се ядосах, когато Кам каза, че ще ме запознава с някого, но сега се радвам, че бе толкова настоятелна. И като казвам това, отново доказвам, че забравям да мисля, когато говоря. Езикът ми е по-бърз от мозъка.

— Всичко е наред. Аз също се чувствах идиотски и мен ме накараха насила. Страхувах се, че всичко ще се превърне в истински кошмар, който щях да натяквам на Брад с години. Сега ще трябва да намеря нещо друго, за да го тормозя. Имаш ли нещо против да ти се обадя?

— Винаги си добре дошъл. — Тя измъкна листче от джоба си. — Вече написах телефонния си номер. Ако не беше го поискал, щях да ти го пъкна в джоба, докато правиш ето това.

Манди го сграбчи за ризата и се надигна на пръсти. Целувката ѝ беше гореща и обещаваща.

— Мммм, хубаво — потърка тя устните си в неговите. — Знаеш ли, ако между нас се получи нещо, ще се наложи да търпим онези двамата. Ще има да ни надуват главите!

— Животът е пълен с рискове. — Бо реши, че халката на веждата ѝ всъщност е много секси и няма нищо против нея. — Може ли да вляза?

— Изкушаващо, много изкушаващо. Но мисля, че е по-добре да го отложим. — Тя отключи вратата и се обърна. — Обади ми се.

Бо пхна телефонния номер в джоба си и тръгна усмихнат към колата си.

След като имаше свободна вечер и съквартирантът му не надуваше музиката, Джош седна да пише. Реши, че ще бъде забавно, ако се опита да напише един кратък разказ, вдъхновен от сватбата.

Искаше да опише някои от впечатленията си — а те бяха толкова много! — преди да избледнеят или да изчезнат.

Колкото и да желаше Рина да остане при него през нощта, все пак беше донякъде доволен, че си отиде. Да остане сам, за него означаваше да може да мисли. И да работи.

Тъкмо съставяше план, когато на вратата се почука. Това го прекъсна. В главата му вече се въртеше историята, която смяташе да напише. Отвори вратата, но подаде само глава навън и попита:

— С какво мога да ви помогна?

— Аз съм от горния етаж. Чухте ли... Ами да, ето на, отново...

Инстинктивно Джош погледна в посоката, която сочеше посетителят. И в този миг болката избухна в главата му, а пред очите му заплува червена мъгла.

Преди още да падне на пода, вратата се затръшна.

Кльоцаво хлапе. Никакви проблеми да замъкна глупавия му задник в спалнята. Чорапът, пълен с месо, ще остави белег. Може би ще го открият по-късно по лицето му. Ще го оставя на земята, така ще изглежда, че се е ударил при падане от леглото.

Трябва да го направя просто и бързо. Запалвам цигара, изтривам я да е чиста, слагам я между устните на шибания боклук. За всеки

случай. Трябва да има следи от пръстите му върху кутията, върху кибрита. За всеки случай. А сега горящата цигара върху леглото, на чаршафите. Колко хубаво тлее. И малко хартия — хартия от скъпото училище на колежанчето Джо. Оставям пакета цигари, кибрита.

Я да потърсим бира в кухнята. Няма да е лошо да се освежа с една, докато шоуто започне.

Нищо не може да се сравни с гледката на разгарящ се пожар. Нищо на света. Силна е като най-първокачествената дрога.

Тлеещият пламък. Промъкващият се като змия огън. Срамежлив и лукав. Тихо и тайно събира сили за първото избухване на пламъка.

Слагам ръкавици, отвъртам батериите на детекторите за дим. Хората са толкова нехайни. Просто забравят да сменят батериите! Срамота!

Хлапето може да се съвземе. Хайде де! Ела на себе си, че да те фрасна още веднъж.

Надявам се. Хайде, слабако, ела на себе си, че да те ударя отново.

Гледам дима — какъв е секси, мълчалив, смъртоносен! Димът е онова, което ги грабва. Димът ги заслепява. Ето на, улавя хартията, появява се пламък.

Първият пламък е първата сила. Чуй как говори, как шепти. Гледай как се движи, как танцува. Всичко е толкова хипнотизиращо!

А сега чаршафите. Добро начало. Добър старт. Я да сваля чаршафа долу, върху този нещастен задник.

Прекрасно! Какви цветове! Златно и червено, оранжево и жълто.

Ето как ще изглежда: колежанчето запалило цигара, заспало. Димът го замаял, опитал се да стане от леглото, паднал и си ударил главата. Пламъците го обхванали, докато бил в безсъзнание.

Леглото вече се разгоря. Прекрасно, това наистина е прекрасно. Още малко хартия няма да навреди. Нека да обхване и ризата. Точно така!

Давай още. Това продължи доста дълго. Ще пийна малко бира, това ще ме ободри. Кой е предполагал, че бедното мършаво хлапе ще изгори по този начин? Сега килима — кой ви е виновен, че купувате долнокачествени стоки, бе хора!

Тост, ето какво е той — един добре препечен тост. Мирише на печено прасе.

Най-добре да вървя. Не обичам да си тръгвам, не обичам да изтървавам шоуто. Толкова е интересно да наблюдаваш как хората се сгърчват и стопяват, докато огънят ги поглъща и изяжда.

Но вече е време да кажа сбогом на онемялото колежанче Джо. Спокойно, спокойно, не бързай. Провери коридора. Жалко, че не мога да остана и да гледам, но трябва да вървя.

Движи се, без да бързаш. Не се оглеждай назад. Бавно и спокойно, и няма да има проблеми.

Сега в колата, излез спокойно от паркинга. Съобразявай се с ограниченията на скоростта като всеки кучи син, който спазва законите.

Когато стигнат до него, той ще бъде съвършено препечен.

А сега е време за забавления.

[1] Буквално „вътрешно пристанище“. Старата част на Балтимор. Инър Харбър е част от залива Чезапийк, нещо като залив в залива. — Б.пр. ↑

[2] Разпит с прилагане на насилие (амер.). — Б.пр. ↑

7.

Бо се събуди с махмурлук, който звънеше като камбаните на катедрала в главата му. Лежеше с лице към леглото, което миришеше повече на чорапи, с които си играл футбол, отколкото на чаршафи, но му бе толкова зле, че да реши да остане така, дишайки вонята, през остатъка от живота си.

Не беше негова грешката, че когато се прибра, след като изпрати Манди, купонът у съседа на долния етаж се вихреше с пълна сила. Да спре за малко, беше израз на учтивост и освен това приятен начин да прекара остатъка от съботната си вечер.

И тъй като трябваше само да изкачи стълбите до горкия етаж, за да се прибере у дома, той реши, че няма нищо лошо да обърне няколко бири.

Но грешката му бе и той си я призна веднага след като главата му престана да пици, че остана там до два сутринта и изсмука цели шест стека.

Но и това не бе напълно негова грешка, защото там имаше бира и начос^[1]. А какво може да направи човек, когато яде начос, освен да ги полива с бира?

Океан от бира.

Някъде имаше аспириин. Може би. О, ако милостивият Бог само му припомнеше къде, по дяволите, бе заврял шишенцето с „Адвил“^[2]! Щеше да допълзи до него, ако знаеше къде да завлече бедното си тяло. И защо не бе пуснал пердетата? Защо този милостив Бог не угасеше слънцето, което блестеше като разпалена червена пещ право в сълзящите му очи?

Беше наказан, защото боготвореше бога на бирата! Беше нарушил божиите заповеди и се бе поддал на фалшивия и пенлив бог на бирата. И сега бе наказан, така му се падаше! Бо си помисли, че аспириинът, който в момента смяташе за най-важен за оцеляването му, най-вероятно се намира в кухнята. Помоли се да е така, покри очите си с ръка и се измъкна от леглото. Стенанието му бе сърцераздирателно и

се извиси в нещо, приличащо повече на писък, когато се спъна в обувките си и се просна по лице на пода.

Почти нямаше сила за друго, освен да изхленчи нещо като проклятие.

Успя някак си да се подпре на ръце и крака и докато балансираше в това унижително положение, отново си пое дъх. Никога вече. Никога вече, закле се той. Ако имаше нож подръка щеше да се пореже и да използва собствената си кръв, за да напише тази клетва върху пода. Успя да се изправи на крака, докато болката блъскаше в главата му, а стомахът му се бунтуваше и се надигаше заплашително към гърлото. Последната му надежда бе, че няма да повърне върху собствените си крака. Предпочиташе да го боли, отколкото да повърне.

За щастие апартаментът му бе с размерите на каравана и кухнята бе само на няколко стъпки от разтегателния диван. Нещо в нея миришеше на умрели плъхове и не беше ли това просто върхът? Той се извърна от мивката, пълна с чинии, от коша за боклук, който преливаше от кутии от готова храна, които трябваше да изхвърли и започна да тършува в бюфета.

Парчета дърво, талашит, помисли си пренебрежително Бо. Следващото нещо беше пластмасата. Вътре имаше отворени кутии „Лайф“, замразени пшеничени зърна, „Чериос“^[3], пакет чипс с лук и кисела сметана, четири кутии макарони със сирене, различни консервирани супи и кутия кейк с малини и сирене.

И там, точно там между „Лайф“ и „Чериос“, беше аспириинът. Благодаря ти, Иусе, Спасителю!

Тъй като вече го бе отворил при последния си махмурлук, сега трябваше само да изтръска три малки хапчета в лепкавата си ръка. Сложи ги в уста, завъртя крана на чешмата и тъй като нямаше място за главата му между купа чинии и кранчето, напълни шепата си с вода и глътна таблетките.

Задави се, когато едно от хапчетата заседна в гърлото му, изтича до хладилника и грабна бутилка „Гейтрейд“^[4]. Отпи жадно, като се подпря, останал без сили, на барплота.

Проправи си път сред купища дрехи, обувки, някакви ключове и каквото още бе захвърлил на земята до банята.

След като се подпря с ръце на мивката, Бо събра целият си кураж и вдигна глава, за да се погледне в огледалото.

Косата му бе разчорлена и изглеждаше така, сякаш онзи мъртъв плъх от кухнята цяла нощ бе танцувал из нея. Лицето му бе пастелно сиво. Очите му бяха толкова кървясали, че се зачуди дали някаква кръв изобщо е останала във вените му.

— Е, Гуднайт? Ти, тъпо копеле такава! Дотук беше. Ще се наложи да си стегнеш задника!

Той пусна душа и влезе под острите като иглички водни струи. И като впери очи в тавана, свали боксерките си и единия чорап, който все още бе на крака му. Облегна се напред, така че водата, която течеше от душа, да пада право върху главата му.

Трябваше да се махне от тази дупка. Междувременно трябваше да я почисти. Едно беше да прави икономии, като живее в евтин апартамент, и друго да го превръща в помийна яма, като изобщо не се грижи за него.

Така не можеше да се живее повече и той беше уморен от подобен начин на живот. Беше уморен да се изкривява от работа цяла седмица, а после да изпуска парата с прекалено много бира, от което естествено страдаше в неделя сутрин.

Беше време за промяна.

Отне му цял час да се изкъпе, да премахне вкуса на умрели лебеди в устата си, сетне да накара стомаха си да поеме нещо, за което се надяваше, че ще остане вътре. Навлече презглава един скъсан пуловер и се захвана да изрине боклука от всекидневната.

Натрупа цяла планина пране. Дори не знаеше, че има толкова много дрехи! Свали отвратителните чаршафи от леглото и реши просто да ги изгори. Но после се обади пестеливата му природа, така че ги използва като бохча за другите дрехи и кърпи. При вида на прането си помисли, че ще прекара по-голяма част от неделята в обществената пералня.

На първо време измъкна най-скъсаната хавлиена кърпа, нарязана на парчета и избърса с едното праха от масата. Сам беше я направил, страхотно добра работа, а виж само как се отнасяше с нея.

Извади нови чаршафи и един с лош дъх отиде също на купчината за пералнята.

След като се разтършува из кухнята, откри, че има шише с препарат за миене на чинии и неотворена бутилка „Мистър Клийн“. Вдигна торбите с боклук и видя, че там няма никакъв вонящ мъртъв

плъх, а сладкиш от времето на Ной и развалено месо. Изсипа течния сапун в мивката. Видя му се малко и изсипа още. Чиниите изглеждаха клеясали и ужасно мръсни.

Бо застана с разтворени крака като стрелец и започна да мие чиниите в океан от сапунена пяна.

Когато почисти и плота, за да направи място за вече чистите чинии, се почувства почти нормално.

По инерция изпразни хладилника и го почисти основно. Отвори фурната и намери там кутия от пица, съдържаща останките от онова, което някога, в мъгливото минало, е било хавайска пица, спомни си Бо.

— Господи, каква съм свиня!

Зачуди се откъде би могъл да вземе назаем скафандър, за да се захване с банята. След почти четири часа равносметката бе два денка с пране за пералнята, натикани в пластмасовата кошница, която използваше за всичко, три торби с боклук и боклучета, които не се поддаваха на описание, и чист апартамент.

Мъжът, който изхвърли торбите в контейнера за боклук, беше праведен.

Горе той свали пуловера, прибави го към дрехите за пране, облече чисти джинси и тениска.

Събра стотинките, които намери на леглото, под него, върху единствения си стол и в различни джобове. Сложи си слънчевите очила, които мислеше, че е загубил преди седмици, но откри, след като разтреби, и взе ключовете си.

И точно когато вдигна голямата кошница с прането, някой почука на вратата.

Беше Брад.

— Здравсти. Опитах се да ти позвъня... — Той се огледа и подсвирна. — Гледай ти! Да не съм попаднал в друго измерение? Или в друга вселена?

— Почистих малко.

— На това малко ли му викаш, бе човек? Слушай, конте, тук наистина може да се живее. Имаш дори стол.

— Винаги съм имал стол. Просто беше затрупан. Отивам в пералнята, ако искаш, ела с мен. Понякога страхотни мацки ходят да перат там.

— Може би. Слушай, опитах се да ти позвъня преди няколко часа, но все ми даваше заето.

— Сигурно съм изключил телефона снощи. Какво има?

— Лоши новини. — Брад отиде в кухнята, замръзна от изумление, сетне си взе една кока-кола от хладилника. — Снощи е имало пожар в сградата, където живее Манди.

— Пожар? Господи, какъв пожар? Тя добре ли е?

— Добре е. Само дето е в шок и трепери. Сега е при Ками. Дойде тъкмо когато се канех да си тръгна. Наложих се да поостана, трябваше да я успокоя, нали разбираш? Давах я пожара в новините.

— Не съм включвал телевизора. Чистих на музиката на „Блек Сабат“. Това ме държеше съсредоточен. Голям ли е бил пожарът?

— Доста. — Брад се отпусна тежко на стола. — Започнал е в апартамента точно над Манди. Изглежда е пушил в леглото. — Той прокара ръка по лицето си, като пъхна пръсти под очилата, за да разтърка очите си. — Господи, Бо! Едно момче е умряло. Изгоряло е заедно с по-голямата част от сградата. Съсипан е целият втори етаж и част от третия. Манди излязла, но после са ѝ позволили да влезе, за да си вземе някои неща. Направо е съкрушена. Загиналият е онзи, с вратовръзката. Май се казваше Джош. Спомняш ли си го, от горния етаж?

— Какво? Той ли е мъртъв! — Бо седна отмалял на дивана.

— Ужасно е. Манди не може дори да говори за това. Момчето е умряло, а други от квартирантите са в болница с изгаряния и отравяне с дим. Според нея пожарът е започнал веднага след като си я изпратил. Все още била будна, гледала нещо по телевизията, когато чула хора да пицят и се задействали алармите на детекторите за дим.

— Той отиваше на сватба — промърмори Бо. — И не можеше да завърже вратовръзката си правилно.

— А сега е мъртъв. — Брад отпи дълга глътка от кутийката с кола. — Това те кара да се замислиш, да осъзнаеш колко кратък може да бъде животът.

— Да. — Бо си представи мъртвото момче с костюма и свенливата усмивка на лицето. — Да, това наистина те кара да се замислиш.

В неделните следобеди нямаше много работа. След неделната литургия някои идваха по традиция да обядват, но повечето се прибираха по домовете си, за да си приготвят неделния обяд сами. Рина и Ксандър поеха следобедната смяна, заедно с братовчедката на Пит — Мия, която отговаряше за чакащите за маса, и Ник Касто, разносвач по домовете, и отговорник за съдовете.

По малката стереоуредба бяха пуснали Тони Бенет^[5], защото постоянните клиенти в неделя го обичаха, но Ксандър правеше пиците и калцонето на голямата работна маса под звуците на „Пърл Джем“^[6], които пееха тихо в слушалките му.

За Рина беше удоволствие да работи в кухнята, когато нямаше много поръчки, и да се разхожда из салона за хранене от време на време както правеше баща ѝ.

Ресторантът щеше да остане на Фран — това бе разбираемо, но Рина винаги щеше да прекарва времето си тук. Ако тази вечер не очакваха гости за вечеря, тя и Ксандър може би щяха да се разходят след смяната си и да гледат последното състезание по босси^[7] или да се съберат с приятели за една игра на топка.

Но след като щяха да имат гост — и това беше нейният приятел, трябваше да се върне вкъщи, и да помогне на майка си за вечерята.

След няколко часа щеше да се прибере и да подреди масата с официалната покривка и сервизи, майка ѝ щеше да приготви специалното си пиле с розмарин, а за десерт щеше да има тирамису.

От сватбата на Бела бяха останали много цветя.

Той щеше както винаги да бъде срамежлив, помисли си тя, докато аранжираше ризото в чинията. Но семейството ѝ щеше да му помогне да се отпусне. Беше дала указания на Фран да го подпита за писателските му планове.

Фран беше страхотна и умееше да накара хората да разкрият душата си пред нея.

Тананикайки си заедно с Тони Бенет, Рина изнесе чиниите, за да сервира лично.

— Значи сестра ти вече е омъжена жена.

— Точно така, госпожо Джиамбриско.

Жената кимна, хвърли поглед към съпруга си, който вече ровеше из ризотото.

— Чух, че хванала голям богаташ. Лесно е да се влюбиш в богат, почти толкова, колкото и в беден.

— Може би. — Лично Рина се чудеше какво ли е да се влюбиш въобще. Дали беше влюбена в Джош? Може би, не беше мислила за това.

— Ти само не забравяй! — Госпожа Джиамбриско размаха вилицата си. — Момчетата може да душат около сестрите ти, но и твоят ден ще дойде. Съпругът на сестра ти има ли брат?

— Да. Женен, с едно дете и друго на път.

— Тогава някой братовчед.

— Не се тревожете, госпожо Джиамбриско — обади се Ксандър от работния тезгях. — Катарина си има гадже. — Той целуна пръстите си и изпрати целувката в нейна посока. — Тази вечер ще вечеря с нас и татко хубаво ще го върти на шиш.

— Както си му е редът. Италианец ли е?

— Не. И идва да яде пиле, а не да бъде изпечен на шиш — извика тя на брат си. — Добър апетит.

Докато вървеше към кухнята, хвърли заплашителен поглед към Ксандър, но тайно ѝ стана приятно, че я закачат, защото си има приятел.

Рина поглеждаше часовника, бъркаше пене^[8] и сервираше спагети със сос путанеска, когато Джина влетя в ресторанта.

— Рина!

— Трябва ли ти нещо? — Рина взе каната с вода и напълни чашите. — Днес мама ще приготви специалитета си, така че си остави място.

— Катарина! — Джина я хвана за ръката и я отведе встрани.

— Какво има? За бога, какво си се развикала? След половин час ще съм свободна.

— Ти не си чула!

— Какво да чуя? — Силата, с която приятелката ѝ стискаше ръката, и разплаканите ѝ очи я накараха да се стресне. — Какво се е случило? Да не би нещо с баба ти?

— Не! О, боже! Рина, това е бил Джош.

— Какво се е случило? — Пръстите ѝ сякаш се вцепениха върху дръжката на каната. — Случило ли се нещо?

— Имало е пожар в апартамента му. В неговия апартамент. Рина... хайде да отидем отзад.

— Кажи ми. — Тя се отскубна от ръката на Джина, водата се плисна от каната и я измокри. — Ранен ли е? В болницата ли е?

— Той... О, Света дево! Рина, не са успели да влязат, не са стигнали до него навреме. Той... той е мъртъв.

— Не! Не може да бъде. — Стаята се завъртя пред очите ѝ. Един бавен, болезнен кръг от тосканско жълто, цветни рисунки, червено-бели покривки на квадратчета. Дийн Мартин пееше „Воларе“ със своя мек баритон. — Не, не може да е мъртъв. Защо ми казваш това?

— Станало е ужасно нещастие. — Сълзите се търкаляха по лицето на Джина. — Рина, сестричке!

— Ти грешиш! Има някаква грешка. Ще му се обадя и ще видиш, че съм права. Ще му се обадя веднага!

Но когато се обърна, Ксандър вече беше пред нея, миришеше на брашно също като баща ѝ. Той я прегърна.

— Хайде, ела отзад с мен. Мия, кажи на Пит, че имаме нужда от него.

— Не, остави ме! Трябва да се обадя!

— Ела и седни. — Брат ѝ взе каната с вода, преди да я изтърве и я подаде на Мия.

— Но той ще дойде на вечеря! Сигурно вече е тръгнал. Трафикът... — Тя започна да трепери и Ксандър я вкара в стаята за подготовка на продуктите.

— Седни. Прави каквото ти казвам. Джина, това сигурно ли е? Да няма грешка?

— Чух го от Джен. Една нейна приятелка живее в същата сграда. Тя... приятелката ѝ живее точно до Джош. Закарали са я в болницата. — Джина избърса сълзите си с ръка. — Момичето ще се оправи, но трябвало да я вземат в болницата... Джош... пожарът е започнал от неговия апартамент, така са казали пожарникарите. Не могли да стигнат до него, преди да... Казаха го и по новините, майка ми го е чула също.

Тя прилегна в краката на Рина и сложи главата си в скута ѝ.

— Съжалявам, ужасно съжалявам.

— Кога? — Рина гледаше право напред, без да вижда нищо. Нищо, освен сиво, като дим. — Кога е станало?

— Не съм сигурна. Май снощи.
— Трябва да се прибера у дома.
— Ще те заведа след минута. Вземи. — Ксандър ѝ подаде чаша вода. — Изпий я!

Рина взе чашата и я загледа.

— Но как? Казаха ли са как е започнал пожарът?

— Мислят, че е пушил в леглото и е заспал.

— Не може да бъде! Той не пуши! Това не е вярно!

— За това ще мислим после. Джина, обади се на мама! Можеш ли да останеш тук, докато дойде Пит? Отиваме си вкъщи, Рина. Ще излезем отзад.

— Джош не пуши. Сигурно не е бил той. Сбъркали са.

— Ще разберем истината. Ще се обадим на Джон. Когато се приберем у дома. — Ксандър я изправи на крака. — Хайде да си отиваме у дома.

Слънчевата светлина и юнският пек я удариха право в лицето. Все пак успя да върви някак си, поставяйки единия си крак пред другия, но въобще не ги чувстваше.

Чуваше как децата играят, когато завиха зад ъгъла, как си викат едно на друго, както правят всички деца. Чуваше и радиото в колите, пуснато до дупка. Музиката се лееше през прозорците на преминаващите коли. Чуваше и брат си, чийто глас мърмореше тихо до нея.

Винаги щеше да помни как Ксандър я заведе вкъщи, двамата все още бяха с престилките от ресторанта. Той миришеше на брашно. Слънцето беше ярко и блестеше в очите ѝ, неговата ръка беше силна и я държеше през кръста. Някакво малко момиченце играеше на дама на тротоара, а друго седеше на белите мраморни стъпала и водеше задълбочен разговор с куклата си Барби.

През един отворен прозорец се ронеше музика от опера — „Аида“, като сълзи, Рина не плачеше. Сълзите на Джина бяха толкова много, така обилни, а нейните очи бяха болезнено сухи.

И там беше мама, която тичаше от къщата, вратата зееше, широко отворена зад нея. Мама тичаше по алеята да я прегърне, както някога, когато падна от колелото и си навехна китката.

Когато ръцете на Бианка я обгърнаха и притиснаха силно, силно, силно, Рина разбра, че всичко е вярно. И избухна в сълзи.

Сложиха я да легне в леглото и майка ѝ остана с нея през последвала буря от сълзи. И все още беше при нея, когато се събуди от лекия, причиняващ главоболие сън.

— Джон обади ли се? Ще дойде ли?

— Все още не. — Бианка погали косата на Рина. — Каза, че ще му отнеме известно време.

— Аз трябва да отида. Искам да видя всичко лично.

— И какво ще каже той по въпроса? — попита я нежно Бианка.

— Че не бива. — Чуваше гласа си тих и отпаднал, сякаш е била болна дълго време. — Че няма да ме пуснат вътре. Но...

— Бъди търпелива, сага. Знаем, че ти е тежко. Опита ѝ се да поспиш още малко. Ще остана с теб.

— Не искам да спя. Може да е грешка.

— Ще почакаме. Това е всичко, което можем да направим. Фран отиде в църквата, за да запали свещ и да се помоли, така че аз мога да остана с теб.

— Не мога да се моля. Не мога да измисля думи.

— Това не са думи. Знаеш го.

Рина наклони глава и видя броеницата, която майка ѝ държеше.

— Ти винаги намираш точните думи, мамо.

— Ако ти трябва думи, можеш да повтаряш с мен. Ще започнем с броеницата. — Тя постави разпятието в ръката ѝ.

Рина си пое дъх, прекръсти се и премести първото зърно.

— Вярвам в Бог, нашият всемогъщ Отец, Създателя на небето и земята...

Изрекоха всички молитви по броеницата. Гласът на майка ѝ беше тих и се смесваше с нейния. Но Рина не можеше да се моли за душата на Джош, нито за милостта да приеме Божията воля. Тя се молеше това да е грешка. Молеше се някак си да се събуди и да открие, че е сънувала ужасен сън.

Когато Гиб дойде до вратата на спалнята, видя дъщеря си да лежи с глава в скута на жена му. Бианка все още държеше броеницата, но сега пееше тихичко нещо — една от люлчените песни, която бе пяла на всичките си деца, когато бяха болни, нервни и не искаха да спят нощем.

Очите ѝ срещнаха неговите и той разбра какво е видяла, защото по лицето ѝ премина вълна от скръб.

— Джон е тук. — Гиб почувства внезапна остра болка, когато Рина обърна глава и го погледна с огромна надежда. — Искаш ли да се качи при теб, скъпа?

Устните ѝ трепнаха.

— Истина ли е?

Той не каза нищо. Просто прекоси стаята и допря устните си до челото ѝ.

— Аз ще сляза. Ей сега ще сляза.

Джон чакаше във всекидневната с Ксандър и Фран. Ако бе прочела скръб върху лицето на баща си, върху лицето на Джон видя изписано мрачно съчувствие. Трябваше да издържи, трябваше някак да издържи, защото нямаше какво друго да направи.

— Как? — Тази дума прозвуча като грачене и Рина поклати глава, преди да проговори отново. — Благодаря ти. За всичко, което си направил. За това, че дойде да говориш с мен. Аз...

— Шшшт. — Той пристъпи към нея, за да вземе ръцете ѝ.

— Нека седнем.

— Направила съм кафе. — Фран се зае да налива чашите. — Рина, донесох ти пепси. Знам, че не обичаш кафе, така че... — млъкна наскре думи и вдигна безпомощно ръце. — Не знам какво друго да направя?

— Направила си каквото трябва. — Бианка заведе Рина до един стол. — Моля те, седни, Джон. Рина иска да научи всичко, което можеш да ѝ разкажеш.

Той подръпна носа си с палец и показалец и седна.

— Говорих с офицера и следователя, с някои от пожарникарите и с полицията. Пожарът е възникнал случайно, причинен е от цигара.

— Но той не пушеше! Каза ли им, че не пуши?

— Обсъдих това с тях, Рина. Дори хора, които нямат навика да пушат, може да запалват от време на време по една цигара. Възможно е някой да е оставил пакет цигари при него.

— Но той изобщо не пушеше! Аз... Аз никога не съм го виждала.

— Бил е сам в апартамента, няма следи от влизане с взлом. Бил е... Изглежда е седял или е лежал на леглото. Вероятно е четял или е

пишел. Изтървана цигара на постелята. Началото на пожара и разпространението на огъня са съвсем ясни и недвусмислени. Започнало е с тлеещ огън в матрака, пламъците са обхванали чаршафите. Той сигурно се е събудил, бил е заслепен, уплашен и объркан от дима. Паднал е. Или е паднал, или се е смъкнал от леглото, като е повлякъл и чаршафите със себе си. Това е подействало като проводник, като „ремарке“. Съдебният лекар ще направи тестове, а следователят по пожара ще огледа още веднъж от колегиална учтивост заради мен, но на този етап нямаме причина да подозираме, че е било нещо друго, освен трагичен инцидент.

— Трябва да потърсят наркотици. Да направят токсично изследване за наркотици и алкохол. Той не вземаше наркотици, не пиеше много. И не пушеше. Кога е започнал пожарът?

— Около единадесет и половина миналата нощ.

— Бях при него. В неговия апартамент. Бях там докъм десет. Отидохме там след сватбата. Ние... съжалявам, татко, извинявай, ние правихме любов. Той ме помоли да остана, защото съквартирантът му не бе в града, но аз си помислих, че трябва да се върна у дома. Ако бях останала...

— Ако беше останала, не знаеш дали щеше да се случи нещо различно — прекъсна я Джон. — Ти не пушиш, нали?

— Не.

— Вероятно точно затова не е искал да пуши пред теб.

— Ти огледа ли мястото? Ти лично?

— Рина, мястото е извън моята юрисдикция. Кварталът е към участък „Принц Джордж“ и хората, които се занимават със случая, са достатъчно компетентни. Разгледах снимките от мястото на инцидента, рисунките, докладите — благодарение на професионалната любезност на колегите. И аз стигнах до същите заключения. Скъпа, познаваш умишления палеж много добре и си наясно с нарочното подпалване на пожар... Но изучаваш този вид разследване и знаеш, че понякога трагедията може да е случайна.

— Пасторели...

— В Ню Йорк е. Само за да изключи всички възможности и да провери евентуални подозрения, накарах колегите там да проверят. Бил е в Куинс през миналата нощ. Работи като нощен портиер и се регистрира в началото и в края на смяната си. Проверяват го. Така че

не е възможно да е дошъл в Мериленд и да се е върнал в Ню Йорк, за да се регистрира в дванадесет и после в шест. Което е направил.

— Значи... е станало просто случайно? Защо нещо не ми се връзва?

— Ти търсиш отговори, а тук такива няма.

— Не. — Рина загледа ръцете си и почувства как малко парченце от сърцето ѝ се отчупи и се разсипа на прах. — Понякога не отговори търсиш.

[1] Малки мексикански питки (тортила) със сирене, лук, домати и сметана. — Б.пр. ↑

[2] Лекарство за главоболие, мускулна треска и температура. — Б.пр. ↑

[3] Закуски за деца от рода на „Нестле“. — Б.пр. ↑

[4] Газирана напитка. — Б.пр. ↑

[5] Популярен американски певец (р. 1926 г.). — Б.пр. ↑

[6] Прочута американска рок група от 80-те години. — Б.пр. ↑

[7] Италианска игра с топка на поляна или алея, приличаща на боулинг. — Б.пр. ↑

[8] Италианска салата със спагети. — Б.пр. ↑

8.

Балтимор, 1996

Колко трудно можеше да бъде? Рина обикаляше безобидно изглеждащия отвън тренажор, наречен „лабиринт“. Може би заслужено си бе получил това митично име в отдела, но в нейното сърце не събуждаше страх. Разбира се, бе чувала хиляди истории, шеги и предупреждения за клопките, които дебнат новобранците вътре в тази кутия, но нали целта му бе просто да ги накара да бъдат съсредоточени и по-внимателни?

Беше преминала обучението си в горящи сгради точно тук, в Академията. Беше се справила с физическия стрес. Беше се катерила по стълби и се бе спускала с двойно въже по стени — с пълно снаряжение и с максимална скорост. Беше работила на смени, беше носила дежурства в пожарната — наистина в повечето случаи като придружител, но бе работила всеотдайно и като пръскачка в два пожара в жилищни сгради.

О, да държиш в ръцете си пожарникарски маркуч не е за слабите, нито за страхливите!

Сега беше ченге, нали така? И беше горда да носи униформата. Но ако искаше да стане следовател по палезите, да ѝ връчат значката на този отдел, трябваше да разбере, да проумее пожара отвътре навън. Докато не се научеше да действа като пожарникар, докато не усвоеше уменията, нямаше да постигне личната си цел.

Не само в лабораторията, не само в симулатора. Нямаше да се задоволи с по-малко от истинска огнена стихия.

Беше в добра физическа форма, напомни си Рина. Беше работила упорито, за да изгради здрави мускули. Беше силна и щеше да измине с пълно снаряжение пет етажа нагоре и надолу в бавен тръс.

Беше си спечелила уважението на мъжете и жените от първата линия на битката с пожара.

— Не е необходимо да го правиш, знаеш това.

Тя се обърна и погледна Джон Мингър.

— Да, знам. Правя го за себе си. За мен е важно да знам, че мога да го направя.

— Страхотен начин да прекараш един прекрасен съботен следобед.

Но това беше нейната мисия, а също и награда, макар че не знаеше как точно да го обясни.

— Слънцето ще продължи да свети, когато изляза. Птиците ще продължат да пеят. — Ала тя самата щеше да бъде различна. Поне така се надяваше. — Ще се справя, Джон, не се тревожи.

— Ако ли не, майка ти ще ми вземе главата. — Той се поприведе и огледа лабиринта. Вече бе почти на шейсет години.

Бръчките около очите му бяха дълбоки.

Вярваше на момичето, изпитваше почти бащинска гордост от нейните постижения и от упоритостта ѝ да преследва целта. Но заедно с гордостта се промъкваше и загриженост.

— Никога не съм виждал някой да тренира толкова усърдно като теб.

По лицето ѝ премина лека изненада, само секунда преди да се усмихне.

— Приятно ми е да го чуя.

— Ти много научи през последните пет години, Рина. Тренировки, лекции, работа. — За миг с почуда си помисли дали онова, което бе запалило интереса ѝ преди единадесет години, не беше се превърнало в обсебеност в деня, когато любимият ѝ загина в пожар. — Бързо напредваш.

— И какво лошо има?

Трудно е да се обясни на едно двадесет и две годишно момиче колко струва животът — той трябва не само да се живее, но и да му се радваш, да вкусиш от него.

— Все още си млада.

— Мога да се справя с лабиринта, Джон.

— Не говоря само за лабиринта.

— Знам — тя го целуна по бузата, — той е само една метафора на живота, в която мисля да вляза. Точно това искам. Винаги съм го искала.

— Добре, ти направи доста жертви, за да го получиш.

Рина не мислеше по този начин. Летата, прекарани в работа, учене и тренировки, бяха инвестиция в бъдещето. Като допълнение към тях бе адреналинът, който я заливаше, когато обличаше униформата си или когато чуваше някой да я нарича полицай Хейл. Ускореното биене на сърцето, свиването на стомаха и трепетът, който я обземаше, когато бе заобиколена от огън, ѝ бяха нужни, за да се хвърли в тази битка.

Както и абсолютното изтощение, което идеше след нея.

Тя никога нямаше да бъде като Фран, която спокойно и сериозно управляваше ресторант, нито като Бела, която до припадък можеше да обсъжда срещи и обеда.

— Нуждая се от това, Джон.

— Да, знам. — С ръце в джобовете той кимна към лабиринта. — Е, добре. Но е много трудно вътре, Рина. Нали не искаш да попаднеш в капан?

— Няма. Тъкмо излизам от него. Я виж, идват няколко „гълтачи на дим“. — Тя вдигна ръка за поздрав и съжали, че не беше се гримирала.

Стив Роси, мургав и жилив, с очи като на кокер-шпаньол, бе последната гореща тръпка на Джина. Къкренето май се бе превърнало във врящо гърне, след като Рина ги запозна преди шест седмици. Но неговият придружител — един бронзов Адонис с джинси и тениска, предлагаше далеч по-големи възможности в нейните очи.

Тя бе вечеряла веднъж с Хю Фицджералд в стола, пълен с други пожарникари от участъка. Играха покер, изпиха по няколко бири. И след краткото задължително флиртуване, което включваше покана за пица и кино, последваха няколко много сочни целувки.

Въпреки това ѝ се струваше, че през по-голямата част от времето той мислеше за нея като за едно от момчетата.

По дяволите, в униформата и с тежките пожарникарски ботуши „Файър Лейн“ тя сама мислеше за себе си като едно от момчетата.

— Здравсти — обърна се Рина към Стив. — Какво си направил с моята съквартирантка?

— Спи като бебе. Не можах да я накарам да помръдне от леглото. Готова ли си?

— Винаги готова. — Тя погледна към Хю. — Дойде да погледаш ли?

— Смяната ми свърши, та си помислих, че не е зле да се навъртам наоколо, в случай че се нуждаеш от изкуствено дишане уста в уста.

Рина се разсмя и започна да намъква защитните панталони и да нагласява тирантите.

— Вие и двамата сте минали през лабиринта, значи мога и аз.

— В това няма съмнение — съгласи се Хю. — Ти си упорита като магаре.

Не така би описал жената, за която копнее, потенциалният любовник, помисли си Рина. Но щом човек е решил да работи с момчета, често пъти се превръща в един от тях. Тя завърза дългата си къдрава коса на опашка и сложи качулката.

Не, не притежаваше женствеността на сестрите си, но пък щеше да получи диплома на пожарникар преди края на лятото.

— Можем да хапнем, след като свършиш — предложи Хю.

Рина закопча палтото, доста дебело за август, и вдигна очи. Неговите бяха като езерна вода — удивително съчетание между синьо и сиво.

— Може. Ти ли ще черпиш?

— Ако минеш през лабиринта, аз. — След като ѝ помогна да нагласи кислородната бутилка, той я тупна по рамото. — В противен случай — ти.

— Дадено. — Тя му хвърли една слънчева като деня усмивка и си сложи маската и шлема.

— Провери радиовръзката — нареди Джон.

Рина направи проверката и вдигна палец.

— Аз ще те водя по радиото — напомни ѝ той. — Не забравяй да регулираш дишането си. Паниката обикновено е главната причина да изпаднеш в беда.

Нямаше да се паникьоса. Това беше тест, просто още една симулация. Рина вдъхна дълбоко в очакване Джон да включи хронометъра.

— Тръгвай!

Беше тъмно като в катакомби и горещо като в седмия кръг на ада. Направо фантастично! Този черен дим уплътняваше въздуха така, че можеше да чуе собственото си дишане като леко хъхрене, когато поемаше кислород от бутилката. Ориентира се, като си представи

посоките на компаса, преди да се настрои — ръцете, краката, инстинктите — бе готова.

Отвори вратата. Премина през нея. Потта вече се стичаше по лицето ѝ.

Имаше някакво препятствие. Опита се да го определи посредством скритите си в ръкавици пръсти, да локализира тясната дупка под себе си.

Там можеше да има хора. Това беше целта на упражнението. Трябваше да претърси „сградата“, да открие оцелелите и да ги изведе навън. Да си свърши работата. Да спаси нечий живот. Да остане жива.

Чу гласа на Джон, странен, непознат и чужд в тази черна дупка, който я питаше за състоянието ѝ.

— Добре съм. Чудесно. Всичко е наред.

Пътят ѝ я отведе до стена, която изкатери, сетне се насили да се промуши през тесен отвор. Загуби ориентация, спря за миг, за да определи посоката.

Бавно, спокойно, нареди си Рина. Влизаш, преминаваш, излизаш.

Но тук нямаше нищо друго, освен черна тъмнина, дим и адска горещина.

Попадна в задънена улица и почувства първите тръпки на паниката в гърлото си, долови я в забързаното си, задъхано дишане.

Гласът на Джон я призова да запази спокойствие, да се концентрира. Да внимава за дишането.

След това неочаквано подът под нея пропадна.

Рина изсумтя при удара, дъхът ѝ секна, почувства как губи самоконтрол.

Беше сляпа и за един ужасяващ момент беше и глуха, тъй като кръвта бучеше в ушите ѝ. Сега потта течеше като река, обливаше лицето ѝ, стичаше се надолу по тялото ѝ под пожарникарския костюм. Принадлежностите ѝ тежаха цял тон, а маската запушваше устата ѝ.

Жива затрупана, помисли си. Беше затрупана жива в дима. Оцелели ли? Никой не можеше да оцелее в този задушлив черен ад.

За миг почувства отчаяна нужда да захвърли екипировката си, да се освободи.

— Рина, успокой дишането! Искам да успокоиш дишането и да ми докладваш какво е положението.

„Не мога“ — едва не произнесе тя. Не можеше да го направи. Можеше ли въобще някой? Как намисли, когато не можеше да вижда или диша, когато всеки мускул в тялото ѝ пищеше от напрежение? Искаше да дращи със зъби и нокти и да излезе навън, през пода, през стените. Просто навън, на светло, на въздух.

В гърлото ѝ сякаш гореше огън.

Дали Джош е чувствал същото? Сълзи замъглиха очите ѝ, защото можеше да си го представи. Сега в ума ѝ не бяха посоките на компаса, а неговото мило лице, срамежливата му усмивка, завесата от коса, която падаше, когато наведеше главата си. Дали е бил достатъчно дълго в съзнание, за да бъде заслепен и объркан от дима, преди огънят да го обхване? Дали се е уплашил и е изпаднал в паника като нея, борейки се за глътка въздух, та да извика за помощ?

О, Господи! Дали е съзнавал какво го очаква?

Това бе една от причините да бъде тук, в тази отвратителна ужасна дупка, излъчваща жегата и страх. Да разбере на какво прилича. Да узнае. И да оцелее, да оживее.

Рина се подпря трепереща на ръце и колене. Няма да умра, каза си, макар да ѝ се струваше, че е затворена в собствения си ковчег.

— Добре съм. Пропаднах, подът не издържа. Добре съм, продължавам.

И продължи с пълзене. Сега всеки мускул в тялото ѝ трепереше и се обливаше в пот. Времето и пространството ѝ пречеха. Очите ѝ се напъваха да видят — да видят поне нещо. Светлинка, сянка, форма.

Но имаше само дим и дезориентация, паника и страх. Те убиваха така коварно, както и пламъците. Пожарът не е само огън, нима не бе научила това? Беше също така дим и изпарения, поддаващи подове, срутващи се тавани. Той беше задушаваш, ослепяващ, паникьосващ. Беше изтощителен, уморителен, оставяше те без сили.

Тя се блъсна в друг срутил се под — дали не беше същият? Но бе прекалено уморена, за да изругае.

Почувства, че стига до друга стена. Кой садист бе конструирал това чудо? — запита се Рина. Промуши се през някакъв отвор, откри врата.

Отвори я и... излезе на светло.

Смъквайки маската, тя си пое въздух, като подпря ръце на коленете си. Главата ѝ се въртеше.

— Чудесна работа — похвали я Джон и тя все пак успя да събере сили да вдигне главата си, за да го погледне.

— На няколко пъти почти се предадох.

— Почти не се брои.

— Научих нещо.

— И какво е то?

Рина взе бутилката с вода, която той ѝ подаде и пи като жадна камила.

— Всички съмнения, които изпитвах, относно това с какво да се занимавам — дали с разследвания или с гасене на пожари, отпаднаха.

Той ѝ помогна да свали кислородния апарат и я потупа по гърба.

— Добре се справи. Браво!

Тя отпи отново, сетне остави бутилката на земята, и обгърна с ръце коленете си. Една сянка падна върху нея и я накара да вдигне глава. Беше Хю, който ѝ се усмихваше, докато имитираше позата ѝ.

Рина му отговори с усмивка и си помисли, че чува собственото си дишане и чувства как смехът напират да излезе. Смях, който бе продиктуван от облекчение и триумф.

Хю се смееше с нея, като пое шлема, когато му го подаде.

— Страхотно беше вътре, нали?

— Най-страхотното.

— Изглежда ще платя специална закуска в „Денис“.

Тя отново се разсмя и остави главата си да се люлее между коленете.

— И тогава влязох в тоалетната и се видях в огледалото. — Рина трепна, като премести торбата с покупките — личното ѝ възнаграждение след един следобед, прекаран с Джина в „Уайт Марш Мол“. — Косата ми представляваше накъдрени струни, миришещи на пушек и пот. Лицето ми беше черно от дим. А аз вонях. Най-сериозно ти казвам — вонях.

— Но той все пак те покани да излезете — напомни ѝ Джина.

— Ами да. — Тя спря, защото вниманието ѝ бе привлечено от чифт червени обувки на една витрина. — Закуска в „Денис“ и много смях. Утре ще излезем да поиграем бейзбол. Не че не ми харесва да прекарам един час с бухалката в ръка, но нямам нищо против вечеря от

време на време в някой моден ресторант. С такъв тип, че да си заслужава да си купя ей тези обувки.

— О, направо са фантастични! Трябва да си ги купиш!

Джина я помъкна към магазина, както подобава на най-добра приятелка.

— Струват осемдесет и седем долара — въздъхна Рина, като погледна цената на подметката.

— Струват си, скъпа. Това са невероятно секси червени обувки, които ще ти стоят умопомрачително. Няма цена.

— Колкото заплатата на млад полицай са. Но аз ги искам. И ще бъдат мои. — Рина притисна обувката до гърдите си. — Никой друг няма да ги има. Тези обувки ще влязат в моя гардероб.

— И така?

— Ти си права. — Тя намери продавача, подаде му обувката и каза номера си, после седнаха с Джина и подредиха чантите с покупки. — Те ще бъдат моята награда за това, че оживях в лабиринта, и не ми казвай, че роклята, която току-що си купих, е била моята награда.

— Че защо да го правя? — При искрената изненада в гласа на приятелката си Рина се засмя. — Тя беше наградата ти отпреди двадесет минути. А обувките са наградата ти сега.

— Обичам те.

Рина се загледа в приятелката си. Джина си бе пуснала косата дълга — пищна маса от ебонитови вълни.

— Изглеждаш ми росна-росна.

— Чувствам се росна. — Джина изправи рамене, като ги обхвана с ръцете си. — Стив е... Ами, Стив е силен и сладък, и умен. Рина, той ще да е.

— Той ще да е какво?

— Единственият. Смятам да се омъжа за него.

— Ти... Джина! Кога? Пазаруваме вече цял час, а ти чак сега ми казваш?

— Той все още не ми е предложил. Но аз ще го изработя — добави тя с махване на ръка. — Смятам да се оженим другия май. Или пък да изчакаме до септември? По-добре през септември, защото тогава ще мога да използвам всички прекрасни цветове на есента. Ти ще изглеждаш прекрасно в прегоряло златно. Или ръждивочервено.

Според Рина това си бе голям скок — от пламенното гадже към избора на цветове за рокли. Но очевидно Джина се справяше лесно.

— Наистина искаш да се омъжиш, а?

— Така си е. Знам, че ще ми бъде трудно да бъда жена на пожарникар. — Тя измъкна кутийка ментови бонбони от чантата си, извади няколко и предложи на Рина. — Часовете са толкова дълги, работата така опасна. Но той ме прави щастлива. О, ето ги и червените обувки. Пробвай ги!

Рина се подчини и обу обувките, които продавачът донесе. Поразтъпка се с тях, оглеждаше ги и им се възхищаваше в ниското огледало.

Пробваше червени обувки, които не можеше да си позволи и които вероятно никога нямаше да обуе. А Джина правеше планове за бъдещето и макар че засега тя лично предпочиташе обувките, усети леко свиване в стомаха.

— А Стив мисли ли за брак?

— Не, все още не. То и аз не мислех до тази сутрин, когато влезе да ме целуне за довиждане. Изведнъж си помислих: „О, Господи, аз съм влюбена и ми се иска всяка сутрин да се събуждам до този мъж“. Никога преди не беше ми се случвало. Купуваш тези обувки, Рина. Няма да ти позволя друго.

— В такъв случай, добре. — Рина седна и ги свали. И въздъхна, когато извади кредитната си карта, за да плати. — Ще бъда безотговорна.

— Не, ще бъдеш момиче.

— Правя го за компенсация — въздъхна тя. — Знам. Най-добрата ми приятелка е влюбена, а аз не съм излизала на нито една сериозна среща досега.

— О, ще излизаш, не се безпокой. Я се погледни! Ти си красива, с прекрасен тен и тяло. Сутрин ти трябва само пет минути, за да се приготвиш. А на мен, ако ми стигне един час, пак добре.

— Аз нося униформа — напомни й Рина. — Няма нужда да умувам какво да облека. — Тя поклати глава. — Веднага спирам. Наистина харесвам Стив, само това ще кажа. И ако той няма достатъчно акъл да те грабне бързо, значи му трябва силен ритник в задника.

— Благодаря.

— Може би ще помоля Хю да излезем на вечеря. Освен това, о, Боже мой! Изхарчих деветдесет и един долара и тридесет и пет цента за обувки.

— Ще излезем всички заедно. Ще накарам Стив да го уреди.

— Това се казва приятелка. Най-добрата на света.

— Което значи, че ще взема обувките ти назаем.

— Но те са с цял номер по-големи!

— Няма значение. Знаеш ли, трябва да поканиш Хю на сватбата на Фран.

— Та тя е чак през октомври. — Рина взе торбите и си каза, че повече няма да изхарчи нито стотинка. — Дотогава може да съм приключила с него.

— Мръсница!

— О, де да бях. Трябва да ти призная честно, че изобщо не търся приказния принц. Дори не съм сигурна, че го искам. Просто Хю има страхотно тяло. И определено чувствам лека възбуда, когато го видя.

Двете излязоха от магазина и се смесиха с тълпата съботни купувачи.

— Но не съм росна — добави тя.

— На мен ми изглеждаш влажна и възбудена.

— О, да, така е, но не съм росна. — Тя спря пред друга витрина. — Не и по начина, по който ти изглеждаш днес, или Фран, след като е била с Джак.

— Той е голям сладур.

— Наистина, и е просто идеалният мъж за нея. Те ще бъдат страхотно щастливи. Все пак не мисля, че искам да срещна идеалния мъж. Какво ще правя с него?

— Ще бъдеш страхотно щастлива.

Рина поклати глава.

— Не знам. Първо трябва да свърша други неща. Идеалният мъж и росната любов могат да почакаат.

Да влачи краката си, нямаше да му помогне, но Бо така или иначе ги влачеше.

— Не искам да ходим на пазар! Не искам!

— О, я престани с това хленчене. — Манди използва ръката си като верига, с която го дръпна напред. — Ти не си ли моят най-добър приятел и другарче?

— Защо трябва да бъда наказван? Защо мъкнеш своя най-добър приятел и другарче в ада на съботния пазар?

— Защото ми трябва подарък за рождения ден днес. Откъде можех да знам, че последните няколко седмици ще бъда безумно заета и ще забравя за празненството тази вечер? О! Я виж тази рокля.

— Не! Само не рокли! Ти обеща.

— Излъгах. Виж, това зелено сякаш е направено единствено и само за мен. Боже, каква кройка има сакото! Сега съм на работа в „Сън“. Трябва да се обличам като професионалистка. Само ще го пробвам. Две секунди.

Той допря пръст до слепоочието си, все едно беше пистолет, сетне имитира въже около шията, докато тя изчезваше в пробната.

Мога да избягам — помисли си Бо. Можеше веднага да се покрие и нито един мъж на света нямаше да го обвини.

Но той също се нуждаеше от подарък за тъпото парти на техния общ приятел. Манди тропна с крак, когато ѝ предложи просто да вземат бутилка вино на път към празненството.

Така че тя щеше да избере подаръка и двамата щяха да си разделят парите. В това нямаше нищо лошо.

Къде се загуби това момиче, по дяволите? Защо се бавеше толкова дълго?

— Направо е идеална. — Манди се появи с танцова стъпка зад гърба му и пликче с покупката в ръка. — Мисля да я облека още тази вечер. Само че се нуждая от подходящи обувки.

— Сега вече ще те убия на място.

— О, я стига де! — Тя го потупа по ръката, при жеста проблеснаха четирите пръстена. Халката на веждата вече беше история. Странно, но му липсваше.

— Ти може да седнеш в кафенето, докато си намеря обувки. Първо обаче подаръкът. Преди кредитната ми карта да започне да пуши.

Тя го помъкна към магазините, право в пастта на звяра.

Всичко наоколо се движеше, въздухът трептеше и ехтеше. Бо си спомни не особено нежно за Къщата на ужасите, където, за да докаже,

че може издържи, бе влязъл на дванадесет години срещу пет долара.

— Е, какво ще кажеш? Да му вземем нещо забавно или нещо практично?

— Не ме интересува. Вземай каквото и да е и ме изведи оттук.

Манди се движеше като жена, която не само познава почвата, но би била доволна да прекара тук цели часове. Дори дни.

— Може би свещи. Големи, модерни свещи. Хем е забавно, хем е практично.

Започваше да му прилича на майката на Чарли Браун. Дър-дър-дър. Обичаше я наистина, но Чарли Браун също обичаше майка си. Това не я правеше по-малко повърхностна.

Помисли си, че може да се опита да се помоли и вдигна очи.

И в този миг настъпи тишина. Сякаш звуците заглъхнаха. Гласове, музика, ревящи деца, кикотещи се хлапачки. Всичко изчезна.

Зрението му се избистри, както никога досега. Виждаше я с пределна яснота.

Тя стоеше на втория етаж, ръцете ѝ бяха натоварени с чанти и торбички, а по раменете ѝ се стелеха къдрици с цвят на тъмно злато. Сърцето му направи едно бавно завъртане и преобръщане в гръдния кош.

Може би Бог отговаря на някои молитви преди още да сме ги произнесли или дори помислили.

Бо хукна, опитвайки се да не я изтърве от поглед.

— Бо! Боуен! — викаше Манди зад него, като също се затича. Догони го, след като той спря задъхан сред тълпа тийнейджърки.

— Къде хукна? Какво ти стана!

— Това беше тя! — Не можеше да си поеме въздух, не усещаше краката си — тя е тук! Там горе! Видях я! Къде са проклетите стълби?

— Коя?

— Тя. — Бо се обърна, видя стълбите и се спусна към тях, а Манди го следваше по петите. — Момичето от сънищата.

— Тук? — Гласът ѝ бе изпълнен с изненада и интерес. — Наистина ли? Къде?

— Беше точно... — Той спря на най-горното стъпало, дишайки тежко като ловджийско куче.

— Руса, нали? — Беше чувала достатъчно често историята, затова огледа тълпата. — Къдрава коса. Висока, слаба?

— Да. Да. Носи синя риза. Май беше без ръкави, с яка. По дяволите, къде изчезна? Това не може да се случи още веднъж.

— Хайде да се разделим. Ти ще тръгнеш оттук, а аз оттам. Дълга или къса коса?

— Дълга, пусната свободно по раменете. Носи чанти и торби. Много торбички.

— Вече я харесвам.

Но двадесет минути по-късно те се срещнаха на същото място.

— Съжалявам, Бо. Наистина съжалявам.

Разочарованието и объркването водеха такава ожесточена война в него, че се чувстваше направо болен.

— Не мога да повярвам, че я видях отново, и не успях да стигна до нея.

— Сигурен ли си, че беше същото момиче? Това се е случило преди четири години.

— Сигурен съм!

— Добре, оглеждай се. Знаеш, че е някъде тук. Пак ще я срещнеш. — Манди стисна леко ръката му. — Просто съм сигурна в това.

9.

Като се изключат червените обувки, Рина не можеше да си представи по-приятно забавление в неделя следобед от това да се върти из бейзболното игрище. Слънце, бейзбол и един наистина готин мъж, с който да ги поделиш.

Кой можеше да се оплаче от такова нещо? Тя нагласи каската, застана на позиция и посрещна силната топка, от удара тя се завъртя нагоре и излетя.

— Ти си в много добра форма, Хейл.

Рина се усмихна, удари крак в прахта и се приготви за нов удар. Може би предпочиташе формите, от които той се възхищава, да бъдат нейните собствени, а не силата на удара ѝ, но пък състезателният ѝ характер не би ѝ позволил да играе като момиче.

— Прав си — съгласи се тя и се завъртя. — Ще прасна тази топка без никакви усилия в дясното поле.

— Зависи от защитника. — Хю замахна. Топката се удари в бухалката. — Две точки.

— Зависи от рънъра.

— Мамка му. — Той се засмя и удари следващата топка.

— Като говорим за форма и твоята не е никак лоша. Играл ли си някога професионално?

— В гимназията. — Хю хвана топката на фаул линията. — Имахме отбор по софтбол. Играех на втора позиция.

— Аз обикновено вземах лявото поле, ако участвах в играта.

— Имаш добри крака за това.

— Тренирах гладко бягане в гимназията. — Някога, много отдавна беше получила съвет от дядо си да се научи да бяга и го бе послушала.

Рина отново зае позиция, удари бързо и отбеляза точка.

— Мислех да продължа и в колежа, но уроците ми бяха много тежки. Затова наблегнах на ученето и станах книжен червей. Не изпуска ѝ от очи топката — каза наполовина на себе си и се завъртя.

— Трябва да отидем някой път на мач, на „Камдън Ярдс“^[1].
Тя го погледна и се усмихна.
— Разбира се.

Когато Хю спомена да си вземат по бира и нещо за ядене, тя едва не предложи да отидат в „Сирико“. Не, все още не биваше, реши Рина. Не беше напълно готова да го представи на семейството, нито на съседите.

Така че седнаха в „Руби Тъздейс“ и си поделиха порция начос и бира.

— И къде си се научила да въртиш така умело бухалката?

— Мммм. — Тя облиза разтопеното сирене от пръстите си. — Главно от баща ми. Той обича тази игра. Винаги успявахме да направим по няколко мача на година, когато бяхме деца.

— Имаш голямо семейство, така ли?

— Две по-големи сестри и по-малък брат. Зет, племенник и племенница от средната ми сестра. Предстоящ зет благодарение на голямата. Тя ще се омъжи през есента. Безброй лели, вуйчовци, братовчеди и братовчедки. Толкова са много, че не мога да ги изброя — при това само първи. А ти?

— Три по-големи сестри.

— Наистина ли? — Охо, получаваше още точки върху таблото за отбелязване на резултата, реши тя. Не можеше да бъде уплашен от многолюдно семейство. — И ти очевидно си бил принцът вкъщи.

— Можеш да се обзаложиш. — Хю се усмихна. — Те са омъжени. Имам общо пет племенници.

— Какво правят сестрите ти?

Той я загледа за миг в недоумение.

— В какъв смисъл?

— Какво работят?

— О, не работят. Домакини са.

Тя вдигна вежди, докато отпиваше глътка бира.

— Чувала съм, че това е доста тежка работа.

— Не могат да ми платят достатъчно, за да я върша, затова предполагам, че си права. Чух, че семейството ти имало ресторант. „Сирико“. Страхотни пици.

— Най-хубавите в Балтимор. Вече трето поколение върти бизнеса. Сестра ми Фран е помощник-управител. А нейният Джак — момчето, за което ще се омъжи, меси тестото. А ти си второ поколение пожарникар, нали?

— Трето. Баща ми все още работи. Все говори, че ще се пенсионира, но не ми се вярва. Работата е в кръвта му, а димът му е влязъл под кожата.

Рина се замисли за лабиринта и за желанието си да мине през него отново. По-добре, по-бързо.

— Това ми е познато.

— Той е на петдесет и пет. Хората — цивилните, искам да кажа, наистина не разбират физическия стрес от тази работа.

— Нито пък емоционалния. Психологическия.

— Да, и това също. — Хю се облегна назад, вгледан в нея. — Ти се справяш добре, издръжлива си. Лабиринтът не е за лигльовци. Влизала си и в горящи сгради, прояви се в няколко тежки случая. Имаш добра конструкция, като... как да кажа, като хрътка.

Макар да бе на сух режим в областта на любовните отношения, все още помнеше как се флиртува.

— Виж ти. Чудех се дали въобще ще забележиш.

Харесваше ѝ усмивката му, бързото ѝ появяване и дързостта, която светеше в нея. Тази усмивка казваше, че той беше мъж, който знае точно кой е и какво преследва.

Сега целият светна.

— Забелязах. Особено когато носеше онези къси шорти на пистата. Между другото, повечето жени не могат да се справят с физическото натоварване в нашата работа.

— Доста мъже също не могат.

— Без съмнение. Не правя никакви сектистки подмятания — вдигна ръка той. — Имам предвид, че си една от малкото жени, които съм виждал да се справят. Издръжлива си, умна, имаш добри инстинкти. И не ти липсва смелост. Затова се чудя защо не си се записала за пожарникар.

Тя си взе още начос. Хю не беше от хората, които сипят похвали, знаеше това. Така че прие наблюденията му сериозно и му отговори също сериозно.

— Мислила съм за това и дори ми се е искало. По време на обучение или на дежурство. Но да се боря с пожарите, не е онова, което ме привлича всъщност. То сигурно привлича теб. Докато аз искам да проумея как е възникнал пожарът, защо. Да си представя как се ражда, кой го започва. Това ме интересува. Да влезеш в горящата сграда изисква рядък вид смелост и енергия.

— Виждал съм те да го правиш — отбеляза Хю.

— Да. Правя го, за да проумея същността на огъня. Но това не е работата на живота ми. Да влезеш в сградата след това, да подредиш пъзела, да откриеш защо.

— Това правят инспекторите от отдела по пожарите. Мингър е един от най-добрите.

— Знам. Смятам да се ориентирам в тази посока. Джон е... той е един от моите герои. Но... има още нещо, което повечето хора, цивилните, имам предвид, не разбират. Умишленият палеж. Какво причинява той не само на сградата, а и на собствениците, на съседите, на бизнеса, на икономиката. На един град.

Тя вдигна капещия начос и сви рамене, за да смени темата на разговор.

— Това е моята мисия в живота. Ти се бори с пожарите, Фицджералд. А аз ще разследвам след теб.

Хю не бе от онези, които те държат за ръка, забеляза Рина, но все пак я изпрати до вратата. А когато стигнаха, я подпря на нея за няколко от онези влажни, сладки, водещи в нищото целувки.

— Рано е все още — каза, когато вдигна глава.

— Така е. — Малко я подразни, че няколко обикновени срещи по негова преценка бяха недостатъчни. — Но...

Хю трепна, ала в замъглените му езерни очи светеха весели искрици.

— Бях сигурен, че ще кажеш точно това, затова те изпреварих. Искаш ли да отидем на мач тази седмица?

— Да, ще ми бъде приятно.

— Ще ти се обадя да го уточним. — Той си тръгна, но се върна и я целуна отново. — Имаш страхотни устни.

— И на мен ми харесват твоите.

— Слушай, разполагаш ли с някакво свободно време?

— Мога да си взема още един ден към почивните дни. Защо?

— Имаме едно място на Оутър Бенкс^[2]. Стара хижа на брега на морето. Не е лошо. Можем да прекараме няколко дни там следващия уикенд. Ще си взема почивка, ако и ти успееш да се освободиш. Можем да поканим Стив и Джина да дойдат с нас.

— Няколко дни на морето? Кога тръгваме?

Отново онази усмивка — като слънчев лъч.

— Трябва да съставим програма.

— Започвам да си събирам багажа.

Рина се прибра и изигра един малък танц на победата в малката си всекидневна.

Брегът, морето, момчето, което ти харесва, добри приятели. Животът можеше да бъде чудесен!

Прекалено хубав, за да остане сама в празния апартамент в лятната вечер.

Грабна ключовете си и излезе. Зърна задницата на колата на Хю да завива зад ъгъла и разсеяно плъзна поглед по другата кола, която тръгна след него. Изпрати му въздушна целувка и пое в обратна посока към „Сирико“.

Беше хубаво да се върне в предградието. Харесваше ѝ да живее в общежитието, дори нямаше нищо против килерчето за метли, в което живееше по време на обучението си в кампуса „Шади Гроув“ в Западен Балтимор. Но тук беше домът ѝ.

Редиците къщи с техните бели стъпала или малки портички, саксии с цветя по прозорците или италиански знамена, развяващи се от покривите. Всичко това бе скъпо на сърцето ѝ.

Винаги имаше кой да я извика по име, да ѝ махне с ръка за поздрав. Тя се разходи, като се възхищаваше на стъклописите по прозорците. Зачуди се дали щеше да успее да уговори майка си да изрисува и нейния прозорец. Вероятно щеше да е необходимо да поискат разрешение от хазаина, но той беше втори братовчед на Джина и Рина не се съмняваше, че ще получат съгласието му.

Спря за няколко минути да погледа как старите мъже с шарени ризи играят на bossie.

Защо не се сети да попита Хю дали не иска да се разходят, да се насладят заедно на местния колорит?

Всъщност трябваше да го попита съвсем небрежно дали не иска в петък вечер да отидат в лятното кино. Това беше традиция в предградията. Вечер на кино означаваше също и жива музика — което пък неизбежно щеше да доведе до танци. В края на краищата защо си бе купила червените обувки!

Трябваше да помисли за нещо такова. Можеха да излязат заедно с Джина и Стив. Но засега ѝ оставаше само да се наслаждава на вечерта.

Напомни си, че през неделните вечери в „Сирико“ винаги е препълнено. Ако искаше да побъбри няколко минути с някой член от семейството, преди да настъпи хаосът, не биваше да се бави.

Когато влезе в ресторанта, обстановката вече беше нажежена. Във въздуха се носеше жужене от разговорите, тракаха приборите, телефонът звънеше. Целият този познат шум я поздрави, когато пристъпи вътре.

Пит бе на пост край масата за пици, а майка ѝ край печката. Фран, заедно с няколко от сервитьорите, които баща ѝ продължаваше да нарича свои деца, сервираше по масите.

Рина видя собственото си близко бъдеще да проблясва пред очите ѝ под формата на престилка и бележник за поръчки. Тъкмо щеше да извика Фран, когато зърна на една маса Бела да си хапва антипасто^[3].

— Хей, страннице! — Рина се настани на другия стол. — Какво правиш тук?

— Днес Винс играе голф. Помислих си да доведа за малко децата.

— И къде са те?

— Татко и Джак ги изведоха на разходка до пристанището. Мама се обади да ти каже, че сме тук, но ти не си беше вкъщи.

— Бях навън, дори не проверих секретаря. — Тя посегна и си взе една маслинка от чинията на Бела. — Навън се вихри състезание по боки. След половин час тук ще се изсипе истински потоп от жадни и гладни клиенти.

— Бизнесът върви много добре — безразлично сви рамене Бела.

Сестра ѝ изглеждаше удивително, помисли си Рина. Животът, за който бе мечтала и към който се бе стремела, ѝ се отразяваше много добре. Имаше лъскав и скъп вид. Гъстата ѝ руса коса беше майсторски

подредена и обграждаше коприненото ѝ лице с фина, гладка кожа. На ушите ѝ проблясваха златни обеци, злато имаше и по пръстите, и около шията. Изтънчено и скъпо, така че да подхожда на бледорозовата ленена блуза.

— Какво става с вас? — попита я Рина. — Толкова ли си добре, колкото изглеждаш?

На устните на Бела се появи доволна усмивка.

— Колко добре изглеждам?

— Като от корицата на списание.

— Благодаря. Доста се постарях. Трябваше ми време да отслабна след раждането, да възвърна формата си. Имам личен треньор, пред когото хунският вожд Атила би изглеждал като теменужка. Но си заслужаваше усилията.

Протегна ръка, за да покаже гривна със сапфири и диаманти, с ширина на тенис лента.

— Наградата ми от Винс за това, че възвърнах теглото си отпреди раждането на Вини.

— Забележително. Блестящо.

Бела се разсмя, сви кокетно рамене и разбърка соса на салатата.

— Както и да е. Дойдох да се опитам да поговоря с Фран за сватбата.

— За какво?

— Просто не разбирам защо настоява да направи приема в някаква незначителна зала, когато може да използва нашия клуб. Дори съм ѝ донесла списък на менютата, адреси на цветарите, на музикантите. Няма нужда да се дърпа, когато искам да ѝ помогна.

— Много мило от твоя страна. — Рина наистина мислеше така. — Но според мен Фран и Джак искат нещо по-семпло и по-близо до дома. Те са по-обикновени хора, Бела. Не те критикувам — добави, посягайки към ръката на сестра си, когато очите на Бела светнаха. — Честно. Твоята сватба беше забележителна, великолепна и абсолютно ти подхождаше. Но сватбата на Фран трябва да подхожда на нея.

— Просто искам да споделя част от онова, което имам. Какво лошо има в това?

— Абсолютно нищо. И знаеш ли какво? Според мен трябва да се заемеш с цветята.

Бела премигна от изненада.

— Наистина ли?

— Ти си по-добра от Фран и от мама. Мисля, че те ще те оставят да бъдеш главен отговорник по цветята, особено ако желаш да участваш и в заплащането.

— Ще го направя, разбира се, но те не...

— Аз ще говоря с тях.

Бела се облегна назад със задоволство.

— И ще ги уговориш. Винаги си успявала да ги въртиш на пръста си.

— При едно условие. Ако Фран иска обикновени цветя, да не вземеш да караш цял камион с екзотични орхидеи.

— Ако иска прости, ще бъдат прости. Ама изумително прости. Да знаеш, че мога да превърна тази тъпа зала в истинска градина. Домашна градинка — сладка, романтична, старомодна.

— Прекрасно. Когато дойде моят ред, ще те наема.

— Имаш ли вече кандидат?

— Не прилича на потенциален жених. Но на потенциално гадже — да. Пожарникар.

— О! Защо ли не съм изненадана.

— Истински жребец — продължи Рина и лапна още една маслинка. — С отлични възможности в леглото.

Бела нададе изненадан смях.

— Липсваш ми, Рина.

— О, скъпа, и ти на мен.

— Не съм допускала, че ще ми липсваш.

Сега беше ред на Рина да се засмее.

— Сериозно говоря. Наистина не съм си мислила, че ще ми липсваш, нито пък ресторантът. — Бела посочи с жест залата. — Но е самата истина. Понякога.

— Е, както знаеш, винаги можеш да ни намериш тук.

Остана по-дълго, отколкото възнамеряваше. Доста след като Бела взе децата и ги отведе в обширното си богаташко имение. Когато работата понамаля, Рина успя да накара майка си и Фран да седнат при нея.

— Приятелски разговор по женски.

— Приемам всяко извинение, щом няма да стоя права. — Бианка седна и изпи на екс чаша вода.

— Да поговорим за сватбата и за Бела.

— О, моля те! Не започвай и ти! — Фран запуши с ръце ушите си. Косата ѝ се разлюля като вълна. — Не искам сватба в кънтри клуб. Не искам цяла шайка сервитьори в смокинги да сервират шампанско, нито проклет леден лебед.

— Не те обвинявам. Но искаш цветя, нали?

— Да, разбира се, че искам.

— Тогава позволи на Бела да се заеме с тях.

— Не желая...

— Почакай. Знаеш точно какви видове, избрала си цветовете. Но Бела знае как да ги подреди. Единственото нещо, което тя има в изобилие, е стил.

— Ще бъда затрупана с розови розички.

— Не, няма — ако пък се случи, — закани се Рина, — аз лично ще удавя Бела в тях веднага след церемонията. — Настояваш за семпла сватба, старомодна и романтична. И тя ще я направи точно такава. Да, наистина не може да разбере защо, но поне схваща, че това е твоят маниер. И твоят ден. Иска само да помогне. Иска да се чувства част от събитието.

— Та тя е част от него. — Фран подръпваше косата си, а Бианка седеше, без да каже нито дума. — Нали е кумата.

— Иска да ти даде нещо. Обича те.

— О, Рина, моля те, недей! — Фран отпусна глава на масата и я удари леко в плота. — Не ме карай да се чувствам виновна.

— Бела е объркана, чувства се отделена.

— Мамо, помогни ми!

— Чакам първо да чуя всичко. Да видя защо Рина се е заела да ходатайства за Бела.

— Защото мисля... Не, със сигурност знам, че може да се справи. На нейни разноски при това — побутна с показалеца си Фран, докато вдигне глава. — Подарък от сестра не е обиден, приеми го. Тя иска да ти подари сватбените цветя и иска ти да си доволна, така че няма да изпорти работата. Бързо, назови пет цветя, без рози.

— Ами... лилия, гераниум... по дяволите, теменужки. Много си настоятелна.

— Спомняш ли си как Бела преследваше градинарите, когато оформяха градините и храстите? Знае повече от нас за тези неща и как да координира работата. Каза, че би могла да създаде нещо като домашна градинка. Не съм съвсем сигурна какво има предвид, но ми звучи добре.

Фран прехапа устни.

— Всъщност точно такава искам.

— Това ще я зарадва много и мисля, че след като го направи и ти ще бъдеш доволна.

— Бих могла да говоря с нея. Можем да отидем заедно при някой цветар или пък да разгледаме отново градините, а тя да ми покаже какво има предвид.

— Добре. — Понеже знаеше кога да напусне бойното поле, Рина се измъкна от сепарето. — Ще тръгвам. — Наведе се, да целуне Фран и понечи да целуне и майка си, но Бианка се изправи.

— Ще те изпратя, искам да глътна малко чист въздух.

Когато излязоха навън, Бианка прегърна Рина през кръста.

— Дойде ми като гръм от ясно небе. Обикновено не вземаш страната на Бела.

— В повечето случаи не съм съгласна с нея. Но сега... вътрешният глас ми подсказва, че няма начин да оплеска работата. Отчасти заради Фран, но и заради себе си. Така всички печелят и никой не губи.

— Умно. Ти винаги си била най-умната от децата ми. Защо не отидем всички заедно да изберем цветята? Жените на „Сирико“.

— Добре, съгласна съм.

— Обади ми се, когато се прибереш вкъщи.

— Мамо!

— Просто се обади, за да знам, че си се прибрала.

Само четири квартала и половина, помисли си Рина, докато вървеше бавно. През собственото ѝ, познато до болка предградие. Един обучен полицаи. Какво можеше да ѝ се случи?

Но все пак се обади на майка си, когато се прибра.

Като начинаещ полицаи Рина бе на първото стъпало от стълбицата в полицейския участък. Фактът, че бе завършила с отличен

успех, не ѝ помогна особено, след като облече униформата и тръгна да патрулира.

Но така беше правилно. Беше научена сама да извоюва мястото си.

Освен това обичаше да патрулира. Харесваше ѝ възможността да говори с хората, да се опитва да разрешава проблеми или спорове.

Тя и партньорът ѝ — мъж на име Самюел Смит, трябваше да докладват за безредици в югозападната част на града, която местните наричаха Совебо.

— Мислех, че ще ударим по една поничка — оплака се Смити, когато завиха по улицата, указана им по телефона.

— Как можеш да ядеш толкова много понички и да не дебелееш?

— Кръв на ченге. — Той ѝ намигна. Беше висок към един и деветдесет, мускулите му бяха твърди като камък. Кожата му бе с цвят на орех, а очите — наблюдателни и черни. Без униформа изглеждаше заплашителен. С нея — свиреп и жесток.

Беше успокоително за новобранец да има за партньор мъж с телосложение на камион. А като кореняк балтиморец, той познаваше града добре, дори по-добре и от самата нея.

Когато завиха зад ъгъла, видяха тълпата на тротоара. Мястото подходеше повече за художествени галерии и исторически къщи, отколкото за улични кавги, помисли си Рина, докато приближаваха.

Наистина повечето от хората, които наблюдаваха двамата мъже, търкалящи се на асфалта, бяха облечени със стил — в смели цветове и черно като нийоркчани.

Рина слезе от колата заедно със Смити и тръгна с него през тълпата.

— Престанете! Престанете! — прогърмя гласът на Смити и хората се отдръпнаха встрани. Но двамата мъже продължиха да се бъхтят с юмруци. При това не особено умело, отбеляза Рина.

Дизайнерските обувки се бяха олющили, а самото с италианска кройка щеше да отиде на боклука, но поне нямаше много кръв.

Двамата със Смити се наведоха да ги разтърват.

— Полиция! Спрете!

Рина хвана едната ръка на по-дребния от двамата мъже. Той се извърна и другата му ръка се вдигна със свит юмрук. Тя видя как се

приближава към нея, как се поколебава за миг — мамка му! — и спира точно до челото ѝ.

Използвайки момента, Рина го обърна с лице към земята и хвана ръцете му зад гърба.

— Искаше да ме удариш, а? Искаше да ме фраснеш с юмрук? — Тя закопча белезниците, докато тялото му се тресеше като обърната по гръб костенурка. — Това ще се сметне за нападение на полицай.

— Той започна!

— Вие какво, да не сте на дванадесет?

Тя го дръпна да се изправи. Лицето му бе леко издрано, изглеждаше на около двацет и пет. Противникът му с почти същия ръст, а вероятно и възраст, седеше на земята.

— Замахна ли към партньора ми? — попита строго Смити.

— Ти стой тук! — Нареди на първия и пристъпи към арестанта на Рина. Извисяваше се като огромен орех пред тънка фиданка. — Ти ли, смачкан задник, се опита да удариш партньора ми?

— Не знаех, че е ченге. Дори не разбрах, че е жена. И освен това той започна пръв. Можете да попитате всички. Той започна да ме бута.

— Не чух извинение. — Смити подпря ухото си с ръка. — Полицай Хейл, вие чухте ли извинение от това чучело?

— Не, не съм.

— Съжалявам, извинете. — Нямахме разкаян вид, но изглеждаше унижен и всеки миг щеше да се разплаче. — Нямах намерение да ви ударя.

— Нямахме и да успееш, защото се биеш като момиче. А вие си вървете и си гледайте работата — нареди на зяпачите тя. — Сега можеш да ми разкажеш твоята гледна точка, докато приятелчето ти разказва на партньора ми неговата. И не искам да чувам още веднъж, че е започнал пръв.

— Жена — рече Смити с въздишка, докато караха обратно.

— Всички войни стават заради жена.

— Хей, я не обвинявай моята порода заради глупостта на твоята! Той обърна глава и опули очи.

— Че ти жена ли си, Хейл?

— Защо ли винаги попадам на мъдри мъже?

— Справи се добре. Направо чудесно. Показа добри рефлексии и запази спокойствие, когато се опита да те удари.

— Ако го беше направил, историята щеше да се развие доста по-различно. — Но все пак беше доволна от добре свършената работа. — Ти ще купиш поничките.

Когато се прибра след смяната си, апартаментът беше празен. Към хладилника с магнитче беше прикрепена бележка, написана с разлетия, едър почерк на Джина, до моменталната снимка на изключително огромната леля Опал. Джина я бе сложила, за да ѝ напомня всеки път, когато отваря вратата му, че може да стане като нея, ако яде непрекъснато.

„Излизам със Стив. Отиваме в «Клуб Дред», ако
искаш да се присъединиш. Хю също може да намине.

Дж.“

Зачуди се дали да го направи, докато стоеше в кухнята, а през главата ѝ минаваха мисли какво би могла да облече. Сетне поклати глава. Не беше в настроение за шумен клуб, пълен с танцуващи хора.

Искаше да свали униформата, да опъне краката си и да почете малко. Джон ѝ бе дал документи от стари случаи, да ги прегледа и да се опита да определи дали пожарът е случаен или умишлен, как е станало и защо.

Когато отидеше да работи в отдел „Палежи“, тези часове, прекарани във възпроизвеждане на стари случаи, щяха да ѝ бъдат от полза.

Така че вместо към клуба, Рина се упъти към спалнята. Отражението в огледалото, което привлече погледа ѝ, я накара да спре и да се разгледа.

Може и да не приличаше особено много на жена в униформата, но харесваше образа, който виждаше. Авторитетен и уверен. Въпреки че днес доста се стресна, когато осъзна колко лесно може да бъде наранена. Дори и с юмрук в лицето.

Но тя бързо се окопоти и се взе в ръце. Думите на Смити потвърдиха, че е така.

Наистина предпочиташе да си стои повече вкъщи с книгите, да проучва доклади по случаи. Но можеше да се справи и на улицата. Беше се научила.

Рина махна шапката си и я остави на шкафа. Свали оръжието си и също го остави. Разкопча копчетата на униформената риза и се намръщи при вида на белия памучен сутиен.

Трябваше да отдели малко време и да отиде още веднъж на покупки, реши тя. За да си купи секси бельо. В правилника нямаше нищо за бельото на жените полицаи. А да знае, че има красиво и женствено бельо, щеше да бъде добре за самочувствието ѝ.

С тази мисъл в главата, тя се потопи във ваната с мехурчета, запали свещите и си наля чаша вино.

И започна да чете доклада, докато се изтягаше блажено във водата.

Когато телефонът зазвъня, остави секретарят да отговори.

Слушаше с половин ухо звънкия глас на Джина, който подканяше обаждания се да остави съобщение. Когато чу следващия глас, подскочи и разплиска водата.

„Здрасти, кучко. Сама си, нали? Може да намина да те видя. За малко. Липсваш ми.“

Рина се изправи, стичащата се по тялото ѝ вода изгаси свещите. Мокра и гола, тя отиде до пистолета и го извади от кобура. Сграбчи го и навлече един халат, докато бързаше към вратата, за да провери дали е заключена.

— Сигурно е някаква шега — изрече гласно, за да се успокои. — Просто някой хулиган. Телефонен терорист.

Но провери прозорците и огледа улицата долу. Сетне пусна записа два пъти. Гласът не ѝ беше познат. А и телефонът повече не звъня.

Те не играха на бейзбол, нито ходиха в петък на кино. Ту нейната програма, ту тази на Хю не им позволяваше. Едва успяха да хапнат набързо по един бургер в закусвалнята близо до пожарната.

— Джина опакова и разопакова багажа си вече три пъти — разказа му със смях Рина. — Сякаш ще ходи в Африка на сафари, а не за няколко дни на брега.

— Не познавам жена, която да не опакова поне два пъти нещата си, когато тръгва нанякъде.

— Пред теб седи една такава.

Хю ѝ се ухили и отхапа голяма хапка от бургера.

— Да бе, ще видим това, когато пристигнеш там. Сигурна ли си, че разбра посоката и как да стигнеш? Мога да отложам пътуването си до утре вечер, ако се притесняваш, че ще се загубиш.

— Ще се оправя. Голямо момиче съм все пак. Съжалявам, че не мога да тръгна по-рано, но и Джина е заета до утре следобед. Тримата ще пътуваме заедно. Ще бъдем при теб до полунощ.

— Ще оставя да свети. Всъщност вашето закъснение ме устройва. Ще имам възможност да пооправя мястото. Не е било използвано много този сезон. И ще мога да напазарувам нещо за ядене. Ще направя скампи^[4].

— Мммм! Звучи страхотно. Имаш късмет с пътуването. Средата на седмицата е, късно през нощта. Докато влезеш в Северна Каролина, няма да има никакъв трафик.

Хю си погледна часовника.

— Ако тръгна веднага, смятам, че ще успея да стигна до Хатерас преди два сутринта.

Тупна се по бедрото, извади портфейла си и плати сметката.

— Във вилата няма телефон, но можеш да се обадиш в магазина във Фриско, те ще ми съобщят.

— Вече ми обясни, татенце. Не се тревожи за нас.

— Добре. — Той се изправи, наведе се и я целуна. — И карай внимателно.

— Ти също. До утре вечер!

Прекалено лесно. Драматично лесно. Няма никакво движение наоколо, нито в едната, нито в другата посока. Кънтри роуд, тейк ми хоум.^[5]

Страхотна нощ. Пълно е със звезди, но няма луна. Достатъчно тъмно и достатъчно пусто. Подминах го преди пет мили, така че всеки

момент ще се появи. Избирам си мястото и да започваме.

Спирам встрани на пътя, отварям капака. Бих могъл да запаля и аварийните, но току-виж спрял някой друг тъпанар с добро сърце.

Имам време само за един тази нощ. Само за един.

И той ще спре. О, това е сто процента сигурно. Добрите винаги спират, добрите самаряни. Няма да е първият, когото съм примамвал по този начин. Няма да е и последният.

Добре, че дигнах старата таратайка. Червеновратият задник, от който я откраднах, ще лее сълзи и сополи в бирата си. Имам фенерче. Имам тридесет и осми калибър.

Ще се облегна на капака, ще си подсвирквам. Може да запаля цигара, за да мине времето. Той ще дойде всяка минута.

Ето — някакви фарове приближават, най-добре да се направя на безпомощен. Пристъпи малко напред, вдигни ръка. Ако не е той, просто ще им махна да продължат. „Не, благодаря, ще се оправя. Продължавайте, благодаря, че спряхте!“

Но това е той, чудесно. Голям мъж в голям син „Бронко“. И предсказуем като изгрева. Натиска спирачки и спира, за да подаде една ръка на бедния, закъсал човек.

Отивам право до вратата. По-добре, ако не излезе.

— Хей! — Усмиввам се широко все едно съм облекчен, с блясък в очите. — Радвам се да ви видя!

Хю засенчва с ръка очите си от светлината на фенерчето.

— В беда ли сте?

— Вече не. — Вдигам пистолета и стрелям два пъти в лицето му.

Тялото се сгърчва като кукла. И майка му няма да го разпознае. Време е за ръкавиците, така че да откопча я този негодник и да го избутам. Сега остава да закарам хубавия му джип в горичката край пътя. Не прекалено далеч. Искам да го намерят лесно и бързо.

Изпускам въздуха от едната гума. Ще прилича все едно е спукал гума, някой му се е притекъл на помощ, но му е дал и нещо повече от помощ.

Връщам се пеша обратно, вземам тубата с бензин.

Да видим — искаме портфейла, искаме и часовника.

О, не! Бедното момче е било ограбено и убито на път към брега, където щеше да се забавлява! Каква ужасна трагедия!

Ще падна от смях. Ще го направя да изглежда небрежно, немарливо, все едно крадците са бързали. Разливам бензина, плискам го върху тапицерията.

Затварям капака, запалвам мотора. Нека гумите да подгизнат хубаво. А сега крачка назад — на първо място безопасността!

Да дадем огънче на кучия син!

Гледам го как гори. Просто го гледам как си отива. Човешка факла, пламти и сияе като звезда! Първата минута е най-прекрасната, съскацията и избухването. Онези, които висят и зяпат, са аматьори. Само първата минута е върхът, когато богът на огъня се събужда, проблясва и избухва.

Сега можем да си вървим и да закараме тази таратайка обратно в Мериленд. Може би малко бекон с яйца ще ми дойде добре за закуска.

Стив беше човекът, който съобщи новините на Рина. Дойде в участъка и спря пред бюрото, на което тя пишеше доклад за инцидента. Очите му сякаш горяха на бледото като тебешир лице.

— Хей, какво има? — Погледна го и спря да пише. — Само не ми казвай, че ще караш две смени и не можеш да тръгнеш! Работното ми време свърши, тръгвам си и си събирам багажа.

— Аз... Може ли за една минута? Насаме.

— Разбира се. — Рина стана от бюрото, като го оглеждаше внимателно. В корема ѝ запърха нещо тревожно, нервите ѝ се опънаха. — Нещо лошо се е случило, нали? Джина...

— Не. Не е Джина.

— Тогава... Хю? Катастрофирал ли е? Колко лошо?

— Не е катастрофирал. Много по-лошо. Наистина най-лошото.

Тя сграбчи ръката му и го помъкна към коридора.

— Какво? Казвай веднага!

— Мъртъв е. Господи, Рина! Той е мъртъв. Току-що ми се обади майка му.

— Майка му? Но...

— Бил е убит. Бил е застрелян.

— Убит? — Ръката ѝ омекна върху неговата.

— Говореше доста несвързано в началото. — Устата на Стив изтъня, стана като острието на бръснач, докато се взираше някъде над

главата ѝ. — Но все пак успях да разбера какво е станало. Някой го е застрелял. Пътувал е, бил само на няколко часа от острова и някой или нещо го е накарало да спре, да слезе от пътя. Може да е спукал гума. Не съм сигурен. Тя също не беше.

Стив едва си пое въздух.

— Но е застрелян, Рина. Господи! Застреляли са го, после са подпалили колата му, за да прикрият следите си. Взели са портфейла и часовника му. Не знам друго.

В гърлото ѝ се събираше горчива жлъчка, но тя я преглътна.

— Идентифицирали ли са го? Сигурно ли е?

— В колата са намерили вещи, които не са изгорели, с неговото име върху тях. Регистрационният талон в жабката. Родителите му ми се обадиха от мястото. Той е, Рина. Хю е мъртъв.

— Отивам там. Ще се обадя на местните власти и ще видя какво мога да открия.

— Застреляли са го в лицето. — Гласът на Стив се скърши. — Майка му ми каза. Стреляли са право в лицето му. За проклетия часовник и онова, което е имал в портфейла.

— Седни. — Тя го побутна да седне на пейката, седна до него и взе ръката му.

Каквото и да откриеше, помисли си Рина, един човек — един добър човек, когото бе целунала преди по-малко от двадесет и четири часа, беше мъртъв.

И огънят отново я преследваше.

[1] Стадион в Балтимор. — Б.пр. ↑

[2] Курорт в Северна Кнролина. — Б.пр. ↑

[3] Общо наименование на италианските салати, които не включват спагети и паста (от гъби, артишок, маслини, зелени чушки, целина и др.). — Б.пр. ↑

[4] Ястие от скариди — Б.пр. ↑

[5] Популярна кънтри песен, в превод: „Селски път, заведи ме у дома“. — Б.пр. ↑

10.

„Верижна реакция:

Серия от събития, толкова свързани едно с друго, че всяко поставя началото на следващото.

Може ли някой да си тури огън в пазуха, без да изгорят дрехите му?

Притчи 6:27“

Балтимор, 1999

Пожарът беше пламнал в празна ненаселена сграда в Южен Балтимор през една мрачна януарска нощ. Пожарникарите вътре работеха в ада на непоносима топлина и задушаваш дим. Навън пък се бореха с температури под нулата и мразовит вятър, който превръщаше водата в лед и разгаряше пламъците.

Това беше първият работен ден на Рина като член на градския отряд със специално предназначение за борба с палежите.

Тя знаеше, че една от причините да бъде назначена и да работи под ръководството на капитан Брант бе, че Джон бе натиснал няколко бутона в нейна полза. Но не дължеше мястото си само на ходатайство. Беше работила като вол, за да го заслужи. Учи, образова се, обучава се, тренира, дежури като доброволка безброй неплатени часове в пожарната и никога не промени целта, не я изпусна от очи.

Така че съвсем заслужено си бе получила новата блестяща значка.

Когато можеше, продължаваше да отделя време за работа като доброволец в пожарната в предградието. Трябваше да глътне порцията си дим.

Но причините и последствията от пожарите бяха силите, които я мотивираха и движеха. Кой или какво го бе подпалило? Каква промяна носеше, кой щеше да спечели или да загуби, да страда или да се радва?

Когато Рина и партньорът ѝ пристигнаха на мястото на разсъмване, сградата представляваше яма от почернели тухли и отломъци, както и причудливи водопади от лед.

Тя беше в един екип с Майк О'Донъл, работил петнадесет години в тази служба. Бе от старата школа, но притежаваше и нещо, което Рина смяташе за нюх.

Можеше да подуши умишлените пожари от километър.

Майк носеше яке с качулка и ботуши със стоманени бомбета, както и каска върху вълнената си шапка.

И тя бе избрала подобно облекло. Когато пристигнаха на местопрестъплението, застанаха един до друг и загледаха сградата.

— Много жалко, че оставят постройките като тази да отиват на боклука. — О'Донъл разопакова две дъвки и ги лапна. — Хипитата все още не са дошли да разкрасят тази част на Балтимор.

Произнесе Балтимор завалено.

— Построена около 1950 година. Азбест, хоросан, керемиди на покрива, евтин фурнир за облицовка. Като добавим и купищата боклуци, оставени от бездомници и наркомани, получаваме огромно количество леснозапалими материали.

Рина извади преносимия си комплект от багажника, в който имаше цифрова камера, резервни ръкавици и допълнително фенерче. Нагоре по улицата забеляза полицейската кола и камионетката на моргата.

— Изглежда, все още не са транспортирали тялото.

О'Донъл дъвчеше презрително.

— Да не би да имаш проблеми с изгорели създания?

— Не. — Беше виждала трупове и преди. — Всъщност, надявах се да не са го отнесли. Искам да направя собствени снимки.

— Ще си правиш албум с изрезки ли, Хейл?

Тя само се усмихна, докато вървяха към сградата. Полицаяте, застанали на пост, им кимнаха, когато се промушиха под жълтата лента за ограждане на местопрестъплението.

Пожарът и потушаването му бяха превърнали първия етаж в истинска пустиня от овъглено и мокро дърво, опърлени тавански плоскости, извит и огънат метал и счупени стъкла. Предварителната информация включваше факта, че старата сграда е била свърталище на

наркомани. Рина предположи, че под отломъците ще намерят спринцовки и игли, затова си сложи кожени ръкавици.

— Искаш ли да започна търсенето оттук?

— Аз ще започна от долния етаж. — О'Донъл огледа мястото и извади бележник, за да си води бележки и да прави скици. — Ти си по-млада от мен. Ще се качиш горе.

Подвижна стълба бе поставена на мястото на стъпалата, които се бяха срутили. Рина хвана здраво куфарчето си, проправи си път сред отломките и започна да се изкачва.

Талашитени плоскости, помисли си отново, като огледа изгорелите останки. Спря, за да направи снимки на стените, а също и на целия първия етаж отвисоко за доклада.

Следите ѝ показваха как се е движел огънят нагоре и е стигнал до тавана. Имало е много гориво, за да го подхранва и достатъчно кислород, за да поддържа горенето.

Голяма част от втория етаж се беше срутила и бе натрупала отломките, където се ровеше О'Донъл. Пожарът бе продължил по тавана, отбеляза си Рина, проправяйки си път между керемидите, шперплата, хоросановата мазилка, подхранван от тях и от боклуците, оставени от незаконните наематели.

Разгледа останките от един стар изтърбушен стол, от метална маса. Хоризонталният покрив бе позволил на огъня да се разпространи, да разпръсне дима и газовете във всички посоки. И да стигне до все още неидентифицирания мъж, чиито останки сега лежах на пода, свити и изгорели. Изглежда се бе скрил в нещо като килер. До трупа бе приклепнал някакъв мъж. Очевидно имаше дълги крака, защото личеше, че позата не му е много удобна.

Носеше ръкавици, работни ботуши, вълнена шапка с уши и червен шал с шахматна шарка, завит няколко пъти около врата и брадичката му.

— Аз съм инспектор Хейл. Отдел „Палежи“. — Дъхът ѝ излезе като бяло облаче, когато клекна до него на пода.

— Петерсън, медицински екип.

— Какво можете да ми кажете за него?

— Изгоряла плът. — Той сякаш се усмихна, поне в очите му се появи нещо подобно на усмивка. Беше около четиридесет по нейна преценка, висок, черен и сигурно тънък като змиорка под пластове

зимни дрехи. — Изглежда идиотът си е помислил, че ще се спаси от огъня, като се промъкне в килера. Вероятно димът го е отровил, после се е опекар. Ще ви кажа повече след аутопсията.

Рина продължи внимателно напред, опитвайки здравината на пода. Вероятното задушаването от пушека би било милост, Рина знаеше това. Тялото бе напълно изгоряло и лежеше с вдигнати ръце както всички жертви на пожар. Топлината контрактира мускулите и вдига ръцете така, като че ли последното им действие е било да се опитат да се предпазят от пламъците.

Тя вдигна камерата, получи кимване, означаващо „давай“, и направи няколко снимки.

— Как така се е оказал единственият човек тук? — зачуди се Рина на глас. — Снощи температурите бяха под нулата. Бездомниците използват подобни места за убежище, а в доклада пише, че тук са се навъртали и наркомани. В предишни доклади е отбелязано, че на третия етаж е имало одеяла, няколко стари стола, дори малка готварска печка.

Петерсън не каза нищо, когато тя отново клекна до тялото.

— Няма видими травми?

— На пръв поглед не. Но може да открия нещо при аутопсията. Мислите, че някой е запалил пожар, за да прикрие убийство?

— Няма да бъде първият. Но преди всичко трябва да изключим възможността пожарът да е случаен. Защо все пак той е сам тук? — повтори въпроса си тя. — Колко време ще мине, докато разберем самоличността му?

— Ще трябва да вземем отпечатаци. Зъбни снимки. Няколко дни.

Също като О'Донъл, Рина извади бележник и започна да прави бързи скици.

— Какво предполагате? Мъж на около петдесет? Никой не може да открие собственика. Това не е ли странно?

Рина започна огледа, разделяйки стаята по същия начин, по който археологът прави разкопки. Щеше да отделя слой след слой и да пресява, да документира и да слага намерените доказателства в торбички.

Следите върху далечната стена издаваха наличието на химически катализатор, както бе посочил и следователят на пожарната. Рина взе образци, постави ги в контейнери и ги отбеляза с етикети.

Сетне продължи да следва пътя на пожара, промушвайки се под прогизналите отломъци, през пепел и прах. Четири апартамента, определи тя, съставяйки картина на сградата отпреди пожара. Празни, необитаеми, неизправни, в лошо състояние...

Прекара пръстите си, облечени в ръкавица, по овъгленото дърво, надолу по стената, вземайки още образци. Сетне затвори очи и ги помириса.

— О'Донъл! Намерих нещо, което прилича на многобройни точки на възникване тук. Следи от катализатор. В този стар под има много пукнатини и вдлъбнатини, лесно е да се образуват локвички.

Тя застана на четири крака, пропълзя и подаде главата си през дупка с разръфани краища, където подът се бе срутил на долния етаж. О'Донъл изследваше своите секции с прецизността на хирург.

— Искам отново да проверят собственика. Да се намери някой, който да ни даде информация.

— Твое право е.

— Ще дойдеш ли да хвърлиш един поглед тук?

— Ти просто искаш на всяка цена да вдигнеш стария ми задник по тази стълба.

Тя му се ухили отгоре.

— А искаш ли да чуеш първоначалната ми работна хипотеза?

— Доказателства, Хейл. Първо доказателства, сетне хипотези. — Той спря за момент. — Както и да е, казвай.

— Извършителят е подходил неправилно. Трябвало е да го запали в най-далечния ъгъл, възможно най-далеч от стълбите. И докато пожарът е приближавал към него, да се измъкне. Но е бил глупав и го е запалил близо до стълбите. Може да е бил пиян или дрогиран, или просто тъп глупак, но сам се е хванал в капана. И е свършил жизнения си път, като се е опекар в килера.

— Намери ли контейнер или някакъв съд, в който да е донесъл катализатора?

— Все още не. Може би е под тези отломки. А може и да е долу, при теб. — Тя посочи с пръст. — Хвърлил го е там в паниката си, защото пожарът е вървял по петите му. Пламъците са обхванали контейнера с катализатора и са го взривили. Бум! — И ето ти дупката в пода. Отломките оттук валят долу и първото ниво се покачва...

— Като си толкова умна, слез и се порови тук.

— След малко — обеща, но първо се измъкна от дупката и потърси мобилния си телефон.

Беше досадна, мръсна работа. Но тя я обичаше. Знаеше защо О’Донъл ѝ позволи да изложи теорията си и му бе благодарна. Той искаше да разбере дали може да се справи с мръсотията и вонята, с монотонността на работата и физическите усилия.

А също да провери дали може да мисли.

Когато намери десетгалоновата туба за бензин под планината от отломки и морето от пепел, почувства трепет.

— О’Донъл! Открих!

Той се обърна и изви устни в усмивка.

— Една точка за новото хлапе.

— Има дупки на дъното. Влачил го е, после е палил, пак е влачил и пак е палил. Следите горе показват влачене. Мъртвият мъж не може да е бил свидетел или жертва. Картината на пожара не говори за това. Който го е запалил, е бил хванат в капан. На първия и втория етаж има решетки на прозорците, така че никой не може да излезе оттам. Обзалагам се, че тялото е на собственика.

— А защо не на някой пироман, наркоман или нехранимайко, който има зъб на собственика?

— Пожарникарите докладваха, че вратите са били заключени. Занитени с болтове. Трябвало е да ги счупят. Защо на горния етаж има решетки? Кой слага решетки на прозорците на втория етаж? При това са нови. Изглеждат съвсем нови. Собственикът го е направил. Заключил е мястото, за да държи неканените гости навън. Сигурно само той има ключове.

— Приключвай и опиши всичко. Бива си те, Хейл.

— О, да, бива си ме. Чакам този момент от единадесет годишна.

Вечерта, все още силно развълнувана, Рина седеше срещу Фран в „Сирико“ и тъпчеше в устата си капели д’анджело^[1] със сос маринара.

— И така, не успяхме да открием собственика на сградата, който имал три заема, обезпечени с мястото, и цял куфар, пълен със застраховки. Хората, с които говорихме, ни казаха, че се оплаквал как бездомници и наркомани разрушават собствеността му. Как не можел да изпразни къщата си. Предполагам, че медиците ще идентифицират

неизвестния труп като собственика. Освен той да е избягал и да се е покрил, след като подпалването е тръгнало не както трябва. Все още имам много работа на мястото, но нещата се натъкмяват. Като по учебник.

— Чуй се само! — Фран се разсмя, като отпи минерална вода. — Моята малка сестричка — следовател. Почакай, докато мама и татко научат за твоя първи разрешен случай.

— Разрешен? Е, не съвсем. Предстои да се направи възстановка, да се проведат разпити, да се провери миналото му. Толкова се надявах, че ще се обадят, докато съм тук.

— Рина, във Флоренция сега е един часът след полунощ.

— Е, да. — Тя поклати глава. — Права си.

— Нали позвъниха днес следобед! Прекарват си чудесно. Татко успял да навие мама да вземат под наем един малък мотопед. Можеш ли да си ги представиш как обикалят из Флоренция като две хлапета?

— Мога. — Рина взе чашата си и я вдигна за наздравица, после отпи. — Нямахше да заминат обаче, ако не беше ти.

— Не е вярно.

— Абсолютната истина е. Ти винаги се грижиш за всичко. Пое всички отговорности тук, за да могат мама и татко да отделят малко време и да пътуват. Бела, като дойде тук, не вдига повече от една чаша и то за да пие от нея. При това в редките случаи, когато се сеца да ни посети. Е, и аз не съм за пример.

— Ти почисти масите миналата неделя и настаняваше хората повече от час във вторник, след като бе работила целия ден.

— Живея точно над пицарията, така че не е кой знае каква работа. — Но все пак се усмихна, макар и малко зловничко. — Забелязвам, че не оправда Бела.

— Бела си е такава. И освен това има три деца.

— Плюс бавачка и домашна прислуга, и градинар — о, забравих, не се казва градинар, а озеленител. — Рина махна с ръка, когато Фран ѝ отправи укорителен поглед. — Добре де, не ме гледай така. Ще се успокоя. Не искам да злословя срещу Бела. Просто се чувствам малко виновна, че ти пое основната тежест от работата. И Ксандър ти помага самоотвержено, макар да е доста зает в медицинското училище.

— Забрави за вината. Всички правим онова, което е най-важно за нас. — Тя вдигна очи и се усмихна на мъжа си, който месеше тесто на

работната маса.

Той имаше големи ръце и мило лице, далеч не грозно или простовато. Яркочервената му коса падаше на челото му като малки пламъчета. А когато срещна погледа ѝ, очите му светнаха от задоволство.

— Кой можеше да предположи, че ще се влюбиш в ирландец, който обича да готви италиански манджи! — развеселена, Рина продължи да яде. — Знаеш ли, ти и Джак все още сте като влюбени гълъбчета, макар че сте заедно вече три години.

— Не преувеличавай. Станаха две миналата есен. Но може би има и още нещо, което подхранва огъня на любовта. — Фран хвана двете ръце на сестра си. — Нямам търпение. Не мога повече да мълча. Исках да изчакам, докато се нахраниш, така че Джак и аз да ти го кажем заедно, но не мога повече да чакам и една минута.

— О, Боже! Ти си бременна!

— На четири седмици. — Бузите ѝ станаха розови. — Много е рано още, трябваше да си мълча, но просто не мога и...

Рина скочи и прегърна сестра си през врата.

— О, Боже! Почакай! — Изтича, заобиколи работната маса и се хвърли на гърба на Джак. — Татенце! Поздравления!

Лицето му почервения и се сля с косата, когато Рина го разцелува звучно по бузите.

— Шампанско за всички! От мен!

— Мислехме да запазим новината само в семейството... — глуповато се ухили Джак, когато Рина се отдръпна от него.

Хората наоколо ръкопляскаха и се стичаха да поздравяват Фран.

— Много е късно вече. Аз ще донеса виното.

Новината на Фран и първият ѝ работен ден като инспектор по палежите бяха причина да пийне малко повече, отколкото бе свикнала. Но лекото замайване ѝ бе приятно, когато заобиколи ресторанта до задната стълба, която водеше към апартамента ѝ.

Джина и Стив вече бяха семейство от година. Така че нямаше причина да задържи апартамента с двете спални, в който живееше с приятелката си.

Според родителите ѝ беше малко глупаво да живее тук, след като стаята ѝ вкъщи все още се пазеше. Пък и не искаха да им плаща наем. Така че трябваше да им напомни, че я бяха възпитали да бъде отговорна за действията си и да върви по пътя си самостоятелно.

Приемаше апартамента като първа стъпка в тази насока. Покъсно смяташе да се сдобие със собствена къща. Но това беше само евентуално, някой ден. И освен това се чувстваше уютно и много комфортно да живее точно над ресторанта и на един хвърлей място от къщата на родителите си. И в един квартал с Фран и Джак.

Когато заобиколи, видя, че във всекидневната ѝ свети. Инстинктивно отвори палтото си, така че да може лесно да извади оръжието. През всичките години служба в полицията само два пъти бе имала повод да го извади. Пистолетът винаги ѝ се струваше някак чужд в ръката ѝ.

Рина се качи по стълбите, като се мъчеше да си припомни какво бе правила, преди да излезе. Беше излязла на разсъмване, така че много вероятно бе да е забравила лампата да свети. Вероятно, но почти невъзможно, тъй като майка ѝ я бе възпитала да пести електричеството и това ѝ бе насадено от дете. С ръка на пистолета, тя посегна към дръжката на вратата, за да провери дали е заключена. Вратата се отвори, Рина извади наполовина оръжието си. След което го прибра на мястото му с въздишка на облекчение.

— Люк! Откога си тук?

— От няколко часа. Казах ти, че може да намина, забрави ли?

Съвсем вярно, припомни си тя, докато сърцето ѝ възвръщаше нормалния си ритъм. Беше ѝ излязло от ума. Доволна, че го вижда, Рина влезе на топло и му предложи устните си.

Целувката беше кратка, повърхностна и я накара да вдигне вежди. Той обикновено нямаше търпение да я вземе в прегръдките си. Тя изпитваше същото към него. Люк Чеймбърс излъчваше някаква сексапилна елегантност, неотразима сексуалност, която Рина намираще за очарователна и силно възбуждаща. Както и неговото романтично и нетърпеливо ухажване от момента, в който се срещнаха.

Харесваше ѝ да бъде ухажвана, да бъде преследвана, да бъде глезна с цветя и телефонни обаждания, романтични вечери, дълги разходки край брега на морето.

Харесваше ѝ, при това много, да гледат на нея като на истинска жена, крехка и деликатна. Това бе приятна смяна на модела. Коренно различен от образа ѝ в службата, където всички я смятаха за силна и компетентна.

Вероятно затова не бе отнело много време Люк да я вкара в леглото си. Но минаха цели три месеца, преди тя да му даде ключ за вратата си.

— Спрях за малко долу да хапна и да се видя с Фран — обясни тя, като развърза шала, свали шапката и се завъртя. — Преживях най-хубавия ден в живота си, Люк, и чух най-прекрасните новини, когато Фран...

— Радвам се, че поне някой е имал хубав ден — прекъсна я рязко той, отдръпна се от нея и като спря телевизора, който бе гледал, потъна в стола.

Добре, помисли си Рина. Този мъж беше секси, интересен и често пъти страхотно романтичен. Но беше също така и голям чешит. Тя не обръщаше внимание на тези му черти. Всъщност, да се подвизава през по-голямата част от деня в свят, който бе основно мъжки, ѝ помагаше да бъде малко по-мека и снизходителна във връзката си с Люк.

— Тежък ден ли имаше? — Рина свали палтото, ръкавиците и прибра всичко в тесния гардероб.

— Секретарката ми ме предупреди, че след две седмици напуска.

— О, така ли? — Тя оправи с пръсти косата си, мислейки си разсеяно, че е време да опита нова прическа. После почувства вина, че не му обръща внимание. — Съжалявам да го чуя — промърмори, докато събуваше ботушите си. — И защо те напуска?

— Решила, че иска да се мести в Орегон, за бога! Просто ей така, каприз. Ще трябва да пусна обява, да проведе интервюта, да взема някой, когото тази тъпа патка да обучи, преди да напусне. Това беше като за капак на трите срещи, които имах извън офиса. Главата ме цепи, ще умра.

— Ще ти дам аспирин. — Рина отиде до него и се наведе да го целуне по главата. Той имаше такава хубава и мека коса, светлокафява като очите му.

Люк взе ръката ѝ и я погледна с уморена усмивка.

— Благодаря ти. Последната среща свърши късно и ми се прииска да те видя. Да се разтоваря.

— Защо не влезе долу? Разтоварването винаги присъства в менюто на „Сирико“.

— Там е прекалено шумно — рече Люк, докато тя се насочваше към банята. — Надявах се на спокойна вечер.

— Вече е спокойна. — Рина извади шишенцето и го занесе в малката кухня със стария работен кон — готварска печка и жълт барплот. — И аз ще взема един аспириин. Пих много шампанско долу. Имаше празненство.

— Да, забелязах, че си прекарваш страхотно. Погледнах през прозореца, преди да заобиколя.

— Е, трябвало е да ми се обадиш. — Тя му подаде аспириин и вода.

— Имах главоболие, Кат. И не исках да седя в шумния ресторант и да те чакам да свършиш с празнуването.

Ами като те е боляла главата, защо, по дяволите, не си пил аспириин по-рано? — помисли си тя. Мъжете бяха такива бебета.

— Може би щях да свърша по-рано празнуването, ако знаех, че си тук. Фран е бременна.

— Ъ?

— Сестра ми Франческа. Тя и Джак ще си имат бебе. Лицето ѝ щеше да освети цял Балтимор, когато ми каза.

— Те не се ли ожениха скоро?

— Женени са от няколко години и се опитват от самото начало. Направо ще напълним цяла детска градина. Сестра ми Бела има вече три и си прави устата за още едно.

— Четири деца на тази възраст! В днешно време! Това е направо безотговорно.

Като приседна на рамката на стола, Рина започна да разтрива врата и раменете му.

— Така става, когато си имаш работа с голямо италианско католическо семейство. А тя и Винс могат да си го позволят.

— Ти нали не мислиш да раждаш по едно всяка година?

— Аз? — разсмя се тя и изпи водата си. — Децата не влизат в непосредствените ми планове, дори и в по-далечните. Рано ми е. Тъкмо започвам кариерата си. Като я споменах, днес получих първия

си голям случай. Чу ли за сградата на Бродуей с празни апартаменти и една-единствена жертва?

— Нямах време за новините днес. Работих дванадесет часа. И прекарах по-голямата част от тях да ухажвам един потенциален клиент. Голяма клечка.

— Това е чудесно. Важен клиент — високо заплащане.

— Все още не сме се договорили, но работя по въпроса. — Ръката му с дълги пръсти и тясна длан погали нежно бедрото ѝ. — Поканих го на вечеря с жена му в четвъртък вечер. Ще облечеш нещо по-специално, нали?

— В четвъртък вечер? Люк, забрави ли, че родителите ми се връщат от Италия в четвъртък? Ще вечеряме всички вкъщи. Предупредих те за това.

— Е, можеш да ги видиш в петък или през уикенда. За бога, живеят от другата страна на улицата. Това е важно, Кат.

— Разбирам. И съжалявам, че няма да можеш да се присъединиш към нас за посрещането им.

— Ти чуваш ли ме какво говоря? — Ръката върху бедрото ѝ се сви в юмрук. — Трябва да дойдеш с мен. Необходимо е, за да поема управлението на тази сметка. Очаква се срещата ни да се състои. Вече съм го уредил.

— Съжалявам. Моята вечер беше насрочена, преди ти да резервираш четвъртъка. Ако промениш датата, аз ще...

— Защо да я променям? — Той скочи и бутна стола, като разпери ръце. — Това е бизнес! И изключително важна възможност за мен. Може да получи повишението, за което работя от толкова време. А ти просто ще се видиш със семейството си! Каква голяма и важна работа е да ядете някакви проклети спагети, когато можеш да го направиш всеки друг път!

— В интерес на истината ще ядем маникоти^[2] — отвърна рязко, но потисна вълната от възмущение и се изправи на крака. — Родителите ми отсъстваха почти три седмици. Обещах им, че ще бъда с тях дори и да ме повикат по спешност. Когато се върнат вкъщи, ще научат новината, че най-голямата им дъщеря носи своето първо бебе. Тези неща са важни в моя свят, Люк.

— О, значи онова, което аз искам, не е важно?

— Разбира се, че е. И ако ме бе попитал, преди да правиш планове, щях да ти напомня, че вече съм заета. Би могъл да предложиш друга вечер.

— Клиентът иска четвъртък, клиентът получава четвъртък — изстреля Люк, а гневът зачерви бузите му. — Такива са законите в моя свят. Имаш ли някаква представа, дори мъглява идея каква е конкуренцията във финансовото планиране? Колко време и усилия се искат, за да се спечели управлението на една мултидоларова сметка?

— Не съвсем. — И вероятно според него това беше неин пропуск, че не се интересува особено от тези неща. — Но знам колко много работиш и разбирам, че за теб е важно.

— Да бе, да! То се вижда.

Люк ѝ обърна гръб и тя изразително завъртя очи зад гърба му. Но пристъпи напред и бе готова да се сдобрят.

— Виж, наистина съжалявам. Ако има някакъв начин да отмениш вечерята за друг ден, аз ще...

— Казах ти вече! — Той отново размаха ръце и се завъртя към нея. И тогава опакото на ръката му я халоса здраво по бузата.

Рина отскочи назад, очите ѝ станаха огромни, докато притискаше пръстите си към удареното място.

— О, Господи! О, Боже мой! Кат! Съжалявам! Нямах предвид... не исках... Ударих ли те? О, Господи! — Люк я хвана за раменете и лицето му бе толкова зашеметено и удивено, колкото и нейното. — Беше случайно. Кълна ти се.

— Всичко е наред.

— Ти просто налетя право на ръката ми. Не очаквах... толкова съм несръчен! Тромав глупак! Дай ми да видя. Има ли синина?

— Спокойно, ти едва ме докосна. — Беше истина, помисли си тя. Повече се изненада, отколкото я заболя.

— Червено е — промърмори Люк и докосна нежно бузата ѝ. — Чувствам се ужасно. Като чудовище. Прекрасното ти лице.

— Няма нищо. — След всичко случило се, се чувстваше странно спокойна. — Не си го искал, а и аз не съм от стъкло.

— За мен си — придърпа я той в прегръдката си. — Съжалявам, толкова съжалявам! Не трябваше да идвам в това гадно настроение. Просто имах нужда да те видя. После видях как се забавляваше долу.

А аз исках само да бъда с теб. — Той леко докосна с устни удареното място. — Само исках да бъда с теб.

— Ето ме, тук съм. — Тя погали косата му. — И съжалявам, че не мога да те придружа в четвъртък. Наистина.

Той се отдръпна и се усмихна.

— Може би ще можеш все пак да направиш нещо за мен.

Сексът беше добър. С Люк винаги беше добър. И дали заради плесницата, или заради сприхавостта си, той беше особено нежен. Тялото ѝ гореше под неговото, мускулите ѝ се отпуснаха след дългия ден, изпълнен с напрежение. И докато цялото ѝ тяло се изкачваше към върха, мозъкът ѝ се изпразваше от всичко.

Доволна и полузаспала, Рина се сгуши в него.

— Кога ще си купиш по-голямо легло? — попита той.

— Тези дни — белна се усмивката ѝ в тъмнината.

— Защо не дойдеш при мен през уикенда? Може да обиколим няколко клуба в събота вечер и да обядваме късно в неделя сутрин.

— Мммм. Може би. Може да се наложи да помагам на обедната смяна в събота, но след това... Ами да, може би след това.

Люк замълча за миг и тя си помисли, че се е унесъл в сън.

— Защо не подредиш нещата така, че да се видиш с родителите си по-рано в четвъртък, да се измъкнеш от вечерята и да се срещнем в ресторанта в седем?

— Люк, просто не става. Не разбираш ли?

— Добре — нацупи се той и стана от леглото. — Явно ще стане на твоето, както обикновено.

— Това не е честно и ти го знаеш.

— Онова, което не е честно — извика той, като започна да се облича, — е твоето нежелание да правиш компромиси. Винаги поставяш всичко преди мен.

Посткоиталната жарава се изпари за секунда.

— Ако наистина смяташ така, не знам какво правиш тук.

— В момента и аз се чудя. Ти получаваш повече, отколкото даваш, Кат. — Люк закопчаваше ризата си с резки движения. — Няма да мине дълго време и ще бъда под чехъл.

— Давам ти най-доброто, на което съм способна.

Люк напъха краката си в обувките.

— Толкоз по-зле за теб.

Той излезе, тя остана в леглото.

Наистина ли съм толкова егоистична? — запита се Рина. Толкова емоционално бедна? Обичаше Люк, но дали проявяваше истински интерес към работата му? Наистина не чак толкова много, призна, не и когато бе така силно увлечена в своята собствена.

Може би това, което влагаше във връзката, не беше достатъчно.

Измъчвана от подобни мисли, Рина се въртя в тъмнината и дълго не можа да заспи.

Когато влезе в стаята на работната група заедно с О'Донъл, след като прекараха по-голяма част от дежурството си в чукане по врати и разпитване на свидетели, вземане на показания от бившата съпруга на собственика и от настоящата му приятелка, видя на бюрото си три бели рози с дълги стъбла.

Цветята предизвикаха много коментари от останалите членове на отряда, но картичката я накара да се усмихне.

„Кат, съжалявам.

Идиотът“

Все пак тя не си позволи дори да ги помирише, а ги занесе направо в стаята за почивка, за да освободи място на бюрото си.

Имаше да пише доклад. Тъй като трупът все още не бе идентифициран, собственикът се водеше изчезнал.

О'Донъл и Рина отидоха в кабинета на командващия офицер, за да го запознаят с развитието на случая.

— Чакаме резултатите от лабораторията — започна О'Донъл. — Собственикът — Джеймс Р. Харисън, е бил видян за последно в един стриптийз бар на няколко преки от мястото на пожара. Регистрирано е плащане с кредитната му карта в дванадесет и четирийсет. „Форд“ на неговото име все още е паркиран зад сградата.

О'Донъл погледна Рина, правейки ѝ знак да продължи.

— Намерихме сандъче с инструменти под отломъците на първия етаж и отвертка с острие, което съвпада с профила на дупките, направени на дъното на тубата за бензин. Харисън е бил обвинен в измама преди пет години, така че разполагаме с отпечатъците му в базата данни. Съвпадат с онези, които снихме от сандъчето с инструменти, отвертката и тубата за бензин. Медицинският екип не е в състояние да вземе отпечатъци от трупа, затова ще търсят дентално съвпадение.

— Ще получим резултатите утре — добави О'Донъл. — Говорих с някои от близките му. Имал е сериозни парични затруднения. Обичал е конете, но те не го обичали.

Капитан Бранд кимна и се облегна на стола си. Косата му беше бяла като сняг, а очите — студеносини. На бюрото му стояха наредени снимки на внуците му, а самото бюро той поддържаше в идеален ред, както леля й Кармела приемната в къщата си.

— Така. Излиза, че сам е подпалил сградата, с цел да получи застраховките, но е бил хванат в капан.

— Така изглежда, капитане. Медиците не откриха никакви следи от побой, никакви наранявания или рани. Все още чакаме резултатите за токсичност — добави Рина, — но нищо не подсказва, че някой е желал смъртта му. Имал е малка застраховка живот. Пет хиляди, парите отиват при бившата му съпруга. Така и не е променил получателя. Жената се е омъжила повторно, има постоянна работа на пълен работен ден, съпругът й също. Не ми изглежда да е извършителят.

— Бърза работа, недомислена — добави О'Донъл.

— Ще напиша доклад — предложи Рина, когато двамата с О'Донъл се върнаха в стаята на екипа.

— Залавяй се. Аз имам да свърша малко друга писмена работа.

Той седна на бюрото си, което беше обърнато към нейното.

— Да нямаш рожден ден утре?

— Не. Защо? А, заради цветята. — Рина подреди бележките си пред клавиатурата. — Мъжът, с когото се виждам, снощи беше малко нервен. Това е извинението.

— Класическо.

— Да, бива го в тия неща.

— Сериозно ли е?

— Не съм решила. Защо, да не ме сваляш?

Той се ухили, а крайчетата на ушите му почервеняха.

— Сестра ми е решила да сватосва едно момче, което върши разни неща за нея. Дърводелец. Хубави неща прави. Добро момче, така ми каза. Опитва се да му намери гадже.

— И ти какво? Смяташ, че ще отида на среща с дърводелеца на сестра ти?

— Обещах ѝ, че ще те попитам. — О'Донъл вдигна извинително ръце. — Момчето било много хубаво, така каза.

— Тогава сам да си намери гадже — сложи край на разговора Рина и започна да пише доклада.

[1] Тънки спагети като фиде тип „ангелска коса“ — Б.пр. ↑

[2] Доста дебели спагети, с плънка от сирене или месо, освен варени може да се приготвят и на фурна. — Б.пр. ↑

11.

Бо преглътна последното парче сладкиш с фъстъчено масло и го прокара със студено мляко. Сетне, както си седеше на барплота за закуска, който сам бе измайсторил, въздъхна преувеличено.

— Ако не бяхте се заробили с този ваш съпруг, госпожо М., щях да ви направя къщата на мечтите. А в замяна щях да поискам само вашите сладкиши с фъстъчено масло.

Жената се усмихна и махна със салфетката за съдове към него.

— Последния път беше ябълковият пай. Всъщност се нуждаеш от едно младо момиче да се грижи за теб.

— Имам си момиче. Имам си вас.

Тя се разсмя. Бо харесваше как се смее, като наклонява главата си назад, така че още малко и ще удари тавана. Имаше закръглено тяло и скоро и той щеше да се сдобие със същото, ако продължаваше да го храни със сладкиши. Косата ѝ бе червена като светофар и цялата в ситни къдрици.

Беше достатъчно възрастна да му бъде майка и имаше страхотно чувство за хумор, по-добро, отколкото природата бе дала на него самия.

— Трябва ти момиче на твоята възраст — насочи тя пръст към него. — Срамота е хубаво момче като теб да е само!

— Просто са прекалено много и не мога да избира. Пък и никоя от тях не е пленила сърцето ми като вас, госпожо М.

— Продължавай. Сипеш ласкателствата по-щедро и от стария ми дядо. А той беше ирландец до мозъка на костите си.

— Харесах едно момиче, но го изгубих. Всъщност цели два пъти.

— Как така?

— Беше като видение сред стая пълна с хора. — Той вдигна ръце и щракна с пръсти. — Изпари се. Влюбвала ли сте се от пръв поглед?

— Разбира се, че съм.

— Може би с мен стана точно това и сега само се лутам безпомощно, докато я намеря отново. Веднъж пак я срещнах, но тя изчезна. Е, време е да си вървя.

Той стана от стола — почти два метра висок, с дълги силни мускули. Годините на физическа работа бяха ги оформили и стегнали.

Може и да бе два пъти по-възрастна от него, но все още беше жена, а Бриджит Малори имаше набито око и можеше да оцени външния вид на един мъж.

Имаше слабост към това хубаво момче, това си бе самата истина. Но беше и достатъчно практична, така че нямаше да продължи да му дава работа през последните шест месеца, ако той не бе достатъчно сръчен и искрен. И много добър дърводелец.

— Аз ще ти намеря момиче. Запомни ми думите.

— Първо ще трябва да я изпитате дали може да прави сладкиши. — Той се наведе и я целуна по бузата. — Поздравете господин М. от мен — добави Бо и взе палтото си. — И ми се обадете, ако имате нужда от нещо.

Тя му подаде торбичка с кейк.

— Имам номера ти, Боуен, а също и адреса.

Бо тръгна към пикапа си. Господи! Можеше ли да бъде постудено? — помисли си и стъпи на пътеката, която бе изринал от стълбите до алеята. Земята беше бяла от сняг, който се топеше и отново замръзваше. Небето бе схлупено и сиво, което обещаващо още сняг.

Реши да спре и да напазарува на път за вкъщи. Мъжете не могат да живеят само на сладкиши с фъстъчено масло, нали така? Нямаше нищо против да си намери жена, която да се оправя в кухнята, но беше не по-малко сръчен в нея.

Вече си имаше собствен бизнес. Потупа кормилото, когато влезе в колата. „Дърводелски услуги Гуднайт“. Двамата с Брад купиха, възстановиха и продадоха няколко малки къщички.

Нямаше да забрави как уговори Брад да направят първата инвестиция, когато видя хлътналия покрив на една къща — беше истински необработен диамант. Трябваше да благодари на Брад за кредита, както за непоклатимата му вяра.

А също и на баба си, затова, че му повярва достатъчно и му даде малко пари. Напомни си да ѝ се обади, когато се прибере и да види

дали не се нуждае от нещо, от постягане на къщата, например.

Двамата с Брад работиха здравата, като волове, докато ремонтираха първата къща. Спечелиха добри пари, върнаха заема на баба му с лихвите. И реинвестираха останалите.

Когато се върнеше назад, винаги се сецаше за едно мъртво момче, на което също трябваше да благодари за постигнатото днес. Защо точно онова събитие, смъртта на един непознат, промени живота му, Бо не можеше да каже. Но тя го накара да престане да се носи по течението и да се хване за работа.

Джош, помисли си той, като се отдалечаваше от къщата на семейство Малори в Оуен Милс. Тогава Манди бе много разстроена. И колкото и да е странно, пожарът и смъртта на момчето заздравиха тяхната връзка.

Брад и... Как и беше името? Дребното русо момиче, което бе обект на желанията на приятеля му през онези дни? Кари? Кати? По дяволите, няма значение.

Сега Брад бе увлечен по една пикантна брюнетка, която си падаше по салсата.

Но неговата собствена русокоска, видяна един-единствен път на някакво парти преди сто години, все още събуждаше копнежите му от време на време. Не бе забравил лицето ѝ, облака от медно руси къдрици, малката бенка близо до устата.

Загубена, отдавна загубена, напомни си Бо. Така и не узна името ѝ, не чу гласа ѝ, нито усети аромата ѝ. Вероятно по тази причината споменът и усещането бяха още по-сладки. Тя бе винаги там, където му се искаше да бъде.

Бо се вля в колоната от коли. Явно днес всички в Балтимор бяха решили да пазаруват след работа. Напливът причиняваше ужасни задръствания, скърцане на спирачки и необходимост от умопомрачителни маневри из паркинга. Може би бе по-разумно да се откаже и да си сготви вечеря, с каквото намери в хладилника.

Или да си поръча пица по телефона.

Трябваше да прегледа чертежите за следващата си поръчка и списъка на доставките за къщата, която двамата с Брад току-що започнаха.

По-добре щеше да бъде, ако прекара времето си...

Погледна разсеяно вляво, когато движението в неговата лента замря.

В първия миг видя само една непозната жена, наистина хубава жена, която караше тъмносин шеви блейзър^[1]. Бухнала, къдрава коса с цвят на светъл карамел се подаваше изпод черна шапка. Пръстите ѝ потропваха по кормилото и това му подсказа, че сигурно слуша нещо по радиото. По неговото пееше Спрингстийн. По ритъма на пръстите ѝ Бо си помисли, че жената слуша същата станция.

Интересно.

Заинтригуван от тази мисъл, той се наведе напред, за да може да види по-добре лицето ѝ.

Беше тя! Момичето от сънищата. Момичето от мечтите му. Скулите, извивката на устните, малката бенка.

Челюстта му увисна, шокът го накара да закове спирачки. Тя хвърли бегъл поглед към него и за един миг — един бездиханен миг, нейните кестеняви очи срещнаха неговите.

И изведнъж музиката спря.

Той изруга наум: „По дяволите!“

Жената се намръщи, извърна глава и потегли.

— Но, но... — заекването го върна на земята. Прокле се, включи мотора. Неговата лента обаче беше претъпкана, а нейната се движеше, макар и бавно. Когато се освободи от колана си и отвори вратата, мигновено завиха клаксони.

Наистина смяташе да хукне след колата ѝ. Да тича по улицата като пациент, избягал от лудница. Но тя вече бе доста далеч напред. Прекалено далеч, помисли си Бо, бесен на себе си, че толкова се обърка, та дори не видя номерата на колата ѝ.

— На ти сега, отново същото! — промърмори, клаксоните ревяха край него, а от небето започнаха да падат първите снежинки.

— Както и да е, беше странно — Рина се подпря на бар-плота в кухнята на „Сирико“, където майка ѝ бъркаше нещо на печката. — Наистина изглеждаше добре, ако пренебрегнем факта, че устата му така зяпна, че можеше да влезе цял рояк мухи, а очите му се ококориха и щяха да изскочат от орбитите, сякаш току-що някой бе вкарал кол в

задника му. Искам да кажа, че почувствах погледа му, разбираш ли? А когато вдигнах очи към него, ето какво видях.

Рина се опита да имитира физиономията на Бо.

— Може да е получил сърдечен пристъп.

— Мамо! — изсмя се Рина и се наведе да целуне майка си по бузата. — Просто беше луд.

— Вратите ти заключени ли бяха?

— Мамо, не забравяй, че съм ченге. Днес впрочем имах нов случай. Група деца влезли в училището си и подпалили няколко класни стаи. Добре, че няма пострадали. За щастие.

— Къде са били родителите им?

— Не всички родители са като теб. Подпалвачеството е сериозен проблем сред децата. Никой не е пострадал, което си е направо чудо, и слава богу, щетите са нищожни. О'Донъл и аз разпитахме всички, но едно от тях... Знаеш ли, проряза ме особено неприятно чувство, когато говорих с него. Мисля, че трябва да го прегледа психолог. Само на десет години е, а очите му гледаха с оня поглед. Спомняш ли си Джоуи Пасторели? Със същия поглед.

— Тогава добре, че сте го хванали.

— Този път. Отивам да се издокарам за срещата.

— Къде ще ходиш тази вечер?

— И аз не знам. Люк беше много тайнствен. Нареди ми да облека нещо фантастично. По тази причина ходих по магазините да си купя нова рокля и тогава видях оня луд.

— Значи Люк. Той ли е?

— За момента. — Тя поглади гърба на майка си. Но вече знаеше, че няма да остане дълго с него. — Имаш си Бела и Фран да ти раждат внуци.

— Не казвам, че трябва да се омъжиш и да имаш деца. Просто искам да си щастлива.

— Аз също. Щастлива съм, мамо.

Люк беше избрал френски ресторант от най-висока класа и Рина се зарадва, че се бе спряла на роклята от тъмносиньо кадифе. А начинът, по който очите му заблестяха, когато я видя облечена в нея, смекчи шока от ценовата листа.

Но когато той поръча бутилка „Дом Периньон“ и хайвер, тя зяпна от изненада.

— Какво става? Какъв е случаят?

— Вечерям с красива жена. Моята красива жена — добави Люк, взе ръката ѝ и я целуна така, че всеки мускул в тялото ѝ се разтопи и омекна. — Тази вечер изглеждаш фантастично, Кат.

— Благодаря. — Беше се потрудила да изглежда така. — Но сигурно има и нещо друго, освен възхищението ти от мен.

— Познаваш ме прекалено добре. Да изчакаме шампанското. Ако изобщо някога го донесат на масата.

— Не бързай. Можеш да запълниш времето, като ми повториш още веднъж колко добре изглеждам.

— Всеки сантиметър от теб. Харесва ми, като правиш косата си по този начин. Права и лъскава.

Прическата ѝ отне безумно много време, ръцете я заболяха да се бори с къдриците, сешоара и четката. Но след като той я харесваше така, нямаше нищо против да го прави от време на време. Сервитьорът донесе бутилката на масата и показа етикета на Люк. Сетне сипа малко в чашата, за да го опита.

След одобрението чашите бяха напълнени и Люк вдигна своята.

— За моята сладка, вкусна и възхитителна Кат.

— Направо ми се иска да бъда в менюто, ако ще ме сервират с това вино. — Тя чукна чашата си в неговата и отпи. — Мммм. Със сигурност удря в земята шампанското в „Сирико“.

— Винарската изба там не е достатъчно дълбока. Докато тукашната е изключителна. Фините френски вина като това не вървят с пица с люти чушлета.

— Щом казваш. — Тя предпочете да не се засяга, а да се забавлява. — Мисля, че забележката ти може да е комплимент и за двете заведения. Сега, след като виното е налято и вдигнахме наздравица, кажи ми какво се е случило?

— Любопитна си, нали? — Пръстът му я чукна по носа. — Получих повишението. Голямото!

— Люк! Това е страхотно! Браво на теб! Поздравявам те. Наздраве за успеха ти! — извика тя с вдигната чаша и отпи.

— Благодаря. — Той целият сияеше. — Няма да се посвения да кажа, че си го заслужих. Сметката на Лоудър беше последната карта в

тестето. Щеше да ми бъде по-лесно, ако ми бе помогнала да го омагьосам, но...

— Ти успя сам. Наистина се гордея с теб. — Рина протегна ръка и я сложи върху неговата. — Е, ще получиш ли нова длъжност, нов офис? Разкажи ми всички подробности.

— Ще получа голямо увеличение на заплатата.

— Това е ясно и без да го казваш. — Тя остави чашата си, а сервитьорът се появи като с магическа пръчка, за да я допълни.

— Ако сте готови да поръчате...

Ръката ѝ стисна пръстите на Люк.

— Защо не? Умирам от глад, а можеш да ми разкажеш всичко и докато вечеряме.

— Щом така искаш.

Рина изчака, докато кавалерът ѝ поръча — и си помисли, че от страна на Люк беше малко превзето да произнася наименованията на ястията на френски. Но беше мило, а и той можеше да си позволи малко загубено време тази вечер.

— Е, кога се случи? — попита го, когато най-накрая сервитьорът се отдалечи.

— Не вчера, онзи ден. Искях да уредя тази вечер, преди да ти кажа. Резервациите тук са голямо препятствие. Чака се със седмици.

— И как трябва да те наричаме сега? Крал на финансовото планиране?

По лицето му плъзна доволна усмивка.

— Това е следващата ми цел. Засега ще заема мястото на вицепрезидента.

— Вицепрезидент! Уха! Ще трябва да направиш тържество.

— Е, имам някои планове. Знаеш ли, Кат, защо не пуснеш мухата в ухото на сестра си отново? Сега, когато съм на този пост, тя може би ще успее да уговори съпруга си да ни прехвърли управлението на неговите сметки.

— Винс изглежда доволен от фирмата, с която работи — започна Рина и видя как очите му се замъглиха. — Но ще ѝ кажа. Ще я видя в неделя, за рождения ден на Софи. Ти никога не си проявявал желание да се присъединиш към мен.

— Кат, знаеш как се чувствам на подобни семейни събирания, какво да говорим за детски рожден ден! — Очите му безпомощно се

вдигнаха към тавана. — Спести ми го, милост!

— Знам, че понякога е натоварващо. Но пък е забавно. Просто исках да знаеш, че си поканен и добре дошъл.

— Ако смяташ, че присъствието ми ще помогне да уговоря зет ти...

Този път тя се напрегна и се насили да се отпусне.

— Хайде да не смесваме семейството и работата, какво ще кажеш!? Ще предложи на Винс да се срещне с теб, но това... така де, ще бъде доста неприятно да говоря за работа точно на рождения ден на дъщеря му.

— Неприятно? Значи съм неприятен, защото се опитвам да дам на твоя зет добър финансов съвет?

Тя го остави да се нервира, докато сервираха първото им блюдо.

— Не. Но със сигурност Винс няма да те хареса много, ако говориш за работа на семеен празник.

— Бил съм на някои от вашите семейни сбирки — напомни ѝ той. — Доста сериозни разговори се провеждат там. Разговори за пици.

— „Сирико“ е част от моето семейство. Ще направя каквото мога.

— Извинявай — махна с ръка Люк, сетне потупа нейната. — Знаеш, че се изнервям, когато става дума за работата ми. Тук сме, за да празнуваме, а не да спорим. Знам, че ще положиш доста усилия да докараш зет си при мен.

Нима беше казала подобно нещо? — зачуди се Рина. Не, не мислеше така, но реши, че ще бъде по-умно да го пусне покрай ушите си. В противен случай щяха просто да се въртят в един омагьосан кръг и тя щеше да загуби апетита си.

— Е, кажи ми повече, господин вицепрезидент. Ще ръководиш ли отдел?

Той започна да ѝ разказва и докато го слушаше, Рина се забавляваше да наблюдава как лицето му се променя под влияние на различните емоции, които изпитваше. Знаеше какво означава да работиш за постигането на една цел и да я постигнеш. Пълно изтощение. Докато вечеряха, слабите вълни на напрежението постепенно се успокоиха.

— Тази риба е фантастична! Искаш ли да я опиташ? — В мига, в който му предложи, видя изражението му и се разсмя. — Извинявай, винаги забравям, че не обичаш да си ядем от чиниите. Но много ще загубиш, трябва да ти кажа. О, забравих да ти се похваля, че днес поех нов случай...

— Не съм свършил. Тъкмо стигнах до най-важната част.

— Извинявай. Нима има и още?

— Най-важното. Ти ме попита дали ще се преместя в нов офис. Отговорът е да.

— Голям и...

— Точно така. Голям и... на Уолстрийт.

— На Уолстрийт? — Рина застина и остави вилицата си. — Ню Йорк? Изпращат те в Ню Йорк?

— Скъсах си задника от работа, за да го постигна. Офисът в Балтимор е истинска дупка в сравнение с разкоша, който ме очаква в Ню Йорк. — Лицето му стана предизвикателно и неприятно, като че ли бе прекалил с шампанското. — Заслужил съм го.

— Абсолютно. Просто се изненадах. Не знаех, че искаш да се местиш.

— Няма смисъл да се говори за нещо, докато не стане. И това не е просто преместване, Кат. Това е голям скок за мен.

— Поздравявам те от сърце — усмихна се тя, като чукна чашата си в неговата. — Ще ми липсваш. Кога заминаваш?

— След две седмици. — В очите му се появи топлинка, а устните му се извиха в усмивката, която за пръв път я привлече към него преди време. — Утре се качвам на влака, за да огледам апартаменти за живеене.

— Бързо действаш.

— Защо да губя време? Което ни води до втората част на тази вечер. Кат, искам да дойдеш с мен.

— О, Люк, би било чудесно. Едно кратко пътуване до Ню Йорк ще ми хареса много, но не мога утре. Ако ме бе предупредил, бих...

— Нямам предвид утре. Намерил съм агент по недвижими имоти и знам какво точно търся. Мисълта ми е да живееш с мен в Ню Йорк, Кат. — Тя отвори уста да отговори, но той хвана ръката ѝ. — Ти си точно жената, която искам. Ти си черешката върху сладоледа. Ела с мен в Ню Йорк.

Сърцето ѝ подскочи при вида на малката кутийка, която извади от джоба си и отвори с палец.

— Омъжи се за мен.

— Люк. — Пръстенът бе с изумително голям брилянт. Тя не знаеше нищо за диамантите, но можеше да ги познае, когато заслепяваха очите ѝ. — Колко е красив. Аз... добре, но...

— Класическо, точно в твой стил. Ще си живеем страхотно двамата. Вълнуващо. Богато. — Той погледна леко встрани и кимна на някого. Сетне очите му се върнаха на нейните и Люк плъзна пръстена на пръста ѝ.

— Почакай...

Но сервитьорът вече стоеше до тях с нова бутилка шампанско и топла усмивка.

— Поздравления! Желаем ви цялото щастие на света!

Докато той наливаше шампанско, от съседните маси започнаха да ръкопляскат. Люк се изправи и преди да е изрекла каквото и да е, заобиколи масата и я целуна.

— За нас. — Вдигна наздравица, като седнаше на мястото си. — За началото на общия ни живот.

Когато чукна чашата си в нейната, Рина не каза нищо.

В стомаха ѝ имаше един стегнат възел, който предвещаваше нещастие. Уловена съм, помисли си тя. Аз съм в капан. Точно така се чувстваше. Принудена да приема поздравления и пожелания за щастие от персонала на ресторанта, от другите посетители, докато излизаше с Люк навън. Пръстенът на пръста ѝ блестеше налудничаво на уличното осветление и тежеше като олово.

— Да отидем у нас — предложи Люк, като я прегърна и зарови лице в шията ѝ.

— Не, трябва да се прибирам. Утре много рано съм на работа и освен това... Люк, трябва да поговорим.

— Добре, ще направим каквото искаш. — Той отново я целуна. — Това е твоята нощ.

Как ли пък не, беше единственото, което си помисли. Възелът в стомаха ѝ започваше да предизвиква гадене, а началото на главоболието се опитваше да среже основата на врата ѝ.

— Ще ти покажа няколко снимки по компютъра на апартаментите, така че да имаш представа. — Той подкара колата с усмивка на лицето. — Освен ако не искаш да се поровиш сама или заедно с мен. Ще бъде по-забавно — намигна ѝ. — Можем да отидем да пазаруваме. Или да накарам секретарката да ни резервира апартамент в „Плаза“, да ни намери билети за някое шоу.

— Не мога. Всичко е прекалено неочаквано и...

— Добре, добре — сви той примирително рамене. — Но само не се оплаквай, ако купя някое място, което не си видяла. Набелязал съм три апартамента в Долен Манхатън. Единият, към който имам особени предпочитания, е с три спални. Агентът по недвижими имоти твърди, че мястото е страхотно от гледна точка на възможности за забавления. Апартаментът току-що е обявен на пазара, така че моментът е подходящ. Достатъчно близо до офиса ми е, ще мога да ходя дори пеша в хубаво време. Цената е висока, но при новото ми положение мога да си я позволя. Освен това смятам да дам няколко приема. Да предприема също и пътувания. Да вървим да се нанасяме, Кат.

— Имам чувството, че вече всичко си планирал.

— Знаеш, че в тази област съм най-добър. О, бих искал да организирам малко празненство, преди да тръгнем. Може да го комбинираме като тържество за сбогуване и за годежа ни. Ако ще го правим тук, в моя апартамент, ще трябва да побързаме. Започвам да опаковам багажа си веднага.

Тя отново не каза нищо, просто го остави да говори, докато пътуваха към нейната квартира над „Сирико“.

— Хайде да запазим за утре голямото обявяване — кимна той към все още светещия ресторант. — Искам те цялата за мен тази нощ. Можеш да покажеш пръстена си утре.

Люк излезе да отвори вратата. Това бе един от жестовете, които неизменно правеше, жестове, които тя винаги бе смятала за мили и старомодни.

Когато се качиха в апартамента ѝ, той ѝ помогна да свали палтото си. Отново зарови носа си в шията ѝ. Рина отстъпи и си пое дъх, преди да се обърне с лице към него.

— Хайде да седнем.

— О, планове за сватбата? — се разсмя той, като разпери ръце. — Знам, че жените обичат да ги правят, но хайде тази вечер да се

концентрираме върху годежа ни. — Пристъпи към нея и прокара пръсти по бузата ѝ. — Позволи ми да се съсредоточа върху теб.

— Люк, трябва да ме изслушаш. Ти не ми даде никакъв шанс в ресторанта. В мига, в който ми показа пръстена, сервитьорът вече разливаше шампанското, а хората викаха и ръкопляскаха. Постави ме в невъзможна ситуация.

— За какво говориш? Не ти ли харесва пръстенът?

— Разбира се, че ми харесва, но не мога да го приема. Ти обаче не ми позволи да кажа нито дума. Смяташ, че всичко вече е предопределено. Извинявай, Люк, наистина съжалявам, но ти си въобразяваш прекалено много. Явно мислиш, че всичко ще стане както го искаш, но не е така.

— За какво говориш?

— Люк, никога не сме говорили за брак, а изведнъж ме поставяш пред свършения факт, че сме сгодени и се местим в Ню Йорк. Първо, аз не искам да се местя в Ню Йорк. Семейството ми е тук. Работата ми е тук.

— За бога! Ню Йорк е само на няколко часа с влака. Можеш да виждаш семейството си на всеки няколко седмици, щом искаш. Ако питаш мен, време е да скъсаш с миналото си тук.

— Не те питам — отвърна спокойно тя. — Да не би ти да си ме питал за каквото и да е? И аз бях повишена напоследък, за теб обаче това не бе повод да празнуваме.

— О, за бога! Не може да сравняваш...

— Не сравнявам. Просто правя равносметка. — Всъщност доста дълго време ѝ трябваше да си направи равносметката, призна си Рина. Грешката си беше нейна. — Ти не се интересуваеш ни най-малко от моята работа, но кой знае защо смяташ за сигурно, че аз веднага ще се откажа от нея и ще бъда много щастлива да се преместя с теб в Ню Йорк.

— Искаш да продължиш да си играеш с огъня, така ли? Чувал съм, че в Ню Йорк също стават пожари.

— Изобщо не цениш онова, което правя. И не го уважаваш.

— Че какво очакваш? — развика се Люк. — Ти поставяш работата си пред мен, пред нас, пред бъдещето ни! Мислиш си, че бих могъл да се откажа от това повишение само за да можеш да останеш в Балтимор и да готвиш спагети в неделя? Ако не проумяваш, че моята

кариера е по-важна, тогава наистина съм те надценил и съм се излъгал в теб.

— Не мога. Така че всичко, което казваш, е вярно. Но дори и то не е важно. Никога не съм ти казвала, че искам да се омъжа за теб. А сега ти заявявам, че не искам. Ти дори не си направи труда да ме попиташ.

— Не ставай смешна! — Лицето му бе изкривено, злобно и грубо, каквото ставаше, когато бе ядосан. И започваше да почервенява. — Ти прие пръстена! Сложи го на пръста си и не каза и дума!

— Не исках да правя сцени. Не исках да те злепоставя.

— Да ме злепоставиш!

— Люк, сервитьорът стоеше точно до теб. — Тя вдигна ръце и разтърка лицето си. — И онези хора по съседните маси! Не знаех как да реагирам.

— Значи какво, ти просто ме изпързала? Подигра се с мен, така ли?

— Нямах такова намерение. Нямах никакво намерение да те обиждам или наранявам. Но ти правиш планове, без дори да се консултираш с мен. Брактът е... Просто не съм готова. Съжалявам. — Тя свали пръстена от ръката си и му го подаде. — Не мога да се омъжа за теб.

— Що за идиотщини, по дяволите? — Той я сграбчи за раменете и я разтърси силно. — Готова си да скъсаш с мен само защото не можеш да се разделиш с Балтимор? Да не си обсебена от този град! За бога, време е да пораснеш!

— Тук съм щастлива и не смятам това за мания — отдръпна се тя. — Моят дом е тук, семейството ми също, работата ми. Но, Люк, ако бях готова да се омъжа, ако исках да го направя и това включваше раздялата ми с всичко това, щях да го сторя. За мен бракът все още не стои на дневен ред.

— А какво ще кажеш за моите нужди? Защо не си помислиш и за мен? Какво си въобразяваш, по дяволите, че правих с теб през последните месеци?

— Мисля, че бяхме заедно, защото ни беше приятно. Ако си правил други планове, аз не съм разбрала. Не си ми го подсказал по никакъв начин. Съжалявам.

— Чуйте я, моля ви! Съжالياвала била! Ти ме унижи и сега съжالياваш? И защо смяташ, че това ще поправи нещата?

— Следвам моя си път не за да те унижавам. Не го прави по-сложно, отколкото е.

— По-сложно е! — завъртя се той като луд. — Знаеш ли колко трябваше да изтърпя, какви неприятности имах, докато успея да уредя всичко това, да ти предложи съвършената вечер? Да намеря идеалния пръстен? И сега ти захвърляш всичко обратно в лицето ми!

— Казвам не, Люк. Ти и аз не искаме едни и същи неща в живота. Не мога да направя друго, освен да ти кажа „не“ и съжالياвам.

— Ах, да, ти съжالياваш. — Той се обърна и нещо в лицето му накара дланите ѝ да се изпотят. — Съжالياваш, защото поставяш тъпата си работа пред мен! Твоето вонящо, нищо не струващо семейство пред мен! Твоят тъп и задръстен начин на живот на полицаи, който арестува задръстеняци, също е по-важен от мен! И всичко, което съм вложил и инвестирал в теб...

— Чакай, чакай! — прекъсна го Рина, гневът ѝ се надигна и се примеси с неговия. — Инвестирал си в мен? Аз да не съм акция, Люк! Не съм ти клиент. И трябва да внимаваш какво говориш за моето семейство.

— До гуша ми е дошло от твоето шибано семейство!

— Тогава си върви. Моля, напусни дома ми веднага. — Вряцото гърне от емоции вървеше към изкипяване. — Ти си ядосан, и двамата сме пили...

— Да бе! Нямахше проблеми да смучеш шампанско за двеста и петдесет долара бутилката, докато планираш как да ме изриташ в лицето, нали?

— Добре. Спокойно. — Тя отиде в спалнята си и извади от чекмеджето чековата си книжка. — Ще ти напиша чек и за двете бутилки, и ще смятаме, че сметките са ни чисти. Ще приемем, че и двамата сме допуснали грешка, и...

Люк сграбчи ръката ѝ, при което почти я събори. Тя загуби равновесие. Преди да успее дори да мигне, той я удари с опакото на ръката си. Чековата книжка изхвърча, а рамото ѝ се блъсна в стената, когато залитна към нея.

— Кучка такава! Ще ми пише чек! Тези полицейски номера ще ги продаваш на скапаните задръстеняци, дето ги арестуваши! Шибана

полицейска кучка!

Рина видя звезди, малки червени звездички, които затанцуваха пред очите ѝ. Шокът я накара да замръзне за миг много повече от болката, когато той се наведе и я дръпна, за да я изправи на крака.

— Махни си ръцете от мен. — Тя чуваше, че гласът ѝ трепери, макар че се бореше да остане спокойна. „Научи се да бягаш“, беше казал някога дядо ѝ. И тя го направи. Научи се. Но тук нямаше къде да бяга. — Махни си ръцете, Люк, веднага.

— Няма да ти позволя повече да ми казваш какво да правя! Това представление свърши. Време е да те науча какво става, когато някой се опитва да ме изработи.

Рина не се замисли. Не си помисли, че той се кани да я удари отново, нито как да го спре. Просто реагира така, както бе обучена да реагира в подобни ситуации.

Заби юмрука си в брадичката му, а коляното ѝ влезе остро между бедрата му.

Звездите все още танцуваха пред очите ѝ, когато Люк се свлече на земята, а дишането ѝ стана бързо и накъсано. Но, слава богу, в гласа ѝ вече нямаше треперливи нотки.

— Сега вече можеш да ме наречеш кучка. Колко глупаво от твоя страна да забравиш, че съм и полицаи. Вдигай си задника и вълн от къщата ми. — След което грабна лампата, издърпа шнура ѝ от стената и я вдигна над рамото си като бухалка. — Или да изиграем още един рунд, ако желаш, копеле мръсно! Махай се! Вълн оттук или ще се смяташ за късметлия, ако прекараш нощта в килията или в болницата.

— Няма да забравя това. — Лицето му беше бяло като восък и той пълзеше, докато се опитваше да се изправи на крака. Очите му бяха като разтопена лава, докато я гледаше. — Няма да го забравя.

— Чудесно. Нито пък аз. Върви по дяволите! Да не си посмял да се приближиш до мен.

Тя не трепереше. Не и когато го последва през всекидневната. Нито когато го изчака да вземе палтото си и да доуцука до вратата. Остана спокойна, когато заключи след него. Дори когато отиде пред огледалото, за да огледа лицето си, също беше спокойна.

След това взе цифровия фотоапарат, нагласи времето и си направи снимки в профил и анфас, след което ги изпрати с кратко писмо обяснение по имейла до партньора си.

Трябваше да има доказателства, каза си. После извади замразен грах от фризера, седна и допря торбичката до наранената си горяща буза.

И чак тогава се разтрепери като лист.

[1] Модел шевролет. — Б.пр. ↑

12.

Седя си в колата, пуша си „Камел“. Малката пачавра се подвизава из модния свят. Размотава се с Контето в моден костюм и с лъскав мерцедес. Вози се сякаш трийсет хилядарки са нещо обикновено. Трябва да имам такава кола. А може просто да подпаля тази. Няма ли това да е хубав номер? Контето с модния костюм се връща, шумолейки с кашмиреното си палто, и хоп — няма я колата!

Хубав майтап ще падне. Страхотно ще се посмеем.

Но играта се нарича „първо да погледаме“.

Ето го и бинокълът. Мръсницата обикновено оставя щорите вдигнати. Вероятно обича момчетата да я зяпат.

Като католическите курви няма други по света. Ето ги — стоят в стаята. Изглеждат напрегнати. Птиченцата може би са се поскарали. Трябваше да си взема една бира. Щеше да е къде-къде по-приятно да гледам представлението със студена бира.

Гледам лицето ѝ. Много е секси, малката бенка, сочните устни. Я по-добре да хвана кокалчето вместо бирата.

Отиват в спалнята. За това говорим! Съблечи се, малката! Направи го за татенцето!

Опа! Страхотен бекхенд! Май някой го заболя повече! Надявам се да я фрасне още веднъж. Хайде, конте, цапардосай още веднъж кучката. Запалянковците на първия ред искат да видят една хубава плесница!

Господи, какъв пътйо! Да се остави една кльоцава женска да го гътне!

Я да запаля още една цигара. Трябва да помисля малко. Може да го изритам, когато излезе. Може да го бия, докато пукне. Да използвам метална тръба или бухалка. Ще има кръв по целия му скъп и моден костюм. Отпечатъците ще сочат нея. Право в нея.

Да видим колко време ще остане страшно ченге, когато бъде заподозряна в убийство.

Ще бъде забавно. Майтап. После цял живот ще се чуди какво е станало?

Контето излиза, клатушка се сякаш топките му са с размер на пъпеши. Умирам си от смях. Това си е истински цирк!

Все още се смее, докато следвам лъскавия син мерцедес. Страхотна кола! Кола и половина.

И все още се усмихвам, голяма дяволска усмивка, защото имам по-добра идея наум. По-добра и по-умна. Голям майтап ще падне.

Ще ми отнеме малко време, но хубавите работи искат време. Трябва да направя малко отклонение, да взема някои неща. Искам да бъде просто. Простите работи винаги са най-добри. Простотата е моята запазена марка.

Ще си пия бирата, докато работя. Експлозив 101. Тя трябва да знае достатъчно за него. Със сигурност знае.

Отделът по палежите са първи братовчеди на бомбаджиите. Хубаво малко устройство. Простичко. Момчета и момичета, не използвайте това нещо вкъщи.

Вече е достатъчно късно, съвсем късно. Малката кучка вече спи, съвсем сама. Няма движение. В четири сутринта градът е мъртъв. Тази гадна лайняна дупка. Шибаният Чарм Сити^[1] никога не ми е носил друго, освен печал.

Контето с модния костюм се е качило в модния си апартамент и спи със своите топки като пъпеши. Да се радва, че си ги е занесъл у тях. Толкова лесно, толкова просто. Но така е по-добре. Няколко минути насаме с трийсетте хилядарки и всичко е готово. Заключено и заредено.

Сега само да се отдалечим, да отидем малко встрани. Толкова, колкото да се наслаждаваме на шоуто.

Да запалим още една цигарка и да чакаме фойерверките.

И така — пет, четири, три, две, едно. Бум!

Погледни това, бозайник! Виж я как гори!

О, да, бейби! Добра работа. Направо върхът. Сега ще чакаме показанията. Пръстовите отпечатъци ще кажат кой е виновен, защото костюмарата ще им ги покаже. Ще си държи посинелите топки и ще посочи с пръста си точно нея.

Работа за лека нощ.

Жалко за хубавата кола, все пак.

В шест сутринта, тридесет минути преди часовникът да зазвъни, Рина се събуди от чукане на външната врата. Тя се измъкна от леглото и инстинктивно притисна пръсти към скулата си, която започна да тупти.

И туптеше през целия път до вратата, помисли си с погнуса. Мъже като Люк не се отказваха лесно.

Загърна стегнато халата, избягвайки да се погледне в огледалото над скрина, и излезе бързо от спалнята.

Един бегъл поглед вляво от прозореца я изненада. Като оправи косата си с пръсти, Рина отключи вратата и я отвори.

— О'Донъл? Капитане? Има ли някакъв проблем?

— Може ли да влезем за малко? — очите на О'Донъл бяха потъмнели като буреносни облаци, което само увеличи объркването ѝ. Отстъпи назад.

— Не съм на работа до осем.

— Хубава синина имаш — кимна той към лицето ѝ. — Прилича ми на ударено око.

— Забърках се в една гадост. Заради имейла, който ти пратих снощи, ли идвате? Няма нужда да раздуваме тази история.

— Не съм си проверявал още пощата. Тук сме заради един инцидент, свързан с Люк Чеймбърс.

— О, Господи! Да не е подал оплакване, че го изхвърлих оттук?
— Рина прибра косата си и червенината, която се появи под синината, този път беше причинена от неудобство. — Искрах случаят да си остане поверителен, затова ти изпратих имейл по въпроса с няколко снимки за доказателство, ако той повдигне обвинение. Предполагам, че точно това е направил.

— Детектив Хейл, ще трябва да отговориш къде си била тази нощ между три и половина и четири.

— Тук. — Тя обърна поглед към капитан Брант. — Цялата нощ бях тук. Какво се е случило?

— Някой е подпалил колата на Чеймбърс. Той настоява, че си ти.

— Подпалил колата? Той пострадал ли е? О, Господи! — Тя се отпусна отмаляла на един стол. — Колко лошо е пострадал?

— Не е бил в нея, когато е била подпалена.

— Слава богу! — Рина затвори очи. — Добре. Но не разбирам.

— С господин Чеймбърс сте имали спречкване снощи.

Тя погледна капитана и почувства нов прилив на тревога и безпокойство.

— Да. По време на което той ме удари по лицето и ме събори на земята. Сетне продължи да ме влечи за краката и да ме бие, нанасяйки ми допълнителни травми. Защитих се, като го халосах с юмрук в челюстта и го ударих с коляно в слабините. Сетне му заповядах да се маха оттук.

— Заплашвала ли си господин Чеймбърс с оръжие?

— С една лампа. — Рина скръсти ръце в скута си. — Нощната ми лампа. Взех я и го информирах, че ако не излезе, ще съм принудена да направя още един рунд с него. Бях бясна. За бога! Та той тежи два пъти повече от мен!

Споменът за този момент накара мускулите ѝ да се стегнат. Трябваше да преглътне внимателно, тъй като гърлото ѝ започваше да гори.

— Ако ме нападнеш отново, трябваше да използвам каквито и да е средства, за да се защитя. Но това не бе необходимо, тъй като той си отиде. След него заключих, направих снимките, изпратих ги на партньора си, в случай че Люк реши да изопачи истината и да подаде оплакване.

— Значи един мъж те напада в собствения ти дом и ти не подаваш оплакване?

— Точно така. Справих се и се надявах, че това ще бъде краят. Не знам нищо за колата и за пожара.

Капитанът седна.

— Той обаче е дал различни показания. Твърди, че ти си го нападнала, защото си била под въздействието на алкохол и разярена от факта, че се мести в Ню Йорк. В опита си да те удържи и да те убеди, случайно те бил ударил.

Този път почувства погнуса и известна доза самоунижение.

Обърна към полицаите наранената си буза.

— Погледнете добре. На случайно удряне ли ви прилича? Стана така, както аз ви казах. Да, и двамата бяхме пили, но не съм била пияна. Той беше бесен, защото отказах да тръгна с него. Не искам да се местя в Ню Йорк. Скъсах с кучия син, но не съм палила колата му. Не

съм напускала апартамента си, след като влязох тук приблизително около десет миналата нощ.

— Да видим дали можем да докажем това — започна О'Донъл.

— Аз мога да го докажа. — Ръцете ѝ вече не стояха скръстени в скута, а държаха здраво дръжките на стола. Това беше единственият начин да ги удържи да не се свият в юмруци.

— Обадох се на една приятелка около единадесет. Чувствах се зле, лицето ме болеше, а и бях изключително разстроена. Един момент, моля.

Рина стана и тръгна към спалнята.

— Джина, облечи един халат и излез, ако обичаш. Не, важно е!

Затвори вратата и се върна.

— Джина Риверо, не, Роси — поправи се тя. — Съпругата на Стив Роси. Тя дойде. Казах ѝ да не идва, защото е младоженка, но тя настоя и пристигна с половин галон „Баскин-Робинс“. Двете седяхме, ами не знам, някъде докъм полунощ. Ядохме сладолед и плюехме по мъжете. Тя настоя да остане, в случай че Люк се върне и се опита да влезе.

Вратата на спалнята се отвори и ядосаната и разрошена Джина се появи.

— Какво става? Знаеш ли колко е часът? — Трябваше ѝ доста време, за да фокусира погледа си върху двамата мъже.

— Какво има, Рина?

— Джина, познаваш партньора ми, детектив О'Донъл, и капитан Бранд. Просто искат да ти зададат няколко въпроса. Аз ще направя кафе през това време.

Тя отиде в кухнята, подпря ръцете си на барплота и си пое въздух. Трябваше да помисли. И трябваше да мисли като полицаи, попаднал под насрещен огън. Никак не ѝ бе приятно да приеме идеята, че някой нарочно бе подпалил колата на Люк. Как е станало? И най-важното — защо? Кой е взел Люк на мушката? Или беше случайност?

Сетне се стегна и се опита да направи кафе както всяка сутрин. Да извади зърната, да ги сложи в кафемелачката. Допълнителна доза вода, щипка сол.

Тя не пиеше кафе, но държеше вкъщи заради Люк. Мисълта за него доведе до надигането на нова вълна от погнуса и отвращение в стомаха ѝ. Беше го глезила и му бе угаждала, а какво получи в замяна?

Насинено око и голяма вероятност да бъде подложена на вътрешно разследване.

Загледа с невиждащи очи огнеупорната кана, докато водата завря, и чу гласа на Джина в другата стая да се извисява. Беше изпълнен с гняв и погнуса.

— Това копеле най-вероятно само е подпалило колата си! За да ѝ нанесе още един удар. Вие видяхте ли лицето ѝ?

Рина взе чаши, напълни до половина малката бяла каничка. Това, че беше в беда, не означава да отказва гостоприемство, напомни си тя. Майка ѝ бе набивала тези неща в главата ѝ откакто се бе родила.

О'Донъл дойде до вратата на кухничката.

— Хейл? Искаш ли да дойдеш?

Тя кимна и вдигна подноса. Бузите на Джина бяха по-розовели от гняв, когато постави подноса на малката масичка.

— Такъв е редът — обясни ѝ Рина и докосна ръката на приятелката си, преди да налее кафето. — Такава е процедурата. Те трябва да питат.

— Да, ама аз мисля, че е глупаво. Той те е ударил, Рина. И това не е за пръв път.

— Този човек те е нападал и преди снощния инцидент?

Тя потисна неудобството, което я обзе.

— Удари ми плесница. Веднъж, преди време, но аз повярвах на уверенията му, че е било случайно. Сега вече не съм сигурна. Беше по време на един спор — много по-незначителен от снощния. Кратко спречкване и маловажно. Снощи беше различно.

— Госпожа Роси потвърди казаното от теб. Ако Чеймбърс настоява, може би ще е необходимо да уведоим отдела за вътрешни разследвания. — Бранд поклати глава, преди Рина да проговори. — Аз ще го накарам да се откаже. — Той взе кафето си и добави сметана. — Имаш ли някаква идея кой друг би искал да му причини неприятности?

— Не. — Гласът ѝ аха-аха да се пречупи. Вътрешни разследвания! Само това липсваше! Та тя току-що бе получила детективската си значка и бе започнала работата, за която се бе обучавала и за която бе мечтала през почти половината от изминалия си живот.

— Не — повтори Рина и се опита да събере сили и да остане спокойна. — Той току-що получи повишение. Предполагам, че е успял да отстрани, почтено или не, няколко други кандидати за този пост. Но ми е трудно да си представя, че някой от брокерите само заради това би му подпалил мерцедеса.

— Можеш да прочетеш как да свършиш тази работа само като отвориш интернет — напомни ѝ О’Донъл. — Какво ще кажеш за клиентите му? Да ти е говорил за някой, недоволен от методите, с които Чеймбърс е управлявал бизнеса му?

— Не. Люк се оплакваше само от работата — че бил претоварен, че не бил оценен достатъчно. Но най-много обичаше да се хвали.

— Друга жена?

Този път тя въздъхна и ѝ се прииска да си вземе чаша кафе. Така щеше да има какво да прави с ръцете си.

— Ние се виждаме едва от няколко месеца. Доколкото знам, ходи само с мен. Бил е свързан с друга жена, но преди да започне връзката си с... ах... как ѝ беше името... Дженифър. Не знам второто. Била кучка, разбира се, според него. Егоистична, властна, заядлива. Сигурно всички тези неща сега казва и за мен. Май е работила в банковата сфера. Съжалявам, не знам повече.

Почувства се малко по-силна и изправи рамене.

— Сигурно искате да огледате. Предлагам ви да огледате апартамента и колата ми. Колкото по-скоро се уточнят нещата, толкова по-добре.

— Имаш право на защитник пред отдела.

— Не се нуждая. На този етап. Той ме удари, аз му го върнах и край.

Щеше да бъде край, обеща си Рина. Нямахше да позволи на тази глупост да омърси репутацията ѝ или да провали кариерата ѝ. Нямахше да позволи подобно нещо.

Палежът на колата не е свързан с мен. Колкото по-бързо установим истината, толкова по-бързо ще се върна на работа и следователите ще могат да се насочат в други посоки.

— Съжалявам за това, Рина.

Тя стисна ръката на партньора си.

— Вината не е твоя. Нито на отдела. Не е и моя.

Не си позволи да се почувства огорчена или обидена за това, че собствените ѝ колеги трябваше да преровят къщата и вещите ѝ. Колкото по-пълно и щателно бе това неофициално претърсване и дирене, толкова по-бързо вратата щеше да бъде затворена завинаги.

Когато приключиха в спалнята, тя влезе вътре с Джина, за да се облекат.

— Но това е отвратително, Рина! Не разбирам защо се съгласи.

— Искам досието ми да е чисто. В дома ми няма нищо, така че не могат да намерят нищо. И вече свърши. — Понеже беше с Джина, тя затвори очи и притисна с ръка корема си. — Чувствам се малко зле.

О, ясно ми е и още как! — Джина я сграбчи в прегръдката си. — Голяма гадост. Но ти знаеш, че всичко ще се оправи. Ще се изясни след пет минути.

— Точно това си повтарям непрекъснато — но да бъдеш дори и пет минути под подозрение прави краткото време непоносимо дълго. — Единственото нещо, което сочи към мен, е, че Люк и аз снощи се скарахме. — Тя се освободи от прегръдката на Джина и навлече един пуловер. — В случаи като този задължително трябва да насочиш вниманието към бившия партньор — особено ако се окаже, че тя е ченге в отдела по палежите. Понякога точно онези, които се борят с пожарите, ги палят. Чувала съм такива истории. — Гласът ѝ трепна леко. — Подпалваш пожар, за да играеш ролята на герой, когато го гасиш, или да си го върнеш на някого.

— Не и ти. Ти не си такава.

— Но се случва, Джина. — Рина закри очи и се намръщи, защото посинялата натъртена буза силно я заболя. — Ако случаят беше мой, щях много сериозно да насоча вниманието си към бившата му приятелка, която при това знае отлично как се палят пожари.

— Добре. И след като направиш хубаво и задълбочено разследване, ще я елиминираш. Не само защото тя никога не е палила пожар и никога не би го използвала, за да си го върне на най-противното копеле на света. Ще трябва да я елиминираш главно защото е прекарала нощта в собствения си апартамент в компанията на най-добрата си приятелка, с която са яли сладолед.

— Ще трябва да се запитам дали тази най-добра приятелка не я прикрива. За щастие тя има съпруг ветеран огнеборец, който знае, че

съпругата му е отговорила на един зов за помощ и е отишла да спи при приятелката си. Това е голям плюс в моя полза. И фактът, че Люк лъже ето за това. — Тя посочи с пръст бузата си. — То вони отдалече. Никой няма да повярва, че е случайно. Добре, че го документирах и слава на бога, че ти се обадох и ти не ме послуша, като ти казах да не идваш.

— Стив също искаше да дойде, но аз го спрях — не мислех, че ще ти е приятно някой мъж да се навърта наоколо.

— Не, нямаше да мога да го понеса. Снощи ненавиждах мъжете. — Стегнатият взел в стомаха ѝ се отпусна при тези разсъждения, все едно случаят беше неин и тя провеждаше разследването. — Досието ми е чисто, Джина и ще остане такава.

Посегна да вземе грима си, за да прикрие синината. После размисли — по дяволите синината!

— Трябва да сляза долу и да кажа на родителите ми. Те трябва да научат новините. Предпочитам да ги чуят първо от мен.

— Ще дойда с теб.

— По-добре си иди у вас и се приготви за работа.

— Ще се обадя, че съм болна.

— Няма да го направиш. — Тя пристъпи и целуна Джина по бузата. — Благодаря, приятел.

— Никога не съм харесвала скапания самосъжаляващ се Люк. Знам как звучи сега в светлината на случилото се. — Джина вирна брадичка, очите ѝ продължаваха да святкат от гняв. — Но наистина не го харесвах, въпреки че изглеждаше добре. Всеки път, като си отвореше устата, говореше само за себе си. Аз, аз, аз. Освен това се държеше покровителствено.

— Какво мога да кажа? Когато си права, си права. Харесвах го, защото беше хубав, добър в леглото и ми бе необходим. Да се чувствам момиче. — Рина сви рамене и се засмя. — Плитко и повърхностно — точно като него.

— Ти не си повърхностна. Да не би да искаш да кажеш, че те е чукал като за световно?

— Е, може би. Ще го забравя. — Тя въздъхна и се огледа в огледалото. Подутината бе станала по-голяма, а цветът ѝ по-наситен. — Сега ще трябва да се разправам с родителите ми. Май няма да е весело.

Бианка биеше яйца в една купа с толкова съсредоточена сила и ярост все едно бе шампион средна категория, готов да се бори докрай в състезанието.

— Защо този негодник не е в затвора? — попита тя. — Не, първо трябваше да мине през болницата и след това в затвора. А ти? — Яйчени пръски се разхвърчаха, когато вдигна вилицата, за да посочи дъщеря си. — Защо не дойде да кажеш на баща си да вкара това нещастно копеле в болницата, преди да го арестуваш?

— Мамо! Взела съм мерки.

— Взела била мерки. — Бианка продължи биенето на яйцата, макар вече да бяха разбити. — Била се погрижила! Добре, слушай какво ще ти кажа, Катарина! Има някои неща, без значение колко си голяма, за които баща ти се грижи.

— Татко не може да се втурне след Люк и да го направи на пух и прах. Той...

— Грещиш — намеси се спокойно Гиб. Стоеше с гръб и гледаше през прозореца. — За това грещиш.

— Татко! — Не можеше да си представи как спокойният ѝ баща ще влезе в юмручен бой с Люк. След това си спомни начина, по който гледаше господин Пасторели преди години. — Добре, добре. — Рина притисна слепоочията си с пръсти и отметна назад косата си. — Добре. Но като оставим семейната чест настрана, не искам да видя татко арестуван за нападение и побой.

— Явно не искаш да видиш и този негодник арестуван за нападение и побой — развика се Бианка. — Имаш прекалено добро и меко сърце за ченге.

— Нямам меко сърце, мамо, моля те.

— Бианка. — Спокойният глас на Гиб отново възстанови тишината в стаята. Но този път той се обърна и погледна дъщеря си. — А каква си?

— Практична, така мисля. Вгълбена. Надявам се. Истината е, че бях изумена. Излизах с Люк от няколко месеца и не бях забелязала знаците, симптомите. Сега, като погледна назад, мога да ги видя съвсем ясно. Но когато ме удари, бях изненадана. Ако това ще ви успокои и ще ви накара да се чувствате по-добре, милички мои, мога да ви уверя, че го ударих много по-силно, отколкото той мен. Няма да може да върви дни наред.

— Е, това е поне малко утешение. — Бианка сипа яйцата в железния тиган. — Но сега той ще ти създава неприятности.

— Ами, да, някой е подпалил колата му.

— Ще ми се да направя на този някой кекс.

— Мамо, престани! — Рина едва потисна смеха си. — Това е сериозно. Можело е някой невинен да пострада. Не се притеснявам много за разследването. За мой късмет Джина беше при мен през цялата нощ. И нищо не ме свързва с пожара, освен кавгата и боя с Люк. Ще се чувствам по-добре, когато открият кой го е сторил, но не се тревожа. Само съм разстроена — призна тя. — И съм още по-разстроена, защото трябваше да разстроя и вас по този начин.

— Ние сме ти родители — подчерта Бианка. — Предполага се, че ще ни разстроиш.

— Удрял ли те е и преди?

Тя понечи да отговори отрицателно на въпроса на баща си, сетне се сети, че така само ще размие истината.

— Веднъж, но сметнах, че е случайно — допълни бързо, при което майка ѝ започна да проклина на италиански. — Честна дума, наистина реших, че е случайно. Без да иска. Той махаше с ръце, жестикулираше доста възбудено, пристъпи към мен и ръката му ме цапна по бузата. Действаше неконтролируемо, беше уплашен... — повтори Рина и хвана ръката на баща си, която се бе свила в юмрук. — Вярвай ми. Погледни ме и ми повярвай! Никога няма да търпя някой да ме бие или унижава. Вие ме научихте да бъде силна и умна. Добре сте ме възпитали. Този мъж повече не съществува за мен — пристъпи и прегърна Гиб. — Край, свършено е с него. Но случилото се ме научи на един много важен урок. Никога няма да се опитвам да бъда нещо, което не съм, дори и в дребните неща. Никога няма да се представям за някой друг. Освен това вече знам, че мога да се грижа за себе си.

Гиб погали гърба ѝ и сложи една лека целувка върху посинялата ѝ буза.

— Събори ли го на земята?

— С два удара. — Тя отстъпи и им показа как. — Бам, бам и той се търкаляше свит надве като варена скарида. Не искам повече да се притеснявате за случилото се, нито за мен.

— Ние сами ще решим за какво да се притесняваме. — Бианка сложи омлета на масата. — А сега яж!

Тя яде и отиде на работа. Пред бюрото ѝ се оформи опашка от сини униформи. Всяко ченге в отдела мина покрай нея — с кратко кимване, с изказване на съжаление, с неубедителна шега. Подкрепата им я преследва чак до кабинета на капитана.

— Твоят човек продължава да настоява, че ти си го ударила първа. Пусна версията и за бившето си гадже. Имал някаква малка сладурана. Твърди, че го мамела, а после го нападнала, когато се разделили. Обвинявала него.

— Защо ли не съм изненадана? Вярвате ли му?

— Смятаме да говорим с нея. Чеймбърс ни даде имената и на някои други хора. Твърди, че му имат зъб, защото бил толкова хубав и преуспял. Няколко клиенти, няколко колеги. Първата му секретарка. Облаците се разнасят над теб, Хейл. Освен това имаш солидно алиби, а и при обиска не се намери нищо, което да свързва пожара с теб. Освен ако Чеймбърс не повдигне формално обвинение, което не вярвам да стори при това положение, ти си освободена от всякакво подозрение.

— Благодаря. Най-искрено благодаря за хубавите новини.

— Обади ми се Джон Мингър. Вятърът довял новините и до него.

— Ясно. — Рина си помисли за родителите си. — Мисля, че знам откъде е духал този вятър. Съжалявам, ако това усложнява нещата.

— Не виждам как би могло. — Капитанът се облегна, погледът му я изучаваше. — Джон е добър човек и много сериозен следовател. Исква да се порови в тази работа на своя глава в свободното си време. Аз нямам нищо против. А ти?

— Аз също. Бих ли могла да получа повече информация?

— Янгър и Трипли работят по случая. Ако искат да споделят нещо с теб, не възразявам.

— Благодаря.

Рина се замисли кой е най-добрият подход към колегите ѝ, занимаващи се с пожара. Преди да реши, Трипли посочи с пръст папката на бюрото ѝ.

— Докладът е пред теб — каза и се върна отново до телефона, за да продължи разговора си.

Рина отвори папката. Вътре имаше снимки на колата на Люк, външни и вътрешни, предварителен доклад от отгледа и заключения.

— Високо оценявам жеста ти, колега — каза Рина.

Той сви рамене и закри с ръка слушалката.

— Момчето е чиста проба негодник. Щом харесваш негодници, трябва да излизаш с Янгър.

Като спря да пише на клавиатурата си, Янгър застреля партньора си с пръст и изпрати на Рина една слънчева усмивка.

Трудно ѝ беше да стои далеч от местопрестъплението и да се удържи да не огледа лично събраните доказателства. Но нямаше смисъл да мъти водата. Реши да се отнесе към случая като към упражнение, изследвайки и изучавайки доклада и данните, събрани от следователите.

Беше направено съвсем просто, според нейното мнение. Някой бе свършил работата бързо и гадно — и вероятно бе вършил подобни неща и преди да си набележи Люк.

Мислите ѝ се въртяха в кръг и без резултат, докато отпиваше от чашата вино „Кианти“ и четеше доклада за втори път, без да обръща внимание на шума в „Сирико“.

Беше седнала на маса до вратата, така че да види Джон веднага щом се появи. Махна му, покани го да седне и отиде да му донесе лично бира „Перони“.

— Благодаря, че намина — рече, когато се върна при него.

— Няма защо. Ще си разделим ли една пица?

— Разбира се — даде поръчката на Фран. Всъщност предпочиташе да говори с него, а не да яде. — Знам, че се занимаваш с тази гнусотия по свое желание и в свободното си време. Ще ми кажеш ли какво мислиш?

Той вдигна бирата си и отпи.

— Първо ти — предложи, като кимна към папката пред нея.

— Мръсна работа. Човекът познава колите. Разбива ключалката, задейства алармата. Ако номерът мине — мине. Никой няма да дойде и да каже, че е чул алармата. Но пък и никой не обръща много-много внимание на алармата на кола, особено ако спре след няколко минути. Бензин като катализатор, лиснат вътре, върху капака и под капака. Използвал е сигналните ракети в багажника като запалително устройство.

Тя спря да събере мислите си, а Джон остана мълчалив.

— Това е било достатъчно, за да си свърши добре работата. Синтетичният материал на тапицерията вътре е леснозапалим. Термопластмасата се топи при горене и подпалва останалите повърхности, както е станало и тук. Бърз пожар. Бензинът е бил за застраховка. Дори не е имал нужда от него. Имал е вентилация, достатъчно кислород, можел е да постигне изключително разрушителен пожар само с един смачкан вестник, който да запали под седалката или калника.

— Безкомпромисен или сантиментален?

Тя поклати глава.

— Почти ми се иска да кажа: и двете. Взел е стереоуредбата, повечето подпалвачи не мога да устоят на това изкушение — да вземат ценни вещи, които да продадат или използват. Но не ми прилича на случайна кражба от превозно средство.

— Защо?

— Защото е прекалено насилствена, прекалено решителна. Плюс това има нови зимни гуми, а той не ги е взел. Знаел е отлично какво върши. Намерихме сажди и продукт от пиролиза върху остатъците от предното стъкло, което показва, че е имало вентилация. Без нея повечето пожари в коли се задушават. Колите са отлично уплътнени, когато вратите и прозорците са затворени. Подпалвачът е искал бърз пожар и е добавил ускорител — въздух, към вече богато напоеното с гориво превозно средство. Предполагам, че експлозията е станала за по малко от две минути.

— Работна теория?

— Пожар за отмъщение. Искал е колата да стане на въглен. Пъхнал е един добре напоен парцал в резервоара. По всяка вероятност е използвал пластмасова чаша с фишек в нея. Просто и ефективно. И наистина свършено. Много точки на възпламеняване — под седалката на шофьора, в багажника. Няколко останки, които лабораторията определи като опаковки от картофен чипс, вероятно са използвани като „ремаркета“ в купето. Те са отлични за тази цел. Дават много топлина, разгарят се и изгарят до почти невъзможна да се определи карбонизирана пепел, а мазнината им дава хубав и продължителен огън — достатъчен да подпали тапицерията, така че, ако нещо се провали с резервоара, колата въпреки това да изгори. Подпалвачът е

използвал основни домакински продукти, за да свърши работата си и е знаел какво прави.

— Скъпа кола, всички екстри. Но не смяташ, че някой просто е хвърлил око на скъпата стереоуредба и е искал да си направи малко забавление в зимната нощ?

— Не. Мисля, че е лично и че уредбата е била просто бонус. Чиста работа, обмислена, а не просто за забавление. Целта е била умишлен пожар за унищожение.

Джон кимна и се облегна назад, като отпи от бирата си.

— Абсолютно изчерпателно. Не ми остана много да допълня. Отпечатъците са твои и на собственика. Разпитахме сервитьора в ресторанта, където сте вечеряли преди инцидента. Също и механика от гаража на собственика. — Той я гледаше, докато си пиеше бирата. — Как е лицето ти?

Изминалите няколко дни и многото лед бяха намалили болката. Но тя знаеше, че лицето ѝ ще премине през няколко различни и не особено привлекателни цвята, докато споменът от удара изчезне напълно.

— Изглежда по-зле, отколкото е в действителност.

Джон се наведе напред и снижи глас.

— Сега ми кажи следното. Обади ли се на някого друг, освен на Джина, след като той те удари?

— Не. Дадох съгласие да проверят телефонните ми разговори.

— А тя обади ли се на някого? Казала ли е на някого?

— Не. Като изключим Стив, разбира се. Но никой не го подозира, Джон. Момчетата, които разследват случая, говориха и с трима ни. Ние им разказахме всичко от игла до конец. Аз се обадох на Джина, защото бях много разстроена и търсех малко съчувствие и помощ. Тя дойде, защото се разтревожи и искаше да ми даде съчувствие и помощ.

Рина се огледа, за да се увери, че никой от семейството или от съседите не ги подслушва.

— Работата е там, Джон, че когато си пребита от мъжа, с когото спиш, това не е повод за хвалба. Нито една жена не желае да разпространява случилото се с нея. И аз се надявах да го запазя в тайна, повече или по-малко. Не познавам човек, който би направил нещо подобно вместо мен, заради мен или от мое име.

— Не виждаш никого зад така описания от теб образ?

— Не. Джон, знам, че основните моменти ще бъдат свързани с мен, поне с кавгата. Но мислих за това, премислях го отново и отново. Не виждам нищо друго, освен съвпадение. Погледни показанията. — Тя потупа по папката. — Люк не е бил особено популярен сред колегите си, нито е оставил мил спомен в предишните си връзки. Никой не изпитва големи симпатии към него, което го прави също толкова добър заподозрян, колкото и мен. Всеки от тези хора би могъл да бъде подпалвачът. Мамка му, бих казала дори, че кучият му син сам е наел някого да подпали колата му, за да ми го върне. Но времето е прекалено кратко, не може да го организира.

— Прекалено кратко е — съгласи се Джон. — Но това е интересна идея — да наеме подпалвач, за да ти отмъсти. Може би ще се сетиш за някого, с когото си се скарала напоследък.

— Ченгетата винаги се спречкват или се карат с някого — промърмори тя.

— Май си права. — Той се отпусна и се усмихна, когато Фран донесе пицата на масата. — Как върви, сладурче?

— Върви добре. — Ръката ѝ погали рамото на Рина. — А сега накарай малката ми сестричка да остави тази работа и да хапне нещо.

— Ще видим какво мога да направя. Остави веднага папката! — нареди строго Джон, докато Фран се отдалечаваше. — Ти ще се справиш с всичко, което ти се изпречи на пътя. Неофициално казано, никой не те подозира. Има непоклатим доклад и алибито ти издържа на всички удари. Така че остави разследването на системата.

— Добре. Знаеш ли, Джон, не знам дали аз избрах кариерата си, или тя избра мен. Пожарите изглежда ме съпътстват и са непрекъснато около мен. „Сирико“, първото момче, което обичах, после Хю. Сега това.

Той сложи парче от пицата в чинията си.

— Съдбата е сред най-големите мръсници.

[1] Наричат Балтимор още и Чаровният град. — Б.пр. ↑

13.

Балтимор, 2005

За добро или за лошо работата беше свършена. Сърцето ѝ биеше до спукване, гърлото ѝ бе пресъхнало, а в основата на корема ѝ нещо леко трептеше, може би от паника или от възбуда.

Бе си купила къща.

Стоеше на белите мраморни стъпала, ключовете лепнеха на потната ѝ длан. Всички преговори и условия бяха в миналото, документите бяха подписани. Имаше нотариален акт. И ипотека.

И банков заем, помисли си Рина, който щеше да изплаща толкова дълго, че когато го изплати напълно, щеше да се пенсионира.

Беше си направила сметката, напомни си тя. Това поне можеше да прави. Беше ѝ време да притежава собствена къща. О, Боже, беше станала собственичка на имот!

Беше се влюбила в тази къща още като я видя. Толкова много приличаше на дом. Какво я наведе на тази мисъл не знаеше, любовта пламна от пръв поглед. Всичко тук викаше и я подканяше: вземи ме!

Местоположението, познатият квартал, дори леко поовехтелият интериор, който сякаш я молеше да му вдъхне от нейния живот. Имаше и заден двор — наистина прекалено тесен, така че можеше да плюе от единия до другия му край, но все пак си беше истински двор с истинска трева. Имаше дори и дърво.

А това означаваше, че трябва да коси тревата и да събира опадалите листа през есента. Следователно — да си купи косачка. За жена, която е живяла в апартаменти през последните десет години, подобна перспектива беше опияняваща.

И така, сега беше тук, пред редицата от триетажни къщи, на три преки от дома, където все още живееха родителите ѝ.

Все още в съседство, помисли се Рина. И толкова далеч, сякаш е на луната.

Но беше хубаво. Направо чудесно. Нали вуйчовците ѝ, баща ѝ и брат ѝ прегледаха най-обстойно всичко — от мазето до тавана? Нищо

не пропуснаха. Нуждаеше се от леко потягане тук и там, наистина. И от доста повече мебели, отколкото притежаваше в момента.

Но всичко щеше да дойде с времето си.

А сега трябваше само да пъхне ключа в ключалката и да прекрачи прага. И щеше да се озове в собствената си къща.

Вместо това Рина се обърна, седна на стълбите и изчака, докато възстанови дишането си.

Беше изхарчила голяма част от спестяванията си, отиде и щедрата сума, която баба ѝ и дядо ѝ дадоха — както и на другите си внуци.

И сега, виж какво направи! Влезе в заеми. А нима поддръжката на къщата нямаше да гълта още пари? Застраховки, данъци, ремонти. Трябваше да мисли как да се справя с всичко това за в бъдеще. Тези неприятни подробности досега бяха проблем на родителите ѝ или на хазаите.

Никога нейни.

Успяваше да ги избегне, също както и повечето от другите видове ангажименти. Имаше работата и семейството си, приятелите от детинство.

Но тя бе единствената неомъжена от семейство Хейл. Единственото дете на Бианка и Гиб Хейл, което все още нямаше намерение да създава потомство. „Нямам достатъчно време — казваше винаги когато я закачаха, заяждаха или направо настояваха. — Не мога да намеря подходящия мъж.“

Всичко това беше вярно. Но колко пъти през последните години се отдръпваше — или по-точно се скриваше — от потенциална връзка?

Да ходи на срещи беше хубаво, да прави секс също, но само без сериозно обвързване, моля! Ксандър подхвърляше, че мислела като мъж. Може и да беше вярно.

Дали не купи тази къща като вид компенсация, както някои бездетни двойки или самотници си вземат куче?

Ето на, вижте! Когато искам, мога да поемам ангажименти. Купих си къща.

Да бе, да, къща, в която не мога да се накарам да вляза сега, когато всичко е подписано и подпечатано, помисли си Рина.

Можеше просто да я препродаде. Да я боядиса, да направи някои поправки тук и там и отново да я обяви за продажба. Нямаше закон,

който да я задължава да запази къщата тридесет години.

Тридесет години. Рина притисна корема си с ръка. И защо стоеше като някоя хлапачка?

Беше вече на тридесет и една, по дяволите! Беше полицай с цяло десетилетие стаж. Можеше да влезе в тази проклета къща, без да изпада в паника. Освен това не след дълго част от семейството ѝ щеше да се изсипе тук като природно бедствие. Не биваше да я хванат да седи на стълбите, изпаднала в нервна криза.

Рина стана, отключи вратата и уверено влезе вътре.

Мигновено, сякаш беше отворила тапата на бутилка с етикет „Напрежение“, то се изпари и изчезна.

Да вървят по дяволите ипотеките и заемите и ужасът как ще избере цветове за стените! Беше искала тази къща. Голяма, стара, с високи тавани, с лакирани гарнитури и подове от истинско дърво. Разбира се, тук имаше прекалено много място за сам човек. Но това не я безпокоеше. Щеше да използва една от спалните за склад, след като събереше достатъчно вещи за складиране.

Другата щеше да превърне в кабинет, третата в домашен гимнастически салон, а последната щеше да запази като стая за гости.

Рина реши да не обръща внимание на ехото и празното пространство и влезе във всекидневната. Може би трябваше да приеме предложенията на различни роднини за употребяваните им мебели. Поне на първо време. Някои от картините на майка ѝ щяха да стоят добре на стените. Вече виждаше как да направи това място уютно и удобно.

А малката приемна щеше да стане нейна библиотека. Освен това се нуждаеше от голяма маса за трапезарията. И от още столове, за случаите, когато семейството щеше да ѝ идва на гости.

Кухнята беше хубава, реши тя, след като направи обиколката на първия етаж. Точно кухнята при предварителния оглед затвърди решението ѝ. Предишните собственици я бяха обзавели с лъскави черни домакински уреди, които имаха още много години живот. Имаше прекрасни, гладки, с цвят на пясък плотове и шкафови с цвят на мед. Можеше да смени някои от вратичките със стъклени. Може би от матово стъкло, или от модерните грапави стъкла.

Щеше да ѝ бъде приятно да готви тук, нещо, което обичаше да прави в свободното си време. От всички деца на семейство Хейл, Бела

единствена не обичаше да готви. Над мивката красиви големи прозорци гледаха към малкото задно дворче.

А там лилиите цъфтяха. Нейните лилии цъфтяха. Можеше да поговори с чичо си Сал дай направи малко, колкото пощенска марка патио^[1] и да използва способностите на Бела, за да оформи кокетна градинка.

Разбира се, бяха минали години, откакто бе садила нещо друго, освен гераниум в саксиите на прозореца. Години, откакто тя и Джина бяха садили домати, чушки и босилек в градината на общата къща, която споделяха в колежа.

Но ѝ се струваше — поне от сладкото разстояние на времето, че копането и саденето ѝ бяха доставили удоволствие.

Вероятно този път щеше да засади цветя, защото изискваха по-малко грижи. Разбира се, Бела щеше да каже кои са най-подходящи.

За цветя, мода и светско събитие, което трябва да бъде посетено, Бела без съмнение беше безспорен авторитет.

Помисли си да се качи горе, да обиколи и втория етаж, да подреди мислено мебелите, да набележи идеите си. Но реши да приключи разходката си из първия етаж, като излезе в малкото дворче.

Искаше да повърви по собствената си трева.

Дворчето бе оградено от двете страни с телена ограда. Съседът ѝ отдясно бе посадил някакви храсти покрай граничната линия. Добра идея, помисли си Рина. И тя трябваше да направи нещо подобно. Беше не само красиво, но и създаваше чувство за уединение.

А вляво...

Я виж ти, бива си го! — помисли си тя. Възторжената оценка не беше за двора, а за обитателя му.

За щастие нямаше никакви храсти, които да пречат на гледката.

Мъжът беше с гръб към нея и видът му отзад беше доста обещаващ. Не особено високите температури на май не бяха го разколебали да свали ризата си. А може би работата с дървения материал го бе разгорещила.

Джинсите му се бяха смъкнали ниско, а коланът с инструментите още по-ниско. Стигаше точно до цепката на дупето му, което караше човек да се мъчи да си представи повече и разпалваше въображението. Носеше бейзболна шапка с козирката назад, което не бе от значение за

точките от общата оценка, тъй като отдолу се подаваше буйна грива от къдрава черна коса.

Чуваше се музика от радиото, поставено близо до трионите, но не бе пуснато особено силно. Рина едва долавяше „Шугър бой“.

Към метър и деветдесет, прецени тя. Около деветдесет килограма прекрасни, загорели мускули. Не искаше да отгатва възрастта, преди да е видяла лицето му. Но ако съдеше по онова, което виждаше, трябва да беше наперен хубавец.

Агентът по недвижими имоти ѝ бе споменал, че в съседната къща живее дърводелец, ако се нуждае от някои ремонтни работи. Но бе пропуснал да ѝ каже, че дърводелецът има страхотен задник.

Тревата в двора му бе окосена и явно знаеше какво да прави с големия инструмент, навяващ доста мръсни мисли в съзнанието ѝ, който държеше в ръцете си. По тях нямаше пръстени. Изглеждаха силни. Не откри видими татуировки или пиърсинг.

Точките му се покачваха.

Къщата му бе подобна на нейната, макар че той вече имаше патио с размерите на пощенска марка, което бе постлал с някакви плочи. Нямаше цветя — това беше лошо, защото отглеждането и грижите за цветята показваха вкус и отговорност. Все пак патиото изглеждаше чисто и можеше да се похвали с барбекю и грил с кралски размери.

Ако и отпред съседът ѝ изглеждаше като отзад, тя може би щеше да се добере с хитрост до него и да се самопокани на пържола на скара.

Той спря работата си и остави встрани инструмент, който Рина определи като автоматичен чук за пирони. Шумът от компресора заглъхна и сега „Шугър бой“ се чуваше доста по-ясно, докато дърводелецът посегна към една голяма бутилка с вода и я надигна.

Мъжът отстъпи назад и тя успя да зърне част от профила му. Хубав нос, твърдо очертани устни. Носеше предпазни очила, които му стояха добре. Имаше голяма вероятност лицето да е също толкова привлекателно, колкото и тялото. Де тоз късмет!

Мъжът очевидно бе около тридесетте. Е, не беше ли страхотно?

Когато обърна глава и погледна към нея, тя му махна — жест, който смяташе за приятелски поздрав към новия съсед.

А той замръзна, сякаш бе извадила оръжие и го бе насочила право към него. Вдигна бавно ръка и свали очилата си като хипнотизиран. Рина не можеше да определи цвета на очите му, но усети силата и напрегнатостта на погледа му.

Изведнъж лицето му сякаш разцъфна в усмивка. Захвърли очилата на земята и с два скока стигна до оградата, която безцеремонно прескочи. Движенията му бяха страхотни — бързи и живи. Зелени, отбеляза разсеяно Рина. Очите му бяха зелени — като морска мъгла, но в момента светеха малко маниакално.

— Ето те и теб — възкликна мъжът. — Мамка му! Ето те и теб!

— Да, тук съм. — Тя му отправи предпазлива усмивка. Около него се разнасяше мирис на талаш и на пот — което щеше да бъде привлекателно, ако не я гледаше така, сякаш бе готов да я лапне на един залък. — Казвам се Катарина Хейл. — Представи се и му подаде ръка. — Току-що купих къщата.

— Катарина Хейл значи. — Той пое ръката ѝ и я задържа в своята мазолеста, грапава длан. — Момичето от сънищата. От небето ли падна?

— А? — Привлекателността се срина вдън земя. — Ами, радвам се да се запознаем. Трябва да се връщам в къщата.

— През цялото време те чакам. — Той продължаваше да я зяпа. — През всичките тези години. Ти си по-красива, отколкото си спомням. Как така?

— Как така? — повтори Рина и издърпа ръката си.

— Не мога да повярвам. Ти просто си тук. Бум! Или може би имам халюцинации?!

Мъжът отново хвана ръката ѝ, а тя опря другата си ръка в гърдите му.

— Може би. Възможно е да си слънчасал. По-добре си върви в твоя двор, дърводелецо.

— Не, почакай! Ти не разбираш! Ти беше там, после изчезна. После още веднъж и още веднъж. И винаги успяваше да изчезнеш, преди да те хвана. А сега стоиш тук и говориш с мен. Аз говоря с теб.

— Повече не говорим... — Защо никой не я беше предупредил, че на дърводелеца от съседната къща му хлопа дъската. Не трябваше ли да ѝ кажат? — Върви си у вас. Легни и потърси помощ.

Тя се обърна и тръгна да се прибира.

— Почакай! — втурна се той подире ѝ.

Рина се обърна, хвана ръката му и я изви зад гърба му.

— Не ме карай да те арестувам, за бога! Още не съм се нанесла дори.

— Ченгето? Ами да, ченге — разсмя се мъжът и завъртя усмихнатото си лице към нея. — Вярно, че ми казаха! Точно така — някакво ченге щяло да се нанесе в съседната къща. Ти си ченге! Това е страхотно!

— Само секунди те делят от сериозни неприятности.

— И миришеш много хубаво.

— Стига толкова. — Рина го бутна към задната стена на къщата си. — Разтвори крака!

— Добре, добре. Почакай. — Мъжът се смееше и блъскаше главата си в стената. — Ако ти изглеждам луд, то е, защото съм смаян. Хм, мамка му. Не ме закопчайвай с белезници — поне не и докато не се опознаем по-добре. Парк Колидж, май 1992. Едно парти — не знам на кого беше къщата. Намираще се извън кампуса. Джил, Джес, не, Жан. Мисля, че някоя си Жан живееше в нея.

Рина се поколеба, белезниците все още бяха в ръцете ѝ.

— Продължавай.

— Видях те. Не познавах никого. Отидох с един приятел и те видях в другия край на стаята. Носеше тясна розова блуза — косата ти бе по-дълга и падаше по раменете. Повече ми харесва как я носиш сега. Сякаш експлодира и е като ореол около лицето ти.

— Ще кажа на фризьорката ми, че одобряваш прическата. Значи сме се запознали на парти в Парк Колидж?

— Не, само те видях. Така и не успях да стигна до теб. Музиката спря. Настъпи пълна тишина. За един миг. Може ли да се обърна?

Не говореше като луд — със сигурност не. Освен това ѝ стана интересно. Затова отстъпи назад.

— Покажи ми ръцете си!

— Няма проблем. — Протегна ръце с дланите нагоре, сетне ги свали и пъкна палци в колана с инструменти. — Видях те и бях... Бум! — Той заби юмрук в сърцето си. — Докато прекося стаята... имаше много хора... и ти изчезна. Гледах и търсих навсякъде. Горے, долу, навън — навсякъде. Претърсих цялата къща.

— Видял си ме преди десет години в стая, пълна с хора и помниш с какво съм била облечена?

— Това беше като... като... за един миг. Беше ти. Звучи налудничаво, но е самата истина. След това те видях още веднъж. Една приятелка ме замъкна в събота в универсалния магазин и аз те зърнах на горния етаж. Хукнах да търся проклетите стълби. Докато се кача, ти отново изчезна.

Той се хилеше като луд и буташе шапката си назад.

— Сетне през зимата на 1999. Бях хванат в задръстване, след като се връщах от един клиент. Слушах Спрингстийн по радиото. Погледнах встрани и те видях в колата до мен. Потупваше кормилото с пръсти. Просто беше там. А аз...

— О, Господи! Странното момче.

— Моля?

— Странното момче, което ме гледаше с очи като паници, когато се връщах от покупки.

Усмивката му се разшири, този път ѝ се видя по-скоро весела, отколкото налудничава.

— Трябва да съм бил аз. През половината време си мислех, че съм те измислил. Ала явно не съм. Ето че си тук.

— Което не означава, че не продължаваш да се държиш като някой хахо.

— Не съм престъпник. Можем да си говорим. Можеш да ме поканиш на кафе.

— Нямам кафе. Все още не съм се нанесла.

— Тогава аз ще те поканя — макар че и на мен не ми се намира кафе. Виж, живея в съседната къща. Когато поискаш, можеш да прескочиш за по бира или за кока-кола. Или за остатъка от живота си.

— Това мисля да не го правя.

— Защо не ти стотвя вечеря? Ще те заведа на вечеря. Ще те заведа на Аруба.

Смехът се надигна в гърлото ѝ, но тя го потисна.

— Ще имам Аруба предвид. Колкото до вечерята, часът е само един следобед.

— Тогава на обяд. — Той се разсмя, свали бейзболната си шапка и я пъкна в задния си джоб, като прекара дългите си пръсти през гъстата черна коса. — Не мога да повярвам, че напълно развалих

всичко. Не очаквах да видя момичето от сънищата си в съседния двор. Нека да започна отначало. Казвам се Бо, Боуен Гуднайт.

Тя пое ръката му. Хареса й силата в нея. Хареса й мазолестата грапавост на дланта му.

— Здравей, Бо.

— На тридесет и три, ерген, криминално непроявен. Имам собствен бизнес. Дърводелски услуги „Гуднайт“. И притежавам този недвижим имот с партньора си. Момчето, с което бях на онова парти. Мога да ти представя препоръки, медицински изследвания, финансово положение. Моля те, само не изчезвай отново.

— Откъде знаеш, че не съм омъжена и нямам три деца?

Лицето му преbledня. Направо стана бяло.

— Не може! Господ не е толкова жесток.

Вече развеселена, тя наклони кокетно глава.

— Може да съм лесбийка.

— Не съм направил нищо лошо в живота си, че да заслужи такъв шамар от съдбата. Катарина, това са тринадесет години. Моля те, смили се над мен!

— Ще си помисля. Казвай ми Рина — добави. — Приятелите ми ме наричат така. Очаквам някои хора да се появят всеки момент.

— Само не изчезвай, моля те!

— Не и докато не изплатя ипотеката си. Интересно ми бе да се запозная с теб, Бо.

И влезе в къщата, като го остави да стои като омагьосан.

Те донесоха храна, разбира се. И вино. И цветя.

И по-голяма част от обзавеждането й.

След като влязоха вътре, Рина реши, че ще е най-добре да се възползва от настроението им. Затова направи последните няколко курса до апартамента над „Сирико“ за кутиите и куфарите, в които бе прибрала дрехите си. За последно сбогом.

Беше живяла удобно тук. Може би прекалено удобно. Комфортът може да се превърне в рутина, в навик, ако не внимаваш. Щеше да й липсва възможността да слезе долу, за да хапне нещо или просто да поговори с някого. Щеше да й липсва удобството да пресече улицата и да влезе в къщата на родителите си.

— Човек ще си помисли, че се местя в Монтана, а не само през няколко преки — обърна се към майка си, която триеше сълзите си. — О, мамо, стига!

— Глупаво е. Толкова съм щастлива, когато всичките ми деца са около мен. Радвах се, че си тук. Сега съм горда, че си купи къща. Това е много умно от твоя страна. Но ще ми липсваш.

— Все пак съм наблизко. — Тя вдигна последната кутия. — Малко се тревожа дали не съм се хванала с нещо, с което не мога да се справя.

— Моето момиче се справя с всичко.

— Надявам се да си права. Напомни ми го, когато се наложи да извикам водопроводчик.

— Ще повикаш братовчед си Франк. Освен това говори с братовчед си Матю за боядисването.

— Значи всички проблеми са решени. — Рина отиде до вратата, изчаквайки майка ѝ да отвори. — Имам си дърводелец точно в съседната къща.

— Не бива да наемаш човек, ако не го познаваш.

— Оказа, че се го познавам — или по-точно той мен.

Тя разказа на Бианка историята, докато товареха колата и поеха по късия път до новата къща.

— Видял те е веднъж на някакво парти, когато си била в колежа? И е бил поразен?

— Не знам дали е бил поразен. Но ме помни. Много е сладък.

— Хм.

— Прие го много спокойно, когато се заханих да го окувам с белезници.

— Може би е свикнал с тях. Може да е престъпник. Или обича да го връзват.

— Мамо! Може просто да е мил, малко странен младеж със страхотни бедра и мощни инструменти. Аз съм голямо момиче. И имам оръжие.

— Не ми напомняй! — махна с ръка Бианка. — Какво е туй име Гуднайт?

— Очевидно не е италианско — промърмори Рина. Докато паркираше колата, видя, че вратата на съседната къща е отворена. — Май ще имаш възможността да прецениш сама.

— Това той ли е?

— Аха.

— Добре изглежда — прецени Бианка и слезе.

Беше се измил и преоблякъл, отбеляза Рина. Косата му все още бе леко влажна, носеше чиста риза. И беше свалил колана с инструментите. Жалко!

— Видях, че носите багаж. Помислих си, че може да ви трябва помощ. Може ли да взема това? — попита той Бианка. — О, в това семейство има само красиви жени. Аз съм Бо, от съседната къща.

— Да, дъщеря ми вече ми разказа за вас.

— Мисли ме за луд, е и аз й дадох достатъчно причини за това. Просто съм малко чудноват.

— Значи сте безопасен луд?

— Господи, надявам се, че да.

Това я накара да се усмихне.

— Аз съм Бианка Хейл. Майката на Катарина.

— Радвам се да се запозная с вас.

— Отдавна ли живеете тук?

— Не, всъщност от около пет месеца.

— Пет месеца. Не си спомням да съм ви виждала в „Сирико“.

— „Сирико“ ли? Най-хубавите пици в Балтимор? Поръчвам си за вкъщи. Спагетите с кюфтенца са невероятно вкусни.

— Родителите ми са собственици на „Сирико“ — обясни Рина, като подаде глава от багажника.

— Сериозно?

— Защо не дойдете — рече Бианка — да хапнете нещо?

— Непременно ще го направя. Просто през последните месеци работих много усилено и... Я чакай да взема това. — Той бутна Рина встрани и извади кутиите, докато говореше с майка й. — Не съм се виждал с никого. Напоследък не съм излизал. Не обичам да ям сам в ресторант.

— Какво не ви е наред? — попита Бианка. — Млад, хубав. Защо не ходите на срещи с момичета?

— Амиии, ходех. Ще ходя пак. Но имах много работа. А в свободното си време работех тук.

— Бил ли сте женен преди?

— Мамо!

— Какво има? Ние просто си говорим.

— Това не е разговор, а разпит. Светата инквизиция.

— Не мисля така. Не, госпожо, не съм женен, нито сгоден. Чаках Рина.

— Стоп! Стига толкоз! — ядоса се Рина.

— Ние просто си говорим — напомни ѝ Бо. — Вярвате ли в любовта от пръв поглед, госпожо Хейл?

— Аз съм италианка. Разбира се, че вярвам. Наричай ме Бианка. Хайде, влез да се запознаеш със семейството.

— С удоволствие.

— Много си ловък — промърмори Рина, като отстъпи встрани, за да стори път на майка си да влезе.

— Отчаяно ловък — поправи я той.

— Просто остави това тук.

— Мога да го занеса където кажеш.

— Засега ще стои тук — посочи тя стълбите и затвори вратата.

— Добре. Майка ти ми харесва.

— Че защо не? — Рина свали слънчевите си очила и потупа с тях ръката си, докато го изучаваше. — Можеш да влезеш, но помни, че сам си го изпроси.

Поведе го към кухнята, избягвайки сблъсъка с няколко от племенниците си, които тичаха в обратна посока. В кухнята сосът вреше и вдигаше пара над печката, виното бе разлято в чашите, около масата се водеха едновременно няколко спора.

— Това е Бо — представи го Бианка и настана тишина. — Живее в съседната къща. Дърводелец е и е влюбен в Рина.

— Всъщност съм напълно сигурен, че тя е любовта на живота ми.

— Ще престанеш ли! — извика Рина, но все пак се засмя, като клатеше глава. — Запознай се с баща ми Гиб, сестра ми Фран и мъжа ѝ Джак. Едното от децата, които тичат там, е синът им Антъни. Това е другата ми сестра Бела — онзи разбойник, дето тича с Антъни, е нейният син Дом, а дъщерите ѝ — Вини, София и Луиза, са някъде наоколо. Това е брат ми Ксандър, жена му Ан и тяхното бебе Дилан.

— Приятно ми е да се запознаем — усмихна се Фран. — Мога ли да ти предложа чаша вино?

— Да, благодаря.

— Фран и Джак ръководят ресторанта вместо родителите ми. Съпругът на Бела не можа да дойде днес. Ксандър и Ан са лекари и работят в клиниката в квартала.

— Радвам се да се запозная с всички вас.

Рина знаеше какво вижда той. Един висок възрастен мъж до печката, който го оглежда преценяващо. Красивата бременна Фран налива вино, докато червенокосият Джак носи червенокосата си дъщеричка на конче. Бела се обляга на барплота, с модни скъпи обувки и модна прическа. Ксандър пие вино, прегърнал прекрасната си съпруга със златиста кожа, която държи на ръце шестмесечното им бебе.

Въпросите им, разбира се, заваляха от всички страни, но Бо се справи много лесно. И като че ли не бе никак изненадан да види в кухнята на почти празната къща тази безподобна смесица от ирландци, италианци и китайка.

Приспособи се толкова лесно, че тя се изненада от отговора му, че е единствено дете, когато го питаха за семейството му.

— Родителите ми се разделили, когато съм бил малък. Израснах в приют. Сега майка ми живее в Северна Каролина, а баща ми в Аризона. Моят съдружник ми е повече от брат. Познаваме се едва ли не вечно. Може би си го спомняш — обърна се той към Рина. — Ходеше с едно момиче, позната на Жан. Сега живее в Мериленд. Мисля, че името ѝ беше Ками.

— Не, съжалявам. Не познавах много хора в колежа.

— Тя прекарваше цялото си време в учене — намеси се Бела със самодоволна усмивка. — Сетне сърцето ѝ бе разбито от една трагедия.

— Бела! — Гласът на Бианка беше остър като камшик.

— О, за Бога, мамо, минаха толкова години! Ако не го е преодоляла, крайно време е да го направи.

— Когато някой умре, няма значение колко години са минали.

— Съжалявам — каза Бо на Рина.

— Няма за какво да се извиняваш — рече тя, като изгледа продължително сестра си. — Заповядай, вземи си маслини. — Подаде му чинията. — Докато се обзаведа с маса, ще ядем или прави, или седнали на пода.

— Мога да ти направя.

— Какво? Маса ли?

— Да. Обичам да правя маси. Изобщо мебели. Дай ми някаква идея, кажи какво искаш и аз ще ти го направя. Като подарък за преместването ти в новата квартира.

— Няма нужда. Просто ми направи маса.

— Виж ти. — Бианка се премести при тях. — Хубави неща ли правиш, Бо?

— Всъщност са направо изключителни. Ако се нуждаете от препоръки, може би познавате господин и госпожа Бачо, на Фаун Стрийт?

— Очите на Бианка се присвиха.

— Познавам ги, Дейв и Мари Тереза. Значи ти си момчето, което е направило техния бюфет за сервизи.

— Дъбов, с вградени витрини. Да, това е мое дело.

— Чудесна работа. — Очите ѝ срещнаха погледа на съпруга ѝ. — Би ми харесало нещо такова. Я ела тук, да погледнеш трапезарията. — Мамо!

— Няма да попречи на никого, ако човекът погледне празната ти трапезария — извика Бианка и го помъкна със себе си.

Ан подаде бебето на Ксандър. Тя бе съвсем дребничка, слабичка китайка, с лъскава, черна като катран коса и дълбоки черни очи. Като си взе пълнена гъба от чинията, която Рина ѝ подаде, промърмори:

— Той е пламенен. Сериозно предимство при секса.

— Я престани и ти! Още не съм се пренесла и вече ми уреждате среща с момчето от съседната къща! Ама какво ви става?

— Хей, най-лошото, което може да ти се случи, е да получиш една безплатна маса от него. — Ан се усмихна и налапа гъбата. — Струва ми се, че може да върти добре... чука.

— Разбрах намека ти — смигна мъжът ѝ.

— Ще отида да ги разделя — закани се Рина, пъкна чинията в ръцете на Ан и бързо отиде в трапезарията.

Майка ѝ махаше с ръце, жестикулираше и обясняваше необходимостта от столове.

При появата ѝ Бо сложи ръка на сърцето си.

— Тя просто влезе в стаята и главата ми се завъртя.

Рина вдигна вежди.

— Ще трябва да укротиш малко топката, съседе!

— Това е първият ми ден, дай ми малко време. Мисля, че ти трябва по-малка маса, но разтегателна за случаите, когато организираш фамилни срещи. Така няма да се тревожиш за...

— Аз самата все още не знам какво искам — става дума за масата, напomini си тя, но и за него. Всъщност за всичко друго, с изключение на работата ѝ. — Не мога да кажа.

— Ще направя няколко проекта. Ще поставим началото. Помещението е същото като в моята къща, така че ще взема мерки у нас. Стаята крие голям потенциал. — Той ѝ се усмихна. — Неограничен потенциал. Най-добре да си вървя.

— Защо не останеш? — възпротиви се Бианка. — Да хапнеш нещо с нас.

— Благодаря, друг път. Ако ти трябва нещо — обърна се към Рина, — аз съм в съседната къща. Ето ти номера на телефона — извади той картичка от джоба си. — Този е мобилният, а домашният е на гърба. Ако ти трябва нещо, просто позвъни.

— Добре. Ще те изпратя.

Бо ѝ подаде чашата си.

— Всичко е наред. Няма нужда. Знам пътя. Остани със семейството си. Ще дойда в „Сирико“, за да хапна една пица, Бианка.

— Значи ще се видим там.

Майка ѝ изчака, за да не може да я чуе.

— Държи се възпитано. Има хубави очи. Трябва да му дадеш шанс.

— Имам номера му — отвърна Рина и пхна картичката в джоба си. — Ще си помисля.

[1] Вътрешен двор, облицован с плочи. — Б.пр. ↑

14.

Пожарът бе започнал в таванското помещение на красива стара сграда в Болтън Хил. В богаташкото предградие имаше хубави малки паркове и разкошни дървета от двете страни на улиците.

Целият трети етаж също бе пламнал, по-голямата част от покрива бе разрушена и част от втория етаж също бе пострадала. Тъй като пожарът бе започнал сутринта в работен ден от седмицата, не е имало никой вкъщи.

Някакъв бдителен — или любопитен съсед, бе забелязал дима и пламъците и бе повикал огнеборците.

Рина прочете доклада от първоначалния оглед на път към местопроизшествието.

— Няма следи от насилствено влизане. Собствениците имат охранителна система. Чистачката, която идва веднъж седмично, знае кода. Инспекторът е открил точката на възникване на пожара на тавана. Вестници, остатъци от кибритена кутийка.

— Хубав квартал — отбеляза О'Донъл.

— Да. Пообикалях малко тук, докато си търсех къща. Все пак предпочетох старото ми предградие.

— И то не е лошо. Чух, че си имала интересен съсед.

Тя го изгледа с подозрително присвити очи.

— Как пък си успял да чуеш това?

— Може баща ти да е споменал на Джон, може Джон да е споменал на мен.

— Защо всички вие не си намерите по-интересни обекти за обсъждане от моя съсед.

— Няма криминални прояви.

— Ти си го проучил? За бога!

— Безопасността преди всичко — намигна ѝ О'Донъл, сетне зави в паркинга зад ъгъла. — Една глоба за превишена скорост преди шест месеца.

— Не искам да знам. — Тя слезе от колата и отиде отзад, за да извади куфарчето с оборудването си.

— Ерген, не се е женил.

— Престани, О’Донъл! Млъкни!

Той също взе своето куфарче.

— Има лиценз за Балтимор и Ориндж Каунти. За бизнес е посочил адрес в Пи Джи Каунти^[1]. Там живее партньорът му. Твоето момче много се мести. На всеки шест-осем месеца сменя адреса.

— Ти си един непоносим натрапник.

— Да. — О’Донъл сякаш имаше пружини в краката, докато вървеше към къщата. — Затова ми е забавно. Слушай, двамата с партньора му купуват сгради, ремонтират ги, постягат ги и ги продават. Твоето момче...

— Не е мое момче!

— Твоето момче се нанася в къщата, живее там и работи по вътрешността ѝ, оправя я, продава я, купува друга и се мести в нея. Правил е това през последните десет или дванадесет години.

— Много хубаво. Сега може ли да се съсредоточим върху работата си вместо върху него?

Тя първо огледа сградата, обгорелите кафяви тухли, рухналите ъгли на покрива. Направи снимка за доклада.

— В доклада пише, че вратата на таванското помещение и прозорецът били отворени.

— По този начин се получава хубаво течение — вметна О’Донъл. — Там има струпан багаж, като на всеки таван. Непотребни за сезона дрехи, украса за празниците. Прекрасно гориво.

— Идва съседката — съобщава Рина спокойно и свали камерата. — Аз ще я поема.

— Пожелавам ти успех. — О’Донъл вдигна куфарчето си и тръгна към вратата.

— Госпожо! — Рина извади значката си от колана. — Аз съм детектив Хейл от градската полиция на Балтимор, отдел „Палежи“.

— „Палежи“? Добре, добре. — Жената беше дребна, тъмнокожа и спретната като изгладено спално бельо.

— Моят партньор и аз разследваме инцидента. Вие ли сте госпожа Никълс? Шари Никълс?

— Точно така.

— Вие сте съобщили за пожара.

— Да. Бях отзад. Имам малка градинка. Първо подуших дима.

— Било е около единадесет сутринта?

— Единадесет и петнадесет. Знам, защото си мислех, че най-малката ми дъщеря след около час ще се върне от училище и край на спокойствието — усмихна се леко жената. — Истински тайфун е.

— Колко време бяхте навън, преди да подушите дима?

— О, около час може би, приблизително толкова. Прибрах се за няколко минути, защото забравих да си взема телефона. Инспекторът вече ме разпита дали съм видяла някого. Не съм.

Тя погледна към съседната къща.

— Колко жалко. Но слава богу, че никой не е бил вътре и не е пострадал. Мога да кажа, че се уплаших, много се уплаших. Реших, че може да се разпространи и до моята къща.

Тя поглади шията си, докато гледаше изприщените като крастава жаба рамки на прозорците, почернелите от сажди тухли.

— Пожарната дойде бързо. Това действа успокоително.

— Да, госпожо. Ако не сте видели, може би сте чули нещо?

— Чух алармите за дим да пищят вътре. Първоначално не им обърнах внимание, не разбрах какво е. Бях си пуснала музика. Но след като подуших дима, се огледах и видях да излиза пушек от прозореца на тавана, тогава чух и алармите да пищят. Предполагам, че вътре е голяма бъркотия. На нея хич няма да й хареса.

— Моля?

— Имам предвид Ела Паркър — жената, която живее там. Тя обича всичко да е подредено. Имаме една и съща чистачка, макар че аз викам Ани само веднъж в месеца, откакто не работя. Ела е подреднава. Ще бъде толкова разстроена от бъркотията, колкото и от пожара. Май не прозвуча много любезно — добави след миг Шари. — Извинете ме, не исках да бъда груба.

— Познавате ли добре госпожа Паркър?

— Може да се каже. — Рина долови резервираност в гласа, но остана спокойна. — Поддържахме добри отношения, макар да не сме приятелки — добави жената след дълга пауза. — Моето момче играе с нейния син от време на време.

Тя запристъпва от крак на крак, явно изпитваше с неудобство, когато Рина ѝ кимна окуражително да продължи.

— Наистина ли смятате, че е умишлен пожар, а не случайност?

— Все още не сме направили заключенията си.

— О, мили Боже! Струваше ми се, че ще е по-добре да кажа на Ела и преди няколко седмици разменихме няколко думи. — Тя отново потърка врата си. — Не искам полицията да мисли, че имам нещо общо с това.

— Защо трябва да мислим така?

— Ами, казахме си малко по-силни думи, освен това имаме една и съща чистачка и децата ни играят заедно. Аз позвъних на 911. Споделих с мъжа си за това снощи, пък той ми се скара, че съм си търсела белята. Обаче не мога да си го избия от главата.

— И за какво си разменихте острите думи?

— Заради момчетата. Нейният Тревор и моят Малкълм. — Тя вдиша дълбоко. — Хванах ги да бягат от училище преди няколко седмици. Денят беше хубав, затова реших да отида до училището, за да прибера малката и да я заведа да поиграе в парка. Има нужда да изразходва енергията, която прелива от нея. Тогава видях момчетата да пресичат улицата към парка. Е, трябва да ви кажа, че ги настигнах, накарах им се едно хубаво, хванах ги за ушите и ги върнах обратно в училище.

Рина си позволи да се усмихне — реакция на възрастен към възрастен.

— Сигурно ужасно сте ги изненадали. Когато бягаш от училище, трябва да знаеш и как да го правиш.

Жената поклати глава.

— Няма достатъчно мозък дори да се скрият. Когато Ела се прибра от работа, отидох заедно с моя син да ѝ съобщя за случката. Преди да си отворя устата, тя заяви, че моето момче било виновно и че съм нямала право да пипам сина ѝ дори с пръст.

При тези думи жената разпери ръце.

— А всъщност само го хванах за ръка и го върнах в училище, където му е мястото. Аз бих била благодарна, ако някой се погрижи за моето дете по този начин, а вие?

— Да, разбира се. Но госпожа Паркър е била разстроена.

— Какво ти разстроена! Направо побесня. Така че доста троснато ѝ казах, че когато следващия път видя сина ѝ на улицата по

време на часовете, ще го подмина все едно не го познавам. Разменихме си и други реплики, но вече добихте представа, нали?

— Не мога да ви обвиня, че сте се ядосали — успокой я Рина. — Опитали сте се да постъпите правилно.

— А тя ми каза да си гледам работата. Ако я бях послушала, къщата ѝ щеше да изгори до основи. Оттогава момчетата не си играят заедно, за което съжалявам. Но не искам Малк да се разхожда, където и когато му скимне. Според него Тревор не за пръв път си дава ваканция, но се страхуваше да ми каже цялата истина.

— Синът ви твърди, че Тревор редовно бяга от училище?

— О, по дяволите! Не искам да докарам повече неприятности на момчето.

— Ще бъде по-добре за него и за всички останали, ако знаем фактите, госпожо Никълс. Колкото повече ми кажете, толкова по-бързо ще установим истината.

— Добре, добре. Не знам дали бяга непрекъснато, но моят син каза, че Тревор изчезва от време на време и го уговорил да се присъедини към него този път. За постъпката си Малк няма извинение, така че си получи наказанието. През последните три седмици всяка сутрин ходя с него до училище и всеки следобед го прибирам. Нищо повече не унижава едно деветгодишно момче от това майка му да го води и взема от училище.

— Майка ми постъпи по същия начин някога с брат ми. Тогава той беше на дванадесет. Не мисля, че го е преживял, нито забравил.

— Родителите трябва да бъдат по-бдителни, нали това им е работата, вместо да се правят на най-добри приятели с децата си, ако питате мен.

— По този начин ли стоят нещата при съседите?

— Е, сега вече просто клюкарствам — отвърна Шари. — Не че имам нещо против клюките. Ще кажа само, че в онзи дом не съм виждала дисциплина. Но това си е само мое мнение, което съпругът ми твърди, че изразявам прекалено често. Тревор е буйно дете, но иначе е добър. Просто искам да кажа, че може и да не съм в най-добри отношения в момента с Ела, но ѝ съчувствам за бедата, която я сполетя. Мисля, че сигурно е някаква случайност. Нещо се е запалило от само себе си.

— Ще видим. Благодаря, че ми отделихте време.

Рина влезе в опожарената къща. Застана в предния коридор, попивайки звуците и атмосферата. Пожарът не бе стигнал до тук, но миришеше на дим. Потушаването на огъня бе нанесло съвсем малко щети. Сажди и мръсотия на пода и по стълбите.

Но забеляза онова, което имаше предвид съседката. Като се вгледа под бъркотията, създадена от намесата на огнеборците, установи идеален ред. Независимо от прахта и отломъците личеше елегантната подредба, във вазите имаше цветя, възглавничките и завесите бяха избрани в цветове, които да подходат на стените, тоновете бяха артистични.

На горния етаж беше същото. Спалнята бе пострадала най-много. Боята беше на мехури, таванът — овъглен, имаше повреди от дима и водата.

Покривката на леглото с кралски размери бе обгоряла, също и подходящите по цвят завеси. Щорите от естествено дърво бяха овъглени.

Можеше да проследи пътя на пожара, от горе на долу по стълбата от тавана, поглъщащ по пътя си полирания дървен под и старинния килим.

Тя тръгна по коридора и откри два кабинета. Тук забеляза доста антики, красиво обзавеждане.

Стаята на момчето бе в другия край на коридора. Беше голяма и просторна, предметите издаваха интереса му към футбола. Постери в рамки, много черно и бяло с червени акценти. Подредени лавици по конец за книги. Никакви играчки, никакви планини от натрупани дрехи.

Рина извади бележник и си записа информацията. Сетне взе телефона и се обади.

О'Донъл си пробиваше път през пластове отломки на тавана, когато тя се присъедини към него по повредените стълби.

— Много мило от твоя страна да се сетиш и да дойдеш при мен. Самотният воин ти благодари.

— Трябваше да събера малко информация. — Тя вдигна очи, оглеждайки небето. — Пламъците са тръгнали нагоре. Собствениците са имали късмет. На втория етаж щетите не са чак толкова трагични. На първия само мирише на дим и има следи от вода.

— Не открих запалително средство. Място на избухване южният ъгъл. — Той показа с ръка, докато тя снимаше. — Запалил се е шперплатът, подпалила се е изолацията под него и огънят е тръгнал нагоре, като е обхванал покрива.

Рина се наведе и зарови с ръце, облечени в ръкавици, в пепелта. Извади сгърчен остатък от снимка.

Фотографии. Купчина снимки, вероятно послужили за подпалки.

— Да, прилича на лагерен огън от снимки. Пламъците са тръгнали в различни посоки. Торби за багаж, дрехите вътре, кутии за съхранение на украса. Подпалили са се, огънят е тръгнал по стълбите. Течението през отворения прозорец и врата са спомогнали за разгарянето му.

— Провери ли за отпечатъци? По дръжките на вратите, около рамката на прозореца?

— Чаках теб.

— Добре си побъбрихме със съседката. Познай кой е обичал да бяга от училище?

О'Донъл се заклати напред-назад на пети.

— Така ли? Да чуем.

— Младият Тревор Паркър е бягал от училище три пъти през последните месеци. В деня на пожара е закъснял, отишъл е между единадесет и единадесет и половина. Имал бележка — добави Рина, — потвърждаваща, че е бил на лекар.

Докато говореше, започна да проверява за отпечатъци от пръсти обгорялото дърво на прозоречната рамка.

— В училището имат медицинска информация за учениците и ми дадоха името на лекаря. Тревор не е имал час при него в деня, за който говорим.

— В доклада не се споменава за това — отбеляза О'Донъл. — И двамата родители са били на работа, докато не са били известени за пожара.

— Тук има отпечатъци. Малки, приличат на детски.

— Мисля, че ще е най-добре да проговорим със семейство Паркър.

Ела Паркър беше лъскава и стилна дама на тридесет и осем. Беше вицепрезидент в отдела по маркетинг на местна фирма и дойде в полицейския участък с куфарче „Гучи“. Съпругът ѝ беше нейно копие — шеф на отдела за доставки на голяма организация за изследвания и разработки.

Той носеше италиански обувки и ролекс.

Доведоха и Тревор с тях, както ги бяха помолили. Момчето беше жилаво, дребно и с намусена физиономия, якето му струваше двеста долара.

— Благодаря ви, че дойдохте — започна О'Донъл.

— Ако има някакъв напредък в разследването, бихме искали да го чуем. — Ела постави куфарчето си върху масата пред нея. — Свързахме се със застрахователите и оценителите на щети. Трябва да се върнем в къщата възможно най-скоро, за да започнем ремонта.

— Разбираемо. Тъй като определихме причината за пожара, има няколко въпроса, които трябва да ви зададем.

— Предполагам, че говорите за нашата бивша чистачка.

— Бивша? — вдигна вежди Рина.

— Уволних я вчера. Няма съмнение, че вината е нейна. Никой друг не знае кода на системата за безопасност. Казах ти, че това беше грешка — обърна се към съпруга си тя.

— Ани имаше чудесни препоръки — напомни ѝ той. — И работи за нас цели шест години. Не си представям защо би запалила пожар в нашата къща?

— Хората нямат нужда от причина, за да вършат разни разрушителни неща. Просто го правят. Говорихте ли вече с нея? — настояваше Ела.

— Ще говорим.

— Не разбирам защо тя не е на първо място в списъка ви! Защо трябва да ни разкарвате дотук? Имате ли представа колко време, стрес и енергия се изразходват, когато пламне пожар в къщата ви?

— За ваше сведение имам — отвърна Рина. — Съжалявам, че ви се налага да се справяте с това.

— Има повредени лични вещи на стойност няколко хиляди долара, да не споменавам повредите по къщата. Трябваше да отменя срещи, напълно да пренаредя програмата си...

— Ела! — В гласа на Уилям Паркър прозвучаха отегчение и досада, които на Рина се сториха рутинни. Явно подобни спорове се повтаряха често в това семейство.

— Не ми викай! — сопна му се тя. — Единствено аз се занимавам с всичко. Не стига, че ти... — Тя млъкна и вдигна ръка. — Извинявайте. Разстроена съм.

— Разбирам ви. Бихте ли ни казали колко често се качвате на тавана? — намеси се О'Донъл.

— Поне веднъж месечно. Имам — по-точно имах чистачка, която да го почиства редовно.

— Господин Паркър, а вие?

— Два-три пъти в годината, предполагам. Качвам или свалям багаж. Коледната украса, такива неща.

— Тревор, а ти?

— На Тревор не му е позволено да ходи на тавана — намеси се Ела.

Рина прехвана бързия поглед, който момчето хвърли на майка си, преди да го забие обратно в масата.

— Когато бях дете, обикновено често си играех на тавана — рече разсеяно тя. — Там имаше толкова интересни неща.

— Казах, че не му е позволено.

— Какво не е позволено на едно момче и какво прави то, често пъти не са едно и също нещо. Според нашата информация Тревор редовно е бягал от училище.

— Веднъж. Вече не му е позволено да играе с онова момче. Не виждам на вас какво ви влиза в работата.

— Сутринта, когато е пламнал пожарът, Тревор не е бил на училище. Беше ли, Тревор?

— Разбира се, че е бил. — Гневът и нетърпението изостриха гласа на Ела до високите октави. — Съпругът ми го взе от училище веднага след като научихме за пожара.

— Но си отишъл малко преди обяд, нали така, Тревор? Закъснял си. Представил си бележка, в която пише, че си бил на лекар.

— Това е смешно!

— Госпожо Паркър — произнесе с нисък и спокоен глас О'Донъл. — Има ли някаква причина, поради която не давате на сина си да отговори на въпросите ни?

— Аз съм негова майка и няма да позволя да бъде разпитван и сплашван от полицията. Ние сме жертви, а вие подхвърляте намеци и отправяте обвинения срещу едно деветгодишно момче. — Тя се изправи. — Стига толкова. Тръгвай с мен, Тревор!

— Ела, млъкни най-сетне! Просто замълчи за пет минути. — Уилям се обърна към сина си. — Тревор, отново ли си избягал от училище?

Момчето трепна, но продължи да гледа втренчено масата. Рина забеляза, че в очите му проблясват сълзи.

— Ходи ли онази сутрин на тавана, Тревор? — попита го тихо тя. — Може би просто си играл...

— Няма да позволя да го разпитвате! — развика се Ела.

— Аз обаче ще позволя — изправи се мъжът ѝ. — Ако не можеш да се владееш, излез от стаята. Лично аз искам да чуя какво ще каже Тревор.

— Типично, типично за теб. По същия начин се грижиш и за нас. Толкова си зает, да чукаш онази блондинка с големите цици, че нямаш време за нищо!

— Зает съм да се опитвам да оцелея в една къща с теб, затова нямам достатъчно време да се погрижа за Тревор.

— Не чух да отричаш, че ми изневеряваш, кучи син!

— Престанете! Престанете! — Тревор запуши с ръце ушите си. — Престанете да се карате през цялото време! Не исках да направя това. Нямах намерение. Просто ми беше любопитно да видя какво ще стане.

— О, Господи! Боже мой! Тревор! Какво си направил? Не казвай повече нито дума! Няма да му позволя да говори — развика се Ела. — Ще повикам адвоката си.

— Сядай, Ела! — Уилям сложи ръка върху рамото на сина си. Сетне наведе глава и я допря до главата на момчето. — Съжалявам, скъпи. Майка ти и аз забъркахме голяма каша. Ще трябва да се справим с нея. Ти също, Тревор. Кажи ми какво се случи.

— Бях много ядосан. Направо полудях, защото вие отново се скарахте. Нямах желание да ходя на училище. Така че не отидох.

Рина подаде кърпичка на момчето.

— И вместо това се върна вкъщи?

— Щях да си играя в моята стая, да гледам телевизия.

— Чувствал си се много ядосан.

— Те искаха да се разведат!

— О, Трев. — Уилям седна отново. — Не е заради теб, сине.

— Мама каза, че си разрушил къщата. Така каза. Ето защо си помислих, че ако има пожар, сигурно ще си останеш у дома, за да я поправиш. Но нямах намерение да причиня наистина пожар. Просто взех кибрит и запалих снимките, а след това не можах да изгася огъня. Уплаших се и побягнах. Имах бележка, бях си я написал преди това на компютъра. И отидох на училище.

— Ти си виновен за всичко! — отново се развика Ела.

Уилям взе ръката на Тревор.

— Сигурно, защо не? Стига толкова. Ще се справим, сине. Добре е, че каза истината, ние ще се справим.

— Ако къщата беше изгоряла до основи, вие не бихте се развели — прошепна Тревор и зарови лице в гърдите на баща си. — Не си отивай!

Рина се прибра късно! Беше силно депресирана. Нямахше да му бъде лесно на Тревор Паркър. Срещите с психолог щяха да помогнат, но това нямаше да събере семейството му отново. То, според нейното мнение, беше обречено.

Бяха стигнали прекалено далеч, както можеше да се види.

На всеки Фран и Джак, Гиб и Бианка от другата страна на уравнението имаше разделени и провалени семейства. И провалилите се по принцип бяха повече от успешните бракове.

Домът на момчето може и да не бе изгорял, но със сигурност бе разрушен.

Спря пред къщата си, излезе от колата и я заключи. И видя Бо Гуднайт да седи на предните си стълби с бутилка бира в ръка.

Рина се стараше да го избягва — всичко, свързано с него, я напрягаше и й отнемаше време. Беше по-просто, помисли си сега тя, да си влезе у дома и да затвори вратата. И да остави изпитанията от днешния ден навън.

Но вместо това прекоси алеята и седна до него. Взе бирата от ръката му и отпи голяма глътка.

— Ако ми кажеш, че седиш тук и ме чакаш, ще го приема за ненормално.

— Тогава няма да говоря такива неща. Но ще призная, че обичам да прекарвам хубавите вечери с една студена бира на стълбите. Лошо ли ти е?

— Тъжно ми е.

— Да не е умрял някой?

— Не. — Тя му върна бирата. — Това ме кара да приема днешния ден не като напълно безнадежден... Единственото нещо, което не можеш да върнеш, е смъртта.

— Ей, я стига. Не си ли чувала за прераждането? За кармата?

Тя се усмихна, което я изненада.

— Не съм си имала работа с човек, който може да се върне на този свят в образа на хрътка. Беше просто едно малко момче, подпалило дома си, за да накара родителите си да останат заедно.

— Той пострадал ли е?

— Физически не.

— И това е нещо.

— Да, нещо. Веднъж спомена, че родителите ти се разделили, когато си бил дете.

— Да. — Той отпи от бирата. — Беше... неприятно. Всъщност — поправи се, когато тя го погледна, — беше кошмарно. Едва ли искаш да добавиш към днешните си преживявания и травмите от едно нещастно детство.

— Родителите ми са женени от тридесет и седем години. Понякога ми се струва, че са едно тяло с две глави. Те също се карат, но никога грозно, ако разбираш какво искам да кажа.

— О, да, много добре те разбирам.

— Бих казала, че са като залепнали един за друг, но знаеш ли какво? Всъщност те са лепилото. Тяхната близост е заплашителна, дори опасна. Защото като ги гледа човек, му се иска и той да има такава връзка.

— Можем да започнем нашата с вечеря. Да видим накъде ще тръгне.

— Можем. — Тя отново взе бутилката и отпи разсеяно. Лъхна я ароматът на сапуна му и нещо друго. Вероятно беше ленено масло.

Нещо, с което навярно се търка дървото. — Или бихме могли да влезем и да се отдадем на луд секс. Нали това е, което искаш?

— Е, сега вече ме хвана натясно. — Той се изкиска с едно нервно „хе-хе“ и протегна краката си. — Не бих отказал, защото... ами да си призная — защото да правя луд секс с теб би ми харесало страхотно. Според мен седем седемнадесети от живота си съм мислил точно за това.

— Седем седемнадесети ли? — доста неженствено изсумтя Рина.

— Малко го закръглих, но е толкова. Така че да се любим наистина би било велик момент за мен. От друга страна, след като съм мислил седем седемнадесети от живота си да правя любов с теб, ако изчакам още малко, няма да ми навреди.

— Ти си много забавен човек, Боуен.

— Мога да бъда и забавен. Мога да бъда сериозен или хитър, или небрежен. Аз съм мъжът с много лица. Можем да вечеряме и да ти покажа някои от тях.

— Ами добре. Партньорът ми те е проучил.

— Какво значи това?

Този път тя се засмя и също протегна краката си.

— Значи, че се е разровил в миналото ти.

— Сериозно? — Изглеждаше повече заинтригуван, отколкото обиден. — И какво е открил? Минал ли съм изпита?

— Очевидно. — Челото ѝ се набърчи, докато го изучаваше. — Защо не си ядосан? Аз се ядосах.

— Не знам. Интересно ми е. Никога досега не са ме проучвали.

— Имам голямо, шумно, дразнещо, често намесващо се, прекалено защитаващо ме семейство. Те са в центъра на живота ми, дори когато не ги искам там.

— А аз съм единственото дете на едно разбито семейство. Усецаш ли болката ми?

— Теб не те боли.

— Никак. Но не си мисли, че съм се уплашил. Просто искам да те докосна. — Той плъзна ръката си по нейната, после по рамото, сетне обърна лицето ѝ така, че очите им се срещнаха. — Ти може да не си онова, което толкова дълго пазех в ума си. Просто искам да откроя.

— Връзките ми не вървят особено. Може би аз не си падам по обвързването. Мислил ли си колко неприятно би било да приключим

връзката си, след като живеем врата до врата, ако се разделим с омраза?

— Единият от нас ще трябва да се премести. Но междуременно... — Той посегна зад себе си, за да отвори външната врата и да остави празната бутилка вътре. — Какво ще кажеш да се разходим? Чух, че през няколко преки оттук имало страхотен италиански ресторант. Може да хапнем нещо.

— Добре. — Тя обгърна с ръце коленете си и си помисли с надежда, че не прави грешка. — Съгласна съм. Хайде да се поразходим.

[1] Окръг Принц Джордж, Мериленд. — Б.пр. ↑

15.

Рина разнасяше бебето на Ксандър и Ан из дневната на жилището им с кукленски размери. Апартаментът над „Сирико“ сега бе свободен и семейството на брат й щеше да се пренесе там.

Прозорците — и двата, бяха широко отворени, чуваха се шумът от трафика навън и виковете на децата в близкия парк.

Бебето вече се бе оригнало, но Рина не бързаше да го сложи в люлката му.

— Та значи, вечеряхме в „Сирико“. Два пъти. Седяхме на стълбите няколко пъти. Той ми показва проекта си за маса за хранене. Много е хубав. Всъщност е страхотен. Не знам какво да правя с него.

— Сега ще ти кажа. — Ан продължаваше да сгъва бебешки дрешки. — Защо просто не спиш с него?

— Браво бе, мамче! Какви са тези приказки?

— В момента благодарение на раждането, плача на бебето, работата и подготовката по местенето сексуалният ми живот е в пълен застои. Умее ли да целува?

— Не знам.

— Не си го целунала още? — Ан захвърли дрешката и сложи ръце на кръста си. — Не се ли премести преди три седмици? Направо ме разби.

— Той работи, аз работя. — Рина сви рамене. — Макар че живеем врата до врата, не се виждаме всеки ден. Може би не искаме да се виждаме всеки ден. Бо не прави никакви опити за сближаване. Нито пък аз. Ние сме нещо от рода на... — Тя завъртя пръст във въздуха. — Въртим се в кръг. Аз оставям инициативата на него. А той очаква от мен да направя първата стъпка, така че пасува, което малко ме изнервя и изкарва извън равновесие. Не мога обаче да не му се възхитя за волята.

— Добре, значи му се възхищаваш. Прекарваш свободното си време с него — значи ти е приятно. Все още имаш пулс, което значи, че го намиращ привлекателен. Но не си му скочила.

— Не. — Рина обърна Дилан така, че да може да вижда лицето му. — Какво не е на ред с мен?

— Малко се страхуваш, нали?

— Не се страхувам от нито един мъж. — Можеше, би могла, но не си го позволяваше. — Нито дори от този, който току-що напълни възхитително памперса си. Върви при мама, съкровище.

Ан взе бебето и го занесе в спалнята, където спяха и тримата. Сложи го върху масата за повиване.

— Мисля, че Бо малко те плаши — продължи тя. — В началото Ксандър също ме плашеше. Беше толкова мил и забавен и много добър лекар. Чак ми се искаше да го ухапя за гърлото. Но когато започнахме да се срещаме, наистина се страхувах да се срещна със семейството ти. Представях си нещо от рода на Сопрано^[1] — наистина без кръв, убийства и престъпления.

— Добре, че ми каза. Хубаво е да знам мнението ти.

— Е, вие сте голяма фамилия. Италианско семейство. Притеснявах се как едно китайско момиче ще се впише в подобно семейство.

— Като цвят на лотос, елегантно увил се около лозата.

— Хубаво сравнение. Знаеш, че ви обичам. Обикнах семейството ти дори преди да си дам сметка колко обичам Ксандър. Бях заслепена от него, възхищавах му се, но да си призная бях силно привлечена от вас. А сега виж какво имам да ви покажа.

Тя целуна Дилан по коремчето и обви с ръка кръста на Рина.

— Това не е ли най-хубавото нещо, което някога си виждала?

— Печелиш първа награда.

— Когато Ксандър ме помоли да се омъжа за него, първия път му отказах.

— Какво? — Рина погледна снаха си изненадано. — Отказала си на Ксандър?

— Бях ужасно объркана. Изпаднах в паника. „Не, не, ти луд ли си? Нека да запазим всичко както си е. Не трябва да се женим. Много сме си добре така, да си остане така.“ На което той не възрази за около час. А след това се върна при мен и ми каза да престана да бъда глупава.

— Романтичен дявол е моят брат.

— Наистина. Беше толкова настоятелен. „Аз те обичам, ти ме обичаш, хайде да започнем да градим живота си заедно.“ Казах „да“ и го направихме. — Ан вдигна бебето и допря бузата му до своята. — Благодаря ти, Господи! А причината, поради която ти разказвам всичко това, е да ти илюстрирам, че е нормално да си малко изплашена. По-добре да направиш първата стъпка.

Защо пък не, мислеше си Рина на път към къщи. Какво я спираше? Ан имаше право — както винаги. Беше по-добре да вземе инициативата в свои ръце. Този, който поема инициативата, обикновено играе главната роля.

Не че имаше намерение непременно да играе главната роля в една връзка, но нямаше нищо против. В това имаше смисъл. Той си беше фантазирал за нея. Какво каза? Седем седемнадесети от живота си. Освен че звучеше мило, то означаваше, че има някакви представи за физиката ѝ. Повечето от тях, без съмнение, преувеличени и неточни.

Но ако поемеше инициативата, щяха да пристъпят към действие.

А тя обичаше действието.

Понякога човек трябва да се отдаде на импулса си, реши Рина, докато паркираше колата. Нямаше смисъл да вдига много шум или да анализира прекалено дълго нещата.

Така че се упъти право към вратата на Бо и почука. Той се забави толкова дълго, че се зачуди дали не работи в дворчето отзад, както правеше понякога вечер. А когато отвори вратата, му се усмихна предизвикателно.

— Здравсти. Просто минавах наблизо и реших... — Стори ѝ се стреснат. Блед и зашеметен. — Какво има?

— Аз... трябва да вървя. Извинявай. Трябва да... — Бо спря и погледна през рамо сякаш бе забравил какво прави.

— Бо, какво има?

— Какво ли? Трябва да... ами баба ми...

Тя взе ръката му и заговори внимателно. Беше се научила безпогрешно да разпознава жертвата, когато я видеше.

— Какво е станало с баба ти?

— Почина.

— О, моите съболезнования. Съжалявам. Кога?

— Току-що ми се обадиха. Трябва да отида. Умряла си е вкъщи, на леглото. Трябва да се погрижа за някои неща.

— Добре, ще те откарам.

— Какво? Чакай, чакай една секунда. — Той притисна с пръсти очите си. — Объркан съм.

— Сигурно. Затова аз ще те закарам.

— Не, не. Всичко е наред. — Бо отпусна ръце и поклати глава. — Тя живее чак в Глендейл.

— Хайде, ще вземем моята кола. Имаш ли ключове?

— Аз... — Той пхна ръце в джобовете си и извади ключовете. — Да. Чакай, Рина, не е необходимо да правиш това. Трябва ми само минута, за да събера мислите си и главата ми да спре да се върти.

— Ето, виждаш ли, не бива да шофираш в това състояние, повярвай ми. И не бива да отиваш сам. Заклучи вратата — нареди му тя и го поведе към колата си. — Къде е Глендейл?

Бо потърка лицето си като човек, който се опитва да се разсъни, каза адреса и даде някакво неясно обяснение за посоката. За щастие Рина познаваше достатъчно добре мястото от колежанските си дни.

— Баба ти болна ли беше?

— Не. Поне нищо сериозно. Нищо, за което да знам. Само дреболии, от каквито страда всеки човек на осемдесет и седем години. Или и осем. По дяволите. Не помня.

— Жените не се сърдят, когато мъжете не помнят възрастта им. — Тя погали ръката му, докато шофираше. — Защо не ми кажеш какво е станало? Или предпочиташ да си мълчиш?

— Не знам. Наистина не знам. Намерила я съседката. Притеснила се, че не отговаря по телефона. Пък и сутринта не си взела пощата. Баба ми си има навици, нали разбираш?

— Да.

— Тя има ключове. Съседката. Отишла да провери. Баба трябва да е умряла, докато е спала. Предполагам. Не знам, била е сама цял ден.

— Боуен, много е тежко, когато загубиш някого. Но можеш ли да си представиш по-добър начин да напуснеш този свят от този да си отидеш в съня, в собствения си дом и легло, докато спиш?

— Вероятно не. — Той си пое дълбоко въздух. — Вероятно не. Говорих вчера с нея. Обаждам ѝ се на всеки няколко дни. Просто да я

чуя как е. Оплака ми се, че кранът в кухнята отново капел, така че щях да отида днес или утре да го поправя. Днес обаче се замотах с работа и не отидох. Мамка му!

— Ти си се грижил за нея.

— Не, просто поправах разни неща в къщата. Ходех веднъж на няколко седмици. Не беше достатъчно. Трябваше да ходя по-често. Защо човек винаги се сеца какво е трябвало да направи, когато вече е късно?

— Защото сме хора и сме склонни да се самообвиняваме. Има ли други роднини?

— Не. Баща ми е в Аризона. По дяволите, не му се обадох! Чичо ми е във Флорида. Имам и един братовчед в Пенсилвания. — Той облегна глава назад. — Трябваше да намеря телефоните им.

Очевидно Бо бе съвсем сам.

— Знаеш ли какво погребение е искала? Говорила ли е някога по въпроса?

— Не точно. Предполагам, че би искала опело. Да, със сигурност опело.

— Католик ли си?

— Тя е. Беше. Аз приключих с религията. Последното причастие! По дяволите! Вече е прекалено късно. Чувствам се глупаво — въздъхна той. — Никога не съм правил нищо подобно преди. Дядо ми почина преди повече от двадесет години. Катастрофира с кола. Родителите на майка ми живеят в Лас Вегас.

— Другите ти баба и дядо са в Лас Вегас?

— Да. Харесва им там. Кога я видях за последен път? Май преди две седмици? Пихме наистина отвратителен студен чай — нали знаеш, от оня, дето го продават в кутийки, със заместител на захар и лимонова есенция.

— Трябва да е бил незаконен.

— Точно така — засмя се той кратко. — Пихме гаден леден чай и ядохме сладкиши в патиото. Тя не бе от жените, дето бъркат, месят и пекат. Обичаше да играе пинокъл^[2] и да гледа риалити шоу по телевизията. Като „Най-лошите приключения с домашни любимци“ или „Най-страшните катастрофи по време на ваканция“. Наистина се забавляваше с тези глупости. Пушеше по три цигари на ден.

„Вирджиния“, от тънките. Точно три, нито една по-малко, нито една повече.

— И ти я обичаше.

— Обичах я. Не съм мислил много по въпроса, но наистина я обичах. Благодаря ти, че си поговори с мен.

— Няма нищо.

Вече поуспокоен, той ѝ показа остатъка от пътя до една хубава тухлена къща с впечатляващ двор.

Прозорците бяха с бели капаци, отпред имаше малка бяла веранда. Тя си представи, как Бо е боядисал верандата за баба си — а най-вероятно я беше построил.

Една жена над четиридесет години излезе от там. Очите ѝ бяха зачервени от плач. Носеше барутно син екип за бягане и светло кестенявата ѝ коса бе вързана на малка опашка.

— О, Бо! Съжалявам — прегърна го тя, докато тялото ѝ се тресеше от хлипане. — Радвам се, че си тук. — Сетне се отдръпна назад. — Извинете ме — обърна се към Рина. — Аз съм Джуди Даубер, съседката.

— Това е Рина. Катарина Хейл. Благодаря ти, Джуди, за... за това, че си останала с нея.

— Но, разбира се, скъпи.

— Трябва да вляза.

— Върви. — Рина хвана ръката му и я стисна. — Ще дойда след минута.

Тя изчака на поляната, наблюдавайки го как влиза в къщата.

— Помислих си, че спи — заговори Джуди. — За секунда си казах: „За Бога, Мардж, какво правиш в леглото по това време?“ Тя беше много жизнена. Сетне осъзнах, почти мигновено разбрах какво е станало. Говорих с нея вчера. Беше направила списък с няколко малки задачи за Бо, когато дойде. Беше много горда с него. Не е казала и една добра дума за баща му, но Бо ценеше високо.

Тя измъкна къричка и попи очите си.

— Наистина го ценеше. Той единствен се грижеше за нея, ако разбирате какво искам да кажа. Само той ѝ обръщаше внимание.

— Вие също.

Джуди погледна встрани и сълзите ѝ отново закапаха.

— Джуди! — Рина прегърна раменете на жената и двете тръгнаха към къщата. — Бо ми каза, че баба му е била католичка. Знаете ли името на църквата, в която ходеше, името на свещеника?

— Но да, разбира се. Трябваше сама да се сетя.

— Да му се обадим. Надявам се, ще успеем да намерим телефоните на синовете ѝ.

Смъртта може да дойде просто и бързо, но онова, което я следва, винаги е неизменно сложно. Рина направи каквото можа, свърза се със свещеника, а Бо се обади на баща си. В малкото бюро документите бяха подредени в чекмедже. Застраховка, документ за гроб, копие от завещанието, акт за къщата, документ за старичкия шевролет, с който Мардж Гуднайт бе ходила на църква и до магазина.

Свещеникът пристигна бързо и с толкова тържествено лице, та Рина веднага се досети, че Мардж е била изтъкнат член на неговото паство.

Забеляза какво бе направил Бо в къщата. Поддържането на чистота и спретнатост беше дело на Мардж, но всички останали грижи без съмнение бяха положени от Бо. Нямаше никакви ремонти през куп за грош, нито зле направени поправки, каквито често бе виждала в къщите на самотни възрастни хора.

Както Джуди ѝ бе казала, той бе обръщал внимание на баба си. Беше се грижил за нея.

Бо и сега се погрижи за всичко — обади се по телефона, говори със свещеника, взе необходимите решения. Само веднъж го видя объркан и разколебан, затова отиде и го хвана за ръката.

— Какво мога да направя? Кажете ми.

— Ами те... те искат да знаят с какво ще бъде облечена. На погребението. Трябва да избира нещо.

— Може ли аз да го направя вместо теб? Мъжете никога не знаят какво ние, жените, бихме искали да облечем.

— Благодаря ти. Дрехите ѝ са ей там, в дрешника. Но по-добре да почакаш. Те не са я... искам да кажа, че тя е още вътре.

— Нищо, ще се оправя.

Може би беше сюрреалистично да влезе в спалнята на жена, която никога не бе срещала, да отиде в гардероба ѝ, докато тялото ѝ все

още лежи на леглото.

Изпълнена с уважение, Рина пристъпи и погледна мъртвата жена.

Мардж Гуднайт бе оставила косата си сива и беше я поддържала къса и права. Никакви глупости значи, реши Рина. Лявата ръка с венчалния пръстен на нея лежеше извън покривката.

Представи си как Бо е държал ръката на баба си, докато се е сбогувал с нея.

— Не искам това от него — рече тя тихо. — Да ти избере рокля за погребението, е малко извън възможностите му. Надявам се, че нямаш нищо против аз да направя това.

Тя отвори дрешника и се усмихна, когато видя вградените рафтове.

— Той ги направи, нали? — погледна към Мардж през рамото си. — Ти си обичала нещата да са подредени и той ги е направил. Хубаво разпределение. Може да го наема да направи нещо подобно и за мен. Какво ще кажеш за този син костюм, Мардж? Много е елегантен, без да е префърцунен. И тази блуза със съвсем малко дантела по джобчето. Красива е, без да е прекалено претенциозна. Мисля, че щях да те харесам, Мардж.

Намери чанта за дрехите, постави ги вътре и се сети, че трябва да избере и обувки, а после и бельо от чекмеджето.

Преди да излезе от стаята, отново се обърна към леглото.

— Ще запаля свещ за теб и ще помоля мама да каже молитви с броеницата. Никой не може да казва молитвите като моята майка. Почивай в мир, Мардж.

Рина отдели два часа от личното си време, за да присъства на погребението. Бо не я помоли да дойде. Всъщност той нарочно избягваше да я моли, за каквото и да е. Седна най-отзад и не бе изненадана, че на опелото присъстваха много хора. Краткият ѝ разговор със свещеника бе затвърдил убеждението ѝ, че Маргарет Гуднайт е била един от основните стълбове на църквата му.

Хората, както приятели, така и съседи, бяха донесли много цветя, затова църквата ухаеше на лилии и тамян, както и на восък от свещите. Рина седеше, после коленичи. Ритъмът на литургията ѝ бе толкова

познат, колкото и ритъмът на сърцето ѝ. Когато свещеникът заговори за мъртвата, в думите му имаше любов и привързаност.

Тази жена бе оставила диря, помисли си Рина. А не беше ли това най-важното в живота?

Когато Бо излезе, за да произнесе речта си, Рина си каза, че Мардж щеше да бъде много доволна, ако можеше да го види как изглежда в тъмния си костюм.

— Моята баба — започна той — беше корава жена. Тя не страдаше за глупости. Смяташе, че човек трябва да използва мозъка, който Господ му е дал, иначе безсмислено заема място на тази земя. А направи много повече от това да заема място на земята. Разказа ми как по време на Голямата депресия е работила в магазин за стоки по десет цента и е печелила по един долар на ден. Трябвало да извървява по две мили всеки път натам и обратно — независимо от времето. Не мислеше, че е извършила подвиг, просто правеше каквото трябва. Веднъж сподели с мен как смятала да стане монахиня, но после решила, че предпочита да прави секс. Надявам се, че мога да го кажа тук — добави той след тих ромон от смях. — Омъжила се за дядо ми през 1939. Имали, както тя го нарече, двучасов меден месец, преди и двамата да се върнат на работа. През това кратко време успели да заченат чичо ми Том. Загубила е една дъщеря на шест месеца и един син във Виетнам, който не дочакал двадесетия си рожден ден. Остана вдовица, но никога не загуби своята вяра. Или своята независимост, което бе точно толкова важно за нея. Научи ме да карам колело и да довършвам онова, което съм започнал. — Той прочисти гърлото си. — Тя ще продължи да живее в нейните двама синове, братовчед ми Джим и мен. Но много ще ми липсва.

Рина изчака пред църквата, докато хората говореха с Бо, преди да се качат по колите си. Утрото беше хубаво, със силно ярко слънце и мирис на прясно окосена трева.

Забеляза двама души, които стояха най-близо до него. Мъж на неговата възраст, не много висок, с модни очила с телени рамки, хубав тъмен костюм и обувки. А жената бе на около тридесет, с къса, яркочервена коса, носеше слънчеви очила и черна рокля без ръкави.

От онова, което ѝ бе разказал Бо, те не би трябвало да са негови роднини. Но бяха близки, виждаше това.

Бо се отдели от тях и се насочи към нея.

— Благодаря ти, че дойде. Нямах възможност да говоря с теб, да ти благодаря за всичко, което направи.

— Няма за какво. Съжалявам, че не мога да дойда на гробището. Трябва да се върна на работа. Службата беше много хубава. Твоята реч също. Ти направи точно каквото трябваше.

— Бях толкова уплашен. — Той прикри с очила изморените си очи. — Не бях говорил пред толкова много хора от оня кошмарен ден по публична реч в гимназията.

— Е, трябва да ти пишат отличен.

— Радвам се, че свърши. — Хвърли поглед зад нея и челюстта му се втвърди. — Трябва да отида при баща ми. — Кимна към един мъж в черен костюм. Тъмната му коса беше съвсем леко посребряла на слепоочията, като птиче крило. Беше загорял и добре сложен, отбеляза Рина. И абсолютно безчувствен. — Не виждам какво можем да си кажем. Как става това?

— Не знам, но се случва. — Тя докосна с устни всяка от страните му. — Пази се.

В десет часа в дъждовната юнска утрин, която превръщаше въздуха в пара, Рина стоеше над частично обгарялото тяло на млада, двадесет и три годишна жена. Останките лежаха върху гадния килим в една гадна стая в хотел, за който думата „бълхарник“ би била ласкаво прилагателно. Хотел за евтини проститутки.

Името ѝ бе Девона Джонсън според шофьорската книжка, намерена в чантичката под леглото и според показанията на чиновника на рецепцията.

Тъй като лицето и горната част на тялото почти липсваха, официалното идентифициране на жертвата щеше да позакъснее. Била е увита в одеяло, а част от пълнежа на матрака бе разпръсната около и над нея в ролята на запалителен материал.

Рина направи снимки, докато О'Донъл започна да разчертава мястото за разследване.

— Значи така. Девона се е регистрирала преди три дни с някакъв мъж. Платила е в брой за две нощи. Тъй като не е възможно да е решила да спи на пода и сама да сложи лицето си в огъня, помириствам вонята на престъпление.

О'Донъл дъвчеше съсредоточено неизменната си дъвка.

— Може би този тиган, покрит с кръв и някакво сиво вещество, ще ти подскаже първата следа.

— Няма да попречи. Господи, Девона! Обзалагам се, че се е потрудил доста върху теб. Имал е добър горивен материал от одеялото и пълнежа на матрака, за да увие тялото дебело и плътно и да се получи ефектът на свещта. Но е пропуснал нещо. Трябвало е да отвори един прозорец и да напои килима с гориво. Немало е достатъчно кислород, нито достатъчно пламъци, за да свършат работата. Надявам се, че е била мъртва, преди да я запали. Дано патолозите го потвърдят.

Рина пристъпи, за да продължи огледа на останалата част от стаята и малката кухничка. На пода — счупени чинии, чието съдържание тя определи като пържола на скара, полята със сос за хамбургери, всичко размазано по посивелия овехтял линолеум.

— Изглежда е приготвяла вечеря, когато се е случило. Остатъците са в тигана и по нея. Той вероятно е грабнал тигана направо от печката.

Тя се обърна и стисна ръце, все едно хвана дръжката на тигана, при което ги завъртя.

— Ударил я е отзад. Кръвта, която е плиснала тук, е примесена със съдържанието на тигана. Отново я е ударил с дъното му и остатъка от храна в него. После я е фраснал отпред и тя е паднала. Вероятно е продължил с ударите, преди да си помисли: „У, мамка му! Май стига толкоз“.

Рина прескочи тялото.

— Сметнал е, че като я запали, ще скрие убийството. Но животинската мазнина не гори чисто. Бавният пламък е разрушил тъканите, обхванал е лицето и част от тялото ѝ, но не е успял да подпали стаята, нито другата затворена стая. Затова не са изгорели вещите, дори одеялото, в която я е завил.

— Което означава, че престъпникът не е химик.

— Нито човек, който е планирал убийството предварително. Просто моментна ярост, нищо преднамерено, ако се съди по

местопрестъплението.

Рина отиде в банята. Рафтът над мивката бе претърпан с козметика. Спрей за коса, гел за коса, спирала за мигли, червила, сенки.

Като се наведе, Рина започна да рови в кошчето за боклук. След няколко секунди излезе от банята с кутийка в ръка.

— Мисля, че открих мотива за убийството. — Държеше тест за ранно откриване на бременност.

Мъглявото описание на момчето от рецепцията за мъжа, регистрирал се заедно с жертвата, отговаряше на снимката, която излезе с отпечатъците, снети от тигана.

— Пипнахме го — рече тя на О'Донъл и се завъртя на стола си, за да се обърне към неговото бюро. — Джамал Ърл Грег, двадесет и пет годишен. Обвинение в нападение, кражба на собственост, стрелба. Излежал е присъда в „Ред Аниън“ във Вирджиния. Освободен преди три месеца. Има адресна регистрация в Ричмънд. Шофьорската книжка на Девона Джонсън също е с адрес в Ричмънд.

— Значи ще трябва да се поразходим дотам.

— Тя има действаща „Мастър кард“ на нейно име. Нямах я нито в чантата, нито в стаята.

— Ако я е задигнал, ще я използва. Негодник. Трябва да бъдем нащрек. Може и да си спестим пътуването. Залагам деветдесет и пет.

Рина написа доклада и започна да издирва евентуални съучастници.

— Единствената връзка, която успях да открия с Балтимор, е един негов съкилийник в „Ред Аниън“. Все още е вътре, пази добро поведение.

— Джамал е осъден заради кражба с взлом. Може би този път ще се опита да се възползва от връзките на приятелчето си.

— Девона няма никакви криминални прояви. Нищо — нито арести, нито кражби. Но тя и Грег са учили в една и съща гимназия.

О'Донъл почука по бюрото си с очилата, които безуспешно се напъваше да използва.

— Ученическа любов?

— Странни неща стават по света. Навярно след излизането си от затвора се е свързал с нея и двамата тръгват за Балтимор — на нейни разноски, с нейната кола. Сигурно е било любов. Смятам да позвъня на адреса, посочен в шофьорската и книжка, да видя какво ще излезе оттам.

— Аз ще докладвам на капитана — рече О'Донъл. — Да видим дали не иска да се разходим до Ричмънд.

Когато той се върна, Рина вдигна предупредително пръст.

— Много ви благодаря, госпожо Джонсън. Ако се чуете с дъщеря си или чуете, че Джамал Грег се навърта наоколо, моля да ми се обадите. Имате номера ми. Да. Благодаря.

Рина се облегна в стола си.

— Така е, гаджета от гимназията са. Всъщност, представяш ли си! Девона има петгодишна дъщеря. Майка ѝ гледа детето. Джамал и Девона са тръгнали преди три дни въпреки несъгласието на майка ѝ. Казали, че е изникнала възможност за работа. Жената се оплака, че дъщеря ѝ просто не мисли, когато става дума за този човек и че се надява този път да затворим това крадливо копеле за дълго, така че момичето ѝ да има възможност да започне почтен живот. Не ѝ казах, че Девона вече е загубила тази възможност.

— Имал е едно дете от нея. Излиза от затвора, готов да започне нещо, а тя му казва, че е бременна и ще има още едно дете. Той загубва контрол, удря я, запалва я, взема кредитната ѝ карта, парите в брой, колата.

— Става. Точно на такова ми прилича.

— Имаме разрешение да отидем в Ричмънд. Аз ще вдигна! — Пресегна се той към звънящия телефон. — Отдел „Палежи“, О'Донъл слуша. Да. Да. — Докато говореше, записваше в бележника си. — Тръгваме.

Рина вече бе станала и обличаше якето си.

— Къде?

— В магазина за спиртни напитки на „Централ“.

Тя взе радиото си пътем и поиска подкрепление. Когато пристигнаха, мъжът бе избягал и разочарованието я накара да срита задната гума на колата, която Джамал бе оставил на ъгъла. Извади телефона си, който звънеше.

— Хейл слуша. Прието — сетне затвори. — Жертвата е била бременна в шеста седмица. Причина за смъртта — загуба на кръв.

— Много бързо се справиха в патологията.

— Умирам от желание да си поговоря с този тип. Не може да е избягал далеч. Дори да е решил да открадне кола, пак не може да е далеч.

— Тогава да го потърсим. Влязъл е някъде, за да се скрие от дъжда. — О’Донъл отново седна зад волана. — Имаме заподозрян. Върви пеша. Полудял е, защото няма нищо за пиене.

— Бар. Къде е най-близкият бар?

О’Донъл я погледна и се усмихна.

— Това се казва бързо мислене — похвали я, докато завиваше зад ъгъла. — Да хвърлим един поглед тук.

Наричаше се „Скривалището“. Няколкото постоянни клиенти изглежда правеха точно това — криеха се вътре от дъждовния следобед с бутилка в ръка.

Джамал седеше в края на бара, пиеше наливна била. Той сочи от стола и хукна към задния вход като светкавица.

Има набито око за ченгета, беше единствената мисъл, която мина през главата на Рина, когато затича след него. Стигна до вратата към задната алея три крачки преди О’Донъл. Избегна металната кофа за боклук, която Джамал бе съборил на земята. Партньорът ѝ не успя.

— Удари ли се? — извика му тя, тичайки.

— Хвани го! Зад теб съм!

Джамал беше бърз, но тя също не му отстъпваше. Когато се засили да прескочи оградата, тя почти го настигна и извика:

— Полиция! Стой на място!

Той беше бърз, помисли си отново Рина, но не познаваше Балтимор. Оградата не я затрудни и също я прескочи.

Мократа от дъжда алея, по която тичаха сега: беше без изход. Джамал се завъртя, очите му гледаха диво, в ръката му блесна нож.

— Ела насам, кучко! Хайде, ела!

Без да сваля очи от него, Рина извади оръжието си.

— Какво? Ти наистина ли си такъв глупак? Хвърли ножа, Джамал, преди да съм те застреляла.

— Не ти стиска да го направиш.

Тя се усмихна, макар че дланите ѝ се изпотиха, а коленете омекнаха.

— Да се обзаложим ли?

Вече чуваше задъханото пуфтене и ругатните на О'Донъл зад себе си. Никога през живота си не бе слушала по-хубава музика.

— И аз ще участвам в облога — рече партньорът ѝ, като подпря пистолета си върху оградата.

— Не съм направил нищо! — Джамал хвърли ножа. — Просто си пиех.

— Да. Кажи го на Девона и на бебето, което тя носеше. — Сърцето ѝ болезнено се блъскаше в ребрата, докато се приближаваше към него. — На земята, мръсно! Ръцете зад тила.

— Не знам за какво говорите. — Той легна и кръстоса ръце зад тила си. — Нещо сте сбъркали.

— Докато излежаваш следващата присъда, може би ще имаш време да научиш нещо за пожарите. Междувременно Джамал Ърл Грег, арестуван сте по подозрение в убийство. — Рина ритна ножа настрани и му закопча белезниците.

Бяха подгизнали до кости, от тях водата течеше като от лейка, когато чуха сирените на полицейските коли.

О'Донъл ѝ се усмихна широко.

— Много си бърза в краката, Хейл. Впечатлен съм.

— Има защо.

След като всичко свърши, тя седна на паважа и най-накрая си пое дъх.

[1] Филм от 1999 г. за днешната американска мафия, подобен на „Кръстникът“. — Б.пр. ↑

[2] Вид игра на карти. — Б.пр. ↑

16.

Е, най-после всичко свърши, помисли си Бо, когато се прибра. Поне се надяваше, че е така. Бе се погрижил за най-важните неща — адвокати, застраховка, счетоводители, агенти по недвижими имоти. Всички тези срещи и разговори бяха накарали ушите му да звънят. Без да брои няколкото сблъсъка с баща си.

Всичко свърши, край, реши той, но не можеше да определи дали е облекчен или потиснат.

Бо остави кутията, която държеше, до вече внесената и оставена в подножието на стълбите. Имаше още една в колата, но засега можеше просто да я зареже там и по-късно да я прибере.

В този момент, можеше да се закълне, чу гласа на баба си да настоява да довърши започнатото.

— Добре, добре — промърмори под нос и като отметна мократа си коса, тръгна за последната кутия. — Е, доволна ли си сега?

Една бира щеше да му се отрази добре. Една студена бира, горещ душ и може би да погледа малко баскетбол. Да се отпусне. Да намали напрежението, да изпусне парата.

Но докато вадеше последната кутия от багажника, до него изникна Рина. Мигновено забрави за плановете си да прекара вечерта по бельо пред телевизора, отдаден на играта.

— Здравсти.

Помисли си, че изглежда бледа и уморена, но може би причината беше дъждът.

— Здравсти.

Не носеше шапка и косата ѝ представляваше облак от жълто-кафяви охлювчета, навити на спирали.

— Имаш ли минутка време? — попита я той. — Искаш ли да влезеш?

Рина се поколеба, сетне сви леко рамене.

— Добре. Трябва ли ти помощ?

— Не, ще се справя и сам.

— Не съм те виждала през тази седмица — рече Рина.

— В свободното от срещи време работех. Оказа се, че съм изпълнител на завещанието на баба ми. Звучи много тежкарски. Но не е така. Главно адвокати и писане. Само главоболия. Благодаря — добави, когато тя отвори вратата вместо него. — Искаш ли малко вино?

— Толкова, колкото искам и да продължа да дишам.

— Чакай да ти дам хавлия.

Той стовари кутията при останалите две и отиде през коридора в помещението, което тя знаеше, че е нещо като преддверие на баня.

Къщата бе почти като нейната, близък. Но онова, което бе направил, я различаваше. Дограмата и подовете бяха шлайфани до естествения им цвят и лакирани, стените бяха боядисани в наситено топло зелено, което подхождаше на дъбовото дърво с меден цвят. От високия таван висеше стилна лампа.

Коридорът имаше особено излъчване, помисли си тя. На нещо старинно, запазено и пълно с настроение. Вероятно Бо смяташе да ремонтира масичката до вратата, където хвърли ключовете си.

Бо се върна с две морскосини хавлии.

— Свършил си страхотна работа тук.

— Така ли мислиш? — огледа се, докато тя сушеше косата си с хавлията. — Във всеки случай е добре като начало.

— Наистина — увери го Рина, като влезе в дневната. Мебелите тук се нуждаеха от женска ръка. Калъфи или още по-добре, пълна подмяна на дамаската. А това вероятно беше най-големият телевизор, който някога бе виждала. Запълваше почти цялата стена. Стените имаха малко по-тъмен оттенък на същото зелено, а дърводелската работа бе отлична. Насреща се кипреше малка камина, облицована с кремав гранит, над която сияеше полица от същия медено златист дъб.

— Господи, направо е великолепно, Бо! Сериозно ти казвам. — Отиде до камината и прокара пръст по полицата. Имаше прах, но под него почувства копринената повърхност на дървото. — О, виж ти, какво си направил около прозореца!

Беше ограден от двете страни с дървени лавици, прости и изящни.

— Точно от такъв детайл се нуждае стая с подобни размери. Допринася за уюта, без да се загуби усещането за пространство.

— Благодаря. Мислех да ги затворя отпред със стъклени вратички — от гравирано стъкло може би. Не съм решил. Но ще поставя такива на вградените шкафове в трапезарията, така че тези тук може да оставя отворени.

Беше горд от работата си, а нейното ентузиазирано мнение му достави удоволствие.

— Кухнята е напълно готова, ако искаш да я видиш.

— Искам. — Тя хвърли още един поглед на камината, докато излизаше от стаята. — Можеш ли да направиш нещо такова и в моята къща?

— Мога да направя всичко, което поискаш.

Рина му подаде хавлиената кърпа.

— Ще трябва да обсъдим цената.

— Ще ти направя страхотна отстъпка.

— Ще съм глупачка, ако откажа. — Надникна в друга стая на път към кухнята. — Любопитна съм. Какво ще бъде това? Нещо като стая за гледане на телевизия?

— Такъв е замисълът. Стая за всякакви развлечения. Работя върху проекта.

— И използваш онова чудовище в дневната като мерна единица?

Той се усмихна.

— Ако човек смята да гледа телевизия, трябва да вижда добре.

— Аз мисля да използвам това пространство в моята къща за библиотека. Много лавици, топли цветове, може би една от онези малки газови камини. Големи и меки столове.

— Тази стена би била подходяща за камина. — Той посочи с брадичка. — А под прозореца може да се направи хубаво място за сядане.

— Място за сядане под прозореца, значи! — Тя го изгледа замислено. — Колко си заслепен от мен?

— Щях да пия бира и да гледам мач. Тогава те видях и забравих за всичко.

— Значи много. — Рина се шмугна, за да разгледа банята. Нови плочки, нова завеса, нови кранове. Сетне трапезарията, където откри основната конструкция, върху която работеше в момента. — Това е ужасно много работа.

— Обичам да работя. Дори когато трябва да използвам обувалка, за да вместя поръчките на най-активните си клиенти. Бизнесът ми върви добре, затова тази къща ми отнема повече време, отколкото последната, която правих. Но тук ми харесва, това е важното. И освен това ти си тук.

— Хм. — Рина остави последното изречение без коментар и влезе в кухнята. — Мили Боже, Бо! — възкликна тя. — Това е удивително. Все едно е слязла направо от корицата на някое списание.

— Кухните са центърът, сърцето на всяко жилище. — Той отвори вратичката на пералнята и хвърли вътре кърпите. — Най-важното, най-основното място. Винаги от тях започвам преустройството.

Беше покрил пода с големи плочи с цвета на естествения камък, които си подхождаха с плочките на плотовете и с белите шкафове. Някои вратички бяха с матови стъкла. Беше добавил един барплот и столчета за седане. Прозорецът гледаше към градината. Широкият перваз бе облицован с камък и направо плачеше за красиви саксии с цветя или подправки.

— Постигнал си върха на обзавеждането. Бих искала да имам един от тези вградени грилове.

— Ще ти предложи добра цена. С голяма отстъпка.

— Харесва ми и осветлението. Този мисионерски стил е перфектен.

Бо натисна ключа и я заслепи. Светлината бликна изпод горния шкаф.

— Супер. Сега вече направо позеленях от завист. Този бюфет е страхотен. Защо е празен?

— Защото нямах какво да сложа вътре. Но сега вече имам. Донесох някои от нещата на баба ми. — Бо отвори хладилника и извади бутилка бяло вино. — Тя завеща всичко на мен. Е, остави една част и на църквата, но основното е за мен. Къщата. Всичко.

— И това те натъжава? — отбеляза нежно Рина.

— В известен смисъл. Малко. Благодарен съм. — За миг задържа бутилката в ръка и се облегна на хладилника. — Къщата е вече празна. Мисля да я продам, след като се преборя с вината.

— Баба ти не би искала да се чувстваш виновен. Едва ли е очаквала да се преместиш да живееш там. Освен това е просто къща.

Той извади чаши и ги напълни с вино.

— Няма нужда от много стягане. Поддържах я редовно заради нея. Прибирах вещите ѝ. Кутиите в другата стая — подаде ѝ чашата. — Много снимки, малко бижута и...

— Неща, които имат значение за теб.

— Да, такива неща. Тя пазеше няколко мои детски рисунки. Нали знаеш, къща като кутия с триъгълен покрив. Голямо кръгло жълто слънце. Птици във формата на буквата W.

— Тя те е обичала.

— Знам. Баща ми се направи на обиден и наранен, защото не му остави нищо. Посетил я е сигурно два пъти през последните пет-шест години, а сега се прави на скърбящ син. — Бо поклати глава. — Извинявай.

— Семействата са сложно нещо. Баба ти е направила своя избор, Бо. Това е нейно право.

— Така го приемам и аз. — Той разтри челото си с ръка. — Бих могъл да му дам част от парите, когато продам къщата, но смятам, че тя не би го одобрила. Затова няма да го направя. Оставила е на чичо ми и на братовчед ми по няколко дреболии. За спомен. — Отново поклати глава. — Гладна ли си? Защо не взема да приготвя вечеря?

— Нима можеш да готвиш?

— Това е едно малко отклонение от правия мъжки път, в което хлътнах преди доста време — така по една щастлива случайност научих, че когато мъжът готви, това се възприема като любовна игра от жената.

— Да знаеш колко си прав. Какво е менюто?

— Тепърва ще го измисля. Докато се занимавам с това, ти защо не ми разкажеш как мина денят ти? Изглеждаш ми уморена.

— Така ли? Уморена ли ти изглеждам? — попита и отпи от виното, докато той отвори отново хладилника. — Предполагам, че съм. Или бях. Имах тежък ден. Искаш ли да ти досаждам, като ти разкажа?

— Искам. — Бо намери две парчета пилешки гърди, пъкна ги в микровълновата фурна, за да ги размрази, после отвори чекмеджето със зеленчуците.

— Партньорът ми и аз работехме по един случай. Овехтял хотел за проститутки в южната част на Балтимор. Една жертва, жена. Главата и по-голямата част от тялото бяха... всъщност тази тема не е особено подходяща за разговори преди вечеря.

— Няма нищо. Имам здрав стомах.

— Да кажем, че беше много лошо обгоряла и това бе неуспешен опит да се скрие фактът, че е била пребита до смърт. Мръсникът обаче не си бе свършил работата както трябва. Следите бяха там и светеха като сигнални лампи.

Разказа му всичко, докато го наблюдаваше как смесва разни сосове в малка купа от неръждаема стомана и потапя пилето в нея.

— Много тежка работа вършиш. Да гледаш всички тези неща... Насилствена смърт.

— Движиш се точно по линията, която дели обективността от състраданието. Това е доста стресиращо и разколебава. Признавам, че бях малко потресена от случая с Девона. Козметиката ѝ стоеше в банята... Тъкмо е готвела вечеря. Обичала е този кучи син, а той толкова се е ядосал, че отново е бременна — като че ли било нейна грешка! — та размазал лицето ѝ с тигана, сетне я пребил до смърт с него и понеже се уплашил, я запалил. Подпалил косата ѝ. Това изисква особен вид безчувственост.

Бо ѝ наля още малко вино.

— Но ти го хвана, нали?

— Не беше трудно. Беше се надрусал като тухла. Беше взел нейната кредитна карта, за да си купи пиене. Подуши ни в минутата, в която влязохме в гнусния малък бар. Избяга през задната врата, препъна партньора ми с кофата за боклук. Аз го подгоних и го настигнах, когато се опитваше да се покатери на оградата. Валеше като из ведро. Изобщо не мислех, просто действах. Той не познава града, хвана се сам в капана — сляпа уличка без изход. Обърна се и извади нож.

— Господи, Рина!

Тя поклати глава.

— Имам пистолет. Какво ли си е помислил? Че ще се уплаша и ще побягна може би? — Всъщност част от нея бе искала да направи точно това. — Трябваше да извадя оръжието си малко по-рано, но за това се сетих впоследствие. Ръцете ми трепереха, но иначе бях съвсем спокойна. Студена като лед. Вътрешно, искам да кажа, не от дъжда. Защото знаех, че може да се наложи да използвам пистолета си. Защото съзнавах, че мога да го направя. Може би дори исках да го направя, защото... защото пред очите ми все още беше момичето,

какво бе направил с нея. Бях уплашена. За пръв път бях наистина уплашена по време на работа. Изненадващо за мен. Така че... — Пое си дъх и отпи от виното. — Така че твоята покана за вино и вечеря ми дойде съвсем навреме. Ще се чувствам по-добре в компания, отколкото сама. А днешната случка е от нещата, които не обичам да разказвам на семейството си. Само ще се разтревожат и уплашат.

Бо също се разтревожи, но реши, че не бива да ѝ го казва. Не му звучеше като най-правилния отговор. Вместо това изрече първото, което му дойде наум.

— Обикновените хора не могат да разберат онова, което правиш. Не само заради стреса, който сигурно е огромен, не само заради опасността, която лично те заплашва. Предполагам, че е заради емоционалното изразходване. От онова, което виждаш, което трябва да направиш и което остава вътре в теб.

— Има причини да се заема с тази работа. Случилото се с Девона Джонсън, е една от тях. Знаеш ли, вече се чувствам по-добре, благодаря ти, че ме изслуша. Писането на рапорт за случая не носи подобно облекчение. Искаш ли да ти помогна за вечерята?

— Не, ще се справя сам. Пък и ако те помоля да обелиш картофите, прелъстяването ще загуби чара си.

— Ти прелъстяваш ли ме, Бо?!

— Работя усърдно по въпроса.

— Колко време ти отнема по принцип да докараш работата докрай?

— Обикновено не много дълго. Особено ако се броят и изминалите тринадесет години.

— Тогава ще кажа, че е прекалено дълго. — Тя остави чашата си и стана. — Ще се наложи да оставиш пилето да се маринова малко повече — добави, като приближи към него.

— Знам, че в такъв момент трябва да кажа нещо много умно. Но мозъкът ми е абсолютно празен. — Бо сложи ръце на бедрата ѝ и ги плъзна леко по тялото ѝ, като същевременно я придърпа към себе си.

Наведе глава, сетне спря устните си на един дъх разстояние от нейните устни, просто за да улови бързото ѝ вдишване, изпълнено с очакване. Очите му бяха отворени, не се откъсваха от нейните и той промени ъгъла, като захапа със зъби долната ѝ устна.

И после бавно потъна в устата ѝ.

Тя ухаеше на дъжд и имаше вкус на вино. Ръцете ѝ погалиха раменете му, сетне преминаха през косата и останаха там, докато стегнатото му мускулесто тяло се притискаше към нейното. Бо я побутна, докато гърбът ѝ се опря в плота и я закова там, без да престава да я целува.

Зъбите ѝ леко захапаха езика му, което накара кръвта му да закипи. А звукът, който Рина издаде, беше нещо средно между смях и стенание.

Зрението му се замъгли.

Ръцете ѝ леко трепереха, когато издърпа ризата му от колана.

— Много си добър в целувките — прошепна тя.

— И ти също. — Насочи се към шията ѝ и отново се върна на устните. — Искам да... да се качим горе.

Цялата бе изпълнена с копнеж и желание. Беше готова. С ръце под ризата му, Рина притисна пръсти в мускулите на гърба му. Искаше това тяло върху себе си, искаше силните мускули, топлината му.

— Харесва ми подът тук. Хайде да проверим колко е твърд.

Когато се отдръпна, за да свали якето от раменете ѝ, той си помисли, че чува как сърцето му бие, сякаш чука от вътрешната страна на гърдите му като настойчив твърд юмрук. И тогава осъзна, че всъщност чуването идва от външната врата.

— По дяволите!

— Чакаш ли някого?

— Не. Който и да е, да върви...

Но чуването продължи настойчиво и дори се усили.

— Мамка му. Слушай, стой тук. Дишай, но не мърдай. — Плъзна ръце по раменете ѝ. — О, Господи, бих могъл да... Само ме изчакай, веднага ще се върна, щом убия натрапника. Трябва ми само минутка, за да свърша с него.

— Да ти дам пистолет — предложи му Рина.

Смехът му беше измъчен.

— Благодаря, но мога да се справя и с голи ръце. Не изчезвай, моля те, не променяй решението си. Не прави нищо.

Тя му се усмихна и сложи ръка на сърцето си, когато той тръгна към вратата. Беше страхотен, помисли си. Направо изключителен. Мъж, който може да се целува така... а и вече знаеше колко е сръчен с ръцете... Имаше потенциал да бъде удивителен любовник. Все пак

сега, когато имаше една минута, за да поохлади пожара, разгорял се в мозъка ѝ, Рина реши, че идеята му да се качат горе е по-добра от пода в кухнята.

Тръсна косата си и излезе в коридора, за да види дали е прогонил натрапника.

И го откри да прегръща една хубава, дребна червенокоса жена на прага. Същата, която бе видяла на погребението. Бе опряла глава на гърдите му и цялата се тресеше от ридания.

— Чувствам се толкова зле, Бо. Не съм предполагала, че ще се чувствам така. Не знам какво да правя.

— Всичко е наред. Влез. Чакай да затворя вратата.

— Такава глупачка съм. Глупава съм, но нищо не мога да направя.

— Не си глупава. Влез, Манди, само... — В този момент забеляза Рина и по лицето му премина цяла гама от емоции.

Изненада, объркване, извинение, отричане.

— Ах... Е, какво да направя?

Сълзите продължаваха да текат по лицето на Манди, която също загледа Рина и се отдръпна от Бо.

— О, Боже! Извинявам се. Съжалявам. Не знаех, че има някой тук. Господи, каква съм идиотка! Съжалявам, съжалявам.

— Всичко е наред. Тъкмо си тръгнах.

— Не! За Бога! Останете! Аз ще си отида. — Манди избърса с ръце мокрите си бузи. — Все едно не съм идвала.

— Не се тревожете, наистина. Аз просто разглеждах къщата. Живея в съседство. Рина Хейл.

— Аз съм Манди... Рина? — повтори жената. — Но аз ви познавам. — Тя подсмръкна и избухна в нов поток от сълзи.

— Имам предвид задочно. Отидох в Мериленд по същото време, когато и вие. Бях съседката на Джош Болтън от долния етаж. Срегнах ви веднъж за съвсем кратко, преди той да...

Гласът ѝ се прекърши и лицето ѝ се изкриви от болка.

— О, Господи! Направо съм разбита.

— Познавала сте Джош?

— Да. — Тя притисна с ръка устата си. — Светът е малък, но и ужасен, нали?

— Понякога. Наистина трябва да тръгнам.

— Манди, изчакай ме минута — започна Бо, но Рина вече клатеше глава и излизаше през вратата.

— Не, не, всичко е наред. Ще се видим по-късно.

Тя претича под дъжда, който не спираше да вали.

— Бо, толкова съжалявам. Трябваше да се обадя по телефона. Трябваше да се напия до безсъзнание. Върви след нея.

Но той знаеше, че моментът е безвъзвратно изгубен. И освен това видя лицето на Рина, когато Манди спомена името Джош Болтън. На него се изписа не само изненада, но и дълбока скръб.

— Няма смисъл. Ела да седнеш.

Може би заради тежкия ден или заради виното, или заради дъжда, но Рина напълни ваната, наля си още една чаша вино и влезе във водата. И се разрева като дете. Сърцето, главата, стомахът — всичко я болеше, а тя плачеше на глас. А когато сълзите пресъхнаха, остана няма и с олекнала глава.

Избърса се, облече тънки фланелени панталони и тениска, преди да слезе в кухнята, за да си приготви самотната вечеря.

Кухнята изглеждаше мрачна и безжизнена. Самотна, помисли си и почувства как празнотата я стиска за гърлото заедно със самотата.

Виното, дъждът и вероятно плачът доведоха до главоболие. Вместо да се занимава с готвене, извади един от пакетите за бързо реагиране на майка си и си стопли малко супа минестроне.

Остави я на печката да се подгрява и си сипа още вино.

Странно как болката може да се протегне през годините и да те сграбчи с остриите си нокти. Рина рядко мислеше за Джош, а когато мислеше, усещането обикновено приличаше повече на тъпа болка, а не на пронизване с нож. Скръб по момчето, което така и не успя да стане мъж, и известно сладко-горчиво съжаление. Може би за самата себе си.

Изглежда защитните сили я бяха напуснали, помисли си тя, докато гледеше тенджерата със супа. Денят беше тежък, а сега самотата бе така осезателна, че я чувстваше като още един нож, забит в сърцето ѝ.

Рина вдигна очи, когато на задната врата се почука, и въздъхна. Знаеше, че е Бо.

Косата му отново беше мокра.

— Извинявай, може ли да вляза за минутка? Просто искам да ти обясня...

Тя се обърна и остави вратата отворена.

— Няма нужда от обяснения.

— Добре де, но все пак... Защото може да ти е заприличало на... но не е така. Ние с Манди... ние сме приятели и не... Наистина, някога бяхме гаджета, но това беше много отдавна. Рина... може ли просто да ме погледнеш?

Знаеше, че той ще забележи следите от сълзи по лицето ѝ. Не се срамуваше, че е плакала, но в момента не можеше да се понася. Не можеше да понася и сълзите си. Дори и него.

— Имах лош ден. — Но все пак обърна лицето си. — Просто ми се събраха много неща. Ще се справя. Стори ми се, че и на приятелката ти не ѝ е провървяло.

— Така е. Ние... сме наистина само приятели.

Пъхна ръце в джобовете си, защото се чувстваше неудобно и не знаеше къде да ги дение.

— Тя, Манди, беше силно разстроена, защото току-що открила, че бившият ѝ съпруг се е оженил. Мръсно копеле! Извинявай. Разводът беше тежък за нея и свърши само преди две седмици. Новината здравата я е разтърсила.

Рина се облегна на плота, отпи от виното си и го остави да довърши обяснението, като си мислеше: „Бедният, заклещен е между две емоционални жени в горещата дъждовна нощ“.

— Имам малко вино. Искаш ли?

— Не, благодаря. Рина...

— Първо, аз съм трениран наблюдател и имам набито око. Не съм приела сцената на вратата ти за любовна. Видях тази жена на погребението на баба ти и веднага разбрах какво е тя за теб.

— Ние сме просто...

— Близки — прекъсна го Рина. — Тя е като член на твоето семейство. Разбираш ли, Бо?

Напрежението, изписано на лицето му, се посмекчи.

— Да, да, така е.

— А тази вечер видях една силно разстроена жена, която не искаше, пък и нямаше нужда непознат за нея човек да става свидетел на болката ѝ. Второ, ако направиш проста сметка, ти само спечели, че

не изгони своята приятелка, изпаднала в беда, само и само за да се пъхнеш в кревата с мен. Къде е тя сега?

— Заспа. Оставих я да се наплаче и я сложих в леглото. Видях, че при теб свети и реших да... Искях да ти обясня.

— И го направи. Не съм ядосана. — И наистина беше така, помисли си Рина, дори самотата и тъгата бяха изчезнали някъде. — Аз не съм ревнива. Пък и все още не сме установили никакви основни правила. Дори не сме сигурни дали го искаме. Щяхме да правим секс, но не стана. — Тя вдигна чашата си. — Е, винаги има и друг път.

— Ти не си ядосана — вметна Бо, — но си разстроена.

— Не е заради теб. — За да прави нещо, тя взе лъжицата и започна да бърка супата. — Просто така. Заради миналото. Заради едно мило момче, което загубих.

— Джош. Имаше ли връзка с него?

— Той беше моят първи мъж в този малък гаден свят. — Сърцето ѝ се сви, но сълзите бяха изплакани. — Колко странно, бях с него в нощта, когато ти си ме видял за първи път. Тръгнах с него, отидох при него. Тогава се любихме за първи път.

— Аз също го видях веднъж.

Лъжицата дрънна, удари се в стената на тенджерата, когато ръката ѝ трепна.

— Познавал си Джош?

— Не. Срегнах го в деня, когато умря. Същия ден се запознах с Манди. Моят приятел Брад и момичето, с което ходеше тогава, ми бяха уредили тази среща. Когато отидохме да вземем Манди от тях, Джош слизаше по стълбите. Отиваше на сватба.

— О, Господи! На сватбата на Бела! — Може би все пак ѝ бяха останали няколко сълзи. Бяха горещи и настойчиво искаха да излязат от очите ѝ. — Сватбата на сестра ми.

— Не можеше да си върже вратовръзката. Манди му помогна.

Една сълза се отрони и капна в супата.

— Той беше мило момче.

— Той промени живота ми.

Рина преглътна сълзите си и го погледна. Сега очите му бяха помътнели и напрегнати.

— Не те разбирам.

— Тогава бях различен, непрекъснато ходех по купони. Е, кой не го правеше? Направо се носех по течението. Оставях плановете за някой друг ден. Тъй де, казвах си: „Ще направя това друг път“. Ще почистя друг път, ще сменя чаршафите друг път. Сутринта след срещата с Манди се събудих с махмурлук с библейски размери, защото след като я оставих у тях, отидох на друг купон. Събудих се в една гадна дупка, която беше моят апартамент. Реших да почистя. Правех това на всеки шест месеца, когато повече не можех сам да се понасям. Казах си, че трябва да се поправа, но така се заричах на всеки шест месеца. Тогава дойде Брад и ми съобщи, че момчето, което бяхме видели същия ден в блока на Манди, е умряло. Разказа ми какво се бе случило с него.

— Но ти не си го познавал?

— Не, не го познавах. — Замисли се, сетне поклати глава. Очевидно търсеше точните думи, за да ѝ обясни нещата. — Но беше на моята възраст и беше мъртъв. Бях го срещнал преди часове, гледах как Манди оправя вратовръзката му — а сега беше мъртъв. Той нямаше да получи шанс да... В един миг отива на сватба, а в следващия...

— Вече го няма — прошепна Рина.

— Животът му беше свършил. Край. Беше преминал във вечността, а какво правех аз с моя живот? Пропилявах го, прахосвах го също като баща ми.

Бо замълча и въздъхна.

— Така че това беше момент на просветление за мен. Вместо да отлагам повече взех лиценз за предприемач. Уговорих Брад да купим една къща заедно. Беше съборетина. Баба ми даде малко пари назаем. Не съм работил по-усърдно в живота си, отколкото по време на ремонта ѝ. Когато... По дяволите, това звучи тъпо и глупаво. Говоря само за себе си.

— Не, не, продължавай.

— Добре тогава. Когато се обезкуражавах или се чувствах отвлечен, или се чудех защо, по дяволите, се бяхтя така, защо работя по десет-дванадесет часа на ден, се сецах за Джош, който никога нямаше да има този шанс. И открих какво мога да постигна, ако постоянтвам. Може би щях да го постигна и по друг начин, не знам. Но никога няма да забравя това момче, защото неговата смърт промени моя живот.

Рина остави виното и разбърка супата.

— Било е като ритник на съдбата, нали?

— Не искам да загубя шанса, който имам с теб, Рина.

— Нищо не си загубил. — Тя изключи котлона и се обърна към него. — Не е кой знае каква награда, че сега си тук, позволи ми да ти го кажа. Имам доста краткотрайни и нещастни връзки, като се започне от Джош и се стигне до теб. Лоша преценка от моя страна, недобре избрано време или просто лош късмет.

— Ще рискувам. — Той пристъпи към нея и като наведе глава, докосна устните ѝ със своите. — Не мога да я оставя сама тази нощ.

— Разбира се, че не можеш. Това е една от причините, поради които не си загубил позиции. Вземи малко супа. Ако тя се събуди, на света няма нищо по-добро от супата на майка ми за лечение на тъгата ѝ.

— Благодаря. Сериозно. — Той погали с пръст бенката над горната ѝ устна. — Дали да не ти направя вечеря утре вечер?

Рина извади съдинка и сипа супата в нея, като изви устни в усмивка.

— Защо не!

Лампите в дневната му все още светеха, когато оправи леглото си. Дали гледаше оня гигантски телевизор, зачуди се тя. Сигурно беше отстъпил леглото на приятелката си.

Надяваше се да са хапнали малко супа и да са погледали телевизия.

Никога не бе имала мъж приятел, който да се погрижи с топлина за нея, осъзна Рина. Мъжете в живота ѝ, които не бяха от семейството, бяха учители като Джон, партньори като О'Донъл и колеги. Или просто любовници.

Беше интересно и различно, реши Рина, да имаш за приятел мъж, преди да го пуснеш в леглото си или преди да позволиш да те отведе в неговото.

Тя загаси лампата, затвори очи и се помоли сънят да изглади острите ръбове от този ден.

Беше малко преди три сутринта, когато телефонът иззвъня. Рина бързо се разбуди и включи осветлението, преди да грабне слушалката. Дори и с работа като нейната, среднощните обаждания свиваха сърцето ѝ и го качваха в гърлото. Първата мисъл винаги беше за семейството — дали някой не е катастрофирал, дали не се е случило нещо лошо с любимите ѝ хора.

— Да, ало?

— Имам изненада за теб.

Част от съзнанието ѝ веднага регистрира номера, изписан в прозорчето като непознат, друга част се съсредоточи върху гласа. Нисък, леко дрезгав, мъжки.

— Какво, на кой номер звъните?

— Имам голяма изненада за теб. Скоро. Когато я получиш, ще си направя чекия и ще си представям твоята уста върху кура ми.

— О, за бога! Ако искате да събудите някого с тъпашко, безсрамно и цинично обаждане, не звънете на полицай.

Тя затвори и записа номера и часа. После изгаси лампата и отново заспа, забравяйки за странното обаждане.

17.

Беше минало много време, откакто не бе отваряла досието по случая „Джошуа Болтън“. Не знаеше защо го направи сега. Нямахте да види нищо ново. Случаят беше приключен от години и всички — следователите, медиците и лабораторията, бяха единомдушни, че смъртта е настъпила вследствие на небрежност. Нещастен случай.

Нямахте причини да търси нещо. Не бе установено насилствено влизане в апартамента, травмата на главата бе причинена от падане, нямаше кражба с взлом, нито вандализъм, нямаше дори мотиви. Просто един млад мъж бе заспал, докато бе пушил в леглото.

Ала тя никога не беше го виждала да пуши.

Екипът намери пакет цигари, кибрит — всички с неговите отпечатъци. Това натежа и бе прието като сериозно доказателство. Нищо, че момичето, което спеше с него, настояваше, че жертвата не е пушила.

Тя щеше да постъпи по същия начин, съгласи се с колегите си Рина, когато отново прочете докладите. Вероятно щеше да стигне до същите изводи. И да закрие случая.

Все още четеше документите, а снимките от местопрестъплението бяха пръснати върху бюрото ѝ, когато телефонът иззвъня.

— Отдел „Палежи“. Детектив Хейл.

— Рина? Обажда се Аманда Грийнберг. Манди. Срегнахме се снощи в един унизителен за мен момент у Бо.

— Разбира се, спомням си. — Тя гледаше какво бе направил пожарът на момчето, което бе познавала. И бе целувала.

— Знаете ли, просто искам да се извиня.

— Няма нужда, наистина. — Рина докосна с пръсти снимката на Джош. — Но си мисля дали имате време да се срещнем? Бих искала да говоря с вас, ако нямате нищо против.

— Разбира се. Кога?

— Какво ще кажете за сега?

Тъй като денят беше хубав, Рина избра маса навън в малкото кафене на пет минути път от полицейския участък. Тъкмо се настани, когато видя Манди да тича по тротоара. Голяма квадратна чанта, праметната през рамо, се блъскаше в бедрото ѝ при всяка крачка.

Косата ѝ бе като експлозия от крещящо червено, а лицето — тясно и лисиче. Носеше слънчеви очила тип Джакки О^[1] и те необяснимо защо много ѝ приличаха.

— Здравсти! — поздрави Манди и седна.

— Благодаря, че се съгласи.

— Няма проблем. Кафе, моля — поръча тя на сервитьорката.

— За мен диетична кола.

— Просто искам да сваля тази вина от гърба си. Наистина снощи бях много зле, а Бо не само е моят най-добър приятел. Той умее да успокоява истерични жени по-добре от всеки друг. Но не спим заедно, трябва да го знаеш.

— Вече — довърши Рина.

— Е, да, вече. Всъщност от много години. Сега сме като, разбираш ли, като Джери и Илейн Зайнфелд.^[2] С тази разлика, че Бо не е толкова циничен. Моят бивш...

Манди спря и изчака, докато сервират напитките им.

— Живяхме заедно около година, Марк и аз. Избягахме във Вегас, оженихме се по бързата процедура. Каприз. Нещата се объркаха почти веднага след завръщането ни. Не знам защо. По-лесно е, ако знаеш, нали?

— Да. Винаги е най-добре да знаеш.

— Но аз така и не разбрах. Една нощ той ми каза, че съжалявал. Май наистина съжаляваше. Та съжалявал, но това не го устройвало, защото бил срещнал друга. Смяташе, че е влюбен. Стоеше пред мен, изглеждаше жалък и ми заявяваше на мен — неговата жена, как мисли, че е влюбен в друга. Не искал да ме мами, затова било по-добре да се разведем.

— Гаден удар.

— Такъв си беше. — Манди взе кафето си и широката сребърна халка, която носеше на левия си палец, проблесна на слънцето. — Естествено, аз побеснях. Направих голяма сцена, вдигнах лют скандал.

Накрая се наплаках едно хубаво на рамото на Бо, разбира се. Но какво можеш да направя? Негодникът не ме искаше повече. А вчера установих, че се е оженил за нея и това ме разби окончателно.

— Съжалявам.

— Аз не, само ми е болно. Както и да е, да върви по дяволите! Не искам обаче да объркам живота на Бо само защото се нуждаех от приятелското му рамо. Аз съм му стар боен приятел. А ти си Момичето от мечтите.

Рина трепна.

— О, и ти ли си посветена? Знаеш ли колко е тежко да се живее с подобна титла?

Манди се ухили.

— Никога не съм била ничие момиче на мечтите, но си представям. Все пак ти ще издържиш. Брад и аз доста често дразнехме Бо заради теб.

— Нали затова са приятелите.

— Ще ни простиш, нали? Но не е ли страхотно? Да се преместиш да живееш в съседната къща! Сега в очите му светят малки сърца... а аз взех, че се появих и обърках всичко.

— Не всичко, съвсем малко.

— Хайде да сменим темата. — Манди направи знак на сервитьорката да допълни чашата ѝ. — Какво можеш да ми кажеш за Девона Джонсън?

— Откъде знаеш за нея?

— Работя в „Сън“.

— Репортер ли си?

— Фоторепортер. Вчера си дала изявление по случая и знам, че ще поискат продължение. Помислих си, че ако мога да те снимам...

— Джамал Ърл Грег е обвинен в убийство втора степен за смъртта на Девона Джонсън. Ако искаш да отразяваш случая, трябва да се свържеш с кабинета на областния прокурор.

— Ти си местно момиче, имаш силни връзки тук. А фактът, че си момиче, независимо дали ни харесва или не, придава на историята по пикантен привкус.

— Моят партньор е момче и ние арестувахме заподозрения заедно. Ще трябва да поискаш разрешение и да минеш през пресаташето в управлението. Ако ти дадат, няма проблем със

снимката. Но всъщност аз те помолих да се срещнем, защото исках да говорим за един друг пожар. За Джош.

— Добре. — Манди погледна към кафето си и Рина забеляза, че го пие черно и по много. — Тогава бях силно разстроена. Не само аз и другите. Репортерите дойдоха да говорят с мен. Тъкмо се бях върнала в „Сън“. След като завърших, заминах за около шест месеца в Ню Йорк, но големият град не ми понесе. Затова се върнах в Балтимор. След като Джош умря, веднъж говорих с майка му. Родителите му дойдоха да приберат вещите му. Помня, че беше тъмно.

— Следователите разпитваха ли те? Следователят по пожара, полицията?

— Ами да. Разпитаха всички в сградата, доколкото знам. Освен това някои от състудентите му, приятелите му. Трябва да са говорили и с теб, нали?

— Да, разпитаха ме. Вероятно съм била последната, видяла го жив. Бях при него същата вечер.

— О, Боже! — По лицето на Манди се изписа състрадание, докато вдигаше очилата върху главата си. — Господи, съжалявам. Не знаех. Този ден бях навън, имах среща с Бо — за пръв път. Брад и една моя приятелка, в която той беше влюбен тогава, бяха решили да ни запознаят.

— Прибрала си се между десет и половина и единадесет.

Манди вдигна вежди, като отпи още кафе.

— Така ли?

— Така си казала.

— Е, значи е така. Бо ме остави пред вратата. Помислих си да го поканя, като смятах да играя умно и да видя какво ще излезе. Но после се отказах. Съквартирантката ми си беше отишла за уикенда и апартаментът бе на мое разположение. Пуснах си музика, имах и трева. Нещо, което съм пропуснала в показанията си и което си позволявах от време на време през онези дни. Гледах телевизия до около полунощ, после си легнах. Следващото, което помня, бе как се разпищяха алармите, по коридора тичаха хора и викаха.

— Ти си познавала повечето от наемателите в сградата.

— Повече или по-малко. Ако не по име, то поне по физиономия.

— Имаше ли Джош проблеми с някой от тях?

— Не. Знаеш какъв беше той. Мило момче. Слънчево.

— Да, но дори и милите момчета си създават проблеми с някои хора. Може би някое момиче. Пожар в спалнята. Прилича на женско отмъщение. По-лично, по-емоционално. Ще ти го върна там, където спиш, мръснико!

Манди си играеше с една от сребърните верижки, които висяха на врата ѝ и се мъчеше да си спомни.

— Джош се срещаше с момичета, излизаше. Сгради като нашата, извън кампуса, бяха истински малки лабиринти от емоции — гнезда на драми, секс и купони. И изпепеляващ страх по време на изпитните сесии. Но точно тогава наемателите се сменяха. Семестърът беше свършил през май, повечето от хората си бяха отишли вкъщи за ваканцията или се бяха дипломирали. Идваха нови. Все още не беше пълно, беше началото на юни. А Джош бе толкова хлътнал по теб. Честно казано, не си спомням да е скъсал драматично с някое момиче, нямаше сериозна връзка с никоя от сградата или от кампуса. Хората го харесваха. Беше лесно да го хареса човек.

— Да, така беше. Виждала ли си го да пуши?

— Трябва да е пушил. Спомням си, че тогава не успях да отговоря на този въпрос. Повечето от нас пушеха или защото беше модерно, или за компания. Имаше и няколко фанатици против пушенето и искам да ти кажа, че все още ги помня. Но Джош не беше от тях.

— Да си чула или видяла нещо в нощта на пожара?

— Нищо. Да не би случаят да е подновен?

— Не, не — поклати глава Рина. — Това е лично. Просто нещо, което се връща от време на време в мен.

— Разбирам. — С разсеян жест Манди отново свали очилата на носа си. — И на мен ми се случва. Когато си млад, каквито бяхме тогава, е доста тежко да се сблъскаш със смъртта. А Джош беше един от нас. Човек не бива да умира на двадесет. Поне така си мислиш, когато си на тази възраст. Въобразяваш си, че животът ще продължи вечно. Има прекалено много време пред теб. Има време за всичко.

— Девона Джонсън бе на двадесет и три. Времето винаги е по-малко, отколкото си мислиш.

Тя остави случая на Джош, прибра документацията по него, както бе правила и преди, и се концентрира върху настоящето.

Когато майката на Девона Джонсън влезе в участъка, Рина стана.

— Аз ще я поема — рече на О'Донъл и пристъпи напред. — Госпожо Джонсън? Аз съм детектив Хейл. Говорихме по телефона.

— Казаха ми да дойда тук. Все още не могат да ми дадат тялото й.

— Защо не отидем ето там? — Рина сложи ръка върху рамото на жената и я заведе в стаята за почивка. Имаше малък плот, на който стоеше кафе машина, стара микровълнова печка, пластмасови чаши.

Рина посочи един стол край масата.

— Защо не седнете? Мога ли да ви направя кафе или чай?

— Не искам нищо, благодаря. — Тя седна. Очите й бяха тъмни и уморени.

Не беше на повече от четиридесет, прецени Рина, а скоро щеше да погребее дъщеря си.

— Съжалявам за загубата ви, госпожо Джонсън.

— Загубих я в мига, в който този тип излезе от затвора. Трябваше да го държат там. Не биваше да го пускат. Сега той уби моето момиченце и остави бебето й сираче.

— Съжалявам за случилото се с Девона. — Рина седна срещу жената. — Джамал ще си плати.

Скръб и гняв се примесиха с умората в тъмните очи.

— Как да кажа на детето, че баща му е убил майка му? Как да го направя?

— Не знам.

— Тя дали... пожарът дали... Дали е страдала?

— Не. — Рина посегна и хвана ръката на госпожа Джонсън. — Не е усетила нищо. Не е страдала.

— Отгледах я сама, грижех се всеотдайно за нея. — Жената въздъхна дълбоко. — Тя беше добро момиче. Сляпо, когато станеше дума за този убиец, но иначе добро. Кога ще мога да си я взема?

— Ще проверя.

— Имате ли деца, детектив Хейл?

— Не, госпожо, нямам.

— Понякога си мисля, че ги раждаме само за да разбиват сърцата ни.

Тъй като тези последни думи се въртяха и не излизаха от ума ѝ, на път към къщи Рина спря в „Сирико“.

Завари майка си пред голямата печка, а баща си на работната маса.

Беше изненадана да види вуйчо си Лари и леля си Кармела да седят в едно сепаре и да хапват пълнени гъби.

— Ела, седни, седни при нас! — настоя вуйчо ѝ Лари, когато Рина се наведе да го целуне. — Разкажи ни как живееш.

— Това ще отнеме само две минути, а аз нямам дори и тях. Вече съм закъсняла.

— Значи имаш среща — отбеляза леля ѝ с намигване.

— Всъщност да.

— И как се казва щастливецът? Какво работи? Кога ще се ожените и ще дарите внуци на майка ти?

— Казва се Боуен, дърводелец е. А благодарение на Фран, Бела и Ксандър майка ми има достатъчно внуци, с които да се занимава.

— Децата никога не са достатъчно. Да не би да е оня, който живее в съседната къща? Как е второто му име?

— Не е италианско — разсмя се Рина и целуна леля си по бузата. — Buon appetito.

Тя се върна в кухнята и извади от хладилника безалкохолна напитка. Ръцете на баща ѝ бяха целите в тесто, затова Рина се повдигна на пръсти и го целуна по брадичката.

— Здравей, красавецо.

— Кой е това? — погледна Гиб към жена си. — Кое е това момиче, което ме целуна? Изглежда ми нещо позната.

— Стига де, не съм идвала само една седмица — защити се Рина. — Но се обадох преди два дни.

— О, чак сега те познах. — Вдигна ръце той и докосна с тестените си пръсти бузите ѝ. — Това е нашата отдавна загубена дъщеря. Как ти беше името?

— Колко остроумно! — Рина се обърна да целуне бузата на майка си. — Какво мирише толкова хубаво? Нов парфюм и сос болонезе?

— Сядай, ще ти сипя една чиния.

— Не мога. Един красив мъж ми приготвя вечеря.

— Нима дърводелецът може да готви?

— Не съм казала, че е дърводелецът. Но всъщност да, той готви. Очевидно умее. Мамо, ние разбивали ли сме ти сърцето?

— Безброй пъти. Взemi си пълнени гъбки. Какво ще стане, ако загори вечерята?

— Само една. Ако сме разбивали сърцето ти, защо си родила четири деца?

— Защото баща ти не ме оставяше на мира.

Гиб обърна глава при тези думи и се засмя.

— Сериозно, мамо.

— Аз съм съвсем сериозна. Всеки път, докато се обърна, и той ми правеше бебе. — Бианка остави лъжицата на ръба на тенджерата и седна. — Родих ви, защото колкото често късахте сърцето ми, толкова често го изпълвахте с радост. Вие сте богатството, съкровището на моя живот и най-големият трън в петата ми. — Тя притегли Рина към себе си и попита тихо: — Да не си бременна?

— Не, мамо.

— Само питам.

— Просто през последните няколко дни ми се случиха доста странни неща, това е всичко. Много вкусни гъби — добави. — Време е да тръгвам.

— Ела в неделя на вечеря — извика след нея майка ѝ. — Доведи и твоя дърводелец. Ще му покажа как се готви.

— Ще видя как ще се представи тази вечер и тогава ще реша дали да го поканя.

Бо реши да сготви пиле, защото смяташе, че ще се справи добре. Купи пресни продукти и планираше да мине покрай хлебярницата, преди да се прибере. Но госпожа Малори, у която довърши градинската беседка този следобед, когато научи, че ще има гости за вечеря, му подари прясно опечен лимонов пай с целувки.

Все още се чудеше дали да не го представи за собствено производство, когато Рина почука на вратата.

Беше пуснал музика — малко джаз — и бе избърсал праха. Намеренията му да почисти основно бяха осуетени от времето,

прекарано при госпожа Малори. И от слабостта му към нейните сладкиши.

Но къщата изглеждаше добре, реши Бо. Смени чаршафите на кревата. За всеки случай.

Когато отвори вратата и я погледна, дълбоко в себе си се надяваше, че чистите чаршафи ще влязат в употреба.

— Здравсти, съседке! — пристъпи към нея (защо да губи време?) и я прегърна, като впи устни в нейните.

Рина омекна и се притисна към него, съвсем леко. Сетне се освободи.

— Не беше лошо за аперитив. А какво е основното ястие? — Тя му подаде една бутилка, опакована в сребриста торбичка. — Надявам се, че ще подхожда на „Пино Григио“.

— Все още сме на пиле, така че виното е подходящо. — Той я хвана за ръка и я поведе към кухнята.

— Цветя? — Рина огледа масата и се възхити на маргаритите, поставени във висока синя бутилка. — И свещи. Много си внимателен.

— Имах вдъхновение. Това са от вещите на баба. Прекарах известно време снощи, ровейки из кутиите.

Тя проследи погледа му към шкафа. Сега там бяха наредени красиви старинни бутилки с интересни форми, тъмносини чинии и гравирани винени чаши.

— Хубаво. Сигурно ще й хареса, че си ги сложил там.

— Никога не съм събирал подобни неща. Излишно е, когато непрекъснато опаковаш багажа си и се местиш.

— А ти го правиш доста редовно.

Бо отвори виното и взе две гравирани чаши от бюфета.

— Не мога да продам къщата, ако все още живея в нея.

— Не си ли се привързвал?

— Няколко пъти. Но след това виждам следващото място и си казвам: „Уха, я виж само какво можеш да направиш тук“. Възможностите и печалбата срещу удобството и привързаността.

— Ти си ненаситен на къщи.

— Така е. — В очите му грейна смях, докато чукаше чашата си в нейната. — Сядай. Трябва да довърша някои неща.

Тя седна на един висок стол до барплота.

— А какво ще кажеш да започнеш от нулата? Просто купуваш терен и свършваш всичката работа?

— Мислил съм за това. Може би някой ден. Да построя къщата на мечтите. Все пак повече ми харесва да видя нещо построено, да реша как да го направя по-хубаво, да му вдъхна нов живот.

Той отвори фурната да нагледа пилето и Рина долови аромат на розмарин. Напомни си да му подари няколко саксии с билки и подправки за прозореца — ако нещата между тях потръгнеха.

— Каза, че можеш да направиш всичко, което поискам, в моята къща. Това свалка ли беше, или честно предложение?

— Свалянето също беше фактор, но иначе стоя зад думите си. Мога да направя всичко, стига да се вписва в конструкцията, но не обичам измишльотини и безсмислици. С това ограничение можеш да имаш всичко, което пожелаеш.

Той сипа олио в един тиган.

— Мога ли да имам камина в спалнята?

— За дърва ли?

— Не е задължително. Да речем на газ или електричество. Дори мисля, че го предпочитам. Не съм сигурна, че ще ми хареса да влача дърва по стълбите.

— Може да се направи.

— Наистина? Винаги съм искала да имам камина в спалнята — като във филмите. И една в библиотеката. А мечтата ми е да превърна спалнята си в нещо като господарски апартамент. Да включва и баня. Може би ще се наложи помещението да се разшири. А над ваната да има прозорец на тавана.

Той я погледна отново.

— Искаш прозорец на тавана над ваната?

— Май това влиза в категорията на безсмислиците. Но ремонтът, разбира се, трябва да се прави на етапи. Ограничена съм в бюджета.

Бо добави счукан чесън в олиото.

— Ще дойда на оглед, ще представя няколко проекта, ще ти предложи цена. Е, какво ще кажеш?

Тя се усмихна, подпря лакът на масата и отпи от виното.

— Става. Може би ще се окаже, че си прекалено добър, за да си истински.

— Същото си мислех и аз за теб.

— Истината е, че не знам какво искам, Бо. За къщата, за себе си. Боже, та аз не съм наясно какво искам утре, та камо ли след една година.

— Аз също.

— Е, ти сигурно имаш представа, иначе ще правиш лоши проекти. Когато проектираш и строиш, трябва да си в състояние да визуализираш нещата.

— Знам, че те искам тази вечер. Искал съм те, представял съм си образа ти дълго време. Но нямам идея какво ще правим утре. Или следващата година.

Той сложи пилето в тигана и се обърна.

— Мисля, че нанасянето ти в съседната къща не е случайно. Навярно е имало причини да те видя преди толкова години, но да те срещна чак сега. Сигурно не съм бил готов за теб.

Наблюдаваше я как седи на високото столче, с очи на лъвица и прокарва пръст по изящната гравирана чаша от сервиза на баба му.

— Може би запознанството ни означава, че нещата са си дошли на мястото. А може да означава нещо друго. Но не е необходимо да го знам точно в тази минута.

— Ти говореше за потенциала на някое ново място, което те привлича. У теб виждам потенциал, който да ме накара да се влюбя. Това ме плаши.

Той почувства как сърцето му се устреми нагоре, нещо там се разгоря.

— Защото се боиш, че ще те нараня ли?

— Донякъде. Възможно е аз да те нараня. Или да забъркаме и двамата някоя голяма и сложна каша.

— А ако излезе нещо специално?

Рина поклати глава.

— Когато мисля за връзките, имам предвид моите, чашата е наполовина празна. А онова, което е останало, може да не е годно за пиене.

Бо вдигна бутилката и напълни чашата й до ръба.

— Просто не си срещнала подходящия мъж, който да я напълни.

— Може би. — Тя погледна към печката. — Ей, да не изгориш пилето.

Той не го изгори и Рина трябваше да признае, че бе впечатлена как успя да поднесе яденето на масата, без каквито и да е инциденти. Вече пиеше втора чаша вино и опитваше от пилето.

— Браво — похвали го, — много е вкусно! Казвам ти самата истина. Това е сериозен комплимент от човек, израснал в семейство, където храната не е просто храна, нито чисто изкуство, а начин на живот.

— Пилето винаги става вкусно с розмарин.

Тя се разсмя и продължи да яде.

— Разкажи ми за първата си любов.

— Това си ти. Добре, добре — добави той, когато очите ѝ се присвиха. — Тина Улрих. Осми клас. Имаше големи сини очи и малки като ябълки гърди, които ми позволи да докосна един хубав летен следобед в тъмното кино. А ти?

— Майкъл Грималди. Бях на четиринадесет и отчаяно влюбена в него, а той харесваше сестра ми Бела. Представях си как някой ден капците ще паднат от очите му и той ще разбере, че аз съм неговата съдба. Но любовта ми не бе възнаградена.

— Бедният глупак Майкъл.

— Както и да е. Кой разби сърцето ти за пръв път?

— Отново ти. Иначе... никой.

— И моето си е цяло. Не знам дали това ни прави тъжни или щастливи късметлии. Бела например процъфтява, когато сърцето ѝ е разбито или тя разбива други сърца. Фран плака в стаята си, защото някакъв негодник бе поканил друго момиче на бала. А аз, аз никога не страдах. Предполагам, че това е тъжно.

— Някога стигала ли си близо до думата, която започва с Б?

— Брак ли? — Нещо проблесна в очите ѝ. — Зависи от гледната точка. Ще ти кажа някой друг път. Днес говорих с Манди.

И с това изречение, предположи Бо, разговорът за връзките бе приключен.

— Така ли?

— Обади ми се да се извини и аз я поканих да се видим. От време на време изваждам папката с делото на Джош от архива. Искан да говорим за това. Не научих нищо ново, разбира се. Но когато я срещнах тук, това ми се стори като някакъв знак свише, така че

поисках да го последвам. Във всеки случай, тя ми харесва. От нея блика енергия, което може би се дължи на факта, че изпи един галон кафе за двадесет минути.

— Тя живее от него — съгласи се Бо. — Не може да разбере как мога да живея, без да пия кафе.

— Ти не пиеш кафе?

— Така и не можах да свикна с вкуса му.

— Аз също. Странно.

— Просто още едно доказателство, че си предопределена за мен.

Още пиле?

— Не, благодаря, Боуен.

— Катарина.

Тя се засмя кратко и отпи още една глътка вино.

— Спеше ли с Манди, докато беше омъжена?

— Не.

— Добре. Защото това е едно от моите правила. Нямам много, но това е едно от тях. Аз ще измия чиниите — рече тя, като стана.

— Ще ги оставим за после — спря я Бо и като видя изражението ѝ, въздъхна. — Добре, ще ги измием заедно. Не искаш ли първо десерт?

— Все още не съм решила дали ще спя с теб.

— Ха... Имам предвид десерт, който се слага в чиния и се яде.

Имаме пай.

Тя остави чинията на плота и се обърна.

— Какъв пай?

Бо отвори хладилника и извади подноса.

— Лимонов, с целувки.

Рина пристъпи по-наблизо и погледна сладкиша внимателно.

— Не е купен от сладкарницата.

— Не е.

— Ти ли го направи?

На лицето му се появи невинно и леко обидено изражение.

— Защо това те изненадва толкова?

Рина се облегна на плота и го загледа.

— Ако можеш да ми изброиш пет съставки, които се съдържат в този пай — освен лимон — ще спя с теб веднага.

— Брашно, захар... по дяволите! Една клиентка ми го даде.

— Клиентка, която ти плаща с пай?

— Той беше бонус. Допълнителна награда. Имам също и шоколадови бисквити, но няма да те почерпя, освен ако не спиш с мен. Ще ги ядем на закуска.

— Може да те осъдят за опит за подкупване на полицейски служител.

— Какво, ти да не би да имаш записващо устройство?

Тя се разсмя. И си помисли: по дяволите да вървят чиниите! Наведе се и се подпря с лакти на плота, като отпусна брадичката на дланите си.

— Защо не оставиш този пай някъде, Гуднайт и не дойдеш тук, за да провериш това лично?

[1] Вероятно Джаки Онасис, бившата съпруга на президента Кенеди. — Б.пр. ↑

[2] Главните герои от телевизионния сериал „Зайнфелд“ (180 епизода). — Б.пр. ↑

18.

Той приближи, без да откъсва очи от нея. В нейните светеше предизвикателство и очакване. Вече беше силно възбуден, когато допря тялото си до нейното. Кой мъж не би се възбудил?

Рина остана с разперени ръце, подпрени върху плота, дори когато той намери устата ѝ и я превзе с въздишка.

— Носиш ли пистолета си? — попита Бо с устни върху нейните.

Тя леко се напрегна.

— В чантата ми е. Защо?

— Защото, ако този път някой почука на вратата, ще се наложи да го използвам.

За миг тя въздъхна с облекчение и кратко се засмя, след което той я взе в прегръдката си.

— И чиниите ще трябва да оставим за после.

— Аха.

— Нищо не си видяла още. — Но коленете му омекнаха, когато тя ухапа леко шията му. Стегни се, нареди си, докато я носеше през стаята. Да не вземеш да се изложиш сега! — И няма да го правим на пода в кухнята. Не че имам нещо против. — Той изви глава така, че да може да вижда лицето ѝ. — Просто не този път.

Тя докосна косата му, а усмивката ѝ беше нежна.

— Не този път. През целия път по стълбите ли смяташ да ме носиш?

— Тази нощ, Скарлет, няма да мислиш за Ашли.

Докато се качваше, тя обви ръце около врата му и покри лицето му с целувки.

Беше забравил да светне лампите — имаше толкова много неща да приготвя, но знаеше пътя. Пък и в къщата не цареше пълен мрак, все пак можеше да се ориентира.

Ръцете ѝ все още го прегръщаха през врата, когато я сложи на леглото и се отпусна върху нея, не спирайки да я целува. В ушите му

ударите на сърцето биеха като барабаните на някое диво племе в джунглата.

— Почакай. Много е тъмно. — Устните му покриха шията ѝ с целувки и намериха нежната трапчинка под челюстта. Ръцете му изгаряха кожата ѝ. — Искам да те гледам. Трябва да те гледам.

Бо се протегна и порови в чекмеджето на нощната масичка за кибрит, с който да запали свещта, която бе купил, мислейки за нея.

Когато се обърна, тя се бе подпряла на лакти, а косата ѝ светеше като ореол от разтопен кехлибар.

— Ти си бил романтик?

— Само с теб.

Ореолът блещукаше, когато я притегли към себе си.

— По принцип не вярвам на мъже, които казват точно каквото трябва. Но трябва да призная, че с теб е друго. Спомняш ли си докъде беше стигнал?

Той се наведе и почувства въздишката ѝ.

— Да. Дотук.

Мечтите по нея го бяха придружавали почти през целия му съзнателен живот. В тях тя можеше да бъде — и беше, всичко, което той искаше. Но реалността бе много повече. Кожа и устни, аромат и звук. Всичко се изливаше върху него като горещ водопад, препълнен с копнеж, удоволствие и наслада.

Не беше сън това, което дишаше и мърдаше под него, което посрещаше устните му с нетърпелива и жадна уста. Не беше сън жената, която бе излязла от мечтите и сънищата му, за да го прегръща.

Той накара пулсът ѝ да препуска, да бие ускорено, а съзнанието ѝ да се замъгли. Леките ухапвания от зъбите, плъзгането на езика, смесването на въздишки и стенания. Устата му я караше да изгаря в треска, но същевременно ѝ вдъхваше спокойствие. Като че ли изпитваше удоволствие да я изгори само с целувки.

Стори ѝ се, че повече не може да издържи, тялото ѝ се надигна като дъга, за да получи още, когато той включи и ръцете си.

Твърди, здрави, силни ръце, които изкушаваха, галеха, обещаваха. Гърди, бедра, нозе, всичко бе обхванато от топлина, и през ума ѝ мина мисълта дали кожата ѝ няма да се възпламени.

Бо издърпа ризата ѝ през главата и сетне устните му се озоваха върху кожата ѝ, наслаждаваха се на извивките на гърдите ѝ през

дантелата, езикът му се плъзгаше под тънката материя, за да вкуси, да опита.

Тя се претърколи върху него с лека въздишка, за да издърпа ризата от колана му и да се пребори с копчетата. Отметна назад косата си и го възседна, като разтвори ризата и прокара ръце по гърдите му.

— Ти си добре сложен, Гуднайт. — Дишането ѝ вече бе тежко и задъхано. — Сериозно. Направен си от камък. И откъде са тези белези? — Тя плъзна пръсти по един от тях, който минаваше по ребрата му и почувства как той потръпна. Сетне наведе глава да докосне с устни, зъби и език плътта му.

Той я премести така, че краката ѝ се обвиха около кръста му. Ръцете, които сега галеха гърба ѝ, бяха грапави и твърди от мазоли, но това още повече я възбуждаше. С едно движение на пръстите тя разкопча сутиена си. Изви се назад и простена, когато той залепи устни върху гърдите ѝ.

Бо усещаше как сърцето ѝ бие под устните му, сякаш можеше да го вкуси. Стройното ѝ тяло бе така гладко, така подвижно и гъвкаво. Тънък кръст и безкрайни крака. Искаше да прекара с нея много време, за да я изследва — може би дни, може би години. Но тази нощ всички години на копнеж и мечти го пришпорваха да взема, само да взема.

Той я отблъсна назад и смъкна панталоните ѝ, следвайки с ръце и устни пътя им. Извивките на тялото ѝ бяха вълнообразни и когато устните му отново стигнаха до дантела, тя се раздвижи.

Ръцете ѝ хванаха главата му и я притиснаха към себе си, когато стигна до оргазъм, цялата трепереща и викаща. Кръвта ѝ блъскаше в слепоочията, когато той свали дантелата и отново легна отгоре ѝ.

Сега тя го придърпа нагоре, думите ѝ бяха неразбираеми, двамата се затъркаляха по леглото. Ръцете ѝ бързо го разсъбличаха. Събличаше не само тялото, но и душата му. Устата ѝ бе гореща и нетърпелива, тялото ѝ потръпваше.

Рина не разхлаби прегръдката си, докато той късаше опаковката на кондома, след което изпадна в поредната възбуда и го взе, за да го постави сама.

Сетне го възседна. Той я гледаше от долу на горе. Кожата ѝ, косата, очите, всичко грееше като златно на светлината на свещта.

И тя го прие във влажното си лоно.

Тялото ѝ отново се изви назад, докато поглъщаше тласъците на удоволствието. Кожата ѝ прозираше и блещукаше — копринена, топла. Яздеше го, поемаше го все по-дълбоко, отдавайки се на отчаяната хватка на ръцете му, обхванали бедрата ѝ.

Това бе върховното тържество на плътта, помисли си разсеяно Рина, докато оргазмът се надигаше в нея и тялото ѝ се люшна.

Главата ѝ все още се въртеше, когато той се търкулна и я положи под себе си. Чуваше дишането му — накъсано и премесено с нейното.

Беше дълбоко в нея, твърд и пулсиращ.

Рина се надигна и обгърна с ръце раменете му. Сега очите му бяха зелени, като кристал, замъглени с онази мъгла, която се ражда от страстта.

Той потъна в нея, превземайки дори дишането ѝ. Пръстите ѝ се забиха в раменете му и цялото ѝ тяло се разтресе от изненада.

Рина си помисли, че може би вика. Всъщност чуваше само някакъв безпомощен звук, докато кръвта бушуваше в нея като буря. Тялото ѝ искаше още и вземаше още, удоволствието стана непоносимо.

Тя почувства как мускулите, които прегръща, се втвърдиха като желязо.

И докато ръцете ѝ се плъзгаха обезсилени по раменете му, си помисли объркана — беше като избухването на огън. Възпламеняване.

Лежеше като мъртва под него. Като някой загинал, убит в битката на бойното поле на любовта, помисли си Рина. Потна и без сили. След като и той не помръдна през следващите няколко минути, тя реши, че войната е завършила с равен резултат.

— Това телефонът ли е? — промърмори Рина.

Бо остана както си беше проснат върху нея, с лице, заровено в косите ѝ.

— Не. Кое?

— Почакай. — Тя си пое дъх и се концентрира. — Боже, това са ушите ми. Ушите ми звънят. Ау!

— Ще спра да ти тежа веднага щом съм в състояние да използвам отново крайниците си.

— Не бързай. Знаеш ли, беше прав. И двамата не сме били готови за това преди тринадесет години. Щяхме да се убием.

— Не съм сигурен, че не сме го направили сега. Може да ни погребат в тази поза.

— Жалко, защото, ако сме мъртви, няма да можем да правим любов отново.

— Ами! Ако раят не предлага много и хубав секс, защо е рай тогава?

Дали досега бе познавала мъж, който да я разсмива така лесно?
— зачуди се Рина.

— Такива разсъждения ще те пратят направо в ада.

— Ако не Бог е измислил секса, кой тогава? — Той успя да се обърне и подпре на лакът, за да я погледне. — Или това беше адът на един религиозен опит?

— Чух някой да пее, но не съм сигурна, че бяха ангели.

— Аз бях. — Той наведе глава и я целуна.

Ядоха пай в леглото и отново се любиха с вкус на лимон в устата и трохи по чаршафите.

Тя го целуна дълго, бавно и страстно, преди да се изтърколи от леглото, за да потърси дрехите си.

— Отиваш ли си?

— Почти два е. И двамата работим, за да се издържаме.

— Можеш да останеш и да спиш тук. Не е хубаво да вървиш толкова надалеч. И забравяш, че имам шоколадови бисквити за закуска.

— Силно изкусително. — Тя навлече панталоните, ризата и пъхна бельото си в джобовете. Беше забележително, но възхитително изморена, с онази умора, която човек чувства след добър и здравословен секс. — Но колко смяташ, че ще успеем да спим? Ние сме прекалено разгорещени, за да стоим мирно.

— Аз лично не съм в състояние да издържа още един рунд — призна той. — Направо съм гроги.

Рина изви глава и огледа лицето му на светлината на свещта.

— Лъжец.

Той се ухили.

— Докажи го.

Рина се засмя и поклати глава.

— Благодаря за вечерята, за десерта и за всичко останало.

— Удоволствието беше мое. Какво ще правиш утре?

— Какво имаш предвид? Не е нужно да ставаш — спря го, когато той се изправи и посегна към панталоните си. — Знам пътя.

— Ще те изпратя. Да речем, да вечеряме заедно? При теб, при мен, навън?

— Всъщност може да намеря два билета за мача на „Ориоулс“ за утре. Трети сектор. Ако успея, интересува ли те?

— Дъждът мокър ли е? И още питаш. Значи харесваш бейзбол?

— Не. — Тя пригладжаше косата си с пръсти. — Обичам бейзбол.

— Сериозно? Кой спечели сериите през 2002 година?

Тя сви устни за миг.

— Това беше годината на Калифорния. „Ангелите“ срещу „Гигантите“. Лейки отнесе трофея.

— О, Господи! — Без да откъсва очи от нея, той сложи ръка на гърдите си. — Ти наистина си моето момиче от мечтите. Ожени се за мен и ми роди деца. Но след мача утре.

— Това ми дава време да си купя булчинска рокля. Ще ти съобщя, ако ми донесат билетите.

— Ако пък не, аз ще започна да се приготвям за следващия мач вкъщи. — Той хвана ръката ѝ и тръгна с нея по стълбите.

Рина взе чантата си.

— Няма нужда да ме изпращаш чак до вратата, Бо.

— Но ще го направя. Навън може да има крокодили. Или извънземни. Човек никога не знае.

Взе ключовете и ги пхна в джоба си, като мина пред нея.

— Значи освен романтичен си и старомоден.

— И все пак мъжествен и с отлични рефлексии.

— Което ще бъде от полза, ако срещнем извънземни.

Двамата слязоха по неговите стълби, после изкачиха нейните. На площадката тя го остави да я целуне.

— Сега се прибирай — прошепна Рина.

— Може би ти ще ме изпратиш до нас? Нали си ченге.

— Вкъщи! — побутна го леко и отключи вратата си. — Лека нощ, Гуднайт — прошепна и я затвори след себе си.

Наблюдавам я. Трябва да знаеш да чакаш и да планираш. Никога не съм си мислил, че ще отнеме толкова време, но мамка му, случват се и провали. Освен това очакването прави нещата по-вълнуващи. Кучката сега се чука със съседа. Колко удобно!

Бих могъл да го убия веднага, още сега. Отивам, чукам на вратата. Той идва да отвори. Мисли си, че е курвата му. Наръгвам го с ножа право в корема. Изненада!

Не, по-добре да изчакам. Да чакам и да наблюдавам. С него ще се справя по-късно. Докато градът гори.

Лампите светват. Лампите в спалнята. Нейната спалня. Обзалагам се, че е гола. Докосва се, пипа се там, където му е позволила и на него да я пипа. Мръсна кучка! Курва!

И аз ще намажа малко от това, а може и повече, преди да я запаля.

Прозорците изгасват. Сега е в леглото.

Да я оставим да заспи. По-забавно е, когато е заспала. Изчакай, ще дойде и твоето време, нищо не губиш.

Запали си цигара. Отпусни се.

Сега извади телефона. Представи си я — гола, в леглото.

Събуди се, кучко!

Телефонът иззвъня, стресна я и прогони съня ѝ. Рина погледна часовника и отбеляза, че са минали едва десет минути. Изписаният номер я накара да се намръщи. Беше местен, но непознат.

— Ало?

— Почти е време за изненада.

— О, за бога!

— Гореща и ярка изненада. Какво ще кажеш? Трябва да знаеш, че е за теб. Гола ли си, Катарина? Влажна ли си?

Когато произнесе името ѝ, нещо стисна сърцето ѝ като юмрук.

— Кой?...

Телефонът замлъкна и тя изруга. И отново записа номера и часа на обаждането.

Първото нещо на сутринта, помисли си намръщено Рина, щеше да бъде още някой да бъде събуден от тревожен телефонен звън.

Стана от леглото, взе оръжието си. Провери дали е заредено. С пистолет в ръка провери вратите, после и прозорците. Сетне се излегна на дивана във всекидневната, сложи пистолета на масичката и се опита да поспи.

— И двете обаждания са от мобилни телефони — обясни Рина на капитана. О’Донъл стоеше до нея. — Всеки от тях е регистриран на различна компания, но и двата номера са от Балтимор.

— Значи той произнесе името ти.

— При второто обаждане.

— И ти не разпозна гласа му?

— Не, сър. Може да го е преправил. Беше нисък и леко дрезгав. Но не събуди никакви спомени, нищо тревожно. Първия път си помислих, че някой негодник ми върти номера или че някой пиян се забавлява. Но втория път беше лично.

— Вървете и проверете.

— Чувствам се глупаво да те влача с мен — рече тя на партньора си, докато вървяха към колата. — Бих могла да се оправя и сама с подобно нещо.

— Той те е заплашил по телефона...

— Не ме заплаши.

— Не направо — уточни О’Донъл и се нацупи, когато тя седна на мястото на шофьора, преди да успее да я изпревари. — Заплахите са само загатнати, но са отправени към ченге — при това е използвано името на ченгето. Значи са съвсем официални.

— Много хора знаят името ми. Изглежда един от тях е превъртял на тема телефонен тероризъм. — Колата напусна паркинга. — Работният адрес на номер две е по-наблизо. Телефонът е регистриран на името на Абигейл Парсънс.

Абигейл Парсънс беше учителка на пети клас. Величествена по размери дама на около шейсет, която носеше солидни обувки и яркосиня рокля.

По преценка на Рина изглеждаше малко развълнувана, че е повикана от час, за да говори с полицията.

— Моят мобилен телефон?

— Да, госпожо. Имате ли такъв?

— Разбира се. — Тя отвори чантата си с размери на Род Айлънд и извади малка „Нокия“ от подредената педантично вътрешност. — Изключен е. По време на час не го държа включен, но винаги е с мен. Има ли някакъв проблем? Не разбирам.

— Бихте ли ни казали кой друг има достъп до вашия телефон?

— Никой. Той си е лично мой.

— Сама ли живеете, госпожо Парсънс? — попита на свой ред О’Донъл.

— Откакто съпругът ми почина преди две години — да.

— Спомняте ли си кога за последен път използвахте телефона?

— Вчера. Обадох се на дъщеря ми, когато излязох от училище. Смятах да пазарувам за вечеря и исках да я питам дали не иска да ѝ купя нещо специално. Какво става?

Вторият номер ги отведе в гимнастически салон, където собственичката му водеше курс по аеробика. Тя извади телефона от чантата си в заключеното ѝ шкафче. Беше на двадесет и две и обясни, че предната нощ се прибрала вкъщи след среща с приятелки. Живееше сама.

Нито един от телефоните нямаше номера на Рина в паметта си.

— Дубликати — отсъди О’Донъл, след като излязоха навън.

— Да, и точно това е странното. Кой човек ще си губи времето и труда, за да дублира телефони, с цел да ми се обажда посред нощ?

— По-добре да се запитаме кой те познава. Можем да прегледаме някои стари случаи, да видим какво ще падне от клона, след като го разтърсим.

— Изненада за мен — промърмори тя. — Голяма и ярка. Със сексуален подтекст.

— Старо гадже? Ново гадже?

— Не знам. — Рина отвори вратата на колата. — Но който и да е, привлече вниманието ми.

Опита се да не мисли за това, но то ѝ тежеше през целия ден. Кой би дублирал два мобилни телефона само и само да обърка мислите ѝ? Да се направи това не бе толкова сложно, стига да имаш оборудването и технологията. А технологията лесно можеше да се намери.

Но това означаваше планирано действие, нещо, направено нарочно и с цел.

Знаеше, че е предназначено за нея. Какво бе предназначено за нея? — запита се, като се облегна на стола и затвори очи. Голямата, ярка изненада.

Лична или професионална?

Рина прекара почти целия следобед в съда, за да даде показания за един пожар, запален за отмъщение, който бе причинил смъртта на човек. Един приятел от кабинета на областния прокурор ѝ осигури билетите за мача. И накрая се върна в полицейския участък със сърбеж между раменните лопатки.

Ако този човек знаеше името ѝ, дали не я наблюдаваше? Чувстваше, че е така. Чувстваше се изложена на показ и съвсем безпомощна, докато вървеше по познатите улици.

Ако се обадеше отново — а той сигурно щеше да го направи — трябваше да го задържи на телефона. Вече бе инсталирала записващо устройство. Трябваше да го задържи на телефона и да го запише. Да измъкне нещо, което да ѝ подсказва някаква идея.

Сетне щеше да се види кой ще бъде изненаданият.

Извади своя телефон, за да се обади на Бо. Той вече бе минал в категорията на сериозните връзки. Номерът му бе програмиран за бързо набиране.

— Здравсти, златокоске.

— Заведи ме на мач. Заведи ме на стадиона.

— Ще купя пуканки и фъстъци — отвърна той. — Кога ще се видим?

— Ако не ни мине котка път, а най-добре да чукнем на дърво и двамата — в шест и половина.

— Ще бъда готов. Какво правиш сега?

— Вървя по улицата. Денят е хубав. Тъкмо свърших с показанията в съда и вярвам, че изпълних своята част, помагайки да пъхнат един убиец зад решетките за двадесет и пет години.

— Леле! А аз само полирам. Не е толкова вълнуващо.

— Някога давал ли си показания в съда?

— Бях оправдан.

Тя се разсмя.

— Много е досадно. Чакам пуканките с нетърпение.

— В опаковката ще те очаква изненада. Рина? — притесни се той, когато не получи отговор.

— Да, тук съм. Извинявай. — Разкърши рамене в опит да се освободи от напрежението. — Ще се видим по-късно, нали?

Затвори телефона и застана пред участъка, като внимателно огледа уличното движение и пешеходците.

Когато телефонът ѝ иззвъня, направо подскочи от изненада. После въздъхна с облекчение, след като видя номера, от който ѝ се обаждаха.

— Здравей, мамо. Не, не съм го питала за неделя. Ще му кажа.

Обърна се и влезе вътре, докато гласът на майка ѝ все още звучеше в ухото ѝ.

На паркинга пред стадион „Камдън Ярд“ беше истинска лудница. Когато наблюдаваше какви чудеса правят колите, за да паркират, винаги изпитваше задоволство, че живее достатъчно близо и може да стигне пеша до стадиона.

Рина обичаше тълпите, шума, неразборията от коли и карнавалното настроение на хората, упътили се към големия красив стадион, почти толкова, колкото обичаше и самата игра.

Беше обула най-удобните си джинси, обикновена бяла риза, натикана в колана и черна бейзболна шапка с ярко избродираната птица на „Ориоулс“.

Имаше бебета в колички и хлапета, кацнали на раменете на родителите си. Беше правила същото, спомни си тя. Само че тогава, по време на детството ѝ, стадионът беше друг — „Мемориал“.

Лъхна я миризмата на хотдог и бира.

След като минаха през входа, Бо я прегърна през рамо. Беше облечен почти като нея, но ризата му бе избеляло синя.

— Каж ми какво е мнението ти за скарата на Буг?

— Страхотна е. Почти толкова добра, колкото и защитата му, когато играеше футбол.

— Искаш ли първо да хапнем по една?

— Шегуваш ли се? Трябва да се заредим. Аз лично винаги ям като вълк по време на мач.

Те се бутаха и блъскаха из тълпата, подавайки си храната. Рина се бореше с желанието да се обърне, да погледне назад, не искаше да се притеснява и тревожи заради всяко лице в тълпата. Тук беше лесно да се смесиш с хората. Беше лесно да изчезнеш, да загубиш някой на стадиона.

Мисълта, че някой я наблюдава, я накара да се чувства наистина наблюдавана и трябваше да положи усилия, за да потисне това усещане. Нямахте да позволи на някакъв ненормалник да ѝ провали вечерта.

Когато двамата с Бо тръгнаха по рампата към своя сектор, Рина си пое дъх и го задържа за момент.

— Знаеш ли, винаги съм харесвала този миг. Мигът, в който полето се появява пред очите ти — цялото зелено, кафяво на базовите линии, връхлитат те звуците, миризмите.

— Направо ще ме накараш да се разплача, Рина.

Тя се усмихна, спря за миг най-горе на върха, за да погълне гледката и да ѝ се наслади. Шумът, гласовете, разговорите, виковете на продавачите, музиката, която свиреше — всичко се плисна и я заля. Предчувствието за предстояща беда, гадните телефонни обаждания, часовете, прекарани в съда, сметката, която получи по пощата същия ден от „Виза“ картата си — всичко се стопи като мъгла на слънце.

— Отговорът на всички въпроси във вселената може да бъде намерен на един бейзболен мач — рече тя на Бо.

— Самата свята истина.

Намериха местата си и закрепиха храната, която бяха купили, в скутовете си.

— Първият мач, който помня — започна тя, като отхапа голямо парче от сандвича с кюфте. — Мисля, че бях на шест. Не си спомням мача — имам предвид резултата. — Преглътна и отгледа полето. — Помня тръпката на сетивата. Движението на играта, разбираш ли, звуците са толкова специфични. Това бе началото на моята любов към бейзбола.

— Не бях ходил на мач на никой от основните отбори, докато не отидох в гимназията. Говориш за тръпката. Моята цялостна концепция беше плод на телевизора. Телевизорът прави нещата по-малки и не толкова чувствени.

— Е, това ще ти даде тема за разговор с баща ми. Те искат да дойдеш на вечеря в неделя. Ако си свободен.

— Наистина ли? — Изглеждаше изненадан. — Това покана ли е? Ще има ли изпит?

— Може би. — Тя обърна лице към него. — Ти готов ли си?

— Винаги съм се представял добре на изпити.

Двамата похапваха, пейките се пълнеха с хора и светлината постепенно помръкваше в пролетната вечер. Поздравиха отбора на „Ориоулс“, когато се появиха на игрището, като станаха на крака. Разделиха си една бира през първите три ининга.

Харесваше му, че тя вика, свири, ругае и се забавлява така искрено. Никакви изтънчени ръкопляскания, никакво поведение на дама. Дърпаше косата си, удряше го по рамото, проведе кратък разговор с момчето от другата си страна относно сексуалните наклонности на съдията на трета база, когато той изгони техния рънър навън.

И двамата бяха на мнение, че е късоглед педал.

В седмия ининг Рина изяде една шоколадова вафла — Бо не знаеше къде сложи всичката тази храна и го омаза целия с крем, когато скочи при удара на бухалката, за да проследи пътя на дългата топка.

— Ето за какво говоря! — извика тя, като изпълни един танц на победата и седна изтощена обратно. — Обичам бейзбола!

— Очевидно е.

Техният отбор загуби и тя го приписа на лошото съдийство на съдията от трета база — същия онзи късоглед педал.

Бо реши, че едва ли ще спечели сърцето ѝ с признанието, че никога не се е наслаждавал повече на която и да е игра, макар да загубиха. С радост би предал любимия си отбор, ако можеше да ходи с Рина на всеки техен мач.

След като излязоха навън, тя го бутна и подпря на едно дърво, при което залепи устните си към неговите.

— Знаеш ли какво друго харесвам най-много в бейзбола? — Прошепна тя.

— Искрено се надявам да ми кажеш.

— Възбужда ме. — При тези думи ухапа ухото му и пошушна в него. — Защо ли не те заведе у нас?

Хвана ръката му и го поведе по тротоара. Двамата вървяха през тълпата, като избираха най-краткия път към къщата ѝ.

19.

Беше вече толкова възбуден, когато тя отключи външната врата, че я блъсна да се затвори и подпря Рина на нея.

Тя захвърли чантата си и измъкна ризата му през главата и ухапа рамото му.

— Тук! Тук! — Вече бе откопчала копчето на джинсите му. Бо не можеше да мисли. Нито да спре. Звукът на бедрата ѝ, които се удряха във вратата, докато я обладаваше, го възбуждаше още повече.

Беше яростно, бързо и удивително, а когато и двамата свършиха, се отпуснаха изтощени на пода.

— Господи! Мили Боже! — Вторачен в тавана, дишаше тежко като парен локомотив. — Какво ли ще стане, когато спечелят?

Рина се разсмя толкова силно, че трябваше да притисне гърдите си. Успя да се претърколи върху него.

— Проклет да си, Бо! Можеш просто да си идеален.

Тя нахлузи обратно джинсите си и в този момент телефонът ѝ иззвъня. Главата ѝ все още бучеше и се въртеше от преживяното, когато вдигна слушалката.

— Изненада.

Прокле се, че беше разсеяна, отпусната и несъобразителна, че не провери номера, че не включи веднага записващото устройство. Направи го бързо.

— Здравсти. Чаках те да се обадиш. — Направи знак на Бо да мълчи.

— Брендън Авеню. Ще я видиш.

— Там ли си? Там ли живееш? — Хвърли поглед на часовника. Беше рано за него. Нямаше дори полунощ.

— Ще видиш. По-добре побързай!

— Мамка му! — изруга тихо, когато той затвори. — Трябва да вървя.

— Кой беше?

— Не знам. — Забърза към външната врата, като взе оръжието си от горната лавица. — Някакъв ненормалник ми звъни и ми оставя загадъчни и със сексуален подтекст съобщения — продължи тя, докато закопчаваше кобура на колана си. — Дублира мобилни телефони най-вероятно.

— О, я чакай. Къде отиваш?

— Каза, че има нещо за мен на Брендън Авеню. Отивам да проверя какво.

— Ще дойда с теб.

— Не, няма. — Тя облече яке, за да скрие пистолета.

Но Бо застана спокойно и ѝ препречи пътя към предната врата.

— Няма да излезеш оттук сама, за да проверяваш някакъв ненормалник. Щом не искаш аз да дойда с теб — добре. Обади се на партньора си.

— Няма да будя О'Донъл за подобна дреболия.

— Добре. — Тонът му бе едновременно любезен и неумолим. — Искаш ли аз да карам?

— Бо, махни се от пътя ми! Нямам време за детинщини!

— Обади се на О'Донъл, обади се на — какво беше? — радиоколата, иначе аз ще дойда с теб. В противен случай се настанявай удобно, защото няма да излезеш оттук.

Към гърлото ѝ се качи гняв, но тя стисна зъби.

— Това е моята работа. Просто защото съм спала с теб, не значи, че...

— Ти няма да отидеш там — неочаквано ледено изрече той и резкият му тон я накара да направи преоценка за него. — Приемам работата ти, Катарина. Но тя не включва да излизаш сама, защото някакъв луд ти изпраща съобщения. Е, какво ще правим?

Тя отвори якето си.

— А това виждаш ли го?

Бо погледна бегло пистолета ѝ.

— Трудно е да го пропусна. Какво ще правим?

— Върви по дяволите, Бо! Махни се от пътя ми! Не искам да те ударя.

— И други са опитвали. Може и да ме свалиш. Надявам се да намерим начин да се разберем. Но ако не успеем, ще вдигна унижения си скапан задник и ще се кача в моята кола, за да те последвам. Така

или иначе няма да те оставя да тръгнеш сама. Ако ти се струва егоистично, може да го обсъдим по-късно. Нека да не губим време.

Тя започна да проклина на италиански. Това беше запазена марка за най-тежките и най-гадните моменти. От устата ѝ се изсипа цяла поредица цветисти клетви, докато той стоеше и най-невъзмутимо я наблюдаваше.

— Аз ще карам — предаде се накрая и буквално вдигаше пара, когато той отвори вратата. — Вие, мъжете, нищо не разбирате.

— Ти не си мъж, така че не знаеш нищо за мъжете — парира я Бо.

— Няма да се обадя на партньора си за нещо толкова обикновено само защото съм момиче.

— Не мисля така. — Бо седна на мястото на пътника, като я остави да фучи около колата. — Искам да кажа, че да, без съмнение си момиче, но според мен става дума за най-обикновен здрав разум.

— Знаем как да се грижа за себе си!

— Сигурен съм в това. Но не видях да вземаш необходимите мерки.

Тя му хвърли един убийствен поглед, преди да направи завоя.

— Не обичам да ми се казва какво да правя.

— Че кой обича? Я ми кажи колко пъти ти се е обаждал този мъж? И какво казва?

Рина започна да тропаш с пръсти по волана, опитвайки се да се пребори с гнева си.

— Три пъти. Приготвил ми е изненада. Първия път реших, че е случайно. Втория път той използва името ми, откъдето разбрах, че не е случайно и направих проверка. Номерата бяха на мобилни телефони, очевидно дублирани.

— Ако знае името ти, значи е лично.

— Съществува такава възможност.

— Дрън-дрън. Не съществува, а е сигурно. — Сега изобщо не беше спокоен. — Ти знаеш, че е лично и това е причината да си толкова ядосана.

— Я виж ти, приел си го също като мен.

— Да.

Тя изчака секунда, за да се поуспокои.

— В моето семейство, когато се караме, викаме.

— Аз предпочитам обсъждането или стратегията „опитай се сама да ме отместиш“. — Той я изгледа дълго и спокойно. — Нали видя кой победи?

— Само този път — отвърна му все още сърдито Рина. Когато стигна до Брендън Авеню и намали, очите ѝ се разшириха. „Ще разбереш, когато го видиш“, спомни си гласа по телефона.

И сърцето ѝ направи скок.

— По дяволите! — Тя грабна телефона и набра 911. — Обаждат се детектив Катарина Хейл, служебен номер 45391. Докладвам за пожар на Брендън Авеню № 2800. Началното училище „Малко цвете“. Пожарът е в разгара си. Уведомете пожарната и полицията. Вероятно умишлен палеж.

Закова рязко колата до тротоара.

— Остани вътре — нареди на Бо и грабна фенерчето си. Сетне изскочи от автомобила и се обади на О’Донъл.

— Имаме пожар — рече без предисловие и му съобщи адреса, докато вървеше към сградата. — Той ми се обади, за да ми каже. На мястото съм. Казах ти да стоиш в колата — извика на Бо.

— Отговорът ми очевидно е отрицателен. Има ли хора вътре?

— Не би трябвало, но това не значи, че сградата е празна. — Тя пхна телефона в джоба си, извади оръжието и приближи към широката двойна врата.

Върху нея с големи, блестящи, кървави букви бе изписано със спрей „ИЗНЕНАДА“

— Кучи син! Мръсник! Стой зад мен, Бо! Не мисли с онази си работа! Спомни си кой има оръжие. — Тя посегна към вратата, натисна я, сетне я бутна. — Заключена е.

Замисли се. Можеше да го остави тук, изложен и безпомощен на улицата, или да го вземе със себе си, докато обикаля вътре.

— Стой до мен — нареди. И чу първите сирени, докато заобикаляше сградата. Намери счупения прозорец. През него видя пламъците да бушуват в класната стая, поглъщайки чиновове, ближайки стените и промъквайки се към коридора.

— Няма да влезеш там!

Тя поклати глава. Не и без специално облекло. Но можеше да види, че възникването на пожара е станало точно тук, а също и да установи запалителните материали — смачкана восъчна хартия, за да

се разпространи и в другите стаи, по коридора. Миришеше на бензин, личаха и следите от него по пода.

Дали я наблюдаваше?

Рина отстъпи и огледа околните сгради. Нещо изскърца под обувката ѝ. Наведе светлината на фенерчето надолу, сетне приклезна.

Пръстите я сърбяха да го направи, но не докосна находката — кутийка кибрит. А сърцето ѝ се качи в гърлото, когато на нея видя логото на „Сирико“.

— Ще ми направиш ли една услуга? В багажника на колата има куфарче, вътре ще намериш торбички за улики. Трябва ми една.

— Няма да влезеш вътре, нали?

— Няма.

Рина остана на място взряна в кибрита, сетне вдигна очи и огледа наоколо. Добре, той я познаваше и искаше да бъде сигурен, че тя отлично разбира това.

Дали беше наблизно, за да гледа пожара?

Навън започваха да се събират хора, спираха коли. Във въздуха се носеха възбудени уплашени гласове, а до ушите ѝ достигаше далечният вой на сирените.

Когато Бо донесе куфарчето, тя пхна кибрита в една торбичка и я запечата.

— Ще чакаме. — Рина се упъти бързо към предната част на сградата, като закачи значката си на колана и нареди на събралата се тълпа да се отдръпне.

— Какво мога да направя аз? — попита Бо.

— Да стоиш настрана — отвърна и заключи доказателството в колата си. — Ще трябва да докладвам на шефа на отряда за борба с огъня, когато пристигне тук. Ти имаш набито око. Обърни внимание на зяпачите. Ако видиш някой, който ти се стори подозрителен, кажи ми. Сигурно ще бъде възрастен. Сигурно ще е сам. Сигурно ще гледа както пожара, така и мен. Можеш ли да го направиш?

— Да.

Никога преди не бе виждал огнеборци в действие, освен на кино. Всичко ставаше толкова бързо, имаше много цветове, звуци и движение. Приличаше на странно спортно състезание, помисли си Бо, когато пожарните коли пристигнаха и мъжете скочиха от тях.

Това го накара да си спомни мача, на който бяха по-рано тази вечер. Същата енергия и работа в отбор. Но вместо бухалки и топки, тук действаха с маркучи и брадви, кислородни бутилки и маски.

Тези хора тичаха към огъня, докато целият свят бягаше от него. С проблясващи на светлината на пламъците шлемове те влизаха в дима и горещината.

Пожарникари в огнеупорни костюми счупиха вратата и влязоха в горящата сграда, докато колегите им я обливаха с истински водопади от вода.

Полицайте бързо поставиха ограждения, за да държат събралата се тълпа зад тях. Както го помоли Рина, той оглеждаше лицата, опитвайки се да намери типа, когото търсеше тя. Видя как пламъците се оглеждат в широко отворени, уплашени очи, отблясъци в червено и златисто трептяха по кожата на хората, и си помисли, че той самият сигурно е същият. Имаше двойки и единични зяпачи, цели семейства с деца на ръце, по пижами, по нощници, с боси крака. Някои бяха облечени — тези, които излизаха от колите си, спрени на разстояние.

Вход свободен. Зрелището е безплатно, каза си той и отново погледна към сградата. Наистина беше забележително.

Огънят беше избил през покрива, образувайки истински кули от горящо злато, обвито в дим. Димът смъдеше в очите, във въздуха танцуваше пепел. Цели фонтани от бяла вода обливаха сградата с такава сила, че той се зачуди дали ще издържи на напора.

Чу звука от чупещ се прозорец и видя стъклата, които се посипаха като дъжд, когато той експлодира. Някой сред тълпата изпищя.

Дори от мястото, на което стоеше, можеше да почувства горещината. Как издържаха онези хора там вътре, зачуди се Бо. Заслепяващата горещина и задушливата миризма на дима.

Издигнаха стълби и мъжете се покатереха по тях като скакалци, от маркучите се изливаха потоци вода.

Един мъж си пробиваше път сред тълпата. Бо пристъпи напред, готов да действа — макар да не бе сигурен как. Сетне видя блясъка на значка, кимане за поздрав от страна на полицаите и огнеборците. Сигурно е някоя голяма клечка, помисли си. Имаше широки рамене, голям корем, навъсено ирландско лице. Мъжът отиде право при Рина.

Трябва да е О'Донъл, реши Бо и малко си отдъхна.

И щеше наистина да се успокои, ако не бе видял как някакъв човек помага на Рина да облече защитно облекло. Инстинктивно си проби път през тълпата и почти бе прехвърлил загражденията, когато униформените полицаи го спряха.

— Рина! Къде отиваш?

Тя погледна към него, докато нагласяваше кислородната бутилка. По лицето ѝ премина вълна на раздразнение, тя каза нещо на партньора си, който се отдалечи от нея и прескочи загражденията.

— Той е с нас — обясни кратко на полицаите. — Вие сте Гуднайт, нали? Аз съм О'Донъл.

— Да, добре. Какво прави тя, по дяволите? Какво правиш? — развика се ядосано той, а очите му се присвиха от дима.

— Влизам вътре. Обучена съм да го правя. — Рина нагласи шлема си.

— Най-добрата огнеборка сред полицаите — обади се един от пожарникарите и тя му се усмихна.

— Благодаря, миличък. Истинска музика за ушите ми. Ще ти обясня после. Трябва да вървя.

Преди Бо да успее да изрази някакъв протест, О'Донъл го потупа по рамото.

— Тя знае какво прави — рече, като посочи с брадичка Рина, запътила се към сградата с още двама мъже. — Квалифицирана е.

— Но нали дузина, че и повече от тези момчета вече са вътре? Какъв е смисълът?

— Смисълът е разкриването на подпалвача. — Над тях димът се носеше на кълбета и О'Донъл се разкашля. Задържа ръката си върху рамото на Бо и го дръпна встрани на по-чист въздух. — Потушаването на пожара може да унищожи напълно доказателствата. Сега тя ще влезе и ще може да ги види, преди да бъдат унищожени. Някой е запалил този пожар заради нея. Рина не е от хората, които ще обърнат гръб и ще побегнат. Работила е с тези момчета и преди. Повярвай ми, те нямаше да я пуснат, ако не знаеха, че може да се справи.

— Да е само ченге, не е ли достатъчно? — промърмори Бо, а О'Донъл показа зъбите си в усмивка.

— Достатъчно е, но тя е ченге по пожарите. Знае повече за този негодник, отколкото всеки друг, с когото съм работил. Пожарът имам предвид — обясни О'Донъл, тъй като Бо го погледна озадачено. —

Това момиче познава пожара. Познава огъня. А сега ми кажи ти какво знаеш.

— Всъщност нищо. Ходихме на мач, върнахме се у тях. Някой й се обади по телефона.

Сега не сваляше очи от горящата сграда — тълпата да върви по дяволите! — докато сърцето му биеше забързано в гърлото в напрегнато очакване да я види да излиза.

— Тя ми разказа. Някакъв мъж й се обаждал три пъти, споменал името й. Мобилните телефони били дублирани. Този път й казал, че имал нещо за нея тук. Когато пристигнахме, пожарът вече гореше с пълна сила.

— Ти как успя да тръгнеш с нея?

Той обърна очи към О'Донъл.

— Иначе трябваше да ме застреля, но явно не искаше да губи повече време в спор с мен.

Този път О'Донъл се разсмя и го потупа приятелски по рамото.

— Тя каза ли ви, че бе написал „изненада“ на входната врата?

— Да, всичко ми разказа. — Инспекторът извади пакетче дъвка от джоба си и предложи на Бо. — Всичко ще бъде наред, нищо няма да й се случи — увери го и пхна две дъвки в устата си. — Защо не ми кажеш колко време бяхте на мач с моята партньорка?

Вътре Рина се движеше през гъстата завеса от дим. Можеше да чуе собственото си дишане, засмукването на кислород от бутилката и пукането на пламъците, които още горяха.

Търсенето на жертви продължаваше, но, слава богу — нямаше такива.

Докато напредваше през дима, Рина си помисли, че на негодника му е лесно. Имал е достатъчно време да планира и да подпали пожара на мястото. От онова, което виждаше, можеше да заключи, че е аматьор, толкова просто изглеждаше. Или да помисли, че подпалвачите са деца или някой скитник.

А той не беше такъв. Беше сигурна, че не е, въпреки използването на основни средства като бензин и восъчна хартия.

Трябваше да открие повече.

Пожарът беше пълзял надолу, благодарение на използваните запалителни материали. Но първоначалното огнище е било като факел, главно заради телефонното обаждане, което я бе довело тук.

Значи негодникът не е имал намерение да разруши сградата.

На втория етаж температурата и гъстотата на дима се увеличиха и Рина не се съмняваше, че е открила още една точка на възпламеняване. Мяркаха се силуетите на мъжете, движещи се през мъглата от дим като героични призраци.

Тук също имаше остатъци от подпалки и „ремаркета“. Рина събра овъглените остатъци от кибрит, прибра ги в торбичката и отбеляза мястото, на което бяха намерени.

— Добре ли си, колега?

Тя вдигна палец към Стив.

— Открих следи на източната стена. Втора точка на възпламеняване, така мисля — неговият и нейният глас звучаха тенекиено и напрегнато. — Огънят се е просмукал през тавана ето тук — посочи с ръка. — Избухнал е ето там. Подпалвачът вече е бил далеч.

Тръгнаха заедно, документираха доказателствата, записаха, изкачваха се във все още живото сърце на пожара.

Пламъците ближеха стените, а мъжете ги задушаваша. Огънят танцуваше над главите им по почернелия овъглен таван с гърлен рев, който винаги караше по гръбнака ѝ да преминават леденостудени тръпки.

Беше великолепно. Ужасяващо и невероятно красиво. Огънят бе така съблазнителен със светлината и топлината си, с могъщия си танц. Рина трябваше да потисне вродения си страх, както и усещането, че я очарова, и да се концентрира върху горивото и метода, върху следите и отпечатъците, говорещи за стила на подпалвача.

Миризма на бензин, доста по-остра и силна тук, се процеждаше под задушливата смрад на дима и потискащия мирис на влага. Мъжете, които се бореха с подскачащите спирали от пламъци, имаха почернели от сажди лица и очи, зачервени от дим. Водата плющеше от маркучите през счупените прозорци отвън навътре.

Още една част от покрива рухна с весел грохот, като пропусна въздух и захрани пожара с кислород, така че той се превърна в бушуваща буря.

Тя скочи напред, за да помогне с един маркуч и си помисли за треньорите на лъвовете, които пляскаха злоещата котка с камшик.

Усилието зазвъня в мускулите ѝ и разтрепери краката ѝ. Видя, че част от стената бе разбита и през мъглата от вода и дим забеляза овъгляването, рисунъка.

Той беше направил това. Тук беше началната точка на пожара.

И разбра, докато ръцете ѝ трепереха, а пожарът бавно гаснеше, че това не му беше първият.

Облекчението му беше неистово, когато я видя да излиза. Въпреки защитното облекло и разстоянието Бо я разпозна в мига, в който пристъпи и се появи от гъстия дим.

Въпреки спокойното поведение на О'Донъл, въпреки всичко, което бе казал преди, Бо чу и неговата въздишка на облекчение, когато Рина се измъкна от дима и отломъците.

Лицето ѝ беше черно от сажди. Докато се опитваше да свали кислородната си бутилка, от защитния ѝ костюм се сипеха сажди.

— Ето го и нашето момиче — рече бодро О'Донъл. — Защо не почакаш тук, момче. Ще ти я изпратя след минута.

Тя свали шлема си — и блесна спирала от тъмно злато, наведе се, хвана коленете си с ръце и плю на земята.

Остана така, като вдигна глава само за да размени поглед с О'Донъл. Сетне се изправи и отпрати медицинския екип. Разкопча якето си и тръгна към Бо.

— Налага се да остана тук. По-късно ще трябва да вляза отново. Ще помоля някой да те закара до вкъщи.

— Добре ли си?

— Да. Можеше да бъде по-лошо. Можеше да причини повече злини. Няма смъртни случаи, сградата е била празна, децата са в лятна ваканция. Направено е просто заради шоуто.

— Оставил е кибрит от вашия ресторант. Значи шоуто е било предназначено за теб.

— Не споря. — Тя погледна към двама прогизнали, покрити със сажди пожарникари, които запалиха цигари. — Ти забеляза ли някой подозрителен?

— Не съвсем. Всъщност трябва да ти призная, че след влизането ти вътре изобщо не обръцах внимание на никого. Бях зает с молитви.

При тези думи Рина леко се усмихна, после вдигна вежди, когато той изчисти една сажда от почернялата ѝ буза с пръст.

— Не изглеждам особено добре, нали?

— Не съм коментирал как изглеждаш. Истината е, че ми изкара акъла. Запази си възраженията за момента, когато имаш повече време. — Той пхна ръце в джобовете си. — Смятам, че имаме доста неща да си кажем, и предпочитам това да стане без свидетели.

Рина надникна зад рамото му. Лошото беше отминало и пожарникарите събираха нещата си.

— Ще ти осигуря превоз. Знаеш ли, съжалявам, че нещата така се объркаха.

— Аз също.

Побърза да се отдалечи от него, опитвайки се да намери някой, който го да закара до къщата. И си помисли, че огънят бе нанесъл повече щети, отколкото бяха разрушенията на сградата. Ако не бе разчела неправилно начина, по който Бо се бе отдръпнал от нея, то пожарът бе превърнал една развиваща се и готова да разцъфти връзка в пепел.

Отиде до колата си, за да вземе куфарчето с инструменти и да извади бутилката вода, която държеше там, когато към нея пристъпи Стив.

— Значи това е мъжът, с когото се срещаш според Джина?

— Това е мъжът, с който се срещам. Мисля, че той току-що реши, че цялата тази полицейска, подпалваческа, огнена програма посред нощ е малко в повече за неговия вкус.

— Е, той губи.

— Може би. А може би просто си осигури едно щастливо избавление. До гуша ми е дошло от мъже, Стив.

Тя затръшна капака на багажника. Цялата ѝ кола беше покрита с пепел. И тя самата вонеше, без съмнение. Облегна се на колата, отвори бутилката и отпи дълга глътка, за да изчисти гърлото си.

Подаде бутилката на Стив и изчака, докато О'Донъл се присъедини към тях.

— Ще ни пуснат обратно вътре само след няколко минути. Ти какво намери?

Рина извади малък касетофон от куфарчето си, така че щеше да докладва за случилото се само веднъж.

— Телефонно обаждане от неизвестен субект в моята къща между дванадесет и половина и един без четвърт — започна тя и разказа всичко — нейните наблюдения и вече събраните доказателства, точка по точка.

След като свърши, изключи касетофона и го върна в куфарчето.

— Искаш ли да знаеш какво мисля? — продължи тя. — Постарал се е да изглежда прост и невеж човек. Но не е така. Отделил е време да разбие стената горе и е подпалил пожара така, че да се развива по стените, както и в стаята. Когато пристигнах, имаше един счупен прозорец. Може той да го е счупил, а може вече да е бил счупен, но е осигурил въздух, за да се подхранва огънят. Използвал е основни средства — бензин; хартия и кибрит. Но те са основни, защото при правилни обстоятелства могат да изпълнят предназначението си отлично. На пръв поглед не прилича на умишлен палеж, обаче нещо ми подсказва, че е такъв.

— Някой, с когото да сме се сблъскали и преди?

— Не знам, О'Донъл — прибра косата си с уморен жест. — Прегледах старите случаи. Ти също. Нищо не излезе. Може да е някой ненормалник. Откачалка, с когото съм се срещнала по време на разследване, навярно тогава се е измъкнал и сега ме ухажва по неговия си начин. Това е местното училище. Всъщност това е моето училище.

Тя отключи колата и извади прибория кибрит, за да му го покаже.

— От „Сирико“ е, за да ми даде да разбере, че знае коя съм, познава ме и е наблизо. Оставил го е на място, където да го намеря със сигурност. Не вътре, защото, ако нещата излязат от контрол, може да бъде унищожен. А навън, където шансовете да го намеря са по-добри, близо до мястото, откъдето е влязъл или се е постарал да изглежда така. Това е лично.

Тя прибра пликчето обратно в колата.

— Разбира се, всичко е дяволски объркващо. И ме разстройва.

— Ще разследваме внимателно случая. А следващия път, когато ти се обади — добави строго О'Донъл, — и решиш да проверяваш нещо, не го прави на своя глава. Искам първо да ми се обадиш. Ясно ли е?

Тя сви рамене.

— Неговата цел е да ме изкара извън нерви. И го постигна. Ти си прав. Реших, че е някой ненормалник, който ме дразни — нещо, с което мога да се справя сама. Но не е така. Явно е нещо много повече. — Рина огледа сградата, която все още беше обвита в дим. — Този човек е много опасен. Така че не се тревожи, няма да изляза сама на лов.

— Добре тогава. Да се хващаме за работа.

20.

Беше малко след шест, когато Рина напусна мястото на пожара. Сбогува се с О'Донъл и тръгна със Стив към пожарната. Партньорът ѝ щеше да опише всичко в първоначалния доклад — улики, следи, взетите от мястото проби. Докато тя пое задачата да говори с всеки от пожарникарите, влизал вътре в сградата и все още буден.

Можеше да си пусне и един душ там — най-накрая. Винаги държеше чисти дрехи за смяна в багажника на колата. Освен това беше сигурна, че пожарникарите ще я нахранят както подобава, а нощи като тази обикновено възбуждаха силно апетита ѝ.

— Е, я ми разкажи за този Гуднайт! Каква е историята? — започна Стив и млъкна, когато Рина го изгледа строго. — Джина ще ме пече на бавен огън, ако не ѝ съобщя подробности. Винаги полудява, когато не ѝ разказвам подробности.

— Тя така или иначе ще пече мен. Кажи ѝ да дойде направо при първоизточника.

— Благодаря ти.

— Джина приема онова, което вършиш. Искам да кажа, че никога не е възразявала срещу работата ти, никога не те е карала да я смениш, защото е опасна, нали?

— Понякога се притеснява, разбира се. Но по принцип не изпада в паника. Когато миналата година загина Бигс, беше много тежко. Колкото за мен, толкова и за нея. Говорихме дълго по този въпрос. — Той неловко почеса ухото си. — За това, че рискът е част от работата ми. Примиряваш се с него, нали? Вземаш и негативите, целия пакет. Невинаги се справя, но е жилава. Знаеш това. Имаме деца, още едно е на път. Трябва да е твърда и устойчива.

— Тя те обича. Любовта я прави устойчива. — Рина спря пред пожарната. — Когато ѝ се обадиш тази сутрин, помоли я да звънне на родителите ми. Просто да им събщи, че имам случай и че всичко е наред. Нали можеш да спестиш подробностите, Стив? Засега?

— Нямах проблеми.

Няколко мъже се миеха на помпата. Стив спря при тях да си побъбрят. Рина им махна с ръка, докато вадеше резервните си дрехи от багажника.

Тя изми дима от косата си, търка се, докато я заболяха ръцете, сетне затвори очи и остави водата да тече върху главата, врата и гърба ѝ.

Под клепачите ѝ драскаха песъчинки, очите ѝ бяха възпалени, но това щеше да мине. Вкусът на дим щеше да остане в устата ѝ, без значение колко вода щеше да изпие. Знаеше го. Вкусът на огъня оставаше и дори след време напомняше за себе си.

Рина успокои кожата си, като втри ароматен подхранващ крем. После я намаза обилно и с хидратиращ крем. Може да влизаше в горящи сгради, но нямаше да жертва кожата си за това. Нито суетата си, помисли си, докато се гримираше.

Когато се облече, прехвърли чантата си през рамо и отиде в кухнята, за да се отдаде на истински гуляй.

В пожарната винаги нещо къкреше на печката. Големи тенджери с чили или задушено, огромни парчета печено месо, цял казан бъркани яйца. Дългите плотове и печката се търкаха до блясък след всяко ядене, но въздухът винаги миришеше на горещо кафе и топла храна.

Беше се обучавала в тази пожарна команда и често бе работила като доброволка тук през свободното си време. Беше спала в чувалите, беше готвила на печката, беше играла карти на масата или гледала телевизия в приемната.

Когато влезе, никой не се изненада. От всички страни я поздравяваха — с полузаспали кимвания или бодри възгласи. И получи една голяма чиния бекон с яйца в мига, в който седна на масата.

Настани се до Грибли, който приличаше на хлапе, имаше козя брадичка и белези от изгорено по ключицата. Рани от войната.

— Говори се, че снощният подпалвач ти се бил обадил.

— Правилно се говори. — Тя дъвчеше яйцата и ги прокарваше с кока-кола, която си бе извадила от хладилника. — Човекът изглежда има някакъв въпрос за разрешаване с мен. Сградата беше обхваната цялата, когато пристигнах. Може би десет минути след обаждането.

— Много си бавна. Лош резултат — подхвърли Грибли.

— Той не ми каза, че става дума за пожар. Ако знаех, щях да съм по-бърза. Следващия път ще бъда.

От другата страна на масата един от мъжете вдигна глава.

— Нима очакваш да има следващ път? Смяташ, че е сериен подпалвач и скоро ще се прояви пак?

— Така мисля. И вие го имайте предвид. Този пожар беше лесен за разкриване. Беше нещо като проверка. Като да протегнеш ръка и уж случайно да прегърнеш жена през раменете. Искал е да види как ще реагирам. Поне така мисля. Вторият етаж, първо източната стена, нали?

— Да — кимна Грибли. — Когато се качихме, тази секция беше цялата в пламъци. Част от стената бе срутена, а на тавана имаше дупки за вентилация.

— Първият етаж беше в същото състояние — продължи Рина. — Не е бързал. Намерихме четири кибрита, единият от тях неотворен.

— Имаше „ремаркета“, които водеха от втория към първия етаж — намеси се мъжът срещу нея — Сандс и вдигна чашата с кафе. — Не бяха обхванати напълно от огъня, когато пристигнахме. Немарлива работа, ако питаш мен.

— Дааа.

Но дали беше немарлива или майсторска?

— Приличаше на детинска работа — рече Рина, седна и се опъна на стола. О’Донъл напълно копира позата й. — Бензин, хартия и кибрит. Нещата, с които децата понякога си играят. Ако не отчетеш нарочно направените дупки за вентилация, ще решиш, че е детска работа, аматьорска. Кибрити, които уж не е имал време да събере — така че да ги намерим. Въпросът е дали мисли, че няма да видим дупките за вентилация, или напротив — искал е да ги видим?

— Ако се опитваш да му направиш психологически портрет, мога веднага да ти кажа, че е искал точно ти да ги видиш. Ние, останалите, сме само фон. Ти си в центъра на вниманието му.

— Благодаря, че ме светна. — Тя стана. — Кой? Защо? Къде са се пресекли пътищата ни? Или може би се пресичат само в неговата глава?

— Ще прегледаме още веднъж старите случаи. И ще повикаме на разговор замесените в тях хора. Може да е някой, когото сме

пропуснали. Или пък е някой, който е имал взимане даване с теб, и не му е харесало, че си го отсвирила.

Тя поклати глава при тези думи.

— Не се сещам за нищо сериозно. Не си позволявам сериозни връзки откакто... — Рина се замисли и потърка врата си, докато очите на О'Донъл не се откъсваха от нейните. — Ти си ми свидетел. Знаеш, че не се задълбочавам много след случая с Люк.

— Доста вода изтече оттогава.

— Може би, но така ми харесва. И ако ти минава през ума, че може да е Люк, направо забрави. Това леке няма да припари до подобна мръсна работа. Ще изцапа дизайнерския си костюм.

— Може да е облякъл работни дрехи. Все още ли е в Ню Йорк?

— Доколкото знам. Добре де, добре — вдигна ръце тя. — Ще проверя. Мразя да правя тази проверка.

— Мислила ли си колко лошо те удари този човек?

— Глупости, няколко синини. Получавала съм много по-сериозни, когато играя футбол.

— Не говоря за лицето ти, Хейл. А за ума, за съзнанието ти. Той ти повлия на мисленето. Отивам за кафе.

Той се изправи и излезе от стаята, за да й даде време да помисли върху думите му.

Но Рина само измърмори едно проклятие под нос и включи компютъра, за да потърси последните данни за Люк Чеймбърс.

Гласът ѝ беше скован, когато О'Донъл се върна с чаша кафе.

— Има адрес в Ню Йорк и работи за същата брокерска къща, която го взе на Уолстрийт. Оженил се е през декември 2000 за Жанин Грейди. Няма деца. Останал вдовец, след като тя загинала на 11 септември. Работела на шейсет и четвъртия етаж в единия близък — Кула едно.

— Силен удар. Такива неща могат да накарат човек да превърти. Няма да навреди, ако проследиш какво е правил през деня.

— Господи, ти си като куче, захапало кокал, не пускаш. Добре. Ще се свържа с местния полицейски участък и ще помоля колегите да уточнят бил ли е снощи в Ню Йорк.

О'Донъл се приближи и сложи пред нея една кутийка диетична кола, която извади от джоба си.

— Размяна на ролите. Ти щеше да ме накараш да направя същото. Ако не го сторех, щеше да се заемеш сама.

— Уморена съм. И съм на края на силите си. А фактът, че си прав, само ме кара да изгарям от желание да те надупча.

С доволна усмивка О'Донъл седна обратно на мястото си.

Какво облекчение — най-сетне да се прибере у дома. Мечтаеше си за едно хубаво спане.

Влезе вътре и остави чантата си върху колоната на стълбата. Сетне, когато в съзнанието ѝ изникна неодобрителният поглед на майка ѝ, я взе и я прибра в гардероба.

— Е, доволна ли си сега? — обърна се мислено към Бианка. Като пренебрегна святкането на лампичката на секретаря, отиде направо в кухнята.

Хвърли пощата на масата и копията от докладите, които бе взела със себе си вкъщи. Първо ще се наспя, каза си, но не издържа и превъртя съобщенията на телефонния секретар.

Когато механичният глас събщи, че първото обаждане е записано в два и десет сутринта, сърцето ѝ заби учестено.

Хареса ли ти изненадата? Обзалагам се, че да, след като още си там. Какъв пожар, а! Златно, червено и горещо синьо. Обзалагам се, че си се възбудила. Сигурен съм, че искаше да влезеш вътре и да позволиш на пича от съседната къща да те чука, докато изгори. Аз ще го направя по-добре. Само почакай. Просто имай търпение.

Дишането на Рина се ускори и накъса. Спря записа, затвори очи, докато успее да събере мислите си и да се овладее.

Той я бе наблюдавал. Бе видял, че Бо е с нея. Знаеше, че бе минала през прозореца.

Бил е достатъчно близо, за да я гледа, я тя го бе пропуснала. Дали не беше някой от зяпачите, наизлезли от съседните къщи? Или от шофьорите на преминаващите коли? Едно от лицата в тълпата?

Беше я наблюдавал.

Цялата потръпна. Искаше да я подплаши и тя не можеше да го спре. Но поне можеше да контролира поведението си.

Рина изслуша и останалите съобщения. Второто беше от седем и половина.

— Още ли не си се прибрала? — подпалвачът се разсмя, хиленето му приличаше на дишане на удавник. — Работа, работа. Много си заета.

Третият запис бе от седем и четиридесет и пет.

— Рина.

Тя подскочи и въздъхна с облекчение, когато позна гласа на Бо. Да, наистина, призна в себе си, наистина беше много изплашена.

— Колата ти не е отзад, затова предполагам, че все още не си се прибрала. Имам работа и една доставка. Звучи доста безинтересно след приключенията от снощи. Както и да е. Ако се прибереш, обади ми се.

Следващото съобщение беше от след час — Джина искаше да се видят, за да научи всичко за новия мъж.

— Малко си закъсняла, миличка. — Рина подсвирна неприлично и щракна с пръсти. — Фют! Беше тук, вече го няма.

После се намръщи, когато чу уплашения глас на сестра си Бела.

— Защо винаги те няма, когато имам нужда от теб?

Тъй като това бяха всички обаждания, тя вдигна телефона. Сетне се спря. Понякога трябваше да мисли първо като ченге, а сетне като сестра.

Изтри всички съобщения след второто, извади касетата и я запечата едно пликче, преди да сложи нова.

После се обади на О'Донъл, и му съобщи новините.

— Значи е бил на мястото.

— Много вероятно. Или е наблюдавал къщата ми и е видял, че излизам с Бо. Може да ме е проследил. Нямах време да се огледам.

— Ще го обсъдим утре сутринта — отвърна ѝ О'Донъл. — Ще пратя патрулна кола да те пази тази вечер.

Тя понечи да откаже, после премисли.

— Добра идея. Но нека е някой от екипа, става ли? Ако колата е полицейска, може да се уплаши и да избяга. По-добре да е цивилна.

— Ще се погрижа. Почини си.

Рина се сети за обаждането на Бела.

— Да, добре. — И потърка уморените си очи. — Ще си почина.

Погледна телефона. Трябваше да се обади на Бела. Фактът, че избухванията и нервността ѝ понякога бяха причинени от нещо толкова дребно като счупен нокът, не бе извинение. Е, това беше нелюбезно и не бе вярно, трябваше да признае Рина. Бела не бе чак толкова глупава, нито смешна. Донякъде, но не съвсем.

Дали не я тревожеше нещо, свързано с децата, макар че едва ли. Ако случаят беше такъв, щеше да има още дужина обаждания от роднините. Родителите ѝ щяха да повредят мобилния ѝ телефон от звънене, ако се бе случило нещо спешно.

А какво говореше фактът, че се двоумеше и разтакаваше дали да се обади на сестра си или не?

Тя вдигна телефона и извади номера на Бела от паметта му.

Не беше сигурна дали почувства облекчение или раздразнение, когато икономката ѝ съобщи, че сестра ѝ е на фризьор. Кое то все пак потвърждаваше, че Бела е в беда, помисли си Рина, когато затвори. Защото сестра ѝ ходеше на фризьор, когато другите хора викаха бърза помощ.

Тъкмо щеше да тръгне по стълбите нагоре и на входната врата се почука. Рина почувства как сърцето ѝ трепетно замря, защото си помисли, че може да е Бо. Но като отвори, видя големия корем на Джина, която беше бременна в шестия месец.

— Стив ми каза, че вече сигурно си се прибрала. Просто минавам да те видя как си. — Тя сграбчи Рина в силната си прегръдка. — Ама че нощ, а? Добре ли си? Изглеждаш изморена. Трябва да поспиш.

— Такава беше и моята идея — рече нацупено Рина, докато Джина се шмугваше покрай нея.

— Добре де, добре, хайде да седнем. Майка ми изведе децата за няколко часа. Бог да я благослови с вечна младост и красота. — Тя потупа с ръка закръгления си корем, сетне се намръщи, докато оглеждаше стените, които предишният собственик бе боядисал в странния зелено-кафяв цвят на киви.

— Все още ли не си избрала цветовете! Трябва да се възползваш от това прекрасно време и да боядисаш. Така ще можеш да оставиш прозорците отворени, за да се измирише боята. Стив ще ти помогне.

— Благодаря. Все още не съм се спряла на нищо. Искане ми се да е по-класическо от това тук.

— Както решиш. Мога да ти помогна. Обичам да избирам цветове. Същото като играчките е. Ободрявам ли те?

— Нима изглежда, че имам нужда от ободряване?

— Стив ми каза всичко. Не се тревожи, няма да кажа на вашите. Просто се притеснявам за теб.

— Няма за какво.

— Ами да, разбира се. Защо ли да се тревожа, след като някакъв маниак на тема пожари е обсебил най-добрата ми приятелка и е подпалил нашето училище!

Рина въздъхна, сетне отиде до кухнята, за да налее две чаши със „Сан Пелегрино“.

— Има ли нещо, което върви с това? — попита Джина, като я последва. — Нещо с повече захар?

Рина извади остатъка от един кейк с кафе.

— Само че е стар, от няколко дни — предупреди тя.

— Много важно. — Смеейки се, Джина си отчупи едно парче. — Мога да изям три кучета, стига да са полети с достатъчно захарен сироп. — Разположи се на старата месарска маса, която Рина използваше за кухненска. — Добре, аз бях заета, ти беше заета. Сега е време да науча с най-големи подробности всичко за твоя дърводелец. Майка ми разбрала от твоята, че го познаваш още от колежа. Аз знам много добре кого познаваше и кого не по това време и не помня никакъв на име Гуднайт.

— Всъщност не се познавахме. Той ме видял на някакво парти, докато съм била в колежа. Всъщност и двете бяхме в колежа.

— Значи майка ми не е разбрала правилно. — Джина си отчупи друго парче. — Я седни и разказвай.

Рина се подчини и оловната тежест на умората избледня и изчезна, докато Джина прекъсваше разказа с въздишки, възклицания „Ох“ и „Божичко!“, както и драматични пляскания с ръце и хващане за сърцето.

— Видял те е и никога не те е забравил. Носил те е в себе си през...

— Престани.

— Ти престани. Това е толкова романтично. Като Хийтклиф и Катерина^[1].

— Те са били луди.

— За Бога! Какви ги говориш. Добре като в „Безсъници в Сиатъл“^[2]. Знаеш колко много обичам този филм.

— Да, знам. С изключение на факта, че ние не живеем на двата противоположни бряга, аз не съм сгодена за някой друг и той не е вдовец с дете, иначе е съвсем същото.

Джина заклати пръст.

— Няма да ми разваляш удоволствието! Омъжена съм от шест години, чакам третото си дете. Но не съм чувала нещо толкова истински романтично напоследък. Я ми кажи как изглежда?

— Добре. Има мускулесто тяло. Вероятно от работата, която върши. Ръчна работа, физически труд.

— А сега ми кажи най-важното. Как е в леглото?

— Да съм казала, че съм правила секс с него?

— От колко време те познавам?

— По дяволите! Хвана ме натясно. Излиза извън класацията.

Джина зяпна и премигна.

— Ти никога преди не си казвала това.

— Кое?

— Винаги си казвала — той е чудесен или той е страхотен. Понякога, че е било забавно или посредствено. Ако трябваше да използвам десетобалната система, щях да кажа, че се движеше около осем.

Челото на Рина се сбърчи.

— Бих казала по-скоро десет. Не си ли прекалено загрижена и обсебена от моя сексуален живот?

— Че за какво са приятелките? Това ли беше най-хубавият секс в твоя млад живот, изпълнен с приключения?

— Не бих казала... добре де, да. Така е. Не знам. Беше страхотен и чудесен, и забавен, и романтичен. Дори когато беше див. Но след снощи край. Свърши се.

— Защо? Какво е станало? Та аз току-що дойдох! Как така край?

Рина си наля още газирана вода, седна и загледа мехурчетата.

— Ами като заведеш един мъж на местопрестъплението, на място, където си обвързан професионално и лично, и той те гледа как тичаш със защитен костюм, издаваш заповеди, някои от които към него самия, той си дава сметка, че работата ти е смахната. Това ще накара цветето да увехне, Джина.

— Е, тогава значи наистина има малка пишка.

Рина поклати глава със смях.

— Не, не е така и фигуративно, и буквално казано. Ние тъкмо започнахме да... танцуваме, Джина. Но мелодията се промени така рязко и неочаквано, че стана сложно.

С въздишка Джина седна обратно.

— Ако това е неговото отношение, значи не го харесвам.

— Ще го харесаш. Той е от хората, които се харесват. Не го обвинявам, че ще даде на заден.

— Коего значи, че все още не е отстъпил назад?

— Просто снощи имах това чувство. Но не ми е казал нищо засега.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Рина? Ти си песимистка. Когато става дума за мъже, си голяма песимистка. Ето защо... — Тя млъкна, намръщи се и отпи от водата.

— Хайде, не спирай. Продължавай.

— Добре, не исках да продължавам, защото те обичам. Но ще ти го кажа. Ето защо твоите връзки не траят дълго, ето защо не се превръщат в нещо по-голямо и дълбоко. Това е още от колежа. След горкичкия Джош. А след Люк стана още по-лошо. Той беше негодник с космически размери — добави Джина, когато Рина се изплю. — Без съмнение. Но онова, което се случи, размъти мозъка ти и те блокира. Ти нарочно, целенасочено се възпираш да не завързваш истинска връзка.

— Това не е истина! — извика, но сама не бе убедена в думите си.

Джина хвана ръката ѝ.

— Хич даже. Нали те чух да говориш за този мъж така, както не си говорила за никого откакто бяхме деца. Виждам сериозен потенциал за връзка, а ти си готова да я съсипеш. Хей, защо не изчакаш да видиш как ще се развият нещата, преди да зачертаеш името му?

— Защото той има значение за мен — отвърна тихо Рина и Джина стисна ръката ѝ. — Когато ме гледа, усещам, че става нещо важно. Никога преди не съм се чувствала така. Нито веднъж, с никой друг. Преди ми харесваше, че не ми се случва. Имах си всичко в моя живот — семейството, работата ми. Ако исках мъж, я виж колко мъже има наоколо. Но този има значение за мен и това стана толкова бързо и толкова сериозно, че не искам да бъда размазана, когато той си отиде.

— Ти си влюбена!

— По-скоро объркана. Уплашена. Колебая се.

Джина цъфна в усмивка и се изправи на крака, за да я целуне по главата.

— Поздравявам те.

— Мисля, че го разкарах снощи, Джина.

— Спри. Изчакай. Виж. Спомни си колко бях объркана, когато нещата със Стив започнаха да стават сериозни.

Рина се усмихна.

— Беше много сладка.

— Беше ужасно. — Започна да разтрива раменете на приятелката си. — Имах намерение да отида в Рим, да завъртя луд роман с някой художник. Но как, по дяволите, да го направя, когато някакъв проклет пожарникар ми бе завъртял главата? И все още ми я върти, и все още се плаша. Понякога го гледам и си мисля: какво ще правя, ако нещо му се случи, ако го загубя? Ако се влюби в друга жена? Дай шанс на този мъж. — Тя сложи ръка върху бузата на Рина. — Дори не съм го виждала, но ти казвам да му дадеш шанс. А сега отивам да си прибера децата и да се върна обратно в цирка, който е моят живот. Обади ми се утре.

— Непременно. Джина? Ти много ми помогна.

— Значи съм свършила добра работа.

Рина спа три часа и се събуди с ужасно главоболие и неясни спомени за кошмара, който бе замъглил мозъка ѝ. Пожар и дим, страх, ужас и тъмнина — бъркотия, смесица от елементи, които не могат да се обединят. Вероятно така беше най-добре, помисли си, като се обърна в леглото и изчака пулсът ѝ да се успокои.

От време на време сънуваше, особено ако бе преуморена или под напрежение. Ченгетата бяха подложени на силен стрес. Виждат, докосват или миришат ужасни неща.

Но кошмарът щеше да избледнее, както винаги. Тя можеше да живее с образите, защото работата ѝ вдъхваше увереност, че е направила и прави нещо за тях.

Рина седна, включи осветлението. Трябваше да хапне нещо, да свърши някаква работа. Това щеше да я отвлече от безсънието и тревогите на среднощния час. Беше три през нощта.

Със замаяна глава, тя слезе долу. Джина беше права, реши, като прекара пръсти по стената. Трябваше да помисли сериозно за цветовете, да избере мебели, да започне да превръща къщата в свой дом.

Нима наистина страдаше от фобия към ангажименти? — зачуди се Рина. Беше отлагала максимално купуването на къщата, макар че от години бе искала да притежава собствен дом. Сега също отлагаше да се настани трайно тук, да направи промени, които да отразяват вкуса и стила ѝ. Да я направи свой дом.

Добре, първата стъпка беше признанието, че има малък проблем. Явно трябваше да купи проклетата боя и да започне боядисването.

Първо щеше да приключи с този случай, сетне да си вземе една седмица почивка и да направи нещо за себе си. Да боядисва и лепи тапети, да обиколи антикварните магазини и складовете за мебели. Да насади цветя.

Рина започна да рови из кухнята. Не бе истински гладна, не ѝ се ядеше нищо. Чувстваше се мрачна. Не беше нейна вината, че е ченге и че понякога работата ѝ не е привлекателна и приятна. Със сигурност не бе нейна вината, че не може да се справи с това.

Фобия от ангажименти, дрън-дрън, реши. Беше на ръба да се обвърже с него — за пръв път в живота си беше склонна да се обвърже с някого, а той взе, че скочи от кораба при първата по-голяма вълна.

Да го духа.

Беше единственият мъж, който бе завъртял главата ѝ. Мечтателни зелени очи, чувствена сочна уста. Кучи син. Тя извади чесън, италиански домати и започна да ги реже, като си представяше, че реже Бо на парченца. Момичето от сънищата? Глупости. Тя не беше нито сън, нито мечта за никого и нямаше намерение да се променя според нечия представа. Беше такава, каквато бе и той или трябваше да го приеме, или да върви по дяволите.

Загрязехтин в тигана, извади червено вино.

Нямаше никаква нужда от него. Имаше прекалено много мъже наоколо, ако искаше да си хване някой. Не очакваше някакъв си очарователен, секси, забавен дърводелец да запълни празнините в живота ѝ.

Всъщност в живота ѝ нямаше празнини.

Сложи чесъна в горещия зехтин и подскочи при звука от почукване на външната врата. Спокойно, рече си Рина, но все пак взе пистолета, който бе оставила на плота.

— Кой е?

— Аз съм, Бо.

Като въздъхна облекчено, тя прибра пистолета в чекмеджето. И изправи раменете си, докато отключваше вратата.

Гърдите ѝ бяха стегнати и не можеше да направи нищо, да се отпусне. Гърлото ѝ беше пресъхнало, а в корема ѝ имаше тежест. Всичко това беше ново и непознато усещане за нея, когато ставаше дума за мъж.

Но отвори вратата и му се усмихна разсеяно.

— Трябва ти чаша захар ли?

— Не чак толкова много. Получи ли съобщението ми?

— О, да. Извинявай. Не се прибрах вкъщи в четири часа, сетне имах компания. После съм задрямала. Току-що ставам.

— Предположих. Завесите в спалнята ти бяха пуснати, когато се прибрах, затова реших, че сигурно спиш. После видях, че свети и се престаших. Мирише на нещо хубаво, освен ти самата.

— О, по дяволите! — Хукна към печката, за да спаси чесъна от загаряне. — Точно си приготвих малко паста — добави нарязаните на ситно домати и чаша вино. Може и да не беше особено гладна, но беше

доволна, че ръцете ѝ са заети. Добави босилек, малко пипер и остави всичко да се задушава.

— Според мен готвенето ти иде отръки. Все още изглеждаш изморена.

— Благодаря. — Рина чу собствения си глас, кисел като лимон. — Обичам подобни комплименти. Много ме стимулират.

— Тревожех се за теб.

— Съжалявам, такава ми е работата.

— Сигурно.

— Мисля да пия чаша вино.

— Добре. — Очите му не се откъсваха от нея. — Ще ми кажеш ли нещо повече за случилото се снощи?

— Незаконно проникване, палеж с много точки на възпламеняване, съобщение, отправено към следовател по палежите. Няма жертви. — Тя му подаде чаша червено вино.

— Защо се държиш така с мен? Защото си изморена, защото този негодник усложнява живота ти или защото ти е писнало от мен?

Усмивката ѝ беше горчива като пелин.

— Избери си едно от всички.

— Добре, избирам първите две. Защо ти не ми обясниш третото?

Тя се облегна на плота.

— Направих онова, за което съм учила, което съм длъжна да правя и за което ми плащат.

Той изчака един миг и кимна.

— И?

— И какво?

— Точно това питам и аз — и какво? Кой спори за това?

Можеше да се държи поне цивилизовано, напомни си Рина.

Възпитано и като възрастна, а не да се прави на капризно дете. Извади тенджерата и я сложи в мивката, за да я напълни с вода.

— Мога да направя повече, ако си гладен.

— Добре. Рина, защо се държиш така с мен? Защото снощи застанах на пътя ти ли?

— Не трябваше да го правиш.

— Когато някой, на когото държа, е на път да извърши нещо безразсъдно или опасно, аз ще застана на пътя му.

— Аз не съм безразсъдна.

— По принцип не си, не бих си и помислил подобно нещо. Но той те вбеси и те изкара извън нерви.

— Дори не знаеш докъде се простират нервите ми. — Тя занесе тенджерата на печката и я сложи върху котлона. — Ти въобще не ме познаваш. — И притихна, когато той сложи ръцете си върху раменете ѝ и я обърна с лице към себе си.

— Знам, че си умна. И решителна. Знам, че си много привързана към семейството си, а когато се смееш, цялото ти лице грейва. Знам, че обичаш бейзбол, знам къде обичаш да бъдеш докосвана. А също, че си падаш по лимонов пай с целувки и не пиеш кафе. Знам, че ще влезеш в огъня. Кажи ми нещо друго, което трябва да знам.

— Защо си тук, Бо?

— За да те видя, да говоря с теб. И да получа порция спагети.

Тя се отдръпна и взе чашата си с вино.

— Предположих, че след миналата нощ ще се чувстваш неудобно.

— Заради кое?

— Не бъди глупав.

— Опитвам се. Значи неудобно... с теб. — Той вдигна ръце.

Рина леко сви рамене и отпи.

— Да се чувствам неудобно с теб, защото... Добре, нямам много голям избор — реши той, понеже тя не каза нищо. — Защото спорих с теб дали да тръгнеш сама? Не, не е това, защото аз спечелих. Тогава, защото трябваше да стоя встрани? Не е и това, все пак не съм нито от полицията, нито от пожарната. Затрудняваш ме.

— Не ти хареса, че влязох вътре.

— В горящата сграда ли? — Звукът, който издаде, приличаше на сподавен смях. — Дяволски си права. А според теб какво — би трябвало да ми хареса, когато влизаш в огъня? Това наистина е проблем, защото мисля, че никога няма да го харесам. Като добавим и факта, че ми се случи за пръв път, мисля, че се държах нормално. Нали не хукнах след теб, не те хванах и не те издърпах настрани? Което, да си призная, ми мина през ума. Като възможност. Нима да харесвам рисковете, които поемаш, е част от изискванията ти към мен?

Тя го загледа.

— Господи, аз наистина съм песимист.

— За какво говориш? Ще бъдеш ли така добра да ми преведеш твоя странен женски език, за да мога да го разбера?

— Искаш ли да бъдеш с мен, Бо?

Той разпери ръце. Беше олицетворение на един объркан, разстроен и учуден мъж.

— Нали стоя пред теб?

Рина се разсмя и поклати глава.

— Да, със сигурност си тук. Трябва да ти се извиня.

— Съгласен съм, но защо?

— Защото реших, че си страхливец. Предположих, че се оттегляш, че не искаш да ме приемеш такава, каквата съм, нито това, което правя. Защото мислех само за себе си, без да се замисля за теб. Защото ти се ядосах, макар аз всъщност да не постъпих правилно. Започвам да осъзнавам, че имам проблеми в тази област — сферата на връзките.

Тя пристъпи към него, обхвана лицето му с длани и притисна горещите си устни към неговите.

— Ето за това ти се извинявам.

— Значи ли, че се сдобряваме след първата ни кавга?

— Определено.

— Добре тогава. — Привлече я към себе си и я целуна. — Първата винаги е най-трудната. Хайде да говорим за нещо друго, докато ядем, което, надявам се, че ще стане скоро, защото единственото, което съм сложил в стомаха си тази вечер, е сандвич с фъстъчено масло.

Рина се обърна, за да вземе спагетите.

— Това ще бъде далеч по-вкусно.

— Не се и съмнявам.

[1] Герои от „Брулени хълмове“. — Б.пр. ↑

[2] Филм с Мег Райън и Том Ханкс. — Б.пр. ↑

21.

„ИЗБУХВАНЕ

Последният стадий от процеса на развитието на пожара.

Напред и назад, ту извит, ту прав, пламъкът на смъртта танцуваше в нощта.“

Самюел Тейлър Колридж

— Искам да знам повече за това момиче, с което се виждаш.

Бо продължаваше да кове новата беседка в градината на госпожа Малой, но спря за миг, за да ѝ намигне.

— Госпожо Малой, не ревнувайте. Вие все още сте любовта на живота ми.

Тя изсумтя презрително и сложи чашата с прясна лимонада, която бе направила, върху резачката. Косата ѝ си бе огненочервена, носеше модерни очила, със стъкла в кехлибарен цвят. И кухненска престилка на цветя.

— По очите ти личи, момче, че си ме сменил. Искам да знам всичко за нея.

— Красива е.

— Каж ми нещо друго, което не мога да отгатна сама.

Той остави настрана автомата за пирони и взе лимонадата.

— Тя е умна, забавна, сладка и сериозна. Очите ѝ са като на лъвица и има малка бенка ето точно тук. — Той показва горната си устна. — Произхожда от голямо семейство. Те имат италиански ресторант в моя квартал. Израснала е там. Хей, може би брат ви я познава. Нали брат ви беше ченге?

— Той все още е, цели двадесет и три години вече. Да не би да я е арестувал?

Бо се разсмя.

— Съмнявам се. Тя също е ченге в градската полиция на Балтимор. Отдел „Палежи“.

— Брат ми също работи там.

— Стига бе! Мислех си, че... Не знам какво съм си мислил. Те сигурно се познават. Как беше името му? Ще я питам.

— О’Донъл. Майкъл О’Донъл.

Сега вече Бо остави лимонадата и свали защитните очила, които носеше.

— Гледай ти, пуснете музиката от „Зоната на здрача“. О’Донъл е нейният партньор. Тя е Катарина Хейл.

— Катарина Хейл. — Госпожа Малой скръсти ръце. — Значи Катарина Хейл. Същата, с която се опитвах да те сватосам преди няколко години.

— Не, не може да бъде. Наистина ли?

— Брат ми каза, че имал нова партньорка — красавица. И аз го попитах мома ли е. Като потвърди, му рекох — познавам едно хубаво момче, дето работи по къщата ми. Помолих го да ѝ подхвърли за възможността да излиза с едно хубаво момче. Но тя се виждала с някой друг. После се оказа, че онзи не бил чак толкова свестен, но Майк така и не ѝ спомена повече за теб. Това е.

— Хм. Цялата история е част от онзи омагьосан кръг, в който сме се въртели с Рина. Искам да кажа, че години наред сме обикаляли един около друг, но така и не се запознахме. Виждали ли сте я някога?

— Веднъж дойде на празненството на Майк. Много хубава, възпитана, с маниери.

— Тази вече ще ходя у тях на вечеря. В дома на родителите ѝ. Семейна вечеря.

— Трябва да вземеш цветя.

— Цветя ли?

— Един хубав букет за майка ѝ, но не в кутия. — Тя клатеше назидателно пръст, докато даваше инструкции на Бо. — В кутия е прекалено официално. Един хубав букет, който ще ѝ поднесеш, когато ти отвори вратата.

— Добре.

— Ти си добро момче — заключи госпожа Малой и го остави да работи. Прибра се в къщата, за да се обади на брат си и да изчопли повече информация за тази Катарина Хейл.

Цветя. Трябваше да намери цветя. В универсалния магазин имаше цветарница, пък и трябваше да купи някои други продукти пътьом. Спря в магазина близо до къщата на госпожа Малой и взе една количка. Мляко. Винаги пиеше големи количества мляко, приготвяше и мюсли с него. Защо не държаха кутиите с мюсли близо до щанда с млякото? Щеше да е по-удобно, нали?

Може би трябваше да вземе и две пържоли, да покани Рина и да ги изпече на скарата. С тези мисли в главата Бо сложи в количката още няколко неща и се отправи към цветарския магазин.

Застана с ръце в джобовете и заразглежда цветята на витрината. Госпожа М. беше казала весели. Онези големите, жълтите — май се казваха лилии — изглеждаха весели. Но не носеха ли лилии на погребения? Значи не бяха весели.

— По-трудно е, отколкото го мислех — промърмори той на глас, сетне се огледа леко притеснен, когато един мъж застана до него.

— И ти ли беше в кучешката колибка?

— Моля?

Мъжът го изгледа със страдалческа усмивка и кимна към цветята.

— Мислех си, че и вие сте спали в кучешката колибка. Защото аз прекарах миналата нощ там. Сега смятам да взема някакви цветя за жена ми и да ѝ се извиня.

— О, не. Ще вечерям с родителите на приятелката ми утре вечер. Мисля, че розите са подходящи за случая с кучешката колибка.

— Мамка му. Прав сте! — Мъжът отиде до щанда и повика продавачката. — Изглежда ми трябват дузина от тези рози. Червени, тъй де. Жени — рече и почеса главата си под шапката.

— Кажете ми как се казват тези цветя? Мисля, че ще взема от тях — обърна се Бо към продавачката. — Ето тези, в различни цветове и с големи глави?

— Това са гербери — беше отговорът.

— Герберите са весели, нали?

Продавачката се усмихна, докато изваждаше розите от вазата.

— Така мисля.

— Супер. Тогава ми дайте от всички цветове, когато приключите с розите. Просто ги размесете.

— Обзалагам се, че жените излизат по-скъпо от майките — рече доста скръбно мъжът.

Бо погледна отново герберите. Нима изглеждаха евтини? Бяха красиви и весели, а не евтини. Защо беше толкова сложно. Той изчака да направят букета от рози.

— Довиждане.

— Довиждане. — Бо кимна разсеяно на мъжа. — Желая ви късмет — добави и се остави на милостта на продавачката. — Вижте, става дума за семейна вечеря. Семейството на приятелката ми. Подходящи ли са герберите? Достатъчна ли е една дузина? Помогнете ми.

Тя отново отиде до витрината.

— Направо са идеални.

— Чудесно тогава. Благодаря. Направо съм изтощен от това непосилно усилие.

Лесно, като да се изпикаеш, толкова лесно е да го проследя. Трябваше обаче да променя навиците си, за да държа под око съседчето и да го следя изкъсо и отблизо. Задникът му със задник, работи и в събота!

Бих могъл да го закова още тук, на паркинга. Да го изчакам да излезе и да го наръгам на няколко места тук-там.

Хей, приятел, може ли да ми отделиш една минута? Такива като него веднага дотичват като послушни кутрета. Наръгам го с ножа в корема, докато копелето все още ми се усмихва.

Ще хвърля розите на задната седалка на колата. Кучешка къщичка, а! Фани ме за топките! Сякаш ще позволя на някоя женска да ми нарежда и командва. Мръсни курви и шибани кучки! Всички до една са такива. Трябва да им покажеш къде им е мястото. Това си е половината от забавлението!

Сега ще чакам и ще наблюдавам. Засега. Ето го на, излиза, носи няколко торби. Най-отгоре се мъдрят скапаните гербери. Вероятно е педераст. Сигурно си представя задника на някое друго гадно педи, докато чука нея.

Ще направя страхотна услуга на света, като забия ножа в корема му. Един смотаняк по-малко на този свят. Как ли ще се чувства тя, ако

тъпакът, дето я чука, бъде намерен на паркинга на супермаркета?

Има и по-добри начини, по-добри дни. Не бързай!

Сега след него. Я, к'во хубаво камионче! Тва вече е чудесна мисъл. Няма ли да бъде забавно т'ва хубаво камионче да гръмне? Да изгори? Още по-забавно ще бъде, ако и той е в него. Ето нещо, върху което трябва да помисля.

Госпожа Малой има страхотен нюх, реши Бо. Бианка не само се усмихна, когато ѝ подаде цветята на прага в неделя следобед, но и го разцелува по двете бузи. Някои от семейството вече бяха пристигнали. Ксандър, брат ѝ, се бе разположил на един стол в дневната, с бебе в ръце. Джак, зетят — се бе изопнал на пода и играеше карти с едно от децата.

Фран, най-голямата сестра, излезе от кухнята, като разтриваше корема си с кръгови движения, както правят бременните жени.

Друго хлапе надничаше зад краката ѝ и го гледаше с опулени като на кукумявка очи.

Рина тръгна към тях — прегръдки, целувки, сякаш не бяха се виждали половин година. Сетне вдигна малкото бухалче. И то цялото разцъфтя в усмивка. Предложиха му питие, стол. Сетне жените напуснаха бойното поле.

Ксандър се обърна към него, като спря да гледа мача по телевизора и му се усмихна с широка белозъба усмивка.

— Когато се ожените със сестра ми, ще трябва да съборите стената между двете къщи. Така ще имате място за пет-шест деца.

Бо почувства как челюстта му увисва от изненада. Очакваше в стаята да избухне смях. Но напротив — цареше пълно мълчание, като се изключи коментарът на диктора по телевизора.

Сетне Ксандър се изхили гръмко и блъсна крака на баща си със своя.

— Казах ли ви, че ще бъде смешно! Изглежда сякаш е глътнал цяла глава чесън!

Гиб продължи да гледа в екрана.

— Имаш ли нещо против децата?

— Какво? Не. — Объркан, Бо се огледа из стаята. — Аз ли? Не, нямам нищо против децата.

— Добре тогава. Вземи моето — предложи Ксандър и за ужас на Бо сложи бебето в скута му. — Веднага се връщам.

— О, добре.

Бебето го наблюдаваше с големите си черни очи. Тъй като се страхуваше да направи каквото и да е движение, Бо обърна поглед към Гиб. Знаеше, че очите му са пълни с паника, но нищо не можеше да направи.

— Какво? Никога ли не си държал бебе?

— Не и толкова малко.

Момченцето, което седеше на пода, скочи.

— Моята майка ще си има още едно бебе. Най-добре ще бъде, ако е момче. — При тези думи се обърна и погледна мрачно баща си.

— Направих каквото можах, приятел — отвърна Джак.

— Вече си имам една сестричка — обясни момчето на Бо. — Тя обича само кукли.

Хващайки се за тази сламка, Бо поклати глава със състрадание.

— Това е отвратително.

Долавяйки сходство във възгледите, момчето се покатери на облегалката на стола.

— Аз съм Антъни. На пет и половина години. Имам си жаба на име Немо, но баба не ми позволи да я доведа на вечеря.

— Момичетата са такива.

Бебето в скута му се размърда и заплака. Приличаше повече на мучене, според Бо. Той го залюля без голяма надежда.

— Можеш да го вдигнеш — намеси се Джак. — Просто трябва да поставиш ръката си под главичката му, защото вратлето му още не е здраво. После го подпри на рамото си и го потупай. Те обичат това.

Бебето продължаваше да реве и тъй като никой не дойде да го спаси — садисти такива! — Бо предпазливо сложи ръката си под главичката му.

— Браво, точно така — продължи експертът по бебета. — Сега пъхни другата си ръка под дупето му. То се извива, така че трябва да внимаваш!

По гърба му потече струйка пот, предизвикана от притеснение да не обърка нещо. Защо бебетата бяха толкова малки? И ревливи? Със сигурност е можело да се измисли по-добър начин за продължаване на човешката раса.

Като задържа дъха си, Бо го вдигна, нагласи го на рамото си и го потупа, докато мученето затихна и се превърна в мъркане.

В кухнята Фран разбиваше в една купа яйца, Рина режеше зеленчуци, а Бианка зашиваше пълненото пиле. Това бе според Рина един от онези приятни моменти, изпълнени със спокойствие и интимност. Женска и семейна среда.

Задната врата беше отворена и отвън нахлуваше топлина, стаята бе изпълнена с вкусни аромати и парфюм. Цветята на Бо бяха красиво подредени във висока стилна ваза, а племенницата ѝ бе заета да блъска с лъжица по голяма пластмасова купа. Работата и тревогите бяха останали в един друг свят. В родния си дом винаги се чувстваше дете. Това бе особено приятно усещане. А същевременно беше и жена и това я изпълваше с гордост.

— Ан ще дойде веднага след като свърши в клиниката. — Бианка се изправи и затвори отворената врата. — Бела ще закъснее, както обикновено. Я да те видя! — Тя сложи ръце на кръста си и огледа най-малката си дъщеря. — Изглеждаш щастлива.

— Защо да не бъда?

— Любовни искри — обади се Фран и остави купата, като се наведе над масата дотолкова, доколкото позволяваше коремът ѝ. — Сериозно ли е и колко?

— Ще видим.

— Той е темпераментен и страстен. Какво? — Сви рамене Фран и се облегна назад. — Не мога ли да изкажа мнението си? Освен това те гледа толкова предано, като кученце, така че ще си имаш един сладък и горещ, като разтопена шоколадова пръчка, мъж.

— Фран! — извика, смеейки се Рина. — Чуй се какви ги говориш.

— Не съм аз. Хормоните са виновни.

— Накъдето и да погледна, виждам само бременни жени. Преди няколко дни ми дойде на гости Джина, изяде четвърт кейк отпреди три дни.

— Аз пък ям маслини. Мога да изпразня цяло буре. Само отварям буркан след буркан и...

— А аз през всичките си бременности ядях картофен чипс. — Бианка отхлупи тенджерата на печката. — Цели планини, всяка нощ. Четири пъти по девет месеца. Господи, колко картофи прави това? —

Тя заобиколи и леко потупа по бузите Рина. — Радвам се, когато си щастлива. Харесвам и Бо. Мисля, че е той.

— Мамо...

— Мисля, че е той — продължи Бианка, без да се стресне, — не само защото те кара да светиш и очите ти да пръскат искри, не само защото те гледа сякаш си най-удивителната от всички жени на света, но и защото очите на баща ти стават мънички като мъниста, когато той е наблизо. Неговият радар сигнализира опасност. „Тъй значи, това момче си мисли, че ще ми отнеме дъщерята? Ще видим тази работа!“

— И къде си мисли, че ще ме заведе? На Плутон? Та той живее в съседния двор.

— Бо прилича на баща ти — усмихна се Бианка, когато Рина се намуси. — Силен и солиден, темпераментен и сладък — добави, като намигна на Фран. — А това, момиченцето ми, е мъжът, когото си чакала досега.

Преди Рина да успее да отговори, влезе Ан заедно с Дилан на рамото.

— Извинявайте, че закъснях. За какво си шушукате?

— За гаджето на Рина.

— Хубаво момче. Дилан малко го бе притеснил и хич не му беше лесно. Но се справи като шампион. — Тя седна край масата, откопча блузата си и даде на бебето да суче. — Баща ти го върти и пече на шиш, разпитва го за работата му — добави и махна на Рина да се върне. — Остави ги. Водят сериозен разговор. Мама Би, мисля, че може би скоро ще направите задната тераса на ресторанта.

— Нима? — Бианка почука с лъжицата по тенджерата. — Харесва ми, когато децата ми водят полезни хора на вечеря.

В този момент Ксандър показа главата си през вратата.

— Здравсти и чао. Отиваме за малко до ресторанта.

— Вечерята е след час. Ако не сте се върнали, сядаме на масата. Петима Петко не чакат. И ще ви бия всички до безсъзнание с лъжицата.

— Слушам, мамо.

— Вземи и малката. — Фран се наведе и му подаде дъщеря си.

— Тъй вярно. — Ксандър нагласи племенницата си на кръста, докато тя дърдореше неразбрано. — Рина, това момче си го бива.

— Брей, благодаря — отвърна тя, когато брат ѝ изчезна. — Та ние се срещаме само от няколко седмици.

— Когато всичко е наред, значи е наред. — Бианка извади пиперки и ги сложи в мивката, за да ги измие.

Един квартал по-надолу Бо стоеше с Гиб, Ксандър и Джак, и няколко деца. Той измери земята в задната част на „Сирико“, отбеляза си оскъдната площ за сядане, с която разполагаха през летния сезон, както и пътеката от масите до вратата.

— Бианка иска нещо повече от тераса — обясни Гиб. — Да има италианско настроение, може би теракотени плочи. Аз мисля, че с ламинирани плоскости ще бъде по-удобно, по-лесно и по-евтино, но тя държи на плочки и ако може да са големи.

— Да, една платформа от дърво може да се изработи доста лесно. Направо се пренасят тук, нарязват се. Може да им се направи някаква обработка — нещо в италиански стил, да речем мозайка или просто да изглеждат като плочки или камък. Както решите.

— Мозайка, казваш. — Гиб се замисли. — Може и да ѝ хареса тази идея.

— Но...

— Охо! — засмя се Ксандър, като се завъртя на токове. — Подушвам зад това „но“ знака на долара.

— Но — повтори Бо, като излезе от въображаемата тераса, използвайки стъпката си като мерна единица. — Ако приемете този вариант, може да добавите още малко площ, да я покриете с керемиди и да направите нещо като лятна кухня. Имате отворена кухненска площ вътре, така че може да направим същото и тук — но по-малка, по-обикновена.

— Какво имаш предвид под „лятна кухня“?

Той погледна отново Гиб и забеляза, че е привлякъл вниманието му.

— Може да сложите още една печка тук, още един работен плот. Ще разделите двете части с решетка, може да засадите лоза, да направите пергола, да пуснете асмата нагоре и по покрива, който ще е само от летви. Ще бъде слънчево, светло, но с пъстра сянка, така че

клиентите ви няма да бягат, когато е прекалено горещо и напича през деня.

— Това е много по-сложно, отколкото си го представях.

— Добре, може само да разширите онова, което имате, да го покриете с нова настилка или...

— Чакай, я се върни на предишното. Пергола казваш.

Ксандър сръчка с лакът Бо и му прошепна:

— Хвана го.

— Ами, да видим. — Като потупа джобовете си, Бо попита: — Някой има ли нещо за писане?

Използвайки една хартиена салфетка и гърба на Джак за подложка, той нарисова съвсем грубо конструкцията.

— Господи, мама ще се влюби, като го види! Татко, не бъди стиснат!

Гиб сложи ръка върху рамото на Ксандър и се наведе по-отблизо към рисунката.

— Колко може да струва нещо такова?

— Конструкцията ли? Мога да направя оценка. Трябва първо да взема точните мерки обаче.

— Свърши ли вече? И аз искам да видя — рече Джак, като се обърна и разгледа рисунката. Сетне вдигна очи към тъста си. — Край, няма измъкване. Единственият начин да се отървеш, е да го накараш да изяде салфетката, да го убиеш и да изхвърлиш тялото в залива.

— Вече помислих за това, но закъсняваме за вечеря — въздъхна Гиб. — По-добре да се върнем и да ѝ го покажем. — Той потупа Бо по гърба с усмивка. — Ще видим колко време ще оживееш след оценката на Бианка.

— Той се шегува, нали? — попита Бо Ксандър, когато Гиб тръгна напред.

— Гледал ли си „Семейство Сопрано“?

— Та той дори не е италианец! — Пък и му изглеждаше най-обикновен добър човек, който носи внучката си на конче към къщи.

— Не му казвай никога това. Мисля, че е забравил този дребен факт от биографията си. Но това място тук? — Ксандър спря пред пицарията. — За баща ми съществува емоционална градация — първо е майка ми, децата му, техните деца, семейството и накрая „Сирико“. Това не е просто бизнес. Той го обича. Знаеш ли, мисля, че те хареса.

— Откъде разбра?

— Ако татко не хареса някого, когото Рина е довела на вечеря в неделя, той е много по-приятелски настроен.

— И това е защото?

— Защото си казва, че между Рина и този човек няма нищо сериозно. Просто за него той не представлява никаква заплаха, без значение. Ако татко има любимец между нас, то това е тя. Между тях просто има нещо... по-особено. А, бандата на Бела вече е тук — кимна към един мерцедес последен модел, клас S, който бе спрял на улицата.

Едно тънко и височко като върбичка момиче в тийнейджърска възраст излезе първо от колата, като разлюля блестяща руса коса над раменете си и се упъти към къщата.

— Принцеса София — събщи Ксандър. — Най-голямата дъщеря на Бела. В момента е в стадия „аз съм отегчена и красива“. Следват Вини и Магдалена, и накрая Марк. Винс е корпоративен адвокат, печели купища пари.

— Май не го харесваш много.

— Ами, всичко му е наред. Даде на Бела всичко, което тя искаше, осигури й начин на живот, за който винаги е твърдяла, че била родена. Добър баща. Луд е по децата си. Просто не е човек, с когото да седнеш да изпиеш по бира или да се напиеш. И накрая, но не на последно място — Бела.

Бо загледа как Бела излезе от колата, докато съпругът й държеше вратата отворена.

— Във вашето семейство е пълно с красиви жени.

— Съвсем вярно. Това поддържа нас, мъжете, винаги във форма. На нокти. Хей, здрасти, Бела!

Махна й с ръка, прекоси улицата, грабна сестра си в прегръдката си и я завъртя.

Нивото на шума беше по-високо от допустимото. Все едно си попаднал на парти, достигнало върховата си точка преди няколко часа и с никакви изгледи да свършва скоро. На пода се търкаляха деца от всякакви възрасти, които възрастните заобикаляха или направо прескачаха.

Рина пиеше от чашата си права до него и прекара пръсти по ръката му.

— Ще издържиш ли?

— Ще се опитам. Обсъждаха как да ме убият, но решиха да го отложат, защото стана време за вечеря.

— В нашето семейство си имаме приоритети — храната е на особена почит — подхвърли тя. — Какво направи?...

И млъкна, защото в този момент Бианка се показа и извика:

— Всички на масата!

Не беше точно паническо бягство, но беше от рода на неясно Брауново движение на електрони. Очевидно, когато Бианка Хейл кажеше нещо, всички слушаха и безпрекословно изпълняваха. Посочиха му стол между Рина и Ан, после сервираха вечеря в семеен стил, достатъчна да го изхрани цяла седмица.

Виното се лееше, както и разговорите. Никой не се засягаше, ако го прекъснаха или пренебрегнаха. Просто отново подемаше темата. Всеки имаше да каже нещо и настояваше да говори, независимо дали другите искаха да го изслушат.

Обикновените правила на масата тук не важаха. Ако говореха за политика, всички вземаха участие. Други теми бяха бизнес, храна, религия. После го взеха на прицел, без каквато и да е милост към Рина.

— И тъй... — Бела го посочи с чашата си. — Докъде си стигнал с Катарина, Бо?

— Остават ми още около десетина сантиметра.

Тя му се усмихна с котешка усмивка.

— Последният, когото доведе вкъщи...

— Стига, Бела — прекъсна я предупредително Рина.

— Та значи последният, когото доведе, беше актьор. Решихме, че е в състояние да си помни репликите, защото главата му бе съвсем празна.

— Излизах с едно момиче някога — рече Бо. — Можеше да опише какво е носил всеки, да речем на раздаването на „Оскарите“, но не знаеше кой е настоящият президент на САЩ.

— Бела знае и двете — обади се Ксандър. — Тя е всестранно развита. Винс, как е ръката на майка ти?

— По-добре, много по-добре. Ще ѝ свалят гипса другата седмица. Майка ми си счупи ръката — обясни той на Бо. — Падна от коня си.

— Съжалявам да го чуя.

— Не успяла да го спре. Тя е удивителна жена.

— Образец на съвършенството — допълни Бела с прекалено мила усмивка. — А твоята майка, Бо? Ще трябва ли Рина да се съревновава с нея? — продължи малко заядливо тя.

В стаята надвисна напрежение.

— Всъщност не се виждам често с майка си.

— Щастливка си ти, Рина. Извинете ме. — Бела остави салфетката си и излезе от стаята.

Секунда по-късно Рина я последва.

— Искам да ви покажа идеята, която има Бо за ресторанта. — Гиб извади салфетката от джоба си и я приглади. — Бианка, само помни, че аз съм баща на децата ти, така че да не ме изхвърлиш заради това момче само защото се предполага, че е много сръчен с чука. Подай го на другите — рече той на Фран.

Бела си бе грабнала чантата и сега излезе като фурия през задната врата, Рина я последва по петите.

— Какво ти става, по дяволите?

— Нищо не ми става. Искам да изпуша една цигара. — Тя извади обсипана със скъпоценни камъни табакера, взе си цигара и я запали със запалка в същия стил. — В тази къща не се пуши, не помниш ли?

— Защо се заяждаш с Бо?

— Не повече от останалите. — Тя вдъхна дълбоко дим и го издуха.

— Заяждаше се и ти го знаеш. Какъв е подтекстът, Бела?

— Майната му на подтекста. Какво ти пука? Ти просто ще го чукаш няколко седмици и после ще го изгониш. Както правиш обикновено.

Гневът накара Рина да бутне сестра си доста силно.

— Дори и да е истина, това си е моя работа!

— Тогава си гледай работата! Това ти се удава най-добре. Последва ме само защото ти писна вътре. В противен случай изобщо нямаше да се загрижиш за мен.

— Това са пълни глупости. Обадох ти се два пъти — оставих две съобщения.

Бела дръпна още веднъж от цигарата, пръстите ѝ трепереха.

— Не исках да говоря с теб.

— Тогава защо си ми звънила?

— Защото тогава исках да говоря с теб. — Гласът ѝ се скърши и тя се извърна. — Трябваше да говоря с някого, а теб те нямаше!

— Не мога да си бъда у дома всяка минута, за да изслушам някоя от кризите, в които изпадаш, Изабела. Да не съм от „Сестрите Рулбук“^[1].

— Не ми обръщай внимание. — Бела се обърна, в очите ѝ блестяха сълзи. — Моля те, не ми обръщай внимание.

Бела често плачеше. Но онези, които я познаваха, разбираха кога сълзите ѝ са показни, кога — от яд и кога от истинска мъка. Кога се преструваше и кога сълзите ѝ бяха искрени.

— Скъпа, какво има? — Рина прегърна сестра си през кръста, за да я заведе до пейката в дъното на патиото.

— Не знам какво да правя, Рина. Винс си има любовница.

— О, Господи! — Инстинктивно я притисна по-близо до себе си. — Съжалявам. Сигурна ли си?

— Има ги от години.

— За какво говориш?

— Различни жени. От самото начало винаги е имало други жени... Той просто... Просто досега внимаваше и ги държеше далеч от мен. Беше дискретен. Преструваше се, че ме обича. А сега... сега дори не му пука. Излиза по два-три пъти в седмицата. Когато му потърсих сметка, ми каза да вървя да пазарувам и ми обърна гръб.

— Не бива да търпиш това, Бела.

— А какви са възможностите ми? — попита горчиво сестра ѝ.

— Ако спи с други жени, ако не уважава брака ви, трябва да го напуснеш.

— И да съм първата в семейството, която ще се разведе?

— Щом те мами и ти изневерява!

— Преди ме мамеше. Когато мамиш някого, поне се опитваш да го скриеш. Сега направо парадира с връзките си, навира ги право в лицето ми. Опитах се да говоря с майка му — той я слуша. И знаеш ли какво направи тя? Просто сви рамене. Баща му бил имал любовници през цялото време, какво от туй? Голяма работа. Ти си съпругата, ти имаш всички предимства. Къщата, децата, кредитните карти, социалното положение. Останалото било просто секс.

— Но това са глупости! Говори ли с мама?

— Не мога. И ти не ѝ казвай. — Тя стисна ръката на сестра си и избухна отново в сълзи. — Тя... Господи, Рина. Чувствам се като пълна глупачка, животът ми е истински провал. Всички останали са толкова щастливи, а аз... Фран и Джак, Ксандър и Ан, а сега и ти. Инвестирах тринадесет години в този брак. Имам четири деца. А дори не го обичам.

— О, Бела!

— Всъщност никога не съм го обичала. Въобразявах си, измислих си го. Наистина го вярвах, Рина. Бях на двадесет, а той бе красив и богат. Искях да вляза в неговия свят. Не е грешно да го искаш, нали? Вярвах.

— Защо не се посъветваш с някой специалист?

Бела въздъхна и се загледа в далечината, далеч отвъд къщата, където бе израснала.

— Ходя на психотерапия от три години. Има някои тайни, които държа да запазя. Психотерапевтката казва, че имаме прогрес. Смешна работа, въобще не чувствам такова нещо.

— Бела, мила. — Рина я целуна по косата. — Ти имаш семейство. Не бива да се бориш с това сама.

— Е, налага се. Фран е милата, ти си умната. И макар че Фран има по-хубави черти, аз бях красавицата. Защото работих върху това. Красотата си предложих за продан и ето какво получих.

— Ти заслужаваш повече.

— Може би да, а може би не. Не знам дали мога да се откажа от брака си. Той е добър баща, Рина. Децата го обожават. Наистина е добър баща и се грижи за семейството.

— Чуй се какво говориш! Той е гаден измамник, торба, пълна с лайна!

Със слаб смях Бела смачка цигарата и прегърна сестра си.

— Ето затова ти се обадох, когато не можех да се обадя на никой друг, Рина. Защото ти винаги ще кажеш нещо такова. Може вината да е отчасти моя, но не заслужавам съпругът ми да се търкаля в моето легло с друга жена...

— Абсолютно си права.

— Добре. — Тя извади кърпичка от чантата си и избърса очите си. — Ще говоря с него още веднъж. — Отвори пудриерата и оправи

грима си. — Ще говоря и с психоаналитика си. И може би ще се посъветвам с адвокат, просто за да опипам почвата.

— Винаги можеш да говориш с мен. Дори да не ме намериш, когато се обадиш, след това ще те потърся. Обещавам.

— Знам. Господи, погледни ме на какво приличам? — Тя извади червилото си. — Съжалявам за преди малко. Честно. Ще оправя нещата. Ще му се извия. Той изглежда свястно момче.

— Добре. — Рина я целуна по бузата. — Всичко ще се оправи.

[1] Орден на мексиканско-американските жени, основан в САЩ от сестра Мери Бенития за подпомагане на нарастващото по брой мексиканско население след революцията в Мексико от 1910 г. (трябвало да говорят поне два езика — испански и английски, но някои владеели и френски, и немски). — Б.пр. ↑

22.

— Каж ми само едно нещо — поде Бо, докато вървяха към къщите си. — Преминах ли изпитанието?

— Извинявай за всичко — трепна гласът ѝ. — За въпросите, за искането да направиш проект за лятната тераса, за молбата за кръвен тест.

— Още утре ще си направя.

Тя го потупа по ръката.

— Ти си добър човек, Гуднайт.

— Да, но все пак преминах ли изпита?

Рина го изгледа и реши, че е сериозен.

— Бих казала, че премина изпитанието повече от успешно. Искам да ти се извиня за държането на Бела на вечерята.

— Не беше чак толкова страшно.

— Беше грубо и не бе необходимо, но не беше насочено срещу теб. Разстроена е от нещо, което няма нищо общо с теб. Струпало ѝ се е прекалено много, а до тази вечер дори аз не знаех.

— Не се безпокой. Всичко е наред. Няма ранени, няма убити.

— Майка ми няма да те остави на мира, докато не получи своята пергола.

— А баща ти ще ме убие ли, когато получи сметката?

— Зависи от сметката. — Тя пъкна ръката си в неговата. — Знаеш ли, когато бях дете, обикновено си представях как ще вървя в топлата лятна нощ с някое хубаво момче, а той ще ме уверява, че е луд по мен.

— След като не мога да бъда първият, който ще сбъдне мечтите ти, ще се опитам да направя тази нощ забравима.

— Всъщност си първият.

— Стига де!

— Не, като си спомня... — Тя неочаквано млъкна. — Колко от моите мрачни тайни мога да споделя с теб?

— Всичките. Та какво, като си спомниш?

— Когато бях на единадесет, бях сигурна, че след няколко години всичко ще си дойде на мястото. Тялото ми, момчетата, социалните ми контакти, пак момчетата. Да, момчетата. После влязох в пубертета, но нищо не си дойде на мястото. Донякъде... мисля, че донякъде това се дължи на нощта, в която изгоря „Сирико“.

— Чух за инцидента. Хората в квартала все още говорят. Някакъв тип се скарал с баща ти и се опитал да ви отмъсти.

— Това е кратката версия. Онова лято нещата се промениха за мен. Учех, вадох душата на Джон — Джон Мингър е инспекторът, който разследваше нашия случай. И се навъртах около пожарната. Докато отида в гимназията, бях... да си призная — бях съвсем задръстена.

— Не е възможно!

— Възможно е и още как. Бях прилежна, спортувах, държах се покорно с момчетата. Бях мечтата на всяко момче за партньор в лабораторията, неговият най-добър приятел в ученето, неговото рамо, на което да изплаче неволите си, но не и момичето, с което ще си помисли да отиде на бала. Бях отлична ученичка, завърших гимназия трета по успех, но срещите си с момчета можех да преброя на пръстите на едната си ръка... А как копнеех за това!

Тя сложи ръка на сърцето си и въздъхна.

— Копнеех за момчето, което искаше само да му помогна за теста по химия или да ми се оплаче от номерата, които му погажда гаджето му. Искях да бъда едно от тези момичета. От онези, които знаят как да застанат, как да говорят, как да флиртуват и да въртят на пръста си четири момчета едновременно. Изучавах ги. Бях роден наблюдател, подреждах ги в каталог. Изследвах, документирах, упражнявах се в стаята си. Но никога не събрах кураж да покажа уменията си. До онази нощ с Джош, нощта, когато ти си ме видял. Тогава го направих за пръв път.

— Значи той е видял онова, което другите са пропуснали.

— Хубаво е, че го казваш.

— Лесно е, защото аз видях същото.

По мълчаливо съгласие двамата се упътиха към неговата къща.

— След Джош нещо в мен се затвори, поне за известно време. Изобщо не исках повече да имам приятел. Пожарът се бе опитал да отнеме най-скъпото на семейството ми, наследството, а след това бе

взел живота на първото момче, което ме бе докоснало. Тогава се предадох. Месеци наред не правех нищо друго, освен да уча и да работя. Когато бях в настроение, намирах някое момче, забавлявах се с него. Позволявах му да се забавлява с мен. И край. Зарязвах го и продължавах нататък.

Рина влезе в дневната. Не можеше да си обясни как нейните спомени бяха станали толкова сериозни, толкова съкровени.

— Не бяха много и не означаваха нищо. Не държах на тях. Искях си работата, умението да я свърша. Имах за цел да завърша, да се обуча, да овладея лабораторните анализи, практиката. Тъй като огънят беше в мен, той не даваше на никого да ме доближи.

Тя въздъхна.

— Имаше и друг мъж, към когото почувствах привличане. Започнахме да се срещаме, искахме да видим дали ще излезе нещо. И той беше убит.

— Това е тежък удар. Навярно ти е било трудно.

— Така беше. И като се замисля, откривам, че всичко това ме направи мнителна. Стана ли по-близка с човек, който означава нещо за мен, го загубвам.

Бо седна, взе ръката ѝ и се заигра с пръстите ѝ. Сякаш си играеше с огъня, помисли си.

— Сега какво се промени?

— Страхувам се, че ти си мъжът за мен.

— Страхуваш се?

— Малко. Държа онова, което става между нас, да бъде изключително. Ако искаш да се виждаш с някоя друга жена, тогава няма да се виждаш с мен.

Той вдигна очи и срещна нейните.

— Единствената, с която се виждам, си ти.

— Ако нещо се промени, очаквам да ми кажеш.

— Добре, но...

— „Добре“ е достатъчно. — Тя се настани в скута му. — Хайде да останем засега на „добре“.

Приличаше на типичен кухненски пожар. Пълна бъркотия, кълбета дим, дребни повреди.

— Жената е готвила. Пържела пиле на печката, напуснала стаята за минута, мазнината се подпалила, пламъците обхванали пердетата.

Стив кимна към изкорубения плот, почернелите стени, овъглените остатъци от перденцата на прозореца.

— Смята, че е изключила печката, но сигурно не е. Отишла до банята, после телефонът иззвънял. Не разбрала нищо, докато не чула алармата да пици. Опитала се да загаси сама пламъците, изгорила си ръцете, уплашила се, изтичала навън и се обадила на 911 от съседите.

— Аха — промърмори Рина и прекоси покрития със сажди под, за да разгледа изгорелите полици. — Екипът е пристигнал в четири и половина?

— В четири и тридесет и шест.

— Малко ранен час за готвене. — Тя огледа плота. Върху повърхността му бе останала гадна следа от изгоряла мазнина. — И какво? Жената твърди, че грабнала тигана и без да иска, изсипала мазнината по плота? — Рина се наведе по-близо и долови миризмата на препържено пиле.

— Нещо такова. Беше доста непоследователна в разказа си. От медицинския екип превързаха ръцете ѝ. Има изгаряния от втора степен.

— Сигурно е била прекалено уплашена, не се е сетила да използва това. — О'Донъл почука по домашния пожарогасител, закачен на вътрешната стена в килера за метли.

— Трябва пламъците да са били високи, за да стигнат до тези пердета — започна да разсъждава гласно Рина. — Пилето се е пържило тук. — Тя застана до печката. — Това е бил някакъв умен пожар, който е скочил от тигана и е обхванал пердета на разстояние повече от 30 сантиметра. Трябва наистина да е готвила с много мазнина — посочи тя повърхността на печката. — Ето, мазнината е тръгнала в тази посока, направила е завой и е улучила стената. Сякаш е имала очи. Жената вижда това, уплашва се. Грабва тигана, пренася го на една крачка в противоположна посока, сипва още мазнина, преди да го захвърли и да побегне.

О'Донъл ѝ се усмихна.

— Хора, изпаднали в паника, често се държат неадекватно.

— Да, сигурна съм в това. Какви гадни шкафове — продължи. — Повърхността на плота е изхабена, надраскана. Кухненското

оборудване е евтино, старо. Балатумът на пода е виждал и по-добри времена, дори и преди инцидента.

Тя се огледа.

— Телефонът е на стената. Портативен. Къде е банята?

— Каза, че се обадила от апарата в дневната — обясни Стив.

Излязоха от кухнята и отидоха в другата стая.

— Много хубави мебели има тук — отбеляза Рина. — Нови. Цветовете са обмислени, всичко е чисто и спретнато. Още един портативен телефон на малката масичка.

После надникна в банята.

— Прекрасни хавлии, хубави сапунчета, мирише на лимон, свежо и все едно е излязло от списание. Обзалагам се, че кухнята е дразнела естетическото ѝ чувство. Била е трън в очите.

— Камъче в обувката — добави О'Донъл.

Рина вдигна капака на тоалетната и видя, че водата е синя.

— Жена, която поддържа къщата толкова чиста, свежа и добре обзаведена, не би изсипала мазнина от тигана. И ти ли мислиш така, Стив?

— Да, абсолютно.

— Тогава май ще е по-добре да поговорим с нея.

Седяха в красивата дневна на Сара Грийн, която държеше бинтованите си ръце в скута. Лицето ѝ бе подпухнало от плач. Бе на двадесет и осем години, с лъскава тъмна коса, прибрана на дълга опашка. Съпругът ѝ Сам седеше до нея.

— Не разбирам какво общо има полицията — започна той. — Вече говорихме с пожарникарите. Сара трудно преживява инцидента. Нуждае се от малко почивка и спокойствие.

— Просто искаме да ви зададем няколко въпроса, за да уточним някои неща. Работим заедно с пожарникарите. Как са ръцете ви, госпожо Грийн? — попита Рина.

— Казаха, че не е много зле. Дадоха ми обезболяващи.

— Като си помисля какво можеше да се случи! — Сам я погали по рамото.

— Съжалявам. — Очите ѝ бяха влажни и блестяха. — Чувствам се глупаво.

— Пожарът е опасно нещо. Вие работите за „Барнс и Нобъл“, нали, госпожо Грийн?

— Да. — Тя се опита да се усмихне на О’Донъл. — Управител съм. Имах свободен ден. Мислех да изненадам Сам с домашно приготвена храна. — Усмивката ѝ се изкриви. — Изненада.

— Скъпа, недей.

— Започнали сте да готвите доста рано — рече Рина.

— Така е. Стана импулсивно.

Не, не е било импулсивно, помисли си Рина. Тъй като пакетът от билето, който извади от кошчето за боклук заедно с бележката от магазина, показваше, че е било купено предната събота. Което означаваше, че е било замразено няколко дни и е трябвало да бъде извадено предварително, за да се размрази.

— Имате красива къща.

— Благодаря. Работим по нея откакто я купихме преди две години.

— И аз току-що си купих нова къща. Плаче да бъде ремонтирана, обзаведена, подредена. Но това отнема много време, усилия, да не говорим за средства.

— Не ми говорете! — Сам изразително завъртя очи. — Започваш да правиш едно нещо, а излизат още пет. Ефектът на доминото.

— И аз установих същото. Започнах да търся бои. Докато избирах цветовете, осъзнах, че трябва да сменя завесите, да подновя пода, вероятно да си купя нови мебели. Сетне трябва да изтърпя работниците, вероятно няколко седмици.

— Направо ти се взема здравето — съгласи се Сам.

— Но ако човек има намерение да живее в една къща, трябва да я направи каквато иска — усмихна се Рина и погледна Сара, докато го казваше.

— Е, нали ти е дом! — стисна тя устни, като избегна погледа на Рина.

— Само не ѝ давайте да започне — обади се през смях Сам и се наведе да целуне жена си по бузата.

— Предстои ми да направя някои сметки, особено за неща, които не мога да свърша сама — продължи Рина. — За водопроводната инсталация, някои дърводелски работи. За кухнята. Казвали са ми, че

кухнята винаги излиза най-скъпо. Най-голямото перо в бюджета. Каква цена са ви искали за кухнята?

— Двадесет и пет хиляди — подсвирна Сам. — Миналата седмица ни представиха оферта. Ако искаме шкафове и солидна повърхност на плота, може да се удвои. Смешна работа! — махна с ръка той. — Няма да я бъде!

— Сигурно е много неприятно, госпожо Грийн, целият дом да е подреден и обновен, а кухнята да е стара и демоде, нали? Превръща се в болно място.

— Мисля, че сега се налага да я оправим — намеси се добродушно Сам и прегърна жена си през раменете. — Е, всяко зло за добро. Застраховката ще покрие по-голяма част от разходите. Добре, че Сара е жива и не пострада.

Той вдигна изгорената ѝ ръка за китката много внимателно и целуна бинта. А тя започна отново да плаче.

— Хайде, момичето ми, няма нищо. Не плачи. Нищо лошо не се е случило. Все още ли те боли?

— Ако не предявите иск към застрахователната компания — рече внимателно Рина, — няма да има последствия. Няма да има дело и ще оставим нещата така. Но ако предявите иск, това се квалифицира като измама. Умишлено подпалвачество. Палеж. А то вече е престъпление.

— За какво говорите? — затрепери от гняв гласът на Сам. — Какво намекувате, по дяволите? Измама? Палеж? Така ли се отнасяте с хората, когато са ранени, когато са в беда?

— Опитваме се да ви помогнем всъщност — намеси се О'Донъл. — И на двама ви. Имаме причини да смятаме, че пожарът не е започнал точно така, както вие ни казвате, госпожо Грийн. Вашата застрахователна компания ще стигне до същия извод. Тук вече не сме в състояние да ви помогнем.

— Моля, напуснете дома ми! Къщата ми изгоря! Жена ми е пострадала! Ранена е! А вие я обвинявате, че го е направила нарочно. Да не сте полудели!

— Не исках да стане така.

— Разбира се, че не си искала, скъпа.

— Просто исках да имам нова кухня.

Рина извади хартиена кърпичка от чантата си и ѝ я подаде.

— Значи вие подпалихте пожара?

— Тя не е...

— Бях полудяла — прекъсна мъжа си Сара и се обърна към изуменото лице на Сам. — Мразех да готвя в тази кухня, не можех да каня приятели в нея. Казах ти, но ти упорстваше, че всичко си било наред, че трябвало да почакам, а и ти било омръзнало къщата да е обърната с краката нагоре.

— Господи, Сара! Какво си направила?

— Не предполагах, че ще стане така. Съжалявам. Но след като огънят пламна, беше ужасно и аз се уплаших. Наистина изпаднах в паника — обясни тя на Рина. — Мислех си, че ще изгорят само пердетата и малко от плота, но всичко стана много бързо и аз се паникьосах. Когато вдигнах тигана за втори път и го сложих на плота, той беше толкова горещ, че си изгорих ръцете. Уплаших се, че цялата къща ще изгори и изтичах при съседите. Съжалявам, много съжалявам.

— Сара, можело е да загинеш. Можело е да умреш заради една кухня! — Мъжът ѝ я прегърна, когато тя започна да плаче и погледна Рина над главата на жена си. — Няма да предявяваме иск. Моля ви, нали няма да я арестувате?

— Къщата си е ваша, господин Грийн. — О'Донъл се изправи на крака. — При положение че няма опит за измама, няма и престъпление.

— Сара, хората понякога правят глупости. — Рина докосна младата жена по рамото. — Но огънят не прощава. Нали не искаш да го опиташ отново? — Тя остави визитната си картичка на малката масичка. — Можете да ми се обадите, ако имате някакви въпроси или искате да поговорим. А и още нещо. Вероятно не е моя работа, но когато сте готови да започнете ремонта, познавам човек, който може да ви предложи по-ниска цена.

— Свят широк, хора всякакви — рече О'Донъл, докато вървяха към колата си.

— Имах чувството, че бода с пръчка малко беззащитно кученце — оплака се Рина, като погледна към къщата. — Възможно е да обърнат всичко на майтап — трагедия плюс време е равно на комедия. О, да, много харесваме тези шкафове. Направихме си ги, защото Сара

изгори старите. Или да се разведат след две години. Какво е твоето мнение за развода, О'Донъл?

— Никога не съм се развеждал. — Той се настани на седалката на пасажера. — Жена ми не ми позволява.

Рина се изкикоти и хвана волана.

— Значи е много строга. Ние също сме строги, в моето семейство. Това е въпрос на семейна чест. А и сме католици. Някои от братовчедите ми имаха доста болезнени проблеми в семействата си, но ги преодоляха. Всичко това прави стъпката към брачните окови доста рискована. Можеш да се озовеш в истински капан.

— Да не мислиш да се омъжваш? За дърводелеца ли?

— Не. Е, добре, наистина ходя с дърводелеца, но не мисля за брак засега. Просто разсъждавам по принцип. — Тя се поколеба, сетне реши, че партньорите са си партньори и също са едно семейство. — Сестра ми Бела сподели с мен, че мъжът ѝ кръшкал. Оказва се, че правел това от години, но този път съвсем явно, пред очите ѝ.

— Доста грубо изпълнение.

— Ти някога изневерявал ли си?

— Никога. Жена ми не ми дава.

— Каква мръсница — въздъхна Рина. — Не знам какво смята да прави сестра ми. Преди всичко за мен е изненадващо, че не го е разказала на всички, а го държи в себе си от толкова дълго време.

— Доста е уничително. Чувства се обидена, унижена.

— В нашето семейство сме свикнали да се справяме с обидите. Тя ходи на психоаналитик — още една изненада. Това ме кара да мисля, че бракът е минно поле. Истинско минно поле в интимните отношения. Прелюбодеяние и инсцениране на кухненски пожар. Нито минута еднообразие.

О'Донъл се обърна да я погледне.

— Работата с дърводелеца май е доста сериозна.

Тя понечи да отрече, сетне сви рамене.

— Ръцете ми се изпотяват, когато мисля по въпроса. Така че сменям темата и мисля за нещо друго. Като например, че моят подпалвач не се е обадил от нощта, когато запали училището.

— Нали не смяташ, че се е отказал?

— Не, не. Опитвам се да отгатна колко време ще ме накара да чакам. Между другото, имаш ли нещо против да минем покрай едно

място? Има една работа, която трябва да свърша.

— Ти караш, аз само се возя.

Адвокатската кантора на Винс беше в центъра на града с изглед към Инър Харбър. Беше идвала тук само веднъж преди, но помнеше къде е. Зачуди се дали умопомрачителната брюнетка, която му бе секретарка, не беше жената, с която излизаше.

Чакалнята беше обзаведена с мебели в неутрални тонове, много модерни, тапицирани с кадифе, с цвят на слива. Не я оставиха да чака дълго и я въведоха в обширния кабинет на Винс, чиито огромни прозорци гледаха към пристанището, а по стените висяха картини. Драматично изкуство.

Той я целуна по двете бузи за поздрав. На малката масичка в къта за гости вече имаше поднос с безалкохолни напитки и чиния с френско сирене и солети.

— Каква изненада! Какво те води в моята бърлога? Да не би да ти трябва адвокат?

— Не. Няма да ти отнема много време. Няма да сядам, благодаря. Зет ѝ се усмихваше — очарователен, красив, самоуверен.

— Почини си за минутка. Градът може да почака. Ние никога не сме разговаряли само двамата.

— Така е. Ти обикновено пропускаш всички семейни сбирки.

Усмивката му бе изпълнена със съжаление.

— Рисковете на професията. Виновна е работата.

— И жените, с които спиш. Ти мамиш, Бела, Винс, но това си е ваша работа.

— Моля? — Очарователната усмивка изчезна от лицето му.

— Но фактът, че си решил да ѝ натриеш носа, да я унижиш, го прави моя работа. Щом искаш да топиш пръстите си в чужда паница, моля, заповядай! Никой не може да ти попречи да нарушаваш брачните си клетви. Но няма да продължиш да унижаваш сестра ми и да я караш да се чувства зле. Тя е майка на децата ти и ще я уважаваш.

Той остана забележително спокоен.

— Катарина, не знам какво ти е казала Бела, но...

— Винс, не се опитваш да кажеш, че сестра ми е лъжкиня, нали?

— Беше ѝ трудно и изискваше огромни усилия, но тя също остана

спокойна. — Бела може да хленчи, но не лъже. Ти лъжеш. Ти си лъжецът и измамникът.

Видя как изражението му се промени. Почувства как всеки миг гневът щеше да избухне в него, видя искрите в очите му.

— Нямах право да идваш в офиса ми и да говориш неща, които не ти влизат в работата.

— Бела е моя сестра. Ти си член на нашето семейство от доста време и знаеш как действваме ние. Или я уважавай, или се разведи с нея. Нямах други възможности. И го направи скоро, иначе ще направя живота ти много труден.

Той се изсмя.

— Да не би да ме заплашваш?

— Да, точно така. Покажи към майката на децата си нужното уважение, Винс, или аз ще се погрижа и други хора да узнаят къде, и с кого прекарваш вечерите си. Моето семейство ще ми повярва — добави. — Но въпреки това аз ще го документирам. Всеки път, когато излезеш, някой ще те наблюдава и ще те записва. А след това вече няма да си желан в нашата къща. Децата ти ще те питат защо.

— Децата ми...

— Заслужават по-добър баща. Защо не помислиш за тях? Или уважавай брака си, или го разтрогни. Ти избираш!

С тези думи излезе от кабинета. Този път не бе като да ръчка кученце с ръжена, помисли си Рина, докато вървеше към асансьора. Не, изпълваше я истинско задоволство.

Бо влезе в „Сирико“ с куфарчето, което използваше, когато искаше да впечатли някой потенциален клиент. Или, както беше в случая, родителите на любимата си. Беше препълнено и вероятно работата в кухнята бе в разгара си. Може би трябваше да избере някой по-малко натоварен час. Все още можеше да си тръгне. Но след като вече бе тук, защо да не си поръча една пица.

Преди да успее да се обърне към бара, Фран отиде при него и го целуна по двете бузи. Това го изненада и не знаеше как да реагира.

— Здравсти, как си? Ела да те настаня на някоя маса.

— Просто минавам, за да...

— Сядай, сядай. — Тя го хвана за ръката и го поведе към едно сепаре, където вече седеше възрастна двойка пред чинии със спагети. — Бо, запознай се с леля Грейс и вуйчо Сал. А това е Бо, приятелят на Рина. Ти поседни при тях, докато се освободи някоя маса.

— Не искам да...

— Сядай, сядай! — му наредиха отново, този път леля Грейс, която го изучаваше с жадни очи. — Чухме за тебе. Ето, заповядай! Вземи си малко хляб. Вземи си и спагети. Фран! Донеси на приятеля на Рина чиния. И чаша също!

— Просто минавах, за да...

— Тъй. — Грейс го потупа по ръката. — Значи си дърводелец.

— Да, госпожо. Всъщност дойдох, за да покажа нещо на господин Хейл.

— Господин Хейл, що за формалности! — Тя отново го потупа по ръката. — Сигурно си нарисувал перголата за Бианка, а?

Значи всичко вече се знаеше, приказката беше тръгнала.

— Направих няколко проекта, за да ги видят.

— В куфарчето ли са? — За пръв път се обади и Сал, като посочи с вилицата.

— Да, аз исках да...

— Я дай да ги видим! — Сал напъха спагети в устата си и направи подканващ жест със свободната си ръка.

Фран се върна със салата и я постави пред Бо.

— Мама каза, че първо трябва да изядеш една хубава салата, а след нея спагети на фурна с италиански наденички. — Тя му се усмихна победоносно, докато му подаваше чаша за червено вино. — И че ще ти хареса.

— О, сигурно ще ми хареса.

— Кажу ми баща ти да дойде — нареди Сал на Фран, като наливаше вино в чашата на Бо. — Ще гледаме перголата.

— Веднага като се освободи. Имаш ли нужда от нещо друго, Бо?

— Мисля, че си имам всичко.

Когато Сал разчисти центъра на масата, той извади своите рисунки.

— Може да я видите отпред, отстрани и отгоре — започна да обяснява.

— Та ти си бил истински художник, бе момче! — възкликна Грейс и посочи с ръка рисунките с въглен на Венеция на стената зад нея. — Като Бианка.

— Е, не съвсем, но благодаря.

— Защо си поставил тези колони? — Сал го погледна над очилата си. — Много е луксозно.

— Така е повече италианско.

— И по-скъпо.

Бо вдигна рамене и реши да се заеме със салатата.

— Може да се направят от стари дървени стълбове, аз ще ги боядисам. В ярки цветове. Празнични.

— Едно е да нарисуваш картинката, а друго да го построиш. Имаш ли снимки на неща, които си правил?

— Имам портфолио.

— В куфарчето ли?

Бо кимна и продължи да яде, а Сал направи още един подканящ жест.

— Гиб е зает, но ще дойде след минута. — Бианка се мушна в сепарето и седна до брат си. — О, скиците?! Тези са чудесни, Бо. Имаш добра ръка.

— Художник — съгласи се Грейс. — Сал го тероризира.

— Разбира се, не се съмнявам в брат си — рече Бианка и ръгна Сал в ребрата, като същевременно взе скицата. — О, това е повече, отколкото си представях...

— Винаги може да променим някои неща...

— Не, не — прекъсна го тя. — По-хубаво е, отколкото си го представях. Виждаш ли, Сал? Ти и Грейс можехте да седите навън тази вечер, сред красиви малки лампи, лоза, топъл въздух.

— И потене през август.

— Ще продаваме повече вода.

— Отделна кухня. Повече персонал, повече разходи, повече грижи.

— И повече работа. — Когато се обърна към брат си, на лицето ѝ бе изписано предизвикателство. — Кой върти това заведение през последните тридесет и пет години? Ти или аз?

Веждите му се вдигнаха и слязоха, все едно сви рамене.

— Те спореха — поне така предположи Бо, тъй като част от разговора се водеше на италиански, изпълнен с много драматични жестове. Той самият се бе концентрирал върху салатата си.

След няколко минути я изяде и пред него се появи чиния със спагети. Гиб дръпна един стол и седна на края на сепарето.

— Къде е дъщеря ми? — попита той.

— Ами... не знам. Все още не съм се прибирал вкъщи, а и тя каза, че ще работи до късно.

— Виж, Гиб! Виж какво е нарисувал за нас Бо.

Гиб взе скиците и извади очила от джоба на ризата си. Сетне сви устни, докато разглеждаше рисунките.

— Колони?

— Може да се направят от дърво.

— Искам колони — рече твърдо Бианка и се обърна със заплашително вдигнат пръст, когато брат ѝ понечи да си отвори устата.
— Basta!

— Това е повече от онова, което мислех.

— И е по-хубаво — додаде жена му, а очите ѝ се присвиха. — Какво, да не ти трябват нови очила? Не виждаш ли какво стои пред очите ти?

— Не виждам цената.

Без да каже нищо, Бо отвори отново куфарчето си и извади листа със сметките. И имаше удоволствието да види как очите на Гиб се разшириха.

— Сумата е доста солена. — Той подаде сметката на Сал.

— Това са най-високите ставки за труд.

— Аз ги заслужавам — рече естествено Бо. — Но нямам нищо против да направим бартерна сделка. Спагетите са страхотни, Бианка.

— Благодаря. Да ти е сладко.

— Бартер срещу какво? — попита Гиб.

— Храна, вино — обърна се усмихнат към Бианка. — Ще работя за каноли. Устна договорка. Току-що се установих в този квартал. Ще ви доставя материалите по цени на едро. Освен това сами ще можете да свършите някои основни работи — боядисване, грундиране, шкуркане. Това ще намали цената.

Гиб подсвирна.

— Колко ще свали това от цената?

Бо извади втори лист от куфарчето. Гиб го прегледа внимателно.

— Момче, ти сигурно много обичаш каноли — подаде листа на Сал, но този път Бианка го изпревари и го взе.

— А ти си идиот! — рече тя на италиански. — Той харесва дъщеря ти, а не спагетите.

Гиб се облегна и започна да барабани с пръсти по масата.

— Кога можеш да започнеш? — попита. И подаде ръката си.

23.

— Бо, не искам да се чувстваш задължен да намаляваш цената само защото това е моето семейство.

— Хм. — Той продължи да лежи със затворени очи, а ръката му погали голото ѝ бедро. — Каза ли нещо? Изпаднал съм в каноли-кома, усложнена от сексуална мъгла.

Напълно разбираемо, помисли си Рина, след като изяде три порции от великолепните каноли на майка ѝ, преди да... преди да въздадат справедливост на пода в неговата кухня.

— Ти вършиш добра работа и заслужаваш да ти бъде заплатено както подобава.

— Че на мен ми е заплатено както подобава. Току-що изядох по-голяма част от първоначалния си депозит. Сделката е добра — продължи. — „Сирико“ е известно име в квартала. Работата ми там ще покаже на хората какво мога, ще ги накара да заговорят за мен. А родителите ти са първенци по разпространяване на новините.

— Да не искаш да кажеш, че сме дърдорковци?

— Не, но в интерес на истината, вие наистина можете да говорите. Ушите ми звъняха по време на вечерята. Нищо лошо не искам да кажа — добави, като се прозя, Бо. — Мисля, че дори спечелих вуйчо ти.

— Вуйчо Сал е най-големият син в семейството. Известен и всепризнат специалист по пазарлъка. Но ние си го обичаме.

— И така те получиха пазарлъка, а аз работата, която обичам, както и безплатна реклама. И още, щях да забравя най-важното — да ям каквото е сготвила майка ти, докато умра.

— Забрави сексуалния бонус.

— Това е лично. — Този път прокара пръсти по бедрото ѝ надолу и обратно. — Не е определящ фактор. Но след като си поиграх с някои идейки и планове за твоята къща, ти можеш винаги да ме качиш на горния етаж и да ме подкупваш с непрекъснати сексуални услуги.

Рина се покатери върху него и това го накара да простене. Повече от прекаляването с ядене, отколкото от желание.

— Ти си работил върху планове за мен?

— Не, само ги нахвърлях. Нямах толкова много време. Но масата ти за хранене е почти готова.

— Искам да видя. Искам да видя всичко.

— Ще бъде завършена след няколко дни. Проектите са все още в суров вид.

— Трябва да ги видя! — Тя слезе от него и го задърпа за ръката. — Веднага. Веднага!

Бо отново простена, но седна и посегна към панталоните си.

— Половината от идеите са все още в главата ми.

— Тогава искам да видя другата половина. — Тя също обу панталоните си, нахлузи ризата си през главата. Сетне обхвана лицето му и притисна устните си към неговите. — Благодаря предварително.

— Ще ми благодариш после. — Бо отвори хладилника за вода и в този миг телефонът иззвъня. — Кой, по дяволите, ми звъни в един през нощта? Дано да не е Брад, да иска да му плащам гаранция и да го извадя от затвора. Макар че в интерес на истината, това вече веднъж се случи.

— Чакай, не отговаряй. — С наполовина закопчана риза, Рина взе телефона и погледна номера. — Познаваш ли този номер?

— Не. — Той неочаквано включи, може да види това на лицето му. — Мамка му! Мислиш ли, че е той?

— Нека аз да отговоря. — Тя вдигна слушалката. — Да, моля?

— Готова ли си за друга изненадка, пиленце? Не обичам да се повтарям, но онова, което трябва да се свърши, не търпи отлагане. Трябва да се свърши.

Тя кимна на Бо, като му направи знак да ѝ донесе лист и молив.

— Чудех се кога ще се обадиш отново. Откъде знаеш, че съм тук?

— Защото знам, че си курва.

— Защото съм спала с теб ли? — попита Рина и започна да записва разговора.

— Помниш ли всички, с които си спала, Рина?

— Имам много добра памет за подобни неща. Защо не ми кажеш име или място. Тогава ще видим колко съм паметлива.

— Ти просто си помисли, помисли си за всички мъже, с които си се чукала. Чак до първия.

Ръката ѝ трепна.

— Една жена никога не забравя първия мъж в живота си. Но това не си ти.

— Някой ден ще отидем заедно на едно парти — ти и аз. Но защо сега не излезеш малко навън да се поразходиш? Да видиш какво съм ти приготвил.

Телефонът замлъкна.

— Мръсник! Копеле! — прошепна тя и остави слушалката отстрани. — Направил е нещо наблизко. Не го затваряй — добави, като взе пистолета си и го закопча, докато набираще мобилния си телефон.

— Обажда се Хейл. Трябва да проследите този номер. — Тя го продиктува. — Сигурно е мобилен. Ще ви дам номера, на който се обади и оставям линията отворена. — Продиктува номера на Бо и излезе от кухнята. — Може да е подпалил пожар в близост до къщата ми. Искам патрулна кола. Излизам навън да проверя. Можете да ме намерите... Мамка му! Гадно копеле!

Чу как Бо ругае зад нея, след което се връща в кухнята.

— Подпалена е кола! Мръсник!

Бо мина покрай нея с пожарогасител в ръка.

Капакът на колата му беше вдигнат, моторът съскаше и пращеше сред пламъците. Димът се носеше на вълни. Под колата имаше матраци и локви бензин, които блещукаха на светлината на огъня. Гумите тлееха и острата миризма на горящ каучук тровеше въздуха. Над капака вече бушуваха огнени езици, по покрива на кабината също, раздухвани от приятния летен ветрец.

Но гневът ѝ се превърна в страх, когато забеляза, че в отворения резервоар бе натикан горящ парцал. От отвора му висеше червена ленена салфетка с логото на „Сирико“ в единия ъгъл.

— Назад! Върни се! — скочи тя към Бо и изтръгна пожарогасителя от ръцете му.

Или имаше малко време, или никак, помисли си разсеяно Рина и го насочи към резервоара.

От уреда излетя пяна. Димът я заслепи, задави я, когато вятърът го запрати в лицето ѝ. Вкусът на пожар напълни устата ѝ, докато по земята струйките горещ бензин приближаваха неумолимо.

— Забрави за колата! — Бо я сграбчи и я дръпна със себе си, като се затича към другия край на улицата.

Експлозията вдигна задната част на камиончето във въздуха, после го блъсна обратно на земята. Взривната вълна ги покоси през краката. Посипа се дъжд от пламтящ метал, горещи шрапнели, които падаха на улицата, върху другите коли. Бо се завря заедно с нея под прикритието на една паркирана кола.

— Ранен ли си? Изгорен ли си?

Той поклати глава, загледан, без да мига, в горящия ад, в който се бе превърнал автомобилът му. Ушите му звъняха, очите смъдяха, ръката му пареше. Когато прокара другата си ръка по нея, тя цялата бе в кръв.

— Почти го бях направила. Още няколко секунди...

— Да, и щеше да се взривиш заедно с проклетия пикап.

— Той си играе с мен. Беше изчислил времето. — Пламъците танцуваха в очите ѝ, когато удари с юмрук асфалта. — Моторът, локвите под колата, матракът. Това бе да отвлече вниманието ми. Ако бях видяла фитила по-рано... Господи, Бо, ти кървиш!

— Одрах си ръката в нещо, когато ни удари вълната.

— Дай да видя. Къде е телефонът ми? Къде е? — Огледа се и го видя да лежи счупен на улицата. — Идват! — Сирените виеха, хората надничаха от съседните къщи. — Стой тук, дай да видя ръката ти.

— Нищо ми няма. Хайде да седнем за малко и двамата.

Бо не бе сигурен кой трепери, той или тя. Може би и двамата, така че се предаде и седна на бордюра, като я придърпа към себе си.

— Раната е дълбока. — При вида на кръвта му тя се насили да се успокои. — Ще се наложи да те зашият.

— Може би.

— Свали си ризата. Трябва да спрем кръвта. Мога да ти направя временна превръзка, докато дойде медицинският екип.

Той извади една кърпа от джоба си.

— И това ще свърши работа. Съжалявам, Бо.

— Няма нужда. Не се извинявай. — Загледа автомобила си, докато тя бинтоваше ръката му.

Болката все още не беше непоносима. Помисли си, че скоро и това ще стане. Но в гърдите му кипеше все по-силен гняв, докато гледаше унищожаването на собствеността му.

— Ти не си виновна за деянието на този откачен. Пожарникарите наскачаха от колите си и се заеха с потушаването на пожара.

Когато Рина приключи с временната превръзка, за миг подпря глава на коленете си и си пое глътка въздух.

— Трябва да говоря с момчетата. Ще изпратя някой от медиците да те види. После ще те заведе в спешното, освен ако лекарят не разпореди друго.

— Не се тревожи за мен. — Нямаше намерение да ходи в болница. Имаше нужда да скрие нечий задник. Бо стана и ѝ подаде ръка. — Да вървим да им разкажем какво се случи.

Тя почти бе приключила с подробностите, когато се появиха родителите ѝ, Джак, Ксандър, Джина и Стив, родителите на Джина, стари съученици, братовчедите ѝ. Бяха толкова много, че изпълниха улицата.

Чу как баща ѝ се обажда по телефона на Фран, за да ѝ съобщи, че никой не е ранен и да я помоли да се обади на Ан в болницата.

Всички бази са покрити, помисли си разсеяно Рина и се обърна, когато О'Донъл я дръпна за ръкава.

— Открихте ли точката на възпламеняване? — попита го тя.

— Работим. Ранена ли си?

— Не. Само няколко ожулвания при падането на паважа. Бо се направи на герой, като ме дръпна върху себе си. — Тя потърка очи. — Този тип ми позволи да говоря, за да спечели време и да подготви купона. Беше вдигнал капака, напоил добре мотора, под колата бе поставил вата от матрак, за да създаде повече дим. Локви от бензин под и около камиончето, за да горят гумите. Много и миризлив пушек, който да ме разсейва колкото може по-дълго. Когато забелязах фитила — беше направил фитил от салфетки на „Сирико“, който стърчеше от резервоара, времето беше на изчерпване. Опитах да го изгася, но Бо ме сграбчи като футболна топка и затича като централен нападател към голлинията. Трудно ми е да кажа какво щеше да стане, ако не ме беше измъкнал, и един Господ знае колко инструменти има в онези негови сандъчета в багажника.

— Обадил се е на телефона на Гуднайт. Провери ли твоя телефон, може да се е обадил първо у вас?

— Все още не съм се прибирала.

— Защо не го направиш сега?

— Добре. Една минута.

Тя се отдалечи, размени две думи с брат си и тръгна към къщата си.

— Хайде, приятел! Дай да видя! — Ксандър отиде при Бо и го потупа по рамото. — Сега двамата с теб ще отидем до клиниката. Аз ще се погрижа.

— Стига, докторе, това е само драскотина.

— Остави на мен да реша какво е.

— Тръгвай с Ксандър и никакви спорове — намеси се Бианка. — Аз ще ти взема чиста риза.

Бо погледна към своята къща.

— Вратата е отворена.

Бианка го погледна, очите ѝ бяха изпълнени със симпатия.

— Имаш ли ключове? Ще заключа.

— Не. Излязох без тях.

— Добре, ние ще се погрижим. — Тя обхвана с длани лицето му. — Ние се грижим за своите. Сега върви с Александър и бъди добро момче. Утре, когато се почувстваш по-добре, ще посетим братовчед ми Сал.

— Мислех, че Сал ти е брат.

— Това е друг Сал и е братовчед. Ще ти даде добра цена за нов пикап. Много добра цена. Аз ще поръчителствам за теб.

— Джак, ще помогнеш ли на Бианка? — помоли Гиб, като се присъедини към Бо и Ксандър. — Аз ще ги придружа, за да не би пациентът да избяга.

— Татко просто обича да гледа как измъчвам хората с инжекции — подхвърли Ксандър и хвана Бо за здравата ръка.

— Това е направо сърцераздирателно. — Бо търсеше начин да се измъкне, но откри, че е атакуван по всички фронтове. — От екипа казаха, че има нужда от няколко шева. Мога да почакам до утре.

— Не оставяй днешната работа за утре — рече бодро Александър. — Хей, били ли са ти скоро инжекция против тетанус? Много ги обичам.

— Миналата година. Стой далеч от мен — обърна се Бо към Гиб. — Нямам нужда от почетна стража.

— Върви, върви! — Гиб изчака, докато преминат през тълпата. — Чух тук-там откъслечни думи. Разбрах, че е станало нещо, което

бих искал да знам. Някой се обадил на Рина у вас, така ли е?

— Да, същият онзи тип. Който я заплашва. Който запали пожара в училището. Тя не ти ли е казала нищо по въпроса?

— Сега ти ще ми кажеш.

Не само че бе обграден от всички страни, прецени Бо. Направо бе притиснат до стената.

— По-добре я попитай сам.

— А дали няма да е по-добре да помагам на Ксандър, като те държа, докато ти прави преглед на простатата?

— Е, сега вече стана интересно — съгласи се Ксандър.

— Печелиш. Трябвало да ви каже, а сега ще бъде ядосана, че аз съм го направил вместо нея. Може би да си единствено дете на разведено семейство не е чак толкоз лошо.

Разказа им всичко, което знаеше, докато вървяха към клиниката, която бе през две преки. Удивлението на Ксандър се превърна в каменно мълчание. Той посочи на Бо масата за пациенти.

— И кога започна всичко това? — попита Гиб.

— Доколкото разбрах, откакто се пренесе в новата къща.

— И не ни е казала нищо. — Гиб започна да крачи из кабинета.

— Нито пък Стив — отбеляза Ксандър, като започна да почиства раната.

Бо си пое дълбоко въздух, защото започна да щипе.

— Вие, медиците, сте садисти! Не можете ли да се справите с една рана, така че да не боли чак до костта?

— Имаш хубава рана, Бо. Най-малко шест шева.

— Шест? Мамка му!

— Хайде млъквай или ще зашия и устата ти!

Той загледа спринцовката, която Ксандър извади от чекмеджето, сетне реши, че предпочита намусеното лице на Гиб.

— Не знам нищо повече. Нямам представа каква игра играе, но я докарва до нервна криза. Рина се опитва да се справи, но това я изяжда.

— Сигурно е някой, когото е тикнала в затвора — промърмори Гиб. — Сега е излязъл и я преследва. Моето момиченце и аз ще трябва да си поговорим.

— Да си поговорим, е нашият евфемизъм за викане, ругане и трошене на разни чупливи предмети — обясни Ксандър. — Малък

негодник!

— Не мисля, че заслужавам да ме наречеш негодник просто защото... Ох! Имаш предвид оня негодник? Господин Хейл. Гиб, ти си й баща, познаваш я по-дълго от мен, но бих казал, че с викане, ругаене и чупене на чинии нищо няма да се промени.

Гиб се озъби в крива усмивка.

— От опит не боли.

Предната врата се отвори и влезе Джак с риза и обувки в ръце. Погледна ръката на Бо и му намигна.

— Бианка смята, че ще ти потрябват. Шевове, а?

— Шест на брой, според доктор Глум^[1].

— Затвори си очите и мисли за Англия — посъветва го Ксандър.

Можеше да бъде много по-зле, реши Бо. Можеше да се унижи и да пици като момиче. А ето че се прибра вкъщи с ненакърнено достойнство, смучейки замразена черешова пръчка, която Ксандър му даде, след като завърши операцията, като награда за смелостта.

По-голямата част от тълпата се бе разотишла. Бяха останали само няколко души, за да наблюдават нещо, което бяха виждали само по телевизията, помисли си Бо.

Рина, О'Донъл и Стив, заедно с още няколко момчета, за които предположи, че са от полицията, все още стояха около останките на колата му.

Той се зачуди дали застраховката ще покрие повредите по другите коли, причинени от летящите парчета от неговата. Боже, разходите му щяха да скочат до небето!

Рина се отдели от групата и отиде при него.

— Как е ръката ти?

— Очевидно няма да я отрежат. Получих и захарна пръчка.

— Само така можех да го накарам да престане да плаче — обясни й Ксандър. — Колкото до камиончето, изглежда ми направо за боклука.

— Да, много е зле — съгласи се тя. — Второстепенни повреди по паркиралите наблизо коли, в това число и по моята. Ще опишем щетите. Ти ще подпишеш, Бо, така че да приложим протокола като доказателство.

— А инструментите ми? Нещо останало ли е от тях?

— След като приключим, ще ти предам всичко, което сме намерили. Мама е вътре — обърна се към баща си. — Искаше да те изчака и да види как е Бо.

— Добре. Ще почакам с нея да приключиш.

— Няма да свърша скоро. Късно е, по-добре си вървете вкъщи.

— Ще почакаме.

Тя се намръщи, когато баща ѝ тръгна към къщата, и се обърна към брат си.

— Какво става?

— Хайде, Джак, ще те изпратя до вас. — Ксандър прегърна зет си през рамото и погледна към Бо. — Пази превръзката суха и използвай мехлема, който ти предписах. Ще те прегледам утре. — Сетне вдигна брадичката на Рина и я целуна по бузата. — Лошо ти се пише, сестричке. Лека нощ!

Джак я целуна по челото.

— Пази се. До скоро, Бо.

Рина веднага обърна очи към него.

— Е, какво става? Казвай!

— Не си им казала.

Тя отвори уста, сетне я затвори.

— И ти си го направил.

— Наложил се. Така че аз опрах пешкира. Изпълних ролята на боксовата круша.

— Супер. — Тя се изплю и погледна към къщата. — Направо супер! Не можа ли да държиш устата си затворена и да ме оставиш аз да се оправям?

— Знаеш ли какво? — рече той след миг мълчание. — Нощта беше доста противна и нямам настроение, нито сили за още един рунд. Прави каквото щеш. Аз си лягам.

— Бо... — понечи да заговори Рина, но той се отдалечи и я остави сама с гнева ѝ, без никой, на когото да си го изкара.

Докато дойде време да стигне до собствената си врата, бе станало четири сутринта. Искаше да си вземе един дълъг студен душ и да си легне в мекото легло.

Родителите ѝ обаче чакаха на дивана, прегърнати като две заспали деца. Решавайки, че това е единственият ѝ шанс, Рина реши да се измъкне на пръсти по стълбите.

— Хич не си го и помисляй — спря я гласът на баща ѝ, макар че очите му останаха затворени. Нито веднъж, ама наистина нито веднъж никой от тях не бе успял да се промъкне незабелязано в къщата след полицейския час, поставен от родителите ѝ. Баща ѝ имаше инстинктите на змия.

— Късно е. Искам да поспя няколко часа.

— Вече си достатъчно голяма. Безсънието няма да ти навреди.

— О, мразя, когато ми говориш така.

— Внимавай как се държиш, Рина — намеси се и Бианка, без да отваря очи. — Все още сме ти родители и ще бъдем такива дори сто години, след като умреш.

— Вижте какво, наистина съм уморена. Може ли просто да го оставим за утре.

— Някой те заплашва, а ти не си ни казала.

Ясно, нямаше начин да отложи разговора. Издърпа ластика, с който бе хванала косата си на опашка, докато баща ѝ се надигаше от дивана.

— Това ми е работата, татко. Не мога и не бива да ви разказвам всичко, свързано с нея.

— Не, заплахата е лична. Той ти се е обадил. Знае името ти. Знае къде живееш. И тази вечер се е опитал да те убие.

— Приличам ли ти на мъртва? — отвърна дръзко тя. — Или наранена?

— А каква щеше да бъдеш, ако Бо не бе реагирал бързо?

— О, супер! — Тя вдигна ръце и тръгна нервно из стаята. — Значи той е рицар на бял кон, а аз съм безпомощната девойка. Виждаш ли това? — измъкна тя значката си и я завря в лицето на баща си. — Но не ги дават на безпомощни принцеси.

— Да, само че не ги дават и на себични, упорити като магарета жени, които не искат да си признаят, когато не са прави.

— Аз ли съм себична?

Сега вече викаха, а лицата им бяха само на сантиметри едно от друго.

— Откъде го измисли? Това си е лично моя работа. Аз казвам ли ти как да вършиш своята?

— Ти си ми дете. Твоята работа винаги ще бъде и моя. Някой се опитва да те нарани и сега вече ще си има работа с мен.

— Точно това се опитвах да избегна. Защо според теб не ти казах? Хайде да се върнем в началото на разговора. Теб това не те засяга. Нямах право да се бъркаш в моята работа, нито в тази част от моя живот.

— Ти пък няма да ми казваш какво да правя и какво не!

— Basta! Basta! — Бианка скочи от дивана. — Не смей да повишаваш тон на баща си, Катарина! А ти не викай на дъщеря си, Гибсън! Аз ще ви кажа сега! Идиоти! Малоумници! Stupidi! И двамата сте прави, но това няма да ме спре да ударя празните ви глави, за да чуете как кънтят. Ти! — посочи с пръст съпруга си. — Ти само повтаряш едно и също и изобщо не стигааш до същността. Нашата дъщеря не е себична и ще ѝ се извиниш. А ти! — Пръстът ѝ се обърна към Рина. — Ти добре си вършиш работата и ние се гордеем с това, което правиш и коя си. Но тук става дума за друго и ти много добре го знаеш. Става дума за теб. Някога, когато влизаш в сграда, която всеки момент може да се срути на главата, да сме ти казвали: „Не, Катарина“? Да сме ти казвали: „Не, не може да станеш полицай и да ни тревожиш всеки ден и всяка нощ?“.

— Мамо, аз...

— Не съм свършила. Ще разбереш, когато го направя. Кой беше най-горд, когато постигна мечтите си? А сега стоиш тук и ни казваш, че не било наша работа, когато някой иска да ти навреди?

— Просто... Аз просто не смятах, че има смисъл да ви тревожа.

— Ха-ха! Това е нашата работа, да се тревожим за теб. Ние сме семейство.

— Добре де, трябваше да ви кажа и щях да го направя утре, ако Бо не беше...

— Сега него ли ще обвиняваш? — прекъсна я Гиб.

Тя сви рамене.

— Ами само той остана и понеже не е тук, за да се защитава... Смятам да прехвърля цялата вина върху него. Какво, да не би да е станал новият ти най-добър приятел?

— Той беше ранен, опитвайки се да те спаси. — Гиб обхвана лицето ѝ с длани. — Тази вечер Ксандър щеше да шие теб, а можеше да е и по-лошо.

— Извини се! — напомни му Бианка и той изви очите си към тавана.

— Съжалявам, че те нарекох себична. Не си. Ядосах се.

— Няма нищо. Ставам себична, когато става дума за вас. Обичам ви. Обичам те — повтори тя и се сгуши в прегръдката му, като подаде ръка на майка си. — Не знам кой го направи, нито защо, но съм уплашена. И на двете места беше оставил по нещо от „Сирико“.

— Какво? От „Сирико“ ли? — извика Гиб.

— В училището — един кибрит, а тази вечер — салфетка. С това иска да ми подсказе, че може да дойде и там, да се добере до вас. Казва ми... — Гласът ѝ потрепери. — Страхувам се, че може да нарани някой от вас. Не мога да го понеса.

— Е, в такъв случай разбираш какво чувстваме ние. Върви да поспиш. Ние ще заключим, като излезем.

— Но...

Бианка стисна ръката на Гиб, преди да проговори.

— Върви да почиваш — продължи тя. — Тази вечер няма за какво да се тревожиш повече.

Когато останаха сами, Гиб прошепна на жена си:

— Нали не мислиш да я оставиш сама?

— Трябва. Трябва да ѝ вярваме и тя трябва да знае, че ѝ вярваме. Толкова ми е тежко — изрече през стиснати устни. — Винаги е много трудно да оставиш своите дечица. Но трябва. Хайде, ела да заключим. Ще си отидем вкъщи и там ще се притесняваме за нея.

Телефонът я събуди в пет и петдесет и пет. Рина стана и се опита да се ориентира в гъстата като сироп мъгла на изтощението. Запали лампата и вдигна слушалката.

— Да? — промърмори в нея.

— Не беше достатъчно бърза, а, кучко? Нито си толкова умна, колкото се мислиш.

— Но ти си умен, нали? — Рина моментално се разсъни. — Като се изключи, че да подпалиш една кола е доста по-трудно и вдига много повече шум, нали?

— Обзалагам се, че той е побеснял. — Разнесе се продължителен кикот. — Искаше ми се да видя лицето му, когато избухна.

— Трябвало е да останеш наблизо. Ако ти стиска, ако си мъж и изобщо имаш топки, трябваше да останеш, за да наблюдаваш шоуто.

— Имам топки, кучко! И ти ще ги ближеш, преди да свърша.

— Ако само това искаш, кажи ми къде и кога.

— Аз ще определя времето и мястото. Не си се досетила, нали? Дори и след тазвечерното шоу, пак не се сещаш. Предполагах, че си по-умна. А ти си просто една тъпа мръсница.

Рина присви очи.

— Щом е така, защо просто не ми подскажеш? Играта не е интересна, ако единият играч изостава. Хайде — подразни го тя, — хайде да играем.

— Играта си е моя, правилата също. Следващият път.

Когато затвори, тя седна. Сега мозъкът ѝ работеше на бързи обороти, изчистен и освежен от съня.

„Не се досещаш, нали, дори и след тази вечер не се досещаш?“

Какво бе станало тази вечер? — запита се. Той използваше различни методи, подпалваше различни обекти. Не се придържаше към един и същ модел, нито към еднакви обекти както повечето типични серийни подпалвачи.

И двата пъти беше оставил по нещо от „Сирико“ като подпис. Послание, предназначено за нея.

Мъж, когото бе водила там в миналото? О’Донъл се бе сетил за Люк, който не хранеше особена любов към ресторанта. Но той беше в Ню Йорк. Възможно бе, разбира се, да е дошъл в Балтимор, но защо би го направил? Защо да я наказва след толкова много години?

Освен това почеркът не беше неговият. Люк би могъл да го направи веднъж, за да я нарани или да се отърве от нея. Но два пъти? Защо?

Пък и той не знаеше нищо за пожарите, за експлозиите. Освен че мерцедесът му бе подпален, той...

Тя неочаквано скочи.

— О, Господи! Точно така.

Не беше същото — не съвсем. Колата на Бо не бе разбита, вътрешността не бе запалена, нито алармата бе повредена. Но... върху мотора бе излят бензин, върху гумите, под шасито също, и в резервоара бе пхнат фитил.

Бяха минали толкова години. Можеше ли да бъде същият човек? Може би тогава бяха сбъркали. Не е бил някой, който е искал да атакува Люк, нито някой, който му имаше зъб.

Беше човек, който имаше зъб на нея.

Но оттогава бе минало наистина много време, помисли си Рина. Шест години? Имаше ли инциденти между тези две събития? Пожари, които тя бе разследвала и които бяха негово дело?

Трябваше да прегледа отново неразрешените случаи. Онези, останали неразкрити.

Кога ли бе започнало всичко това? От колко време е чакал и нагласявал нещата, за да осъществи личен контакт с нея?

Студена тръпка стегна сърцето ѝ и я накара да затаи дъх. Усети как кръвта се отдръпна от лицето ѝ още преди да се обърне и да затича по стълбите.

Ръцете ѝ трепереха, когато грабна бележките, които донесе вкъщи от кухнята на Бо. Бележките на своя разговор с подпалвача.

„Помисл. за тва — бе написала със съкращенията, които използваше по време на разпитите. — Помисли, за вс. мъже, с които си се чук., като почнеш от п.“

— Първият — прошепна Рина и се отпусна отмаляла на стола. — Джош. Господи, мили Боже, Джош.

[1] Злият герой от детския анимационен филм „Бананаман“. — Б.пр. ↑

24.

В осем и пет минути Рина започна да чука на вратата на Бо и продължи, докато той не ѝ отвори.

Очите му бяха подутти и полузатворени, косата — сплескана от едната страна на главата, от другата стърчеше. Носеше само сини боксерки и лицето му беше още сънено.

— Трябва да говоря с теб.

— Да, разбира се, влез — промърмори той, докато тя се шмугваше покрай него. — Седни. Искаш ли закуска? На твое разположение съм, ще ти сервирам.

— Извинявай, че те събудих. Знам, че преживя тежка нощ, но е важно.

Бо сви рамене и промърмори едно проклятие, когато ранената ръка го заболя. След това ѝ обърна гръб и се упъти към кухнята.

Извади кутийка кока-кола от хладилника и я отвори. Надигна я и я изпи на един дъх.

— Знам, че си ми ядосан — продължи Рина. Осъзна, че тонът ѝ е превзет и официален — като на учителката ѝ в първи клас и не бе особено доволна от това. — Но не е време за детинщини.

Замъглените му очи се заковаха в пространството над кутийката кола. Бутна я леко с пръст.

— Това, което направи, беше детинско.

— Искаш да се бием? Добре, ще те запиша за по-късно. Онова, което ще ти кажа, е официално и трябва да ми обърнеш внимание.

Той се отпусна на един стол и ѝ махна с разсеяно движение, казващо „какво чакаш, давай“.

Рина видя раздражение, умора и известна болка в очите му. Но сега нямаше време да се грижи за болните.

— Имам причини да смятам, че връзката ми с подпалвача е много по-стара, отколкото мислехме първоначално.

Той отпи от колата си.

— Е, и?

— Стигнах до това заключение въз основа на разговорите, които водих с него, включително последния рано тази сутрин.

Ръката му стисна кутийката така, че едва не я смачка.

— Значи ти се е обадил и тази сутрин? Събудил те е и ти реши да споделиш това щастие с мен и да ме измъкнеш от леглото?

— Бо!

— Мамка му! — каза го странно, без жар, сетне стана от стола и отиде до бюфета. Извади оттам шишенце „Мотрин“^[1] и като изсипа няколко хапчета в шепата си, ги сложи в устата си като бонбони.

— Боли ли те?

Той я изгледа с празен поглед, докато преглъщаше хапчетата с кока-кола.

— Не, просто обичам да пия сутрин „Мотрин“ и кока-кола. Закуска за шампиони.

Нещо в стомаха ѝ се сви.

— Ти наистина си ми сърдит.

— Сърдит съм на теб, на всички мъже и жени, на малките деца, и на цялата флора и фауна на планетата Земя, а вероятно, и във вселената, където вярвам, че съществува живот, защото спях пет минути, и цялото тяло ме боли както най-много обичам.

Тя забеляза драскотините и синините, освен бинтованата ръка. Беше открила доста ожулвания и по себе си. Но той, без съмнение, бе пострадал повече. И беше така, защото бе поел главния удар, за да я предпази.

Смяташе да бъде кратка, ясна, точна и да му разкаже същността, без подробности, без да навлиза в детайли. Сега, докато гледаше нацупеното му изражение, разрошената му коса, бедното му пребито тяло, Рина промени решението си.

Дори строгата ѝ учителка в първи клас я целуваше, когато одраскаше коляното си на детската площадка.

— Защо не седнеш? Ще ти приготвя нещо за ядене, ще ти донеса лед. Това коляно изглежда подуто.

— Не съм гладен. Има торбичка със замразен грах в хладилника.

Тъй като бе взела своя дял от навяхвания и удари, тя знаеше за какво служи грахът. Извади го от фризера и го сложи върху коляното му.

— Съжалявам, че пострада. Съжалявам за колата ти. Съжалявам дори, че ти се нахвърлих, защото си казал на баща ми нещо, което не бях готова да кажа сама.

Рина седна, подпря лакти на масата и притисна очите си с ръце.

— Бо, ужасно съжалявам.

— Само това не прави, моля те. Ако се разплачеш, ще развалиш всичко, а съм толкова прекрасно ядосан!

— Няма да плача. — Но й струваше доста усилия, за да удържи на думата си. — Много по-лошо е, отколкото си представяш. Пострада заради мен.

— Колко по-лошо?

— Трябва да се обадя по телефона. — Тя извади мобилния си. — Това ще отнеме малко повече време, отколкото бях планирала. Може ли да си взема една? — попита тя, като посочи към кутийката с кока-кола.

— Заповядай.

— О'Донъл? — Рина стана, докато говореше. — Ще закъснея половин час.

Отвори хладилника. Там имаше диетична кола и обикновена. Бо ги бе купил за нея.

Сълзите отново понечиха да закапят и това я накара да се почувства странно.

— Не, няма. Ще те видим в и половина.

Рина прекъсна разговора и отново седна. Отвори кутийката и погледна сериозно Бо.

— Преди няколко години се срещах с един мъж. Всъщност връзката ни продължи няколко месеца. Около четири, така мисля. Не беше моят тип. Не особено искрен, много претенциозен. Но ме привличаше. Беше с високо положение, караше мерцедес, носеше италиански костюми, пиеше скъпи вина. Гледахме много филми със субтитри и съм абсолютно сигурна, че не ги харесваше повече от мен. Сноб до мозъка на костите си. Харесваше ми да съм с него, защото исках да бъда жена.

— А през другото време каква си била? Пудел ли?

— По-точно исках да бъда женствена — поправи се тя. — Суетна, сговорчива. — Все още се чувстваше доста глупаво заради това. — За мен той представляваше известна промяна на темпото.

Позволявах му да избира ресторантите, да прави планове. Това беше като кратко облекчение, почивка. В моя живот, за да останеш жив, не можеш да бъдеш женствен. Сблъскаш се с много ужасии, виждаш много грозни гледки. Опознаваш най-мрачните кътчета на човешката душа. Както и да е. Може би съм се нуждаела от контрасти.

— Може ли да те прекъсна за миг? Мислиш ли, че този мъж ти се обажда?

— Не. Не мога да изключа възможността напълно, но не е той. Финансов брокер е, който си прави маникюр два пъти в месеца. Сега живее в Ню Йорк. Та значи беше започнал да ми влиза лека-полека под кожата. Позволих му това, защото... Всъщност не съм съвсем сигурна и вече няма значение. Нощта, когато поех първия си случай като детектив по палежите, имахме малък спор. Той ме удари.

— Какво? — Бо остави кутийката на масата.

— Почакай. — Трябва да кажеш всичко, повтори си Рина. Трябваше да изтърпи цялото унижение от случилото се. — Тогава си помислих, че е случайно, както твърдеше и той. Беше едно от онези резки, сякаш неосъзнати движения. Махаше с ръце, аз пристъпих към него и ръката му ме удари. Наистина можеше да бъде случайно, затова го приех като такава. До следващия път.

Този път в очите му нямаше сънливост. Те бяха чисти, зелени и твърди.

— Ударил те е отново.

— Този път беше различно. Беше планирал празнична вечеря, а аз бях в пълно неведение. Луксозен френски ресторант, шампанско, цветя — всичко както си му е редът. Каза ми, че е повишен и се мести в Ню Йорк. Радвах се за него — беше малко неочаквано, но какво можех да направя? Освен това... — Тя въздъхна и с мъка си пое въздух. — Освен това част от мен си казваше: „Това ще улесни нещата. Няма да има драматични сцени“.

— И го казваш с чувство на вина, защото?

— Защото издава студенина, предполагам. Погледнато отстрани, изглежда така: „Хей, гаджето, от което малко ми е писнало, просто слиза от сцената. Ура! Какъв късмет!“.

Опитах се да се преструвам, че не съм облекчена, когато той каза, че иска да отида в Ню Йорк с него и дори тогава ми трябваша няколко минути, за да проумея какво точно ми

говори. Но не можех да се съглася и се опитах да му обясня защо не мога. По-точно, защо не искам.

— Добре, значи мъжът, с когото си се срещала няколко месеца, е искал ти да се преместиш, да напуснеш дома си, семейството си и работата си, защото той е получил повишение. — Бо надигна косата си с една ръка и насочи пръста на другата към нея. — Виж какво, казах ти, че и извън нашето синьо кълбо има живот. Очевидно твоят човек е бил спуснат от някоя друга, невъзможна планета.

Това я разсмя.

— Слушай ме, сега идва най-лошото. Неочаквано той извади пръстен с диамант с размерите на метеор и ме осведоми, че ще се оженим и ще живеем в Ню Йорк. — Рина затвори очи, защото начинът, по който се бе почувствала тогава, сякаш възкръсна. — Бях напрано като ударена с мокър парцал, кълна ти се. Дойде ми толкова изневиделица, че докато се опитвах да кажа „благодаря, но не мога“, сервитьорът донесе шампанско, хората от съседните маси започнаха да ръкопляскат и пръстенът се озова на ръката ми.

— Натикал те е в капан.

— Да. — Тя въздъхна, беше му благодарна за разбирането. — Не можех да започна спор точно там, пред целия проклет ресторант, така че изчаках, докато се прибрахме у нас. Да кажем, че той не го прие добре. Започна да вика по мен, нарече ме кучка, била съм го унижила, била съм глупачка и тъй нататък. Престанах да изпитвам съжаление към него и също му се развиках. Тогава той ме удари. Каза, че щял да ме научи кой е шефът и когато се опита да ме удари втори път, аз го свалих на земята, изритах го в слабините и го изгоних.

— Готов съм да те поздравя за това и да добавя, че от всичко, което ми разказа, главният претендент за анонимния подпалвач е той.

Бо не я накара да се чувства виновна, осъзна Рина. Нито глупава, нито слаба. Беше доста интересно да сподели най-гадния и унизителен случай от живота си с един мъж, който не допуска да се почувства унижена и омърсена.

Сърцето ѝ заби по-бързо.

— Не е точно така, но има връзка. На другата сутрин рано-рано моят капитан и О’Донъл почукаха на вратата ми. Оказа се, че някой е подпалил мерцедеса на Люк, няколко часа след като го изритах през вратата. Беше направено така, че уликите да сочат мен. Не се получи.

Първо — защото Джина дойде и остана цялата нощ с мен, дори все още беше вкъщи, когато колегите дойдоха. И второ — защото ми повярваха.

Можеше да види по лицето му каква любов изпитва към нея, но трябваше да довърши всичко докрай.

— Методът, който бе използвал неизвестният подпалвач, беше абсолютно еднакъв със снощния пожар. Има много големи прилики. А когато ми се обади тази сутрин, той самият загатна за това.

— Този негодник Люк може да е подпалил собствената си кола, за да ти нанесе още един удар. Може би го е направил и снощи, за да ти отмъсти.

— Възможно е, освен... Миналата нощ, когато се обади, той каза още нещо. Не включих веднага, не напълно. Всичко стана прекалено бързо и не стигна до съзнанието ми чак до тази сутрин. Той каза, че трябвало да си помисля за всички мъже, с които съм била, чак до най-първия.

— И?

— Първият мъж в живота ми беше Джош. Той изгоря в пожар много преди да срещна Люк.

— Пушейки в леглото.

— Никога не го повярвах. — Дори сега гласът ѝ затрепери. — Трябваше да приема заключението, но не го вярвах. След това трима мъже, с които имах връзка, също бяха свързани със сериозни пожари. Единият от тях е мъртъв. Вече не мога да го приема за случайност. Не и сега.

Бо стана, докуцука до хладилника и извади още една кола.

— Защото вече си убедена, че Джош е бил убит.

— Да. И мисля, че е подпалил пожар напълно умишлено и нарочно, защото всеки, който ме познава, знае, че учих и работих, за да стана следовател по пожарите. Още откакто...

— Откакто беше запален вашият ресторант — довърши вместо нея Бо.

— Господи! Пасторели. — Стомахът ѝ се сви на възел. — Всичко е започнало онзи ден. Всичко. — Тя си пое дъх. — Добре, ще проверя това отново. Впрочем, можеш ли да си вземеш малко отпуска?

— За какво?

— Бо, Джош е мъртъв. Люк се премести в Ню Йорк, но така или иначе съм приключила с него. Ти живееш в съседната къща. Той може да се опита да подпали твоята къща или теб самия.

— Или пък теб.

— Вземи си няколко седмици, иди на почивка, дай ни време да приключим с тази гадост.

— Добре. Къде искаш да отидем?

Ръцете ѝ се свиха на юмруци върху масата.

— Аз съм фитилът. Ако аз се махна, той ще спре и ще ме чака да се върна.

— Според мен и двамата сме на прицел. Освен ако нямаш намерение да си хванеш някой друг, докато се пързаям някъде на ски. Ценя си кожата, Рина, поне онова, което е останало от нея. Но нямам намерение да бягам и да чакам да ми се обадиш, че теренът е чист. Не действам по този начин.

— Сега не е време да се правиш на мъжкар.

— Докато не ми пораснат цици, ще си остана мъж.

— Ще ме разсейваш. Като се тревожа за теб, ще се разсейвам. Ако нещо ти се случи... — Тя млъкна наред изречението, защото буца заседна в гърлото ѝ.

— Ако аз ти кажа това, ти ще ми отговориш, че можеш да се грижиш за себе си и да се пазиш, че не си нито глупава, нито безотговорна. — Бо вдигна вежди, когато тя не отговори. — Защо да не прескочим онази част, в която аз ти казвам същото и двамата си подхвърляме едни и същи аргументи.

Доброто настроение се стопи и изчезна от очите му, като ги превърна в зелен лед.

— Този негодник се прицели в мен, Рина. Той хвърли във въздуха моето камионче. И ти смяташ, че ще си тръгна току-така?

— Моля те. Само за няколко дни. Три дни. Дай ми три дни, за да... — Гласът ѝ потрепери.

— Не! Не плачи! Опитваш да постигнеш целта си по непочтен начин, но няма да стане.

— Не използвам сълзите, за да постигна целите си, глупако! — Тя ги избърса с опаката страна на ръката си. — Мога да те поставя насила под закрила.

— Може би.

— Виждам, че не мога да се справя. — Тя се отдръпна от масата, отиде до прозореца над мивката и се загледа навън.

— Мога да видя, че не можеш да се справиш с нещо.

— Не знам какво да правя. — Рина притисна юмрук към гърдите си, там, където сърцето ѝ биеше оглушително. — Не знам как да постъпя. Не знам.

— Ще измислим.

— Не, не! Ти сляп ли си, или си глупав? — попита тя, като се завъртя към него. — Мога да се справя със случая. Просто трябва да поработя. Като мозайка е и всички части са налице. Трябва да ги намеря и да ги поставя на правилните им места. Но това? Не мога... не мога да се справя с това. — Удари с юмрук между гърдите си. — Аз съм... аз съм...

— Астматичка? — попита Бо, докато тя се задъхваше и хъхреше.

Рина изненада и него, и себе си, като грабна една чаша за кафе и я хвърли срещу стената.

— Престани да си правиш майтапи с мен, идиот такъв! Влюбена съм в теб! Ето какво!

Бо вдигна ръка сякаш да се предпази от друга летяща чаша.

— Чакай минутка. Само минутка.

— О, по дяволите! — Ръката ѝ започна да се вдига, но той я хвана и я задържа.

— Казах, само една минутка.

— Надявам се да получиш удар, така че да се препъваш из стаята, докато нарежеш краката си върху счупените стъкла.

— Любовта се проявява под различни форми — промърмори той.

— Не обръщай всичко на шега! Не си прави майтап. Ти започна всичко. Единственото, което аз направих, бе, че един ден излязох през собствената си задна врата.

— Не си правя никакви шеги. Опитвам се да си поема въздух.

Ръката му остана върху нейната, докато седеше на стола с торбичката замразен грах върху подутото си коляно.

— Когато каза, че си влюбена в мен, В-то главно ли беше или малко? Не ме удрай! — предупреди я, когато видя, че ръката ѝ се свива в юмрук.

— Нямам намерение да прибягвам до физическа сила. — Но едва се удържа. Сега се насили да се отпусне. — Ще ти бъда благодарна,

ако пуснеш ръката ми.

— Добре. Тогава аз също ще ти бъда благодарен, ако не хукнеш веднага навън, така че да тръгна, куцукайки, след теб и наистина да нарежа краката си върху счупените стъкла.

Устните ѝ се извиха.

— Е, видя ли? Ето защо това ми се случи. Ти не си сваляч, Гуднайт, но се държиш толкова приветливо и любезно, та човек лесно може да се излъже, че си сговорчив. И се настаняваш точно на мястото, което си избрал. Вероятно е необходим динамит, за да бъдеш преместен оттам. Майка ми пак излезе права. Тя винаги е права.

Въздишайки, Рина отиде до килера и извади метла и лопатка.

— Същият си като баща ми.

— Не съм.

Рина се усмихна и започна да мете счупените парчета.

— Никога не съм се отнасяла сериозно, с който и да е преди теб, защото никога не съм правила сравнение. Те не означаваха нищо за мен пред единствения мъж, от когото се възхищавам най-много. Баща ми.

— Права си. Ние сме напълно еднакви. С изключение на датата на раждане.

— Първо беше с малка буква, но пак бе достатъчно объркващо за мен. А тази сутрин ти отвори вратата и изведнъж буквата стана голяма, дебела и сияйна. Я се погледни! Косата ти е толкова смешна.

Бо вдигна ръка да я оправи, но се отказа.

— Много важно.

— И гащите ти ще паднат.

Той посегна към разхлабения ластик.

— Е, все още има много живот в тях.

— Целият си в синини и рани. И това няма значение. Съжалявам за чашата.

— Брат ти спомена, че когато се карате, хвърляте разни чупливи неща. А аз съм влюбен в теб от десет и половина вечерта на девети май 1992 година.

Усмивката ѝ стана нежна, докато изсипваше стъклените парчета в кофата за боклук.

— Не, не е вярно.

— Лесно ти е да го кажеш. Я питай мен! Беше с малка буква — продължи, когато тя върна метлата на мястото ѝ. — С много фантазии. Превърна се в нещо съвсем различно, след като те срещнах, но наистина беше с малка буква.

— Знам. Ще закъснея — рече извинително Рина, като погледна часовника си. — Ще изпратя двама полицаи да те пазят, докато...

— И порасна.

Тя не отвърна нищо.

— Порасна, Рина. Затова смятам, че и двамата трябва да решим какво ще правим.

Тя пристъпи към него и притисна бузата си към главата му. Почувства как сърцето ѝ се успокоява.

— Това е най-прекрасното — каза му. — Но не мога да остана. Нито минута повече.

— Добре. Тогава то може да почака.

Рина наведе глава, докато устните им се срещнаха.

— Ще ти се обадя по-късно. — Целуна го отново. — Бъди внимателен. — И отново. — Пази се.

Сетне се забърза към външната врата да не би той да стане от стола да я изпраща.

Така че Бо остана седнал, с кутийка кока-кола в ръката, а утринната светлина го обливаше през прозорците. И си мислеше колко странен е животът.

Тъкмо бе привършил кока-колата, когато на вратата отново се почука.

— Това пък кой ли е!

Бо се изправи, решил, че хапчетата и грахът са му помогнали и се упъти към вратата. Трябваше да даде ключ на Рина, натам вървяха нещата. А това бе първата стъпка към живеенето заедно, което пък бе първи братовчед на страшната за всички мъже дума, започваща с буквата Б. Но все още бе рано да мисли за това.

Когато отвори, в прегръдката му неочаквано се оказа жена, която обаче не беше Рина.

— Бо, Господи! — Манди го стискаше толкова силно, че натъртванията и раните го заболяха. — Дойдохме веднага след като чухме новините.

— Какво сте чули? Кои сте вие?

— За бомбата в колата ти. — Тя се отдръпна назад, за да го огледа по-добре. — О, бедното ми момче! Казаха, че си имал дребни наранявания. А ти си целият бинтован! И какво е станало с косата ти?

— Млъкни най-сетне! — опита се да приглади косата си.

— Брад паркира. За да си намери човек място за паркиране в този квартал, трябва да е готов за истинско сафари. А полицията все още е блокирала улицата пред къщата ти.

— Брад ли каза?

— Не бях чула новините, защото по погрешка бях изключила телефона, пък и не си бях вкъщи, за да прочета вестника. До тази сутрин не знаехме нищо. Защо не ни се обади?

— Брад? — Не сънуваше, нищо че бе дремнал само пет минути. — Ти и Брад? Вие сте заедно? С моя Брад?

— Е, добре де, нали не спиш с него? И освен това стана напълно неочаквано, не беше планирано. Хайде, хайде да влезем и да седнеш.

Той вдигна ръка, за да я спре.

— Почакай. Къде съм попаднал? В Страната на чудесата ли?

— Не е чак толкова чудно. Познаваме се от години. Просто се видяхме, решихме да хапнем заедно, после да отидем на кино и така едно след друго, от дума на дума... нали знаеш как става. — Тя се ухили с широка и сияйна усмивка. — Беше страхотно!

— Стоп! Млъкни! Само не ми разказвай креватни подробности! — запуши ушите си с ръце и започна да мучи, за да я прекъсне. — Мозъкът ми не може да издържи на още новини. Ще експлодира.

— Нали не си от онези, които смятат, че щом са спали с едно момиче, никой от приятелите им няма право да се интересува от нея?

— Какво? Не, разбира се. — А дали не беше точно такъв? Не, не, реши след минута размишление Бо. — Но...

— Защото ние наистина много си допадаме. Сега ми позволи да ти помогна... — Лицето ѝ изведнъж стана замечтано и когато Бо проследи погледа ѝ, видя Брад да идва по улицата със същото изражение.

Бо се обърна и се хвана за главата.

— Боже, бедната ми глава! Вие — моите най-добри приятели, сте на път да довършите онова, което онзи кучи син започна снощи.

— Не ставай глупав. В случай че не си забелязал, стоиш на алеята по долни гащи. При това доста парцаливи. Той е добре —

извика Манди на Брад.

— Човече, съкрати ми живота с десет години! — Брад ускори крачка. — Наистина ли си добре? Видя ли те лекар? Искаш ли да те заведем на рентген?

— Бях на лекар. — Бо се намръщи, когато Брад го прегърна здраво.

— Разтревожихме се много и право тук. Какво стана с колата ти?

— Изгоря.

— Беше хубав пикап. Какво можем да направим за теб? Искаш ли да ти оставя моята кола? Или да те закарам, ако трябва да ходиш някъде.

— Не знам. Все още не съм дошъл на себе си.

— Не се тревожи — успокой го Манди. — Искаш ли да си легнеш? Мога да ти направя нещо за ядене.

Въпреки факта, че ръцете им се сплетоха, Бо осъзна, че и двамата са тук заради него. Както е било винаги досега.

— Ще си взема душ, ще се облека, трябва да проясня главата си.

— Добре, а аз през това време ще ти направя закуска. Ще си вземем свободен ден, нали, Брад?

— Разбира се.

— А когато слезеш при нас — добави Манди, — искаме да ни разкажеш всичко. Всичко.

Рина разтърка очи и отново се взря в екрана на компютъра.

— Пасторели баща си е имал работа със закона почти през целия си живот. Нападения, пиянство, побой, нападения с цел палеж, дребни кражби. Има четири ареста по подозрения в палеж. Два преди пожара в „Сирико“, два след излизането му от затвора. Последен известен адрес — Бронкс. Но жена му е в Мериленд, точно на границата с окръг Колумбия^[2].

— Синът е вървял по стъпките на бащата — добави О'Донъл. — Няколко ареста преди още да навърши шестнадесет.

— Знам за тях. Джон ме държеше в течение, защото го помолих. Прибраха го също като баща му. Джоуи уби кучето си и го запали на стълбите пред нашата къща.

Тя отиде до бюрото на О'Донъл, като приседна на края му, за да си говорят, без разговорите в стаята да им пречат.

— Той уби собственото си куче, О'Донъл. Казаха, че било акт на насилие, резултат от ареста на баща му заради пожара. Беше проблемно, объркано дете, объркано от насилието в дома. Баща му редовно пребиваваше майка му. А той също пребиваваше децата от време на време.

— Но ти не си се предала.

— Не. Спомням си го как тичаше след колата, когато арестуваха стария Пасторели. Джоуи боготвореше баща си. Повечето деца, растящи в подобна среда, го правят. Майка му беше слаба, безгласна буква. Баща му беше господарят, той командваше. Само погледни какво е вършил! — Наведе се, за да може да чете върху екрана на О'Донъл. — Арести за насилие, сексуално насилие, вандализъм, голяма автомобилна кражба... Не само е следвал, ами е надминал баща си.

— В досието му няма пожар.

— Така е. Може би е по-внимателен или има повече късмет в тази област. А може би той и баща му действат в комбина. Или е запазил премиерата си в пожарите за мен. Но или единият от тях, или и двамата стоят зад всичко това.

— Не споря.

— Единият или и двамата са убили Джош Болтън.

— Това е голяма крачка, Хейл. От онова, което е в досиетата им, до убийство.

Тя поклати глава.

— Може да има и други убийства, които просто не са били разкрити. И всичко води към мен. Към онзи далечен ден, когато Джоуи ми посегна. Било е опит за сексуално насилие, но аз бях много малка, за да го проумея.

Но все още помнеше, при това много добре, как я хвана за гърдите, за чатала, а също и как я нарече. Помнеше свирепостта, изписана на лицето му.

— Той скочи върху мен, но брат ми и няколко негови приятелчета ме чува да викам и го прогониха. Казах на татко и той отиде направо при стария Пасторели. Никога не бях го виждала толкова ядосан. Ако някои от съседите и от клиентите в „Сирико“ не

бяха излезли да ги разтърват, щеше да стане още по-лошо. Много по-лошо. Татко заплаши, че ще повика полиция и хората, които бяха там, и чува какво е станало, го подкрепиха.

— И същата нощ Пасторели е подпалил „Сирико“.

— Да. „На ти, копеле такова, ето това заслужаваш!“ Гнусна работа. Пиянска и гнусна, без дори да помисли за хората, които живееха над пицарията. Можеше да изгорят заедно с нея.

— Но ти си видяла пожара.

— Така е. Отново аз. Връщаме се на мен. Той уж ни беше наказал, но никой не пострада. Застраховката покри щетите, а и целият квартал беше готов да ни подаде ръка за помощ. Може да се каже, че всъщност пожарът донесе само полза за семейството ми. Създаде атмосфера на лоялност, даде възможност на родителите ми да разширят бизнеса си, да го модернизират.

— Било е ужасно за човека, който всъщност е искал да причини вреди.

— И освен това го хванаха. Кучето му лаеше, О’Донъл. Това казах на Джон Мингър. Кучето му лаеше в задния двор, където беше бараката му. В нея намериха тубата с бензин, част от бирата, която бе откраднал от ресторанта, обувките, които бе носил.

— Затова хлапето е убило кучето.

— Да. Кучето изигра главната роля. То предаде баща му.

— Значи е трябвало да умре.

— Точно така. Трябвало е да умре и още нещо — да бъде изгорено. След това момчето е арестувано, разпитано, изпратено в поправително училище. След като излиза, се мести с майка си в Ню Йорк. Там също не е стоял със скръстени ръце, но все още е бил малък. Трудно е за едно момче да дойде от Ню Йорк чак в Балтимор, за да причини нещо на баща ми. Ето, виж — почука тя по екрана. — Заподозрян е на два пъти. Но и двата случая са по времето, когато умря Джош. Джоуи вече не е момче. И трябва да мие подове. Какво падение.

Сега можеше да го почувства, да почувства истината в корема си, в гърлото си. Това бяха частите на пъзела.

— Идва в Балтимор и какво установява? „Сирико“ продължава да процъфтява. Семейството ми е добре. А малката кучка, която е виновна за всичко, учи в колеж и се чука с някакъв сополанко. Джоуи само я пипна, а тя се разпищя и развали всичко. А сега позволява на

този да я чука без проблеми. Време е за разплата. Трябва да си плати, при това на висока цена. Аз бях с него същата вечер, същата нощ бях с Джош, след сватбата на Бела. Един от Пасторели е убил Джош и е подпалил пожара. Защото аз бях с него.

— Добре, ако приемем тази версия, защо той или те не са се разправили с теб? Ти си била там. Защо не са убили и двама ви?

— Защото не е било достатъчно. Като убие мен — край. Но като ме накара да страдам, като ме нарани, като пали пожари отново и отново, и ме кара да се чудя какво става — това вече е друго. Пасторели баща имаше алиби за онази нощ. Джон го провери. Но алибито би могло да бъде фалшиво. Предполагаше се, че Джоуи е бил в Ню Йорк и се намериха хора, които потвърдиха това. Но я виж, три месеца след смъртта на Джош Джоуи е обвинен в подпалване на автомобил във Вирджиния, не в Ню Йорк.

— Не казвам, че хората не таят лоши чувства и не пазят омразата си към някого двадесет години. Двадесет години е много дълъг срок. Бая време.

— По пътя му трябва да има следи. Може да са неща, които съм прескочила, не съм им обърнала внимание и не съм ги свързала едно с друго. Веднага след като започнах работа, стана един инцидент. Пожарникарят, с когото излизах, беше убит. Пътуваше за Северна Каролина — щяхме да ходим там за уикенда. Мен ме задържаха, така че не можах да тръгна с него, но на другата сутрин щяхме да пътуваме с Джина и Стив. Намериха го в колата му, в една горичка край пътя. Бил е застрелян, а колата — подпалена. Изглеждаше като нападение, обир и убийство, за да се покрият следите. Бяха минали единадесет години от деня, в който пламна пожарът в „Сирико“.

О’Донъл се облегна.

— Да, Хю Фицджералд. Познавах го бегло. Спомням си, когато го убиха. Не знаех, че сте имали връзка.

— Беше обикновено приятелство. Бяхме излизали само няколко пъти, и той бе приятел на Стив. Стив и Джина бяха двойка. Изглеждаше като случайно нападение. Местната полиция го окачестви като такова с неизвестен извършител.

Тя също го бе помислила за нещастен случай, спомни си Рина, прекарвайки пръсти през косата си. Така и не успя да прозре под повърхността.

— Едната гума беше спукана. Било е късно през нощта, тъмен селски път. Всички решиха, че е махнал за помощ и е спрял грешния човек или пък че някой е минал и се е опитал да го обере. После го е убил. Избутал е колата в горичката и я подпалил, надявайки се огънят да скрие следите. Кое то, естествено и беше станало. Случаят още не е разрешен, няма открит извършител.

Рина си пое въздух.

— Така и не направих връзка, не се усъмних. Дявол го взел, та копчетата на униформата ми все още бяха чисто нови! Коя бях аз, че да разпитвам дългогодишни полицаи само защото имах някакво странно усещане? Просто бяхме излизали няколко пъти и чувствахме симпатия един към друг. Мислехме, че от това може да излезе нещо повече. Но не ходехме, все още не бяхме гаджета. Той беше убит в Северна Каролина. Нищо не сочеше към човека, който бе подпалил ресторанта на баща ми преди десетина години. Но трябваше да се досетя.

— Да, но кристалното ти кълбо в онези дни е било прекалено замъглено.

Шегата му, независимо дали съдържаше повече сарказъм или съчувствие, не охлади кръвта ѝ.

— Пожар, О'Донъл. Огън. Винаги присъства и той. Джош, Хю, колата на Люк, а сега и на Бо. Винаги има пожар. Може би и други неща, които не съм забелязала. Случаи, които все още не са приключени.

— Разликата е, че сега той иска ти да знаеш.

[1] Обезболяващо средство за деца и възрастни срещу мускулни болки и треска. — Б.пр. ↑

[2] Вашингтон се намира в пределите на щат Мериленд и се получава парадоксът, че президентът трябва да бъде подчинен на губернатора на щата, което не е възможно. Затова Вашингтон е обособен в окръг Колумбия. А Балтимор е толкова голям, че крайните му квартали стигат почти до границата с окръг Колумбия. — Б.пр. ↑

25.

Лаура Пасторели работеше като продавачка в „Севън-илевън“^[1] близо до границата между Мериленд и окръг Колумбия. Тя бе на петдесет и три и годините ѝ личаха. Лицето ѝ бе набраздено от дълбоки бръчки, издълбани от безпокойствата и негодите, изтърпени през годините. Косата ѝ беше посивяла, неподдържана. Около врата си носеше сребърно кръстче. То и брачната ѝ халка бяха единствените ѝ бижута.

Тя вдигна очи, когато О’Донъл и Рина влязоха и погледът ѝ се плъзна по Рина, без да я разпознае.

— С какво мога да ви услужа? — попита механично. Сигурно повтаряше това изречение по сто пъти на ден по навик.

— Вие ли сте Лаура Пасторели? — О’Донъл показва значката си и Рина забеляза инстинктивното трепване, преди устните на Лаура да се свият в тънка черта.

— Какво искате? На работа съм. Не съм направила нищо.

— Искаме да ви зададем няколко въпроса относно съпруга и сина ви.

— Съпругът ми живее в Ню Йорк. Не съм го виждала от пет години. — Пръстите ѝ пълзяха по мършавите гърди, за да намерят сребърното кръстче.

— А Джоуи? — Рина изчака, докато погледът на Лаура се върна върху нея. — Не ме ли помните, госпожо Пасторели? Аз съм Катарина Хейл, от квартала.

Разпознаването пропълзя бавно в очите ѝ, също като пръстите. Когато очевидно си спомни, Лаура извърна очи.

— Не ви помня. Не съм ходила в Балтимор от години.

— Помните ме — настоя Рина. — Може би има някое по-удобно място, където да поговорим.

— На работа съм. Заради вас ще загубя работата си, а ще е трудно да си намеря друга. Защо не ни оставите на мира?

О'Донъл приближи до един млад мъж с наперено изражение, на около двадесетина години, който не си правеше труда да скрие, че подслушва. На табелката с името му пишеше Денис.

— Денис, защо не дойдеш за малко, докато госпожа Пасторели си вземе кратка почивка?

— Трябва да зареждам.

— Плащат ви на час, нали? Наглеждай щанда — разпореди О'Донъл и се обърна към жената. — Хайде да излезем навън, госпожо Пасторели, денят е прекрасен.

— Не можете да ме накарате, не можете!

— Ще бъде много по-лошо, ако трябва да се върнем отново — рече кротко Рина. — Тогава ще се наложи да говорим с шефа ви и да усложним нещата за вас.

Без да каже нищо повече, Лаура излезе иззад щанда и тръгна с наведена глава.

— Той си плати. Джо си плати за всичко, което стана. Беше случайност. Тогава беше пиян и не го е направил нарочно. Баща ти е виновен. Той наговори един куп лъжи и разстрои Джо, който потърси утеха в алкохола! Това е! Все пак никой не пострада! Застраховката покри щетите, нали? А ние трябваше да се преместим.

Тя вдигна глава, в очите ѝ блестяха сълзи.

— Трябваше да се преместим и Джо отиде в затвора. Това не ви ли стига? Не е ли достатъчно наказание?

— Джоуи беше ужасно разстроен, нали? — попита я Рина.

— Полицайте отведоха баща му. С белезници, пред очите на целия квартал. Той беше малко момче. Имаше нужда от баща си.

— Семейството ви е преживяло тежки времена.

— Тежки ли? Вие наричате това тежки? Семейството ми се разби на пух и прах. Ти... твоят баща наговори ужасни неща за моя Джоуи. Хората го чуха. Наистина Джо не постъпи правилно. „Оставете отмъщението на мен“, казва Бог, но все пак вината не е негова. Беше пиян.

— Той е лежал допълнително. Забъркал се е в разни афери в затвора — отбеляза О'Донъл.

— Трябвало е да се защити, нали? Затворът остави белези в душата му. След това не беше същият.

— Вашето семейство обвинява мен за случилото се. Смятате, че аз съм виновна.

Лаура се намръщи.

— Ти беше дете. Човек не обвинява децата.

— Някои го правят. Случайно да знаете дали съпругът, или синът ви напоследък са били в Балтимор?

— Казах ви, Джо е в Ню Йорк.

— Не е далеч. Може би е искал да ви види.

— Та той дори не говори с мен! Отдели се от църквата. Всяка нощ се моля за него.

— Сигурно все още се вижда с Джоуи.

Жената вдигна рамене. Дори този малък жест изглежда й костваше повече усилия, отколкото можеше да изразходи.

— Джоуи също не идва. Зает е, има много работа.

— Кога за последен път го видяхте?

— Преди няколко месеца. Много е зает. — Гласът й затрепери, почти като плач. Рина си спомни как беше хлипала в жълтата кухненска кърпа. — Вие винаги го обвинявахте! А те отведоха баща му, лишиха го от баща му. И той се забърка в разни неприятности, направи лоши неща. Но сега е добре. Има работа.

— Каква работа?

— Механик. Изучил колите, докато беше в затвора. Всичко за колите и за компютрите, и разни такива неща. Има образование и хубава, стабилна работа в Ню Йорк.

— В някой гараж ли? — намеси се О'Донъл. — Знаете ли името на гаража?

— Нещо като „Ауто Райт“. В Бруклин. Защо не го оставите на мира?

— Тя не ме позна — рече Рина, след като се върнаха в колата си. — Но след като й казах коя съм, не беше изненадана, че съм полицай. Някой я държи в течение на новините от стария квартал.

О'Донъл кимна, обади се по телефона и записа един номер в бележника си.

— Да видим този „Ауто Райт“ в Бруклин. — След кратко колебание той откъсна листа от бележника си и й го подаде. — Ти

поемаш сина, а аз бащата.

Когато се върна на бюрото си, Рина се обади в гаража. Под звуците на „Блек Краунс“ и силно дрънкане, чукане и звънене, тя проведе кратък разговор със собственика му.

— Джоуи наистина е работил в този гараж — събщи на О’Донъл. — За около два месеца преди година. През тези два месеца мястото е било обирано на два пъти — откраднати са инструменти и оборудване. При последния грабеж изчезнал и един „Лексус“. Един от механиците твърдял, че чул Джоуи да се хвали с печалбата на лесни пари. Собственикът информирал полицията, разпитали го. Не открили нищо, но бил уволнен. Пет месеца по-късно гаражът бил отново нападат — приличало на вандализъм. Колите били разбити, по стените имало изписани графити, в коша за боклук бил запален огън.

— А къде е било нашето момче, когато е станало това?

— Твърди, че е бил в Атлантик Сити. Има трима свидетели, които потвърждават това. Алибито му е потвърдено от Карбионели. Фамилия от Ню Джърси.

— Твоят отмъстител от детството се е обвързал?

— Заслужава си да проверим това. Ще се заема с тримата, които са свидетелствали в негова полза.

— Междувременно бащата отново е безработен. Работил е като чистач в няколко бара, но загубил работата, защото си наливал прекалено често безплатни питиета. Преди шест седмици.

— Единият или двамата — съгласи се Рина. — Или единият, или и двамата са в Балтимор.

— О, да. Защо не се обадим на приятелите ни в Ню Йорк и не ги помолим да проверят това?

Стомахът ѝ се бе свил на възел, нещо, което не бе готова да сподели дори с партньора си. Опита се да прогони усещането, като се концентрира върху всекидневната си работа. Събиране и подреждане на данни, създаване на версии, записването им, докато бъде готова да ги представи на партньора си и на капитана.

Един случай. Трябваше да мисли за това като за случай, обективно и неангажирано. Тъй като не можеше активно официално да разследва подпалването на автомобила на Бо, тя се обади на Янгър и Трипли, преди да отиде с О’Донъл при капитана.

— Вие двамата трябва да чуete какво открихме — каза им тя.

Капитан Бранд им направи знак да влязат.

— Работим върху една версия — започна партньорът ѝ и ѝ кимна да направи изложението.

Тя разказа всичко, като започна от пожара в „Сирико“ през онова лято, когато бе на дванадесет, до опожаряването на камиончето на Бо през миналата нощ.

— Знае се, че по-младият Пасторели е приятел с трима членове на фамилията Карбионели от Ню Джърси. Прекарал е известно време в „Райкърс“^[2] с Джино Борини — братовчед на Ник Карбионели. Та Карбионели, Борини и още един нехранимайко са хората, които са осигурили алибито на Пасторели за нощта, когато е бил подпален гаражът.

— Изглеждало е като младежко хулиганство — продължи тя. — Пет месеца след като са го уволнили и все едно банда хлапета са вилнели в гаража. Разбити коли, дребни кражби, малък пожар уж за прикритие. Колегите от Ню Йорк не са се задълбочили много.

— Помолихме местната полиция да свърши малко работа — добави О’Донъл. — Не е в списъка им със спешните задачи, но ще изпратят двама детективи на последния известен адрес на Джоуи.

— Има много съвпадения и сходства между подпалването на колата на Люк Чеймбърс преди години и подпалването на колата снощи. — Тя погледна Трипли. — Може би е използвал същото устройство в резервоара за бензин.

— Ще се заемем с това, ще проверим.

— Капитане, искам да отворим досието на Джошуа Болтън отново.

— Янгър ще се заеме с него. Друго око, неангажирано, детектив — обърна се той към Рина. — Ти разглеждаш този случай на всеки няколко години редовно. Ще поставим подслушвателно устройство на телефона ти. А също и на телефона на Гуднайт. Идете още веднъж при съпругата на Пасторели.

Смяната на Лаура Пасторели бе свършила, така че те се отправиха към адреса, на който живееше. Беше малка, спретната къщичка на тясна улица. Една стара „Тойота Камри“ стоеше на алеята.

Рина забеляза магнит с лика на Св. Кристофър на таблото и висяща дрънкулка, наречена ангел на паркирането.

Когато почукаха, вратата им отвори жена на приблизително същата възраст като Лаура, но с много по-малко следи от разрушителното влияние на времето. Лицето ѝ беше кръгло и гримирано, тъмнокестенявата коса — подредена в прическа. Носеше тъмносини панталони и бяла риза, пристегната с колан.

Пухкав оранжев померанец стоеше в краката ѝ и джафкаше с пълно гърло.

— Спокойно, Миси, спокойно стара глупачко. Тя е голям гамен — рече жената. — Предупреждавам ви.

— Да, госпожо. — Рина показа значката си. — Бихме искали да говорим с госпожа Лаура Пасторели.

— Тя е на църква. Ходи всеки ден след работа. Да не би да има неприятности в магазина?

— Не, госпожо. В коя църква ходи?

— „Свети Майкъл“, горе на Пършинг. — Очите ѝ се присвиха. — Ако не става дума за магазина, то сигурно трябва да е заради оня нехранимайко мъжа ѝ или за още по-големия — сина ѝ.

— Знаете ли дали поддържа контакт с някой от тях?

— Дори и да е така, няма да ми каже. Аз съм нейна снаха. Патрисия Ази. Госпожа Франк Ази. Заповядайте, моля.

О'Донъл изгледа подозрително все още лаещата пухена топка и Патрисия се усмихна леко.

— Един момент. За Бога, Миси, няма ли да млъкнеш! — Вдигна кучето и го отнесе. Те чуха как някаква врата се затвори, преди жената да се върне.

— Моят съпруг е влюбен в това куче-идиотче. Имаме я вече единадесет години, а тя си е все така луда. Влезте. Сигурно искате да говорите с Лаура. Тя вероятно ще приключи с покаянието си до половин час. — Жената въздъхна тежко и ги покани в малка, но уютна стая. — Знаем, че звучи грозно, извинете ме. Но не е лесно да се живее с мъченица.

Рина огледа обстановката и се усмихна подкупващо.

— Баба ми винаги казваше, че две жени не могат да живеят в една къща, без значение колко се обичат една друга. Кухнята трябва да е само на едната.

— Лаура наистина не се меси и не пречи на никого, а и не може да си позволи отделна квартира. Ние имаме свободна стая. Децата пораснаха. Тъй като работи, настоява да плаща наем. Ще ми кажете ли за какво става дума?

— Съпругът и синът ѝ може би имат информация по един случай, който разследваме — започна Рина. — Когато говорихме с госпожа Пасторели тази сутрин, тя ни съобщи, че не се е свързвала с никого от двамата. Ние просто проверяваме това.

— Както вече ви казах, тя няма да обели и дума, ако се види или се чуе с някой от тях. Няма да сподели и с Франк, не и след като той изгони Джоуи и заплаши да повика полиция.

Част от работата на ченгето изисква просто да се съобразяваш с настроението и ритъма на другия и да го следваш. Затова при тези думи на жената Рина се усмихна и произнесе само: „Така ли?“

— Ами да. Джоуи се появи точно преди Коледа миналата година, изневиделица и без предупреждение. Лаура изплака цяло ведро сълзи, каза, че молитвите ѝ били чути. — Патрисия завъртя очи, все едно към небесата.

— Сигурна съм, че е била щастлива да види отново сина си.

— Когато в обувката ти има камъче, по-умно е да го извадиш, преди да започнеш да куцаш.

— Вие май не се разбирате много с племенника си — подхвърли О'Донъл.

— Ще ви го кажа направо — той ме плаши. Много по-лош е от баща си, по-потаен и предполагам, по-умен.

— Заплашвал ли ви е, госпожо Ази?

— Директно не. Но мога да видя злобата в очите му. Няколко пъти лежа в затвора, предполагам, че знаете това. Лаура се опитва да го оправдае, но истината, че той просто е лош. Зъл. И изведнъж, ето ти го цъфна точно на моя праг. Никак не ни хареса това, на Франк и на мен, но не можеш да се откажеш от семейството си, нали? Никак не върви да го направиш. Така че той се появи и... Извинете, не ви предложих дори кафе.

— Няма нужда, всичко е наред — увери я Рина. — Значи Джоуи е дошъл да види майка си за празниците?

— Може би. Забелязахме, че е пълен с пари. Караше нова скъпа кола, носеше скъпи дрехи. Даде ѝ часовник с диаманти на циферблата

и диамантени обици. Нямаше да се изненадам, ако се окажеха крадени, но си замълчах. Твърдеше, че бил направил голяма сделка, че той и неговите партньори — тя произнесе думата така изразително, сякаш я постави в кавички — щели да открият клуб в Ню Йорк и да печелят купища пари. Съпругът ми го попита как ще открива клуб, как ще вземе лиценз, след като има присъди и криминално досие, и тъй нататък. Това го раздразни, но успя да запази леко подигравателно изражение на лицето си и рече, че имало и други начини. Както и да е, това не е важно. — Тя махна с ръка. — Той остана за вечеря. Каза, че бил наел апартамент в хотел и стоя около час или горе-долу толкоз, за да се хвали. Всеки път, когато Франк го попиташе нещо конкретно за бизнеса му, започваше да шикалкави, отговаряше уклончиво или се дразнеше. Двамата малко се разгорещиха и знаете ли какво направи Джоуи? Заблъска по масата, счупи чиниите ми и хвърли храната по стените. Викаше и ругаеше Франк право в лицето. Франк не е от онези, дето ще стоят кротко и не търпи подобно поведение в собствения си дом. — Тя кимна решително. — Той има право да задава въпроси и да изразява мнението си в собствената си къща, нали така? Лаура застана на страната на Джоуи, хвана го за ръката и знаете ли какво направи той? Удари я. Удари родната си майка в лицето!

Патрисия притисна ръка към гърдите си.

— Ние сме малко темпераментни, семейна черта, но не бях виждала такова нещо. Никога. Син да удари собствената си майка! Нарече я ревлива кучка, нещо такова. — Тя се изчерви леко. — Да ви кажа истината, изрече и още по-лоши неща от това. Бях отишла до телефона, за да повикам полиция. Но Лаура ме помоли да не го правя. Така че не се обадох. Той вече бе стигнал до вратата, страхливецът му неден! Моят Франк е по-едър от него и е много по-лесно да удариш една слаба мършава жена, отколкото стокилограмов мъжага. Франк вървеше подире му и му каза никога повече да не се мярка тук. Предупреди го, че ако го направи, ще рита задника му от тук чак до Ню Йорк.

Тя си пое въздух, сякаш не ѝ достигаше след този рецитал.

— Бях горда с него, мога да ви кажа. След това, когато Лаура се успокои, Франк седна до нея и ѝ каза, че докато живее в нашата къща, не бива да отваря вратата на Джоуи. Ако го направи, ще трябва да се изнесе.

Жената въздъхна.

— Имам деца, и внуци също. И знам, че сърцето те боли, ако не можеш да ги виждаш. Но Франк постъпи правилно. Човек, който бие собствената си майка, е най-големият боклук на света.

— Това ли бе последният път, когато го видяхте? — попита Рина.

— Последният и доколкото ми е известно, и за Лаура също. Разправията помрачи празника ни, но го преживяхме. Нещата се успокоиха и всичко тръгна постарому. Най-голямото вълнение, което преживяхме след това, беше пожарът в сградата, която синът ми строи във Фредерик Каунти.

— Пожар? — Рина размени поглед с О'Донъл. — Кога стана това?

— В средата на март. Избухна точно под покрива. Някакви хлапета влезли вътре, направили си купон, занесли няколко керосинови печки, за да се стоплят. Една от тях се обърнала, някой изтървал кибрита и половината сграда изгоря, преди да дойде пожарната.

— Хванаха ли децата? — попита О'Донъл.

— Не и това е просто срамота. Месеци работа отидоха на вятъра.

Когато предната врата се отвори, Патрисия погледна Рина и стана на крака.

— Лаура...

— Те какво правят тук? — Очите на Лаура бяха зачервени от плач и подути. Рина си помисли, че е прекарала по-голяма част от времето в църквата в плач и молитви. — Казах ви, че не съм виждала нито Джо, нито Джоуи.

— Не успяхме да се свържем със сина ви, госпожо Пасторели. Той повече не работи в гаража — заяви О'Донъл.

— Значи си е намерил по-добра работа.

— Вероятно. Госпожо Пасторели, притежавате ли часовник и чифт обици, дадени ви от сина ви миналия декември?

— Не знам за какво говорите.

— Госпожо — намеси се Рина, очите ѝ бяха спокойни. — Връщате се от църква. Не правете грях, като лъжете за тези неща.

— Те бяха подарък. — Сълзите, които очевидно не бяха пресъхнали съвсем, закапаха по бузите ѝ.

— Да се качим горе и да ги вземем. — Рина внимателно сложи ръка на рамото на Лаура. — Ще ви дам бележка за тях. И ще уточним всичко.

— Мислите, че ги е откраднал, нали? Защо всички мислят все лошото за моето момче?

— Най-добре да уточним нещата и да открием истината — продължи Рина, водейки Лаура по стълбите.

— Откраднал ги е — изръмжа Патрисия. — Знам го.

— „Пиаджет“^[3] — обяви Рина, след като разгледа часовника. — Четиридесет диаманта, осемнадесет каратово злато. Струва около шест-седем хиляди по цени на дребно.

— Откъде знаеш тези подробности?

— Обичам да зяпам по витрините, особено неща, които не мога да си позволя. Обиците, вероятно по два карата всяка, имат хубав, чист квадратен камък в класически обков. Нашето момче се е изфукало пред майка си за Коледа.

— Ще се свържем с Ню Йорк, за да видим дали има обрани бижутерийни магазини, или пък частни лица, съобщили за откраднати бижута.

— Да. — Рина задържа диамантите на светлината. — Имам чувството, че някоя красива жена не е получила своите дрънкулки от Дядо Коледа миналата година. — Тя отиде до огледалото и ги сложи близо до ушите си. — Красиви са.

— Господи, ти си била момиче.

— Позна. Пристигнал е да се изфука на майка си и да натрие носа на вуйчо си. Скъпа кола, модни дрехи, подаръци. Не вярвам да е спечелил от лотарията. Но вуйчото, вместо да се впечатли го е подложил на разпит и той е побеснял. Сцена, скандал, след което го изхвърлят от къщата. Джоуи няма намерение да им прости това.

— Обаче е търпелив. Какъв търпелив кучи син.

— Точно по това се различава от стареца си. Изчаква, наблюдава, замисля го, прави перфектен план. Познава семейството. Как да си го върне на бащата? Я по-добре да го върне на сина.

— Ще вземем досието за случая от Фредерик Каунти.

— Прилича на пожара в основното училище и в гаража. Подпалил е сградата така, че да напомня на случайна злополука, предизвикана от деца, аматьорска работа, нищо специално.

— Нищо на повърхността. Много е печен, О'Донъл. Наистина е много добър.

Умен съм, много съм умен. Дадох на старата клетъчен телефон, един номер да звъни, когато трябва и ако трябва. Глупава кучка. Трябваше да ѝ показвам сто пъти как се работи с него. Това ще бъде нашата тайна, мамо, само ти и аз срещу гадния свят.

Лесно я преметнах, както винаги.

И получих каквото исках. Малката курветина от квартала най-накрая тръгна по следата! Да я накарам да си спомни, това беше сладко, даже много сладко!

Сега всичко ще се обърне. Всичко, целият ми лош късмет, всички нещастия и грешки. Ще направим голям завой.

И всичко ще изгори, в това число и малката курва, с която започнаха нещастията на моето семейство.

Когато влезе в „Сирико“, главата на Рина беше пълна с данни, теории и тревоги. Обикновено идваше тук, когато искаше да пропъди тревогите и да измие мръсотията от един тежък ден. Тази вечер щеше да се срещне с Бо.

В първия момент, когато огледа масите, не го забеляза, но веднага зърна една червенокоса глава — Манди, спомни си Рина, която се бе сгушила в едно от сепаретата с мъж на около тридесет със светло кестенява буйна коса. Джон Крю^[4] за него, ретро хипи за нея.

Пиеха домашно вино и се галеха по бедрата.

Видя и Джон на една от малките маси. Като отговаряше пътем на обичайните приветствия и поздравии, Рина се отправи към него.

— Ето мъжа, когото исках да видя.

— Миденият сос е чудесен тази вечер.

— Ще го имам предвид. — Тя седна срещу него и махна на сервитьора. — Разбрал си, че става нещо.

Той нави на вилицата си още лингуини.

— И аз така чух.

Тя се облегна.

— Татко ти се е обадил, нали?

— А ти какво мислеше, че няма ли? Ти защо не ми се обади?

— Щях. Нуждая се от ухото ти, от мозъка ти, но не тук и не сега. Може ли да се срещнем утре, за закуска, да речем? Не, по-добре ела у нас. В моята къща. Ще приготвя закуска.

— В колко?

— Можеш ли по-рано? В седем?

— Вероятно ще успея да те вмества в програмата си. Искаш ли да ми подскажеш за какво става дума, че да го предъвча?

Рина понечи да му каже, но знаеше, че ако започне и произнесе само една дума, той ще иска да узнае всичко. Тя самата би постъпила така.

— По-добре да остане в главата ми тази нощ.

— Тогава до седем.

— Благодаря.

— Рина — задържа я Джон, когато тя понечи да стане. — Трябва ли да ти напомням да бъдеш внимателна?

— Не. — Тя стана, наведе се и го целуна по бузата. — Не е необходимо.

Сетне отиде в кухнята и изпрати въздушна целувка на Джек, който бъркаше сос и го сипваше върху тестото.

— Виждал ли си Бо? Трябваше да се срещнем тук.

— Отзад е, в подготвителното.

Заинтригувана, тя заобиколи работната маса и влезе в стаята за подготовка на продуктите. И застана като закована на вратата, защото видя баща си да дава на Бо урок по приготвяне на пица.

— Тестото трябва да бъде еластично, иначе няма да се разстеле правилно. Не дърпай, ще стане цялото на дупки.

— Ясно, сега просто ще... — Бо взе топка тесто от една намазана с олио тенджерка в хладилника. Започна да го дърпа и разпъва.

— Сега използвай юмруците си, както ти показах. Започни да го оформяш.

Съсредоточен в работата си, Бо започна да мачка тестото с юмруци. Не е толкова зле за начинаещ, промисли си Рина.

— Може ли да го хвърля?

— Чупи-купи — предупреди го Гиб.

— Добре. — С разкрасени крака и присвити очи, като цирков артист, готов да жонглира с горящи факли, Бо подхвърли тестото във въздуха.

Малко по-високо от необходимото, според Рина, но все пак успя да го хване, завъртя го и отново го хвърли.

И усмивката на лицето му я накара да сподави смеха, който я напушваше. Нямахше смисъл да го прекъсва, заприлича ѝ на момченце, което току-що е успяло само да подкара велосипеда си на две колела.

— Толкова е гот! Но какво да го правя сега?

— Използвай очните си ябълки. Според теб достатъчно ли е?

— Така ми изглежда. Изглежда добре.

— Тогава го сложи върху дъската.

— Добре. Ето на! — Той плюсна тестото върху плота и разсеяно избърса ръцете си в престилката, която носеше. — Не е съвсем кръгло.

— Но не е зле, малко ще го дооформим. Дай ми ножа.

— Колко изтърва преди това? — попита Рина, като пристъпи напред.

Бо ѝ се ухили през рамо.

— Видя ли? Направих го. Изтървах две, но не докоснаха пода.

— Научи се много бързо — похвали го Гиб, докато си разменяше целувки с дъщеря си.

— Кой да знае, че има толкова много неща, свързани с правенето на пица? Първо големият миксер за тесто — кимна той към машината от неръждаема стомана, използвана за смесване на огромни количества брашно, мая и вода. — Нужни са двама яки мъже, за да пренесат тази купа до тезгяха.

— Извинявай, но съм го правила безброй пъти, а изобщо не съм мъж.

— Кажу го отново. Разделяш, претегляш, слагаш го в тенджерите в хладилника, сетне разрязваш тестото веднага след като се надигне. И всичко това, преди да започнеш да правиш самата пица. Никога вече няма да приема пицата за нещо лесно.

— Бо, можеш да завършиш тази навън. — Гиб вдигна дъската и я занесе в предната стая, където Джак направи място на работната маса.

— Само не ме гледай — рече ѝ Бо. — Това ме изнервя. Ще взема да се стресна. Върви и седни при Манди и Брад — посочи с ръка към

салона.

— Добре. — Тя си взе една сода и отиде да се присъедини към приятелите му.

— Хей! Рина, това е Брад. Запознай се с Рина. Срегнах я в един от моите най-трудни и унижителни моменти.

— Тогава аз ще бъда важен и непохватимо уравновесен. Радвам се да се срещнем най-накрая — в плът и кръв, след всички години, през които съм слушал за момичето от мечтите.

— Аз също. — Рина отпи, докато се усмихваше на Манди. — Когато бях на петнадесет, изтървах тетрадката си, тичайки в клас. Тя падна и едно момче — висок, с хубави рамене, големи сини очи и права руса коса, на име Чък, я вдигна, преди да успея да се наведа. Вътре страниците бяха изписани с Рина и Чък и сърца, хиляди сърца с нашите инициали в тях, или само неговото име, написано хиляда пъти.

— Господи, той видя ли?

— Трудно можеше да го пропусне.

— Било е много неприятно.

— Мисля, че лицето ми възвърна нормалния си цвят чак след месец. Така че сега сме квит с теб.

[1] Магазин за хранителни стоки, с работно време от седем до единадесет часа — Б.пр. ↑

[2] Затвор на остров Райкърс, най-големият затвор в Ню Йорк основан през 1933 г. — Б.пр. ↑

[3] Марка швейцарски часовници и бижута, основана през 1874 г. в Женева. — Б.пр. ↑

[4] Известен дизайнер на облекла, обувки, аксесоари. — Б.пр. ↑

26.

Беше права, реши Рина. Вечерта, прекарана в „Сирико“, бе точно онова, от което имаше нужда. Умът ѝ се изчисти, съзнанието ѝ се успокои, бурята в стомаха ѝ утихна.

Беше интересно и поучително да прекара един час в компанията на най-близките приятели на Бо.

Семейство, помисли си тя. Тези двамата бяха неговото семейство, така както нейните сестри и брат бяха нейното.

— Твоите приятели ми харесаха — призна му тя, докато отключваше входната си врата.

— Слава богу, защото в противен случай щеше да се наложи ние с теб да се разделим. — Той я тупна по дупето, докато влизаха вътре. — Сериозно, радвам се, че ти харесаха. Те са важни за мен.

— А също и един за друг.

— Кога разбра това, преди или след като започнаха да се мляскат на масата?

— Преди. — Тя разкърши рамене. — В момента, в който влязох. Във въздуха имаше вибрации.

— Аз доста трудно го преглътнах.

— Защото си свикнал да ги приемаш като най-близките си хора, поне откакто си престанал да топлиш чаршафите на Манди. Но фактът, че сега те двамата ги топят заедно, не ги прави по-малко твои приятели.

— Мисля, че трябва да изтрия от съзнанието си картината с чаршафите, поне засега. — Бо сложи ръка на раменете ѝ и ги разтри. — Уморена ли си?

— Не толкова, колкото бях. Освежих се. — Тя плъзна ръце по бедрата му. — Сещаш ли се как бих могла да се освободя от енергията си?

— Може би. Хайде да отидем отзад. Искам да ти покажа нещо.

— Искаш да ми покажеш нещо отзад? — разсмя се тя, когато Бо я повлече към задния двор. — Какъв си сега, природолюбител ли?

— Секс, секс и пак секс, това е всичко, за което мислят жените. Благодаря ти, Господи! — И я избута през вратата.

Имаше хубав полумесец, който пръскаше ярка бяла светлина. Цветята, които бе успяла да купи и посади набързо, преливаха от саксиите в патиото.

Въздухът беше топъл и напоен със зеления аромат на лятото.

И там, точно под разлистения клен, стоеше една люлка.

— Люлка? Ти си ми купил люлка за двора?

— Купил? Каква ерес! Бива ли така да ме обиждаш? Може би трябва да сваля колана си с инструментите!

— Направил си я? — Очите ѝ овлажняха и тя го прегърна.

— Направил си ми люлка! О, Господи, кога? Прекрасна е! Колко е гладка! — Тя прекара ръка по дървото. — Като коприна е.

— Свърших я днес, така се разсейвах и не мислех. Искаш ли да я пробваш?

— Шегуваш ли се? — Тя седна, разпери ръце на облегалката и се засили. — Страхотно! Чудно! От раменете ми паднаха още пет килограма стрес. Бо! — Рина протегна ръка към него. — Много си мил. Благодаря ти.

Бо седна до нея.

— Надявах се, че ще ти хареса и ще ти вземе акъла.

— Направо е супер! — Тя сложи глава на рамото му. — Страхотно. Имам си собствен дом и собствен двор, в който си имам собствена люлка. И един много секси мъж до мен на люлката, която е направил със собствените си ръце. Това прави всичко, което се случи снощи, нереално.

— Предполагам, че и двамата трябваше да забравим за него за няколко часа.

— Но ти си прекарал почти цял ден в работа.

— Когато обичаш онова, което вършиш, това не е работа. Не ти тежи.

Тя кимна.

— Да, това е удоволствие.

— Така беше и с тази люлка. Знаеш ли, изглежда утре ще си имам нов пикап. — Пръстите му си играеха с къдриците на косата ѝ. — Майка ти намина покрай мен. Имала братовчед, който е дилър на „Додж“.

— Искаш ли един съвет? Остави я тя да преговаря. — Някакво цвете ухаеше силно и сладко. Като вълна от ванилия в топлия въздух. — Ще накара братовчедата Сал да свали цената, ще го реже до кокал. Дръпни я назад чак когато видиш сълзи в очите му, но не по-рано.

— Разчитай на мен.

— Справи се със снощната случка много добре.

— Не съм направил нищо особено.

— Напротив. Можеше да се пенявиш, да буйстваш, да удриш стената с юмруци...

— Тогава трябваше да боядисвам наново.

Смехът ѝ се разсипа в нощта.

— Ти си стабилен, ето какъв си, Боуен. Знам, че под привидното ти спокойствие си разярен, но държиш гнева под контрол. Дори не ме попита дали съм постигнала някакъв напредък в разследването на цялата тази мръсотия.

— Предполагах, че сама ще ми кажеш.

— Ще ти кажа. Но първо трябва да говоря с един човек и след това ще ти кажа каквото мога. С теб ми е много лесно.

— Искам нашата любовна история да потръгне. Защо трябва да правя нещата трудни?

Рина обърна лице и го зарови за миг в рамото му, като остави трепетът да я завладее. Беше странно колко много започваше да го обича, колко бързо тази любов се настани в сърцето ѝ и се разпростря така, че имаше моменти като този, когато можеше да се закълне, че чувства как пулсира в крайчетата на пръстите я.

— Съдба — прошепна и захапа леко с устни брадичката му. — Мисля, че ти си обречен да бъдеш мой, Бо. Така трябва.

После седна в скута му и сплете ръце зад врата му.

— Съвсем малко съм уплашена — каза му Рина. — През повечето време е хубаво. Чувствам се като... — Тя отпусна назад глава и погледна резена луна и пръснатите по небето звезди. — Не е както очаквах — продължи, като се възря отново в лицето му. — Не е като да застанеш на спирката и да чакаш автобуса да мине да те вземе и да те заведе там, където искаш да стигнеш. Все едно карам сама и правя онова, което искам. И изведнъж ми хрумва: „Хей, защо да не се кача на пътя? На оня път, по който обичам да пътувам?“. И там си ти.

Той се наведе и притисна устни към ключицата ѝ.

— Вдигнах ли палеца си за автостоп?

— Мисля, че вървеше покрай пътя, но имаше идея къде искаш да отидеш. И така решихме да поемем в една посока. Това нямаше да стане, ако си бях останала момичето с розовата блуза в другия ъгъл на стаята.

— Но аз и тогава те видях каквато си. Виждам те каква си сега. И съм луд по теб, такава, каквато си.

Тя обхвана лицето му с длани и наведе устни към неговите, за да се слоят в целувка. Гореща и страдна.

— Ти направи пицата — промърмори замечтано.

— И стана добра, въпреки страховете на Брад от стомашно разстройство или птомаин.

— Ти направи пица — повтори Рина, като погали с леки докосвания бузите, слепоочията, устните и шията му. — И ми направи люлка — ухапа долната му устна, сетне пъхна език в устата му, затваряйки света в тази дълга целувка. — И смятам да изразя искрената си благодарност.

— Готов съм да я приема. — Гласът му стана по-дрезгав. — Хайде да влезем вътре.

— Мм-мм. Искам да видя колко здрава е тази люлка. — Тя измъкна ризата му от панталоните и я хвърли през рамото си.

— Рина, не можем да...

Устата ѝ затвори неговата и го спря. Ръцете ѝ се плъзнаха, за да разкопчечат джинсите му.

— Можем. — Тя свали ципа. Когато почувства, че е напрегнат, се хвана с ръце за облегалката на люлката, за да му попречи да я вдигне. Очите ѝ святкаха в тъмното.

— Отпусни се. Само ние двамата сме. Ти и аз. Ние сме целият свят. Хайде да се люлеем — прошепна, като вдигна ръцете му към гърдите си. — Докосни ме. Не спирай да ме докосваш.

И да искаше, не можеше да спре. Ръцете му се плъзнаха под ризата ѝ, но това не бе достатъчно. Не и сега. Разкопча копчетата. Обхвана гърдите ѝ в ръце, вкуси ги с устни, докато люлката бавно се люлееше напред-назад.

Имаше нещо вълшебно, нещо магическо в това, в тежкия сладък въздух, в движението, в аромата на трева и цветя, в мириса на жена, в напрегнатото ѝ тяло под ръцете му.

Те бяха светът в този миг, в окъпаната със звезди тъмнина и изпълнения с летни ухания въздух.

Нейната кожа, посребрена от лунната светлина, нашарена от сенките на листата, сякаш плуваше над неговата. Коремът му се разтрепери в безпомощен копнеж, когато тя се настани върху него. Когато го обхвана с бедрата си.

Рина простена. Очите ѝ бяха полузатворени, гледаше го през ресниците си. Те се гледаха, докато устните им се срещнаха и потънаха един в друг. Удоволствие и възбуда се премесиха, издигнаха и затрептяха като струна. Тя използва това удоволствие и лесното движение на люлката, за да се люлеят. Бавно и сладко, сладко и бавно, така че освобождението беше лениво като плъзгане по коприна.

Те се разтопиха и сляха във взаимно удовлетворение толкова естествено, колкото ритмичното движение на люлката.

— Добра работа — прошепна накрая тя.

— Всъщност мисля, че ти свърши повечето от нея.

Рина се засмя и захапа шията му.

— Говоря за люлката, глупчо!

В седем на другата сутрин Рина бе приготвила крехък бекон, който стоеше топъл на печката, прясно кафе, нарязан на филийки хляб и разбити яйца за омлет.

Чувстваше се виновна, че изпроводи рано-рано Бо, още в шест и половина с нищо друго, освен набързо препечена багета. Но искаше да говори с Джон насаме.

Вече беше готова и облечена за работа, чак до кобура, където щеше да пъкне пистолета веднага след като приключеше срещата с Джон.

Той беше точен. Можеше да разчита на него за това, както и за стотина други неща още.

— Благодаря ти. Наистина. — Тя го целуна по бузата на вратата. — Знам, че е рано, но от осем до четири съм на работа. О'Донъл ще ме покрие, ако ми трябва малко повече време. Но затова пък съм готова да ти направя първокласен омлет заради неудобството.

— Няма нужда. Можем да минем само с кафе.

— Съвсем не — поведе го тя към кухнята. — Позволих си снощи да огледам и премисля всичко и сега ще го излея пред теб. — Тя му напълни чаша с кафе. — Става ли?

— Хайде, изливай го.

— Всичко си дойде на мястото, Джон, всичко до самото начало.

Докато говореше, Рина изпържи омлета. Той не я прекъсна, а я остави да му изложи нещата така, както ги виждаше.

Движи се като майка си, помисли си. Плавно, като течност, която се разлива, с грациозни движения и жестове, за да подчертае думите си. А мисли като ченге — но той бе забелязал това отдавна, още когато беше дете. Логично и наблюдателно.

— Проверяваме за бижутата. — Тя постави чинията пред него, като сложи и своята закуска, състояща се от половин багета и едно парче бекон. — Може да не ги е откраднал в Ню Йорк, но ще открием откъде ги е задигнал. Ако имаме потвърждение, ще ни бъде от полза. Постъпката му е глупава и въпреки че той не е глупав, лекомисленото поведение му е присъщо. Нуждае се от показност, иска да се изфука. Подпалването на пожар също — добави тя. — Голяма част от вътрешната мотивация за подпалвачеството е фукането. Но при него то е и изява. Баща ми го направи, значи и аз мога. Само че моят ще е много по-голям и по-хубав пожар.

— Не само това.

— Да. Това са пожари за отмъщение, всички до един. Ако съм права, а аз вярвам, че съм, Джон. Убедена съм, че е той. Може би работи заедно с баща си, но може и да е сам. Това отмъщение е насочено лично към мен, защото според него аз съм отговорна за неприятностите, които сполетяха баща му.

— Той е прекалено умел, за да свърши това недисциплинирано или през куп за грош — отбеляза Джон. — Прекалено е организиран, съсредоточен и добре подготвен.

— Да. Може би семейството от Ню Джърси го използва като подпалвач за своите акции, но може да действа и самостоятелно. Не се страхува да изчака. Наистина някои от периодите на затишие се дължат на факта, че е бил в затвора, но той не се страхува да изчака и да избере най-подходящия момент. Изчакал е три месеца, след като вуйчо му го е изритал от дома си, за да си отмъсти, като подпали къщата на братовчед си. Трябва да е бил той.

— Мога да ти помогна с този случай. Познавам някои хора във Фредерик Каунти.

— Разчитам на теб. Ще отворим отново досието на Джош Болтън. — Тя отпи малко диетична кола. — Трябва да е бил той и тогава, Джон. Ако не излезе нищо друго, ще го закова заради този случай. — Не можеше да спре треперенето на гласа си, нито на сърцето си. — Заради Джош.

— Ти му позволяваш да те манипулира, да се промъкне в теб, Рина. Като глина си в ръцете му, той те мачка и си играе с теб.

— Знам. Опитвам се да не се поддавам. Джоуи иска да знам, че е той. Няма значение как е прередил сцената, как е прикрил следите си, иска аз да знам. Но защо сега? Защо е чакал толкова години и чак сега се насочва към мен? Нещо се е променило, нещо е запалило фитила му.

Джон кимна, като си взе от омлета.

— През цялото време те е държал на прицел и се е промъквал в живота ти, за да те удари. Причината може да е някаква промяна в твоя живот. Например купуването на тази къща. Или че си започнала връзка с мъжа от съседната врата.

— Може би, може би — поклати глава тя. — И преди съм имала важни моменти в живота си. Завърших колеж, а той е получил образованието си в затвора. Получих значката си, а той се е местил, поне според досието му, от работа на работа. И преди съм имала връзки с мъже, а за него не успяхме да открием никаква по-сериозна връзка. Той няма как да знае какво чувствах към мъжете, с които съм била свързана, ако е било сериозно. Погледната отстрани, моята връзка с Люк изглеждаше сериозна. Да — изпревари тя Джон, преди да успее да проговори, — той взриви проклетата му кола, но не влезе в контакт с мен. Не започна диалог.

— Може би сега смята, че е дошло времето. Омразата му е стара, на двадесет години. Годишнините са крайпътни камъни, жалони, в края на краищата. Но ако откриеш мотивите му, това ще ти помогне да го хванеш. Той иска да затвори вратата, преди да се умори да играе и да те преследва. Знаеш, че ще го направи, Рина. Не искам да повтарям колко е опасен.

— Знам, че е опасен. Отчаян социопат с тенденции към женомразство. Няма да остави някоя обида — истинска или измислена, ненаказана. Но не е искал да ме преследва поне за известно време.

Това е било прекалено вълнуващо за него, чувствал се е много важен. Затова е решил да преследва хората, които обичам. Това ме плаши, Джон. Страхувам се за семейството си, за теб, за Бо.

— Ето че отново се поддаваш на внушенията му.

— Знам това. Аз съм добро ченге. Така ли е, Джон?

— Да, така е.

— Повечето от времето ми е посветено на разследване на умишлени палежи. Подреждане на неизвестните. Събиране на доказателства, подробности, наблюдения, философия, психология. Не съм секретен агент. — Тя въздъхна. — Мога да преброя на пръсти колко пъти съм вадила оръжието си. Никога не съм стреляла с него. Хващала съм заподозрени, но само веднъж въоръжен заподозрян. Миналия месец. И ръцете ми трепереха през цялото време. Имах девет милиметров пистолет, а той нож. И за бога, Джон! — моите ръце трепереха.

— Успя ли да го хванеш?

— Да. — Тя прекара ръка през косата си. — Да. — После затвори очи. — Това е важното.

Рина прекара деня, затрупана с безброй неотложни задачи, причиняващи главоболие. Четене на досиета и докладни, писане, обаждане по телефона, изчакване за справките.

Трябваше да отиде до стария си квартал, за да разпита един от старите приятели на Джоуи.

Тони Борели беше мършаво момче с нацупено лице, една година пред нея в училище. Майка му, спомни си Рина, все викаше. Заставаше на стълбите пред къщата или в страничната алея и викаше по децата си, по съседите, по съпруга си. Дори на случайно минаващи хора.

Беше умряла от усложнения вследствие на удар на четиридесет и осем години.

Тони имаше дял в нейното викане и разправиите. Кражби по магазини или къщи, разходки с крадени автомобили. Беше лежал кратко време в затвора, когато бе още в началото на двадесетте, заради участието си в организирането на обир на магазин в Южен Балтимор.

Все още си беше мършав — истинска торба с кокали, облечена в изцапани с масло джинси и избеляла червена тениска. Косата му бе

скрита от синя бейзболна шапка с надпис: „Автомобилна работилница Стенсън“, обърната наопаки.

На крика бе качена „Хонда Акорд“, по ръцете му имаше машинно масло и той ги избърса с кърпа, която някога може би е била синя.

— Джоуи Пасторели ли? Господи, не съм го виждал откакто бяхме деца.

— Някога, като деца ти и той бяхте много гъсти, Тони.

— Да, като деца. — Сви рамене и продължи да източва маслото от хондата. — Така е, известно време движехме заедно. Бяхме гаднярчета.

— Бяхте.

Тони леко се усмихна.

— Предполагам, че си права, но това беше отдавна, Рина. — Очите му проследиха О’Донъл, който се мотаеше около тезгяха, сякаш се удивляваше на оборудването и инструментите. — Вече пораснахме малко.

— Аз все още съм приятелка с децата, с които играех тогава. Дори с онези, които напуснаха квартала. Поддържахме връзка.

— Може би момичетата са различни. Джоуи отиде в Ню Йорк, когато бяхме... на колко? На дванайсет? Преди много време.

Той не спря да работи, отбеляза си Рина и продължи да хвърля нервни погледи към О’Донъл.

— Имал си известни неприятности, а, Тони?

— Да, имах. Лежах известно време в затвора. Когато ти се случи такова нещо, някои хора не могат да си представят, че можеш да си промениш. Сега имам жена, дете. Имам работа. Аз съм добър механик.

— Умение, което ти е помогнало с крадените коли.

— Бях на двадесет, за бога! Платих дълговете си към обществото. Какво искате от мен?

— Кога за последен път си говорил с Джоуи Пасторели? Напоследък е идвал няколко пъти в Балтимор. Човек посещава старата си махала и се свързва със старите си приятели. Не се опитвай да ме лъжеш, мога да ти създам неприятности. Не ми се иска да го правя, но ако се наложи, няма да се колебая.

— Всичко това е, защото, когато бяхме деца, той те удари, нали?

— Тони вдигна изцапания си с машинно масло пръст. — Нямам нищо

общо с това, не е за мен. Никога не удрям момичета, нито жени. Да си видяла в досието ми нещо подобно?

— Не. В твоето досие няма нищо, свързано с насилие. Засега. Но забелязах, че си държал устата си затворена, когато са те арестували за обира. Не си казал никакви имена. Ти смяташ това за лоялност, нали, Тони? Търсим Джоуи във връзка с убийство. Искаш ли да бъдеш обвинен в съучастие заради възпрепятстване на следствието?

— Чакай, чакай! Задръж така — отстъпи той. В ръката му се поклащате гаечен ключ. — Убийство, казваш? Не знам за какво говориш. Кълна се в живота си, ей богу!

— Разкажи ми за Джоуи.

— Добре, може и да се е мяркал наоколо няколко пъти. Може и да сме пили по бира. Няма закон, който да забранява това, нали?

— Кога? Къде?

— Човече! — Той свали шапката си и Рина видя, че косата му е изтъняла и оредяла. Беше започнал да оплешивява, и за да го скрие, бе оформил на челото си дълъг перчем. — След пожара в „Сирико“ и всичко след него го видях за пръв път точно преди да ме опандизят за обира в магазина. Каза ми, че трябвало да се погрижи за една работа. Познавал онези момчета и ако съм търсел начин да спечеля малко пари... Заведе ме при тях. Ето как влязох в бандата.

— Бил си арестуван през 1993.

— Да. Но крадахме около година преди да ме хванат. Стомахът ѝ се стегна.

— Значи Джоуи се е появил през деветдесет и втора?

— Точно така.

— Кога? През пролетта, лятото или зимата?

— Ами... трябва ли да помня?

— Добре, опиши ми какво беше времето, Тони. Джоуи се е върнал след изминалите години и вие сигурно сте посетили няколко кръчми по този повод. Да се почерпите за срещата. Пеша ли ходихте? Валеше ли сняг?

— Глупости! Времето беше хубаво. Спомням си. Бях пушил малко трева, слушах бейзболния мач. Сега се сецам. Беше началото на сезона, но навън беше топло. Април или може би май.

В гаража беше горещо и тясно, но потта, която се стичаше по лицето на Тони, не бе причинена само от условията на работа.

— Слушай, ако той е убил някого, не ми се е похвалил за това. Не казвам, че съм изненадан да го е чуя, но не е споделил с мен. — Тони навлажни устните си. — Говорихме малко за теб.

— Нима?

— Разни глупости. Попита ме дали все още те виждам... дали знам нещо за теб.

— И какво друго?

— Бях много надрусан, Рина. Говорихме обикновените глупости, които си говорят мъжете и той ми предложи да участвам в операцията. Получих три години и излязох чист. Оттогава работя тук. Джоуи се появи отново, няколко години след като излязох.

— През деветдесет и девета ли?

— Да. Пихме за доброто старо време и в името на старото приятелство. Предложи ми помощта си, твърдеше, че може да ми помогне. Но аз не исках да се връщам в лошия път, казах му това категорично. Той се ядоса и се скарахме. Изхвърли ме от колата, защото той караше. Почти замръзнах, докато се опитвах да си хвана такси.

— Студено ли беше?

— Кучешки студ. Помня, че беше и заледено, защото се подхлъзнах и паднах. Няколко седмици по-късно срещнах Трейси. Това ме мотивира още повече. Тя не търпи шибани работи.

— Браво на нея.

— Браво на мен. И вече знаех, Рина. Когато следващия път видях Джоуи, му казах да се разкара, защото не искам повече да върша глупости.

— И кога беше това?

Тони пристъпи от крак на крак.

— Преди няколко седмици. Може би три. Дойде направо вкъщи. Не знам как е открил къде живеем. Беше почти полунощ. Изкара акъла на Трейси. Събуди детето. Беше пиян, искаше да излезе с него. Не го пуснах да влезе и го отпратих. Не му хареса.

— Пеш ли беше или с кола?

— Не беше пеш. Гледах след него, за да съм сигурен, че ще си отиде. Видях го да се качва в „Чероки.“ Черен джип „Чероки“, май деветдесет и трета година.

— Забеляза ли номерата?

— Съжалявам, не. Никога не ги гледам. — Той мачкаше шапката в ръцете си, но тя забеляза, че притеснението му не се дължеше на чувство за вина. А на страх.

— Той изплаши жена ми и детето. Нещата сега са различни. Имам семейство. Ако е извършил убийство, не искам да се навърта около моето семейство.

— Свърже ли се отново с теб, искам да знам. Не бива да му казваш за този разговор. Ако можеш, опитай се да разбереш къде е отседнал, но не го притискай.

— Ти ме плашиш, Рина.

— Чудесно, защото той е опасен. Ако ти се е ядосал, ще ти отмъсти. Ще нарани семейството ти. Не се шегувам, истина е.

Тя си тръгна с О'Донъл, но Тони излезе от гаража и я извика.

— Чакай, искам да те питам още нещо. Лично.

— Добре. Сега ще се върна — рече Рина на партньора си и тръгна с Тони покрай сградата.

— Той наистина ли е убил някого?

— Това разследваме.

— И ти смяташ, че може да нарани Трейси или детето ми?

— Джоуи обикновено отмъщава, Тони. Точно сега едва ли му до теб. Но ако не го хванем, може и да намери време. Разбирам, че искаш да стоиш далеч от него, но ме уведоми, ако ти се обади.

— Да, разбрах. Не искам да се забърквам в нищо, откакто Трейси ми даде шанс. Няма да рискувам заради никого и за нищо на света. Знаеш ли? — Той отново свали шапката си и прекара ръка през онова, което бе останало от косата му. — Когато бяхме деца, преди... е, преди всичко онова да се случи, той те преследваше.

— В какъв смисъл?

— Обикновено те следеше след училище, из квартала. Измъкваше се нощем от къщи и гледаше през прозорците на вашата къща. Катереше се по дървото в задния двор и се опитваше да надникне в спалнята ти. Няколко пъти и аз бях с него.

— И видя ли нещо интересно?

Погледът му бе забит във върховете на износените ботуши.

— Искаше да те изнасили. Не го нарече така, пък и аз тогава не се досещах за какво става дума. Бях на дванадесет години. Каза, че искал да те оправи, настояваше и аз да участвам. Не желяех да се

замесвам, пък и мислех, че само вдига шум. Пушилка без огън. Мислех, че е неприлично. Но след това, когато научихме как те бе нападнал и съборил, и... Само аз знаех какво се е опитвал да направи. Не казах за това на никого.

— Защо ми го казваш сега?

Той вдигна очи.

— Имам малко момиченце. На пет години. Когато си помисля... извинявай. Съжалявам, че не премълчах какво ми е казал, преди да се опита да те нарани. Искам да го знаеш. Давам ти дума, че ако се появи или се свърже с мен, няма да му кажа, че си го търсила. И първо ще се обадя на теб.

— Добре, Тони. — За да скрепи уговорката, тя хвана ръката му и я разтърси. — Хубаво е, че имаш семейство.

— Да, мога да направя разликата.

— Така е. Радвам се за теб.

— Имаме потвърждение, че Джоуи Пасторели е бил на територията на Балтимор по време на смъртта на Джош, подпалването на автомобила на Люк и преди две или три седмици.

Рина бе събрала отряда за разследване на пожари, Стив като пожарникарски инспектор и членовете на отдела за събиране на улики от местопрестъплението, за да им съобщи какво са постигнали.

— Карал е черен джип „Чероки“, вероятна година на производство деветдесет и трета, когато е напуснал къщата на Тони Борели. На името на Джоузеф Пасторели Младши няма регистриран никакъв автомобил. Нито на баща му. Майка му не притежава кола. Автомобилът може да е взет назаем от някой познат, но по-вероятно е да е откраднат. Започнали сме издирване на откраднати „Чероки“. Янгър, вие какво открихте?

Детективът се размърда в стола си.

— Все още събираме доказателства, но изглежда устройството, поставено в резервоара на Гуднайт, е от същия тип, използван при подпалването на колата на Чеймбърс преди шест години. Фишек, плуващ в чашка, натопени в бензин парцали за фитил. Преглеждаме всички подобни престъпления от Ню Йорк, Ню Джърси, Кънектикът и Пенсилвания. Също така прегледахме основно убийството и

подпалването на колата в Северна Каролина, предизвикало смъртта на Хю Фицджералд. И разследването по случая, окачествен като смърт поради нещастен случай на Джошуа Болтън, отново е възобновено.

Един от детективите кимна към дъската, на която бяха закачени с кабарчета две замазани снимки на двамата Пасторели, както и различни снимки от различни местопрестъпления.

— Значи предполагате, че този човек подпалва умишлено пожари от десет и повече години, че е убил поне двама души и никога преди това не е бил заподозрян?

— Точно така — отговори Рина. — Той е внимателен и е много добър в тази работа. Възможно е да го покровителства фамилията Карбионели, много е вероятно да е вършил същата работа и за тях. До този момент не е имал причина да ме уведомява за действията си. Сега обаче иска да знам. Какъв е мотивът му? Това все още знае само той. Но се е върнал тук. Върнал се е в Балтимор.

— Ти си част от причината — отбеляза Стив.

— Аз — съгласи се тя, — баща му и случилото се през август осемдесет и пета година. Има ми зъб и поддържа тази омраза от дълго време. Преди това, доколкото знаем, е идвал, свършвал си е работата и е изчезвал. Този път е останал и очевидно ще играе докрай. Ще се обади отново, ще подпали още нещо. — Тя погледна към размазаната снимка. — Този път смята да сложи край на играта.

В края на работния си ден Рина събра папките и бележките си. Трябваше да работи, реши тя, но щеше да го направи вкъщи, далеч от непрекъснатия шум в участъка. И освен това искаше да си бъде у дома, когато Джоуи се обадеше следващия път.

Телефонът иззвъня и тя го вдигна, като притисна папките под мишницата си, за да не паднат.

— Отдел „Палежи“, Хейл. Да, благодаря, че ми се обаждате. Полицията на Ню Йорк — съобщи на О’Донъл и остави папките, за да си води бележки. — Да, да, разбрах. Имате ли имената на инспекторите? Детективът по делото за обир? Благодаря ви много. Ще поддържаме връзка.

Остави слушалката и погледна партньора си.

— Часовникът, обиците и много други скъпоценности и предмети са откраднати от апартамент в Горен Ист Сайд на петнадесети декември миналата година. Сградата е била евакуирана заради пожар в апартамент — празен, тъй като собствениците били на почивка. След като пожарникарите загасили пожара и позволили на хората да се върнат в апартаментите си, те открили, че са обрани. Пари, бижута, колекция от монети.

— Малки и леснопреносими неща.

— В сградата има портиер, но един от наемателите е правил парти същата нощ. Много хора са влизали и излизали — служители от фирмата за кетъринг, гости, придружаващи ги лица, какви ли не. Не е било трудно да се промъкне сред тях, да влезе в празния апартамент и да го подпали.

— Установена ли е причината за пожара?

— Ще ни изпратят копие от досието още тази нощ, но основното е, че има множество начални точки на избухване. Килерът, пълен с почистващи препарати, диванът, леглото. Това място също е обрано. Дребни предмети на изкуството, малко бижута, които не са били в сейфа.

— Някой вътрешен има пръст в тази работа.

— Засега няма арести, откраднатите вещи не са открити. Нюйоркската полиция ни благодари за вероятната следа.

— Каквото повикало, това се обадило — рече дълбокомислено О'Донъл.

27.

Преди да се прибере вкъщи, Рина реши да намине и да проведе един закъснял разговор с майка си.

Забеляза блестящо синьото ново камионче пред „Сирико“ и събра две и две. Спря зад него, направи един бърз оглед от всички страни и заключи, че Бо се е сдобил със солидно средство за придвижване.

Нямаше много хора — беше прекалено рано за вечеря и твърде късно за обяд, Пит се занимаваше с приготвяне на поръчките, а дъщеря му Роза, която си бе вкъщи за ваканцията, отговаряше за масите.

— Всички са отзад — съобщи й Пит. — Цялата банда.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Sprawям се засега. — Той щедро поля кюфтенцата със сос. — Но кажи на момчето ми, че имаме поръчка за вкъщи, така че да си вдига задника и да идва. Почти съм готов.

— Добре. — Тя прекоси мястото за подготовка и мина през вратата за персонала. Семейството й, няколко братовчеди, вуйчо й Лари, както и Джина, майка й и двете й деца — всички се бяха събрали в тесния заден двор.

Фактът, че говореха едновременно, изобщо не я изненада. Върху тревата с оранжев спрей бяха изрисувани няколко хикса.

Баща й сочеше в една посока, а майка й в обратната. Бо бе хванат между тях.

Рина отиде до малката масичка, на която Бела бе сервирала газирана вода.

— Какво става тук?

— О! — махна с ръка сестра й. — Мерят, маркират, спорят за тази лятна кухня, за терасата, която мама е полудяла да има.

— Защо да е полудяла?

— Като че си нямат достатъчно работа и без това. Залепили са се за това място от тридесет години. Че и повече.

Рина седна и се вгледа в очите на Бела. Нещо е станало, реши тя.

— Те обичат това място.

— Знам, Рина, знам. Но няма да станат по-млади.

— За бога!

— Вече не са млади. Би трябвало да се наслаждават на остатъка от живота си, да сграбчат всеки ден или миг, вместо да си създават главоболия.

— Те се наслаждават на живота си. Не само като работят, а като виждат как трудът им се отплаща всеки ден, освен това са със семейството и приятелите си. Пък и пътуват, не можеш да отречеш това.

— А какво щеше да стане, ако го нямаше „Сирико“? — Бела се извърна и снижи гласа си сякаш богохулстваше. — Какво щеше да стане, ако не бяха се срещнали толкова млади и това място не беше ги заключило? Тогава мама може би щеше да отиде в художествено училище, да стане истински художник. Да опита други неща, да види други места. Да свърши разни неща, преди да се е омъжила и народила бебета.

— Може ли първо да подчертая очевидното и да ти кажа, че ако го беше направила, ти сега нямаше да си тук! И второ, тя е можела да предпочете художественото училище. Можела е да избере татко или художественото училище. Но е избрала него, това място и този живот.

Рина вдигна очи и погледна майка си — тънка и красива, с коса, прибрана назад в блестяща опашка, смееща се, докато мушкаше пръст в гърдите на съпруга си.

— И като я гледам, Бела, не ми изглежда като жена, която съжالياва, която се пита какво щеше да стане, ако бе поела друг път.

— Защо не мога да бъда така щастлива като нея, Рина? Защо не съм щастлива?

— Не знам. Съжالياвам, че не си.

— Научих, че си ходила да говориш с Винс. О, моля те, не се прави на ченге пред мен — рече нетърпеливо Бела, — той беше много ядосан. Но и малко стреснат. Не съм очаквала, че малката ми сестричка така ще го стресне. Благодаря ти.

— Пак заповядай. Направих го импулсивно. Не можах да се спра. Страхувах се, че може да се ядосаш на намесата ми.

— Ни най-малко. Дори да не промени нищо, пак няма да се ядосам, че си го заплашила заради мен. Той скъса с последната си

любовница. Така ми се струва. Може би тя ще е последната, а може би не. — Бела сви рамене и погледна отново майка си. — Никога няма да съм като мама, да имам съпруг, който ще обожава всичко в мен. Всичко, свързано с мен. Никога няма да имам подобно щастие.

— Ти имаш прекрасни деца.

— Така е — съгласи се с тъжна усмивка Бела. — Имам прекрасни деца. И мисля, че ще имам още. Отново съм бременна.

— Каквооо? Смяташ, че...

Но Бела поклати бързо глава и прекъсна разговора, защото едно от децата изтича към тях.

— Мамо! Може ли да си вземем сладолед? Само по една лопатка. Баба каза да питаме теб. Моля те, може ли?

— Да, разбира се, че може. — Тя целуна по бузата сина си. — Само една лопатка. Толкова много ги обичам — обърна се към Рина, когато момчето изтича, за да съобщи добрите новини на останалите хлапета. — Не мога да говоря за това сега. Не казвай на никого. — Сетне се изправи. — Софи! Ела да ми помогнеш със сладоледа.

Бела влезе в ресторанта, а по-малките деца я последваха с викове. София влачеше крака най-отзад.

Нацупена, отбеляза Рина, но покорна. Все още беше много малка, за да не се поддаде на изкушението да получи топка сладолед.

— Не разбирам защо иска да ѝ помагам. Винаги аз, все аз — оплака се тя на леля си.

— Хей, какво лошо има? — попита я Рина. — Ти ще си първа и никой няма да види, че си получила две топки вместо една.

Устничките на София се извиха.

— Ти искаш ли една топка?

— Ако има лимонов. Какво мислиш? — Рина се наведе и пощипна София по бузката. — Бъди добра с мама. И не върти очи. Просто го направи. Опитай двадесет и четири часа да бъдеш добра. Мисля, че тя се нуждае от това.

Целуна племенницата си, след което отиде при собствената си майка.

Бианка я прегърна през кръста.

— Идваш точно навреме. Баща ти осъзна очевидното за всички. Че аз съм права.

Бо, Гиб, Лари и още няколко мъже вървяха към ъгъла на сградата. Бо ръкомахаше и със спрей започна да отбелязва линия по тревата.

— Какво прави? — попита Рина.

— Маркира моята пътека от ъгъла. Хората ще могат да минават от алеята отпред и да идват направо към моята пергола. Може би няма да искат да прекосяват ресторанта, както се налага да правят сега, когато пожелаят да седнат на външна маса. Биха могли да се отбият от разходка, да послушат музика...

— Музика?

— Ще сложа високоговорители. Ще има музика. И лампи по пътеката. Както и големи саксии с цветя. — Тя се тупна по бедрата, докато се въртеше. Това беше жест на доволна жена, която знае как да получи желаното. — Ще има декоративни дървета. Лимонови дръвчета. А в онзи ъгъл там — малка детска площадка, където децата ще могат да играят и да не досаждат. И...

— Мамо! — Развеселена, Рина притисна слепоочията си с ръце. — Главата ми се завъртя от твоите планове.

— Това е хубав план.

— Да, наистина. И голям.

— Харесвам големите неща. — Тя се усмихна, когато Бо започна да ръкомаха, а Гиб се намръщи. — Харесвам твоя Бо. Вчера много се забавлявахме. Накарах братовчедата Сал почти да се разплаче, беше много смешно, а след това Бо ми купи хидрангия.

— Той... той ти е купил храст?

— И го засади. Ако не се омъжиш за него, аз ще го осиновя, защото нямам намерение да го изпусна.

Децата се върнаха с фунийки сладолед, Джина и майка ѝ приближиха към тях, а Бо улови погледа на Рина и ѝ се усмихна.

Моментът не беше подходящ да говори за серийни подпалвачи и убийци.

Не можеше да остане, макар че извинението ѝ, че трябва да се прибира вкъщи, беше посрещнато с протести.

— Просто искам да направя колкото може повече за родителите ти — обясни ѝ Бо. — Така че да могат да го обмислят през нощта.

Бъди сигурна, че те точно това искат. Ако изчакаш само половин час, ще си тръгнем заедно.

— Ти може да се прибереш и сам. Достатъчно голям си. Взела съм си работа, искам да изчета досиетата. Един час тишина и спокойствие, за да мога да мисля, е точно онова, от което се нуждая.

— Искаш ли да ти донеса вечеря?

— Чудесно. Нямам претенции, каквото и да е. Просто ме изненадай.

Ксандър я последва, докато тя от чисто любопитството следваше пътя, очертан с оранжеви линии.

— Ще повървя с теб — рече ѝ и я дръпна за косата, един стар навик от детството.

Тя заби лакът в ребрата му, точно както преди.

— Ако искаш да те изпратя — предложи той — и да поседя малко с теб? Никога не съм бил...

— Не. Имам работа и не се нуждая от защита, не се прави на бодигард.

— По-висок съм от теб.

— Съвсем мъничко.

— Може да съм по-младият ти брат, но не съм малък. Катарина, той може да дойде в къщата ти.

— Да, може. Знае къде живея. Подготвена съм за това, Ксанд. Не може двадесет и четири часа в денонощието някой да ме пази. Ти бъди внимателен — предупреди го и сложи ръка на раменете му. — Джоуи Пасторели. Ако съм права, той търси отмъщение. Ти, който си почти три години по-малък от него, тогава се намеси и го удари. Гарантирам ти, че не го е забравил. Внимавай много, пази жена си и бебето. Не се тревожи за мен и аз няма да се тревожа за теб. Става ли?

— Смяташ, че този кучи син може да доближи Ан и Дилан?...

— Точно така. — Очите ѝ го гледаха с разбиране. — Точно така. Трябва да внимаваме сега. Ти и Джак трябва да пазите Фран и Бела, децата. Мама и татко. Пратила съм допълнителни патрули, но никой не познава квартала като нас. Ако нещо ти направи впечатление, каквото и да е, веднага ми звъни. Обещай ми!

— Няма нужда да ме молиш за това.

— Горещо е — каза тя след минута. — Тази нощ ще бъде горещо. Лятото влиза в правата си.

Рина отиде до колата си и тръгна към къщи. Но когато пристигна, остана в нея и внимателно огледа къщата, улицата, квартала.

Познаваше няколко души, които живееха от тази страна, познаваше ги почти откакто се помнеше. През целия си живот.

Познаваше това място, беше избрала да живее тук. Можеше да тръгне в която и да е посока и пак щеше да срещне поне десетина познати.

Сега никой от тях, както и тя не бяха в безопасност.

Рина взе папките, излезе и заключи колата. Огледа вдлъбнатините и драскотините по нея, които напомняха за силата на взрива.

Колко ли време му трябваше, за да подпали и нейната кола? — зачуди се. Две минути, три? Можеше да го направи, докато спи, докато готви или почива.

Но това щеше да бъде само смушкване, нещо като пръчка в раната. Според Рина подпалвачът искаше много повече — да си разчисти сметките.

Стигна до вратата, махна на Мери Кейт Лиони, която миеше белите мраморни стъпала пред дома си, през три врати от нейната къща. Домакинстване, помисли си Рина. Животът минаваше в такива прости и прозаични неща като домакинстване, готвене, слагане на масата, ядене на сладолед.

Отключи и внесе папките вътре. Разкопча оръжието си. Колкото и да твърдеше, че ситуацията е под контрол, че иска един час спокойствие и самота, тишина, за да се съсредоточи, беше нащрек, затова първо щеше да провери цялата къща, но с пистолет в ръката.

Доволна, но не и спокойна, Рина слезе на долния етаж за своите папки и студена напитка. Беше време да използва собствения си кабинет, който бе започнала да подрежда на третия етаж. И да прави онова, в което бе най-добра — да систематизира, изследва и анализира.

Включи компютъра, след което се обърна към дъската и статива, които бе донесла. Извади от папките снимки, изрезки от вестници, копия от доклади. Разпечата материали от собствения си компютър.

Когато подреди всичко, отстъпи назад и огледа цялата дъска. Сетне седна пред клавиатурата и описа събитията в

последователността, в която се бяха случили, започвайки от онзи августовски ден, когато бе на единадесет.

Отне ѝ малко повече от час, но почти не забеляза как отлетя времето. Когато телефонът иззвъня, тя измърмори едно проклятие, но бе така дълбоко затънала в работата си, че почти бе забравила за останалия свят. Пръстите ѝ бяха на сантиметър от слушалката, когато изведнъж се сепна. Погледна изписания номер.

Остави телефона да звънне втори път и чак тогава го вдигна. Макар да знаеше, че телефонът ѝ се подслушва и в момента някой полицай записва разговора и проследява обаждането, включи и собствения си магнетофон.

— Здравей, Джоуи.

— Здравсти, Рина. Отне ти доста време да се сетиш за мен.

— Знаеш ли, въобще не съм се сещала за теб от двадесет години.

— Но сега си спомни, нали?

— Със сигурност. Спомних си какъв скапан малък негодник беше, когато живееше на нашата улица. Изглежда вече си станал голям негодник.

— Винаги си имала голяма уста. Имам намерение да я използвам и запуша, при това скоро.

— Какъв ти е проблемът, Джоуи? Не можеш да си хванеш жена ли? Или все още ти доставя удоволствие да събориш и изнасилиш жертвата?

— Сама ще видиш. Имаме много неща за решаване, само ти и аз. Скоро ще получиш изненада. Цялата ще бъде за теб.

— Защо не разчистим терена, Джоуи? Защо не се срещнем? Кажи ми кога и къде и ще си уредим сметките.

— Ти винаги си ме мислела за глупав. Винаги си смятала, че стоя по-ниско от теб, ти и твоето велико свято семейство. А кой живее все още в предградията и продава мазни пици?

— Около „Сирико“, Джоуи, вече няма нищо мазно, откакто вие се изселихте отгук. Хайде, ела да се срещнем в ресторанта, ще те черпя една голяма.

— Жалко, че оня задник, който те чука сега, не беше в камиончето, когато го взривих. — Долови, че дъхът му се ускори, докато изричаше думите.

Влязох му под кожата, ядосах го, помисли си Рина. Накарах кобрата да надигне глава и да започне да съска.

— Може би следващия път. Или пък ще му се случи нещастие вкъщи, в леглото, докато спи. Чаршафите ще се подпалят, докато пуши цигара. Какво ще кажеш, а? Миришеше на печено прасе. Онзи, първият. Спомняш ли си, а, Рина? Можех да вдъхна твоята миризма по чаршафите, които използвах, за да го подпала.

— Ти си гаден негодник! Мръсно копеле! — Болката преряза корема ѝ. — Гаден кучи син!

Той се разсмя и гласът му се превърна в шепот.

— Тази нощ още някой ще изгори.

Бяха необходими два, а не един час, за да си тръгне от „Сирико“. Работата се оказа най-малкото интересна. Освен това получи около половин дузина други поръчки — за ремонт, поправки, пре моделиране, обзавеждане, от хора, които гледаха, докато правеше измерванията. Раздаде два пъти повече визитки, преди да си тръгне с пиленето с пармезан, увито за вкъщи в кесия.

Ако една трета от тези поръчки се окажеха истинска работа, щеше да се наложи да се замисли сериозно дали да не наеме работник на пълен работен ден.

Голяма стъпка беше това, реши Бо. Голяма, гигантска разлика в сравнение с наемането на помощник на час или когато викаше на помощ Брад, защото работата е прекалено много за сам човек или времето го притискаше.

Това би било голям ангажимент за човек, който досега се е задоволявал да работи сам. Щеше да се наложи да отдели пари, за да плаща заплатата на работник. Всяка седмица.

Определено трябваше да помисли за това.

Бо прекара ръка по капака на колата, докато минаваше покрай нея. Хубава машина, помисли си. И я получи на идеална цена, никой не би могъл да очаква такава. Бианка направо я открадна за него.

Но, по дяволите! Липсваше му старият боен кон.

Посегна за ключовете си, но когато чу подсвиркването, се огледа.

Видя мъж с палци в предните джобове на джинсите си. Бейзболна шапка, джинси, слънчеви очила, ухилена физиономия.

Имаше нещо познато, затова Бо вдигна ръка за поздрав заедно с ключовете си.

Сетне се сети. Мъжът от цветарския магазин, който купи рози, защото беше спал в кучешката колибка.

— Хей! — извика му, като отвори вратата на камиончето си. — Как я караш?

Със зловеща усмивка, разкриваща всичките му зъби, мъжът отиде до една кола и влезе в нея. Свали прозореца и се надвеси през него. Сетне направи движение сякаш стреля с пушка, като сви палеца си. Бо го чу да казва „бум“, когато мина покрай него.

— Ама че смахнат тип — поклати глава той. Остави кесията с пилето на седалката и седна зад волана. Огледа улицата, надолу и нагоре, сетне включи, взе завоя и потегли към къщата на Рина.

Влезе вътре и извика, за да се обади, че се е върнал, сетне занесе кесията в кухнята. Тъй като долови миризмата на пот, примесена с аромата на печено пиле, реши, че един хубав хладен душ ще бъде първото нещо в програмата му.

Щеше да се върне в своята къща и да се изкъпе, а също и да вземе проектите и рисунките, които бе направил за нея. Докато ги разглеждат, щяха да се разсеят от сериозните въпроси поне за няколко часа.

Излезе от кухнята и тръгна по стълбите, като отново я извика.

— Хей, не се крий! Само ще прескоча до нас, за да си взема един душ и... и очевидно сам си говоря — рече на глас Бо, когато видя, че в спалнята няма никаква следа от нея.

Чу, че над него се отвори врата, и се качи на третия етаж.

— Ало, Рина, защо хора като теб и мен си купуват къщи, щом трябва да се катерят... Какво става, момиче?

Тя стоеше точно пред онова помещение, което той знаеше, че е малка баня. Лицето ѝ беше бяло като платно.

— Трябва да седнеш. — Макар че тя поклати глава, той я хвана за ръката и я поведе обратно в кабинета ѝ. — Обадил се е отново, нали?

Този път Рина кимна.

— Трябва ми една минута.

— Ще ти донеса вода.

— Няма нужда, вече пих. Добре съм. Да, той се обади отново. Запазих самообладание и го притиснах, разярих го. Очевидно съм успяла, защото ми наговори един куп неща и аз загубих контрол...

Беше успяла да се обади на О'Донъл, преди да ѝ стане наистина лошо.

— Видях те като пристигна. — Беше показала главата си през прозореца, за да вземе глътка въздух.

— Какво ти каза?

Вместо да повтори разговора, тя показа записващото устройство.

— Пусни го. Можеш да чуеш сам.

Когато Бо го направи, Рина стана и отиде до прозореца. Отвори го, макар че въздухът навън бе горещ и тежък.

— Не е точно онова, което си... което си си представял, нали? — попита го, като се върна при него.

— Не съвсем.

— Никой няма да си помисли нищо лошо за теб, ако решиш да се откажеш. Той ще те нарани, ако може. Вече ти причини достатъчно неприятности:

— Така че ти ще си спокойна, ако си взема няколко седмици отпуска. Може да отида в някой от националните паркове или да карам сърф в Ямайка.

— Да.

— Добра католичка като теб би трябвало да се срамува от тази голяма тлъста лъжа.

— Не е лъжа.

— Тогава имаш много лошо мнение за мъжете.

— Няма нищо общо с мнението ми. — Тя затвори прозореца с нетърпелива въздишка. — Не искам да ти се случи нищо лошо. Страхувам се за теб.

— Аз също.

Рина се обърна и го погледна право в очите.

— Аз искам да се омъжа за теб.

Бо отвори и затвори уста два пъти, преди да успее да произнесе някакъв звук. И очевидно загуби цвета на лицето си.

— Добре. Ами да. Добре. Тук, в тази стая има много... подходящи за хвърляне неща. Май трябва да седна, преди някое парче да се блъсне в главата ми.

— Е, какво мислиш, Гуднайт? Аз наистина съм добра католичка. Виж семейството ми, виж мен. Най-накрая намерих мъж, когото да обичам, да уважавам и с когото да се забавлявам?

— Не знам. Наистина не знам. Цялата тази институция, наречена брак, не е нещо, което...

— Той е свещен за мен. Бракът е свещен и ти си единственият мъж, с когото съм искала да обменя брачни клетви.

— Аз... Аз... По дяволите, започнах и да заеквам. Нещо наистина ме цапардоса по главата.

— Не ме интересуваше дали някога въобще ще се омъжа и дали ще имам деца, защото нямаше човек, за когото исках да се омъжа и от когото да имам деца. Ти промени всичко това и сега ще трябва да си понесеш последствията.

— Опитваш се да ме уплашиш, за да се скрия в някой национален парк ли?

Рина се приближи, обхвана лицето му с длани и го целуна.

— Обичам те.

— О, Боже. Ами сега?

— Кажу ми: „И аз те обичам, Рина“. Ако мислиш така.

— Мисля. И аз те обичам, Рина.

Очите ѝ останаха приковани в неговите и фактът, че откри в тях страх, я накара да се усмихне.

— Това е просто... никога преди не съм стигал до тази част. Случило се е например да си казваме: „Прекарваме си чудесно двамата заедно“ — въпреки страха и скандалите. По-късно ни хрумваше: „Може би трябва да помислим за това“, а после: „И докъде ще ни доведе?“.

— Не ме устройва. Аз съм на тридесет и една години. Искам да имам деца от теб. И да създам живот, нашия живот. Веднъж ми каза, че си се влюбил в мен, защото, когато си ме видял, музиката спряла. За мен музиката започва сега. Помисли си. — Тя го целуна отново. — Помисли си за това. Има достатъчно време. И доста неща могат да се случат.

— Много.

— Аз ще се омъжа за теб дори ако отидеш някъде за малко, докато всичко приключи.

— Никъде няма да ходя. И не знам как можеш да... — Все още не можеше да произнесе думата „ожениш“. — Как може да обвържеш с човек, който ще те изостави, за да спаси собствената си кожа.

— Твоята кожа е много важна за мен — въздъхна Рина. — Добре, цялата тази игра на котка и мишка малко ме разстрои. Но сега ще се съвзема. Ще го хванем, може би не навреме, за да му попречим да осъществи планове си за тази нощ или утре. Но ще го хванем.

— Увереността е хубаво нещо.

— Вярвам, че доброто винаги побеждава злото, особено ако доброто се скъсва от работа. По същия начин вярвам в светостта на брака или в поезията на бейзбола. Тези неща са константа за мен, Бо. Непроменими. Неатакуеми, неразбиваеми. Вечни.

Рина погледна встрани и се почувства по-силна.

— Той ме познава по-добре, отколкото аз него и това е предимство в негова полза. От години ме е изучавал, за да открие и разбере слабостите ми. Но аз бързо се уча. Искам да знам защо точно сега смята, че вече може да се разкрие пред мен, да ми покаже какво е извършил. След него по цялото източно крайбрежие са тръгнали ченгета. Можеше да ме хване или да се опита да ме убие, без никой да узнае кога и къде.

— Но това нямаше да е достатъчно за него. Нямаше да се чувства достатъчно важен и велик.

— Да, това също е част от мисленето му. Дошъл е моментът за големия удар. Нещо, което е замислил и за което е работил двадесет години. Господи, що за човек, може да е обсебен от една жена цели двадесет години? Не мога да го разбера.

— Аз обаче мога. — Бо не мръдна от мястото си, когато тя се обърна към него. — Не е същото, но знам какво е някой да ти влезе под кожата, да се настани в сърцето ти против всякакви правила, без обяснение, просто да залепне там. За мен беше магия. За него сигурно е болест. Но и за двама ни е някаква фантазия. Просто тя се е разраснала в различни посоки.

Рита се замисли, докато разглеждаше дъската.

— Неговата фантазия е започнала в детството. Корените ѝ са там. Неговите и моите. Изнасилването не е свързано със секса, а с насилието. В неговите очи то представлява сила и контрол. Фактът, че си бе набелязал мен и се опита да ме изнасили, не се дължи толкова на

личните ми особености, колкото на това коя съм. Най-малката дъщеря — и вероятно най-глезената — на семейство Хейл. — Рина заобиколи дъската, сякаш за да я огледа от различни ъгли. — Светото семейство, ето какво каза. Ние бяхме щастливи, уважавани, заобиколени с приятели. А неговото семейство беше изолирано, там цареше насилие и той бе единствено дете. Имаше и други като нас в квартала, но ние бяхме по-известни заради „Сирико“. Всички ни познаваха. А от тях никой не се интересуваше. Аз бях най-близо до неговата възраст. Баща му редовно биеше майка му, той съответно се е научил на насилие, насочено към жените. Но опитът му да ме покори със сила, да извърши насилие върху мен бе осуетен — и то от моя по-малък брат, но последствията от случката повлияха върху целия му живот. И той обвинява мен. Аз съм виновната според него.

Тя още веднъж заобиколи дъската.

— Но това все още не ми изяснява защо сега и какъв ще бъде следващият му ход. Той е социопат. Няма съвест, не изпитва угризения, не познава разкаянието, но също така раздава сам правосъдие. Когато някой го обиди или удари, той не отвърща на удара, а пали. Нещо го е засегнало. Нещо е натиснало копчето, нещо е дръпнало спусъка. Нещо го е накарало да се върне и да ми даде да разбере кой е той.

В този миг Бо престана да слуша. Изправи се, отиде до дъската и последните ѝ думи просто не достигнаха до съзнанието му.

— Това ли е той? Това ли е Пасторели?

— Да. Младши.

— Аз го видях. Два пъти. Видях го на два пъти. Първия път стоеше толкова близо до мен, колкото си ти сега.

— Кога? — извика тя. — Къде?

— Първият път беше в съботата преди вечерята у семейството ти. Отидох в супер в близост до клиента, при който работех същия ден, за да купя цветя за майка ти. Този мъж застана точно до мен. По дяволите, какъв съм глупак!

— Престани! Само ми кажи какво стана. Той говори ли с теб?

— Да. — Ръцете му се свиха в юмруци, но Бо ги отпусна и ѝ разказа всичко за случката, поне както си я спомняше. — Негодникът купи червени рози.

— Проследил те е. Използвал е времето за оглед. Къщата на клиента ти, супермаркетът, през цялото време е бил след теб. Сигурно

е бил възбуден, когато е говорил с теб. Това го е накарало да се почувства голям герой, супермен, силен и властен. Трябва ми черна дъска тук. Защо не съм се сетила да си купя черна дъска?

Вместо това измъкна една карта на града и я закачи върху задната страна на корковата дъска.

— Покажи ми къде е къщата на клиента ти, а също и магазинът.

Рина взе карфици с цветни главички и отбеляза с червено двете места, които Бо ѝ показва.

— Така, добре. Да отбележим къде другаде е бил забелязан. — Тя забодде още една червена карфица върху улицата на Тони Борели. — Къде го видя за втори път?

— Преди около двадесет минути — отвърна ѝ Бо. — До „Сирико“.

Рина едва не изтърва кутийката с карфиците.

— Какво? Той влезе ли в ресторанта?

— Не. — Бо сложи ръка на рамото ѝ. — Отпътува. Беше от другата страна на улицата, през няколко къщи от ресторанта. Когато видя, че го забелязах и разпознах, влезе в колата си.

— Цвят, модел?

— Ами... — Бо затвори очи и се опита да си припомни. — „Тойота“. Тъмносиня, може би черна. Може да е неприсъщо за мъж, но наистина не познавам марката на всяка кола, която се търкаля по пътищата. Познах тази, защото преди време се срещях с едно момиче, което имаше същата. Както и да е. Той ми свирна, аз му махнах с ръка като на познат. Тогава отпътува, но отвори прозореца и с пръста си имитира спусък и стрелба. Каза: „Бум“ и изчезна.

— Гадно копеле. — Гърлото ѝ пресъхна при мисълта какво щеше да стане, ако в ръцете му наистина имаше оръжие. — Сигурно е стоял пред собствената си къща и е наблюдавал ресторанта. Каза ми, че бил планирал още една изненада за мен тази вечер. Трябва да е тъп като галош, ако си мисли, че ще му дам шанс да удари „Сирико“.

Тя постави червената карфица на картата. Напрежението и гневът я накараха да се стегне.

— Бо, налага се да се обадя на няколко телефона.

28.

Пред „Сирико“ имаше полицаи, които патрулираха около ресторанта и наблюдаваха апартамента над него. Още двама се радваха на гостоприемството на родителите ѝ вътре, имаше и други, които пазеха къщата на Фран. И макар Винс да се противеше и да настояваше, че домът му е защитен с най-модерните охранителни системи, Рина изпрати полицаи да пазят и тяхната собственост.

— Той може да направи опит на всички тези места. Или на никое от тях. — Тя крачеше нервно из дневната. Спря и загледа картата. — Тази нощ Джоуи смята да драсне някъде кибрита.

Бо беше свалил дъската ѝ долу както бе настояла. Дотук с разделянето на работата и личния живот, помисли си Рина. Сега работата и животът ѝ бяха едно. Работата беше нейният живот.

Телефонът зазвъня в джоба ѝ. Тя го извади.

— Хейл. Един момент. — Грабна бележника си. — Давай. — И започна да записва. — Да, да, добре. Трябва да изпратим патрул в международното летище „Балтимор-Вашингтон“, да провери паркингите за продължително паркиране — най-логично е оттам да открадне кола. Добре. Благодаря.

Пъхна телефона в джоба си, отиде до картата и с жълта карфица означил летището.

— Някакво семейство току-що се върнало от дълга ваканция в Европа. Оставили джипа си на паркинг за продължителен престой на летище „Кенеди“ и сега открили, че черокито го няма. Задигнал го е, за да отиде на юг и да се види със стар приятел. Може би е смятал да го задържи за малко. Според него на тъпите полицаи ще им трябва доста време, за да го проследят чак до Мериленд. Сетне ще отиде до „Балтимор-Вашингтон“, или „Дълес“, или „Нешънъл“, но най-вероятно „Балтимор-Вашингтон“, ще вземе друга кола и ще отпътува. Най харесва пикалите. Има много място да държи играчките си.

— Отивам си да се изкъпя и да се преоблека. Днес беше много горещо.

Рина се обърна и се намръщи.

— Какво?

— Казах, че отивам да се изкъпя.

— Имаш ли нещо против да го направиш тук? Не си ли гледал кино? Лошите винаги влизат в къщата, когато някой е под душа. Виж какво стана с Джанет Лий в „Психо“?

— Тя беше жена.

— Няма значение. Ще ти бъда благодарна, ако си вземеш душ тук. Имаш и чиста риза.

— Нима?

— Беше оставил тук ризата си. Изпрах я. Е, ще ми направиш ли тази услуга?

— Да. — Той сложи ръце на раменете ѝ и разбра какво означава изразът „напрегнат като навита пружина“. — Има ли някакъв смисъл да ти кажа да се отпуснеш?

— Никакъв.

— Тогава ще отида да се изкъпя. Слушай! Ако някой, преоблечен с дрехите на майка ти, влезе тук, бий го, докато успея да обуя отново гащите си.

— Това вече е мъжка приказка.

След като остана сама, Рина отиде в кухнята, за да вземе друга бутилка вода. Не искаше да поема повече кофеин. Видя плика, който Бо бе оставил на плота. Не, не можеше да се отпусне, помисли си, но можеше да бъде благодарна. За това, че имаше някой, който толкова искрено и истински споделяше живота ѝ.

Определено смяташе да се омъжи за него, реши Рина, като извади билет от плика. Бо можеше да се съпротивлява и да се гърчи известно време на кукичката, но щеше да го укроти.

Спомни си как се смя, когато си купуваше червените обувки с Джина и приятелката ѝ каза, че смята да се омъжи за Стив. Тогава Рина все още не знаеше какво означава това.

Но сега вече бе наясно.

Сложи билет в фурната, за да го притопли. Храната щеше да възвърне енергията ѝ повече, отколкото кофеина.

Взе водата със себе си и се върна в дневната, за да разгледа картата.

— Къде си, Джоуи? — произнесе гласно тя. — Къде си сега?

Те ще отидат и ще пазят там, а ти ще работиш тук. Не е важно само правилно избраното време. Планирането също е важно.

Сега кучката е объркана, със сигурност е така. Мисли си, че ще отида при скъпоценните ѝ мама и татко. И това ще стане, но все още не.

Какво хубаво малко местенце във Фелс Пойнт. Ще бъде още по-хубаво, когато започне да гори.

Полицаяте са пълни глупаци. Колко пъти досега го бяха доказвали? Наистина го бяха гепили няколко пъти, но тогава беше по-млад. Освен това се учеше от грешките си. През годините, прекарани в пандиза, се учеше. Имаше време да планира и да си представи всичко, да чете, да се задълбочи.

Усъвършенства уменията си с компютъра пак там вътре. Няма нищо по-полезно в днешния свят от добри компютърни умения. Хакване, търсене на информация, клониране на телефони.

Или откриване къде живее вдовицата на някое ченге.

Жалко, че другото се бе преместило във Флорида. Щеше да отмъсти на единия, но колко по-хубаво щеше да бъде да събере двамата мръсници, които отведоха баща му. Онези, които го изведоха от къщата им и го унижиха пред всички в квартала.

Унижиха и двамата.

Няма значение, че едното ченге вече си бе платило и се бе пренесло на оня свят. И вдовицата му щеше да свърши работа.

Той остави колата си — този път друго чероки — в квартала южно от къщата и бързо тръгна по тротоара, като зает човек, който има важна работа.

Все още носеше джинси, но се бе преоблякъл със синя риза с навити ръкави. Носеше маратонки „Найк“ и черна шапка с инициалите на отбора „Ориоулс“. Носеше също малка раничка и лъскава бяла кутия за цветя.

Тя живееше сама, госпожа Томас Умберио, жената на онова мръсно ченге. Деб, както я наричаха приятелите. Дъщеря ѝ се бе пренесла в Сиатъл, така че бе извън играта. Синът ѝ бе в Роквил. Това

бе по-близо до Балтимор и той можеше да се заеме със сина вместо с вдовицата. Но това си беше шоу за родното място, в края на краищата. Действието трябваше да се развие тук.

Знаеше, че Деб е на петдесет и шест и преподава математика в гимназията, кара стара хонда от 1997, ходи в някакъв гимнастически салон три пъти в седмицата след училище и спуска пердетата в спалнята си през повечето вечери в десет.

Вероятно защото мастурбира, старата чанта, помисли си той и се шмугна в сградата с апартаменти под наем, като предпочете да се качи по стълбите вместо с асансьора, за да стигне до третия етаж.

На етажа имаше четири апартамента. Вече бе извършил проучването си. Нямаше за какво да се тревожи, а старите глупаци от апартамента точно срещу нея излизаха да вечерят навън всяка сряда вечер.

Обзалагам се, че се занимаваш с домашните, а, даскалице? — помисли си той, като почука бодро на вратата на Дебора Умберио.

Тя отвори, но задържа веригата за сигурност на мястото ѝ, така че се виждаше само част от лицето ѝ. Кестенява коса, замислено изражение, внимателни очи.

— Дебора Умберио?

— Аз съм.

— Нося цветя за вас.

— Цветя ли? — По бузите ѝ пропълзя розовина. Жените са толкова предсказуеми! — Че кой ми праща цветя?

— Ами... — Той обърна кутията, сякаш за да прочете етикета на гърба. — Шарън Макмастърс. От Сиатъл.

— Това е дъщеря ми. Каква изненада! Почакайте за момент. — Жената затвори вратата, откачи веригата и я отвори отново. — Каква прекрасна изненада — повтори, като посегна към кутията.

Той заби десния си юмрук в лицето ѝ. Докато падаше назад, Джоуи я прескочи, затвори вратата, заключи и сложи веригата.

— Наистина прекрасна, нали така?

Имаше много работа. Завлече я в спалнята, съблече я, завърза я и ѝ запуши устата с един парцал. Беше в безсъзнание, но той я цапардоса още веднъж за всеки случай.

Тази вечер завесите в спалнята бяха спуснати малко по-рано, но според него едва ли някой щеше да забележи това. Или да се загрижи,

ако му направи впечатление.

Остави телевизора включен. Беше на канал „Дискавъри“ и слава богу, беше включен високо, за да го чува, докато работи в кухнята.

Изглежда си бе правила салатата. Значи е прекалено мързелива, за да готви, реши той, като надникна в хладилника. Е, добре, някой скоро щеше да сготви в тази къща.

Намери бутилка бяло вино. Евтино и пълен боклук, но понякога човек трябва да се задоволява с онова, което има подръка.

Беше се научил да обича и познава добрите вина, докато бе работил за Карбионели. Беше усвоил страшно много неща, докато бе работил за тях.

Джоуи изпи виното, като си замези с твърдо сварените яйца, които Дебора бе приготвила за салатата. Въпреки че носеше хирургически ръкавици в пакета, вече не се притесняваше, че ще остави отпечатьци.

Тази част от играта бе свършила за него.

Претърси набързо бюфета и фризера. Намери няколко кутии със замразени храни. Първоначалната му реакция бе погнуса, но картинката върху кутията с пържола и пюре от картофи не изглеждаше толкова зле.

Пъхна я в микровълновата печка, като изсипа малко италиански дресинг върху салатата. Докато чакаше яденето да стане, прехвърли каналите. Тъпата кучка не можеше ли да се абонира за повече от основните програми? Остави звукът висок, в случай че някой любопитен съсед залепи ухо на вратата, и спря на предаването „Риск“. То свърши и започна „Колелото на късмета“, докато той ядеше пържолата с картофи.

Имаше много работа да свърши, но и доста време за това. Долови ниско, приглушено стенание откъм спалнята.

Без да му обръща внимание Джоуи продължи да гледа „Колелото на късмета“, докато довършваше пържолата.

— Купи си гласна, задник! — Неочаквано в главата му изплува образът на баща му, как удря с крак стола в дневната, пие бира и говори на някакъв непознат от екрана на телевизора, участник в играта. „Купи си гласна, задник!“

Това го ядоса, гневът в него се надигна, изгарящ и изпепеляващ.

Щеше му се да удари с юмрук телевизора, да го хвърли на земята и да го смачка с крака. За малко го да направи, докато мозъкът му пицеше от гняв.

„Купи си гласна, задник“, бе казал баща му и понякога бе възнаграждавал сина си с широка усмивка.

— Кога ще отидеш да играеш в шоуто, Джоуи? Кога смяташ да спечелиш малко пари? Ти имаш повече мозък само в половината си глава, отколкото тези педали.

Той си мърмореше тези думи, спомняйки баща си, докато прекосяваше малката дневна в опит да се успокои.

Всичко щеше да бъде наред. Всичко щеше да се оправи. Щяха да се измъкнат от блатото и да тръгнат напред. Щяха да живеят добре, да имат пари. Просто се нуждаеха от малко повече време. А защо нямаха време?

Защото онази малка кучка отиде да се оплаче на баща си и развали всичко.

Тази мисъл го разтърси целия. Яростта и скръбта зафучаха в него като ураган, така че цялото му тяло завибрира и зазвъня, докато се опитваше да се овладее.

Той вдигна виното и отпи още една дълга глътка.

— Така, време е за работа.

Един мъж, който обича работата си, е принц сред мъжете, помисли си Джоуи, докато палеше лампите в тъмната спалня. Усмихна се на жената в леглото, чиито очи премигнаха, а сетне се отвориха широко от ужас.

Приятелят му Ник го бе учил никога да не приема нещата лично, а да мисли единствено за работата. Но това не успя да усвои. Винаги приемаше нещата лично. Персонално. Иначе какъв беше смисълът?

Джоуи приближи леглото, докато очите му оглеждаха тялото ѝ.

— Здравсти, Деб. Как си? Искам да кажа, че за жена, която приближава шейсетте, не си в лоша форма. Това ще ми достави малко повече удоволствие.

Тя цялата се разтресе, тялото ѝ заподскача като ударено от електрически ток. Ръцете и краката ѝ се свиваха и опъваха, треперещи във въжетата за простирание на пране, с които ги бе овързал. Изкушаваше се да отлепи лепенката от устата ѝ, да извади ватата, просто за да чуе първият бълбукащ писък.

Но нямаше смисъл да тревожи съседите.

— Така. Защо не започнем? — Той сложи ръка на чатала си и го почеса. Гледаше как главата ѝ започна да се клати ожесточено, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Господи, колко обичаше тази част от играта!

— О, я почакай! Къде са добрите ми маниери? Трябва първо да ти се представя. Джоузеф Франсис Пасторели Младши. Можеш да ми казваш Джоуи. Твоят шибан съпруг измъкна баща ми от къщата ни, сложи му белезници и го завлече до полицейската кола пред погледите на цялата махала. Тикна го в затвора за пет до седем години.

Сетне разкопча джинсите си. Тя търкаше китките си с ожесточение. Всеки момент щеше да потече кръв, а това винаги му доставяше особено удоволствие.

— Случи се преди двадесет години. Някои хора ще кажат, че е доста дълъг срок за отмъщение. Но знаеш ли, Деб, такива хора са просто задници. Колкото по-дълго го таиш в себе си, толкова по-добре се чувстваш, когато накараш гадовете да си платят.

Откопча се и извади члена си. Звуците, които тя нададе този път, бяха като тенекиени — високите тонове бяха поети от ватата и лепенката.

— Оня шибаняк, за когото си била женена, той трябваше да си плати за всичко. Но след като вече е умрял — о, моите съболезнования, между другото — ти ще опереш пешкира.

Приседна на леглото, като накара крака ѝ да трепери и подскача, когато го потупа. Сетне свали обувките си.

— Смятам да те изнася, Деб. Но ти сигурно вече си се досетила. Смятам да те боли, докато го правя. — Той събу джинсите си. — Това винаги ми носи допълнително удоволствие и аз смятам да си го доставя.

Тя се извиваше и плачеше, и кървеше. Той гледаше лицето ѝ, гледаше раните, кръвта и синините, които ѝ причиняваше. Всъщност виждаше лицето на Рина. Винаги него виждаше.

Възбуди се, стана твърд, а в ушите му звънеше онзи слаб писък.

Жената едва чуто хленчеше, когато се претърколи от нея. Използва банята ѝ, за да изпразни мехура си, да се измие и почисти. Не му пукаше за миризмата на секс, онази курвенска женска миризма, която обгръща и покрива мъжа след чукането.

Върна се, пийна още малко вино, прегледа програмите по телевизията, намери бейзболен мач и изгледа един ининг, докато хрупаше бисквити.

Проклетите авлиги, помисли си, когато паднаха. Не могат да намерят топката, ако не ги изриташ по задниците.

Когато се върна в спалнята, тя се бореше съвсем слабо с въжетото.

— Тъй, Деб. Аз се освежих. Време е за второ действие. Този път я изнасили анално.

Когато свърши, очите ѝ бяха мътни и безизразни. Беше престанала да се бори и лежеше неподвижно. Можеше да я изперка още веднъж, но човек трябва да си върши работата в края на краищата.

Взе си душ, като си подсвиркваше, и използва нейния душ гел. Сетне се облече и прегледа какво може да използва от кухнята.

Почистващи препарати, кърпи, свещи, восъчна хартия. Нямаше смисъл да го прави да прилича на случаен пожар, но не биваше да бъде и небрежен. Човек трябва да се гордее с работата си.

Извади хирургическите ръкавици от раничката си. Докато топеше парцалите, телефонът иззвъня. Спря за миг, изчака, заслушан в младия женски глас, който прозвуча по секретаря.

— Здравсти мамо. Аз съм, просто проверявам какво правиш. Явно си на някоя гореща любовна среща — разнесе се лек смях. — Обади ми се, ако не се прибереш прекалено късно. Иначе ще те потърся утре. Обичам те. Чао.

— Това не беше ли супер? — захили се Джоуи, като продължи работата си. — Да, твоята мама наистина има гореща любовна среща тази вечер.

Счупи няколко от виниловите плочи, за да извади на показ настилката под пода, използва бормашината, която носеше в раничката, за да отстрани някои от вратичките на бюфета и да направи от тях клади. Счупи прозореца за вентилация, постави фитили от кърпи и смачкана восъчна хартия.

Доволен, занесе свещи и кърпи в спалнята.

Тя все още беше в полусъзнание, но все още в нея бе останала жизненост и страхът изгря в очите ѝ.

— Съжалявам, Деб, просто нямам време за трети тек, така че се насочваме направо към големия финал. Твоят шибан съпруг някога говорил ли е за работата си вкъщи? — попита, като измъкна ножа си.

Жената направо полудя — все още имаше живот в туй старо момиче! — когато обърна острието му на светлината.

— Някога обсъждали ли сте как е прекарал работния си ден? Носил ли ти е снимки, така че да видиш какво става с хората, които изгарят в леглото?

Джоуи наведе ножа надолу, бавно и заплашително, на сантиметър от крака ѝ. Бедрата ѝ се надигнаха и тя започна лудо да трепери и да се бори, въздухът излизаше, клокочейки през носа ѝ като свирка, очите ѝ бяха толкова широко отворени, че се зачуди дали няма да изскочат от орбитите си като маслини.

Джоуи нарязва матрака и измъкна навън пълнежа му. След като остави ножа си, извади един контейнер от раничката си.

— Използвах малко от кухненското ти оборудване в другата стая. Надявам се, че нямаш нищо против. Но за тук съм си донесъл мое, лично. Малко метилов алкохол. Гори по-дълго време.

Напои разпръснатия пълнеж, парцалите, кърпите, чаршафите, които бе смачкал на топка, свали ги на пода, използвайки ги като „ремаркета“, а останалата восъчна хартия — като подпалки към завесите.

Сложи лампата на пода и подсвирна през зъби, докато разбиваше масичката до леглото.

— Ще си направим лагерен огън — каза, докато подреждаше дървените парчета над подпалките. — Знаеш ли, метиловият алкохол има точка на избухване под сто градуса. Боровото масло, което използвах в кухнята, изисква много повече, близо двеста градуса — по Фаренхайт. Но на теб ще ти бъде добре, ще запаля прекрасен пожар, стига веднъж да тръгне. А тук, ето това тук е нещото, което наричаме моята втора вълна. Онова, на което те му викат точка на възпламеняване. Тук ще бъде основното шоу, Деб и ти ще си звездата. Само още няколко подробности.

Той взе малкия стол и се качи на него, за да отвори кутията на детектора за дим в спалнята. И да отвинти батерията.

След като и това бе сторено, счупи стола и го използва, за да направи още една клада върху матрака.

Отстъпи назад, огледа делото си и кимна.

— Не е зле! Никак не е зле, ако мога сам да се похваля. Мамка му, тук има и още нещо дървено — промърмори, като разтърка чатала си. — Ще ми се да ти доставя още малко удоволствие, скъпа, но имам да ходя и на други места.

Подреди кутийки кибрит вътре в кладите, усмихна се — този път зловещо и ледено, докато тя се въртеше, биеше с бедрата си матрака и се напъваше да вика през парцала в устата си.

— Понякога димът те убива първо. Но понякога не. Начинът, по който съм го подредил този път, ще те накара да чуваш как собствената ти кожа се пука и пече. Ще можеш да усетиш как хубаво миришеш на печено.

Очите му станаха безизразни като на акула и точно толкова студени.

— Ти няма да оживееш, Деб. Хич не се и надявай, ясно ли ти е? Те няма да стигнат навреме. А когато видиш своя шибан съпруг в ада, кажи му, че Джоузеф Франсис Пасторели Младши му праща много поздрави.

Джоуи използва елегантна бутанова запалка — нека кучката да види как пламъкът избухва от нея, преди да ухапе матрака, кибритите и парцалите, които щяха да се запалят.

Наблюдаваше как пламъкът започна да тлее и прескача, как срамежливо се промъква и си проправя път, накъдето той го бе подредил.

Джоуи събра багажа си, изтича и запали подпалките, които бе подредил в кухнята. Сетне включи газовата печка, огледа своето произведение и остави вратата отворена.

Пожарът се приближаваше към нея, пълзеше над леглото като любовник. Димът растеше и се издигаше като мудни, мързеливи пера. Той пристъпи и открехна прозорците.

За миг остана там, оставяйки се на дима да го обгърне, да го погали.

В живота си не обичаше нищо повече от танца на огъня. Изкушаваше се да остане, да гледа, да се наслаждава и възхищава поне една минута. Само още една минута.

Но се отказа. Огънят вече започваше да пее.

— Чуваш ли, Деб? Сега той е жив. Възбуден и гладен. Усещаш ли топлината му? Почти ти завиждам. За това, което ще преживееш. Почти — рече накрая.

И като грабна раничката си и кутията за цветя, се измъкна през вратата.

Навън вече беше тъмно, а пожарите горят много ярко и се виждат чудесно в тъмното. Този щеше да се вижда. Джоуи извади менюто от „Сирико“ и го пусна пред предната врата на сградата.

Когато стигна до колата си, хвърли раничката и празната кутия от цветя в багажника. Погледна часовника, пресметна времето, сетне направи няколко безцелни кръгчета из квартала.

Можеше да види извитите струи дим, които търсеха начин да се измъкнат през откrehнатия прозорец и искрите от пламъци, които се надигаха и избухваха, търсейки въздуха, който им бе осигурил.

Набра номера на Рина. Този път говори кратко, просто изляя адреса. Сетне захвърли телефона през прозореца и подкара.

Имаше работа, която го чакаше.

Когато Рина пристигна на мястото, битката с огъня беше в разгара си. Водопади се изсипваха срещу сградата, опитвайки се да потушат пламъците, които избухваха през прозорците. Част от пожарникарите вадеха хора от сградата, докато другите насочваха маркучите и я обливаха с мощни струи.

Тя грабна един шлем от багажника си и извика на Бо, надвиквайки звуците на битката.

— Стой тук! Стой далеч, докато не разбере какво става!

— Но вътре има хора!

— Ще ги извадят. Точно това правят, това им е работата. — Тя се отдалечи, обиколи барикадите, които полицията поставяше в момента. През стената от дим успя да види командира на пожарната команда, който викаше по радиостанцията.

— Аз съм детектив Хейл, от отдела по палежи. Аз ви се обадох. Кажете ми какво е положението!

— Третият етаж, югоизточният ъгъл. Евакуация и потушаване. Черен дим, активни пламъци при пристигането. Трима от хората ми

току-що влязоха през вратата на горящия апартамент. Ние ще...

Избухна експлозия, заглушавайки другия шум. Стъкла и тухли се посипаха над тях като смъртоносни снаряди, бомбардиращи колите, хората и улицата.

Рина вдигна ръка, за да защити лицето си и видя как през покрива изскочи стълб от огън, приличащ на огнен меч.

Мъжете затичаха към сградата, която се бе превърнала в огромна клада.

— Имам сертификат — извика Рина. — Влизам!

Командирът на пожарната поклати отрицателно глава.

— Имаме сведения за още един цивилен вътре. Никой няма да влезе, докато не науча какво е състоянието на моите хора. — Той я остави и започна да издава заповеди и да задава въпроси по радиотелефона.

Працящият по него глас докладва за двама паднали мъже.

Нощта беше пълна с огън, мощта и красотата му я изпълваха. Рина бе както омагьосана, така и ужасена, докато огънят танцуваше по тухлите и дърветата, и се устремяваше към небето.

Тя знаеше как лудува и танцува вътре, как поглъща и шибва като с камшик онези, които се опитваха да го убият. Ревеше и шепнеше, плъзгаше се безшумно и избухваше.

Колко щеше да разруши? Колко плът и кости, дърво и тухли щеше да погълне, преди да бъде потушен?

Третият етаж се срути с гръмотевичен рев и отвори огромна врата за огъня, който се извиси и литна към небесата.

Мъжете изскочиха от горящата сграда, като носеха падналите си другари на рамене. В този момент медицинският екип затича към тях.

Рина тръгна заедно с командира към един от мъжете, който си поемаше въздух с дълги вдишвания на кислород през маската. Той поклати глава.

— Проклетата печка избухна! Влязохме вътре. Жертвата беше на леглото. Беше си отишла. Вече бе умряла. Започнахме да гасим и печката избухна. Картър пое удара. Най-лошото. Господи, мисля, че е мъртъв. Бритъл е зле, но Картър е мъртъв.

Рина вдигна очи при поредния гръм. По-голяма част от покрива изчезна, помисли си разсеяно тя. И по-голямата част от етажата под апартамента, който бе избрал.

— Кой беше убитият тази нощ? Кого беше изгорил до смърт?

Тя клекна и докосна рамото на пожарникаря, който отпусна глава на коленете си.

— Аз съм Рина — представи се тя. — Рина Хейл. Отдел „Палежи“. Как се казвате?

— Блийн. Джери Блийн.

— Джери, трябва да ми кажеш какво видя там, докато все още е прясно в паметта ти. Всичко, което можеш да си спомниш.

— Мога да кажа със сигурност, че някой бе запалил пожара. — Мъжът вдигна глава. — Някой бе подпалил и жената също.

— Добре. Значи влязохте в югоизточния апартамент, третия етаж.

— През вратата. Бритъл, Картър и аз.

— Беше ли заключена?

Той поклати глава.

— Не, отключена, гореща на допир.

— Можеш ли да прецениш дали е имало влизане насила?

— Нямаше следи, не, не видях. Поляхме стаята с пяна. Спалнята в... ами вляво, бе напълно обхваната от огъня, от кухнята точно пред нас излизаше гъст черен дим. Беше запалил химически препарати.

— Къде?

— Видях един, може би два в кухнята. Прозорецът беше отворен. Аз и Бритъл отидохме към спалнята. Цялата стая гореше. Можех да видя тялото на леглото. Беше се свило, препечено. Сетне избухна взривът. От кухнята. Подуших миризмата на газ и в този момент тя избухна. И Картър...

Рина сложи ръката си върху неговата. И остана до него, наблюдавайки мъжете наоколо и смъртоносната красота на пожара.

Когато се изправи и отиде да посрещне О'Донъл, под краката ѝ скърцаха стъкла.

— Този път уби двама. Една жена в апартамента, в който е запалил пожара и един пожарникар, убит от експлозията, вероятно от газовата печка. Пресметнал е времето така, че когато ми се обади и пожарната пристигне на мястото, всичко да бъде погълнато от огъня.

— Рина. — О'Донъл изчака, докато тя обърна глава от гледката на виещия се дим и упоритите пламъци. — На този адрес живее Деб Умберио.

— Кой? — Тя потърка врата си, опитвайки се да изрови името от паметта си. Когато се сети, през гърдите ѝ премина пламък, а сърцето ускори хода си. — Умберио? Роднина на детектив Умберио?

— Вдовицата му. Том умря преди няколко години. Катастрофа с кола. Това беше апартаментът на жена му.

— Господи! О, мили боже! — Тя притисна ръцете си до ушите. — А Алистър? Какво става с неговия партньор Алистър?

— Живее във Флорида. Уволнил се е и се е преместил преди шест месеца. Обадохме му се, дадохме му напътствия.

— Добре, добре тогава. О, Господи! А Джон?

Вече вадеше телефона си, когато О'Донъл я хвана за ръката.

— Той е добре. Свързах се с него по мобилния. Някакъв негов информатор му е подшушнал тази вечер да отиде в Ню Йорк, за да се види с Пасторели лично. Той е добре, Хейл, и след като вече е минал бариерата на магистралата, ще си свърши работата докрай. Изпратили сме патрул в дома му, просто за всеки случай.

— Ще трябва да поставим охрана на социалния работник, който е поел Джоуи, след като е излязъл от затвора, на психолога на затвора, на цялото семейство на съдията. На всеки, който е имал някакъв допир или контакт с него. Но подозирам, че се е съсредоточил само върху онези, които имат някакво участие в падението на баща му. Искам защита и за семейството си.

— Вече го направихме. Ще ги пазим, докато го хванем.

— Трябва да се обадя вкъщи — имам предвид на родителите си и на останалите — просто за да се успокоя и да не ги мисля.

— Направи го. Аз ще говоря с някои от наемателите, да видим кой какво е видял.

След като свърши с разговорите си, тя се върна до мястото, където я чакаше Бо.

— Тази нощ той уби двама души.

— Видях ги как извадиха пожарникаря. — В чувал, помисли си. — Съжалявам.

— Убитата жена е вдовицата на един от детективите, които арестуваха баща му заради пожара в „Сирико“. Сега Джоуи направи голямото си представление, откри шоуто. Няма значение, че знаем кой го е направил. За него няма значение, че знаем защо. Единственото,

което има значение, е, че може да го направи. Искам да те помоля за една услуга.

— Казвай.

— Не се връщай вкъщи. Обади се на Брад и отиди при него тази вечер. Или при Манди, или при родителите ми.

— Какво ще кажеш за един компромис? Няма да си ходя вкъщи. Ще остана с теб.

— Това може да продължи часове, а ти не можеш да помогнеш с нищо. Вземи моята кола. Аз ще пътувам с О'Донъл. Ще ми направиш тази услуга, нали?

— При едно условие. Когато свършиш, ти също да не се прибиращ вкъщи. Не и без да ми се обадиш първо, за да те пресрещна там.

— Добре. Така е честно.

Тя се облегна за миг на него и сякаш си отдъхна за секунда.

Покрай тях профуча линейка, сирената ѝ виеше. Отвеждаше някого, на когото трябваше да се помогне. Рина се върна обратно през дима и се потопа в рева на пожара.

29.

Топлината му тежеше и той целият бе потънал в пот, когато се понесе по непознатите улици на Бронкс. Обаждането на О'Донъл го накара да промени плановете си да намери някой мотел веднага след като слезе от магистралата, да поспи няколко часа и да потърси Джо Пасторели на сутринта.

Дори и с картата, която бе разпечатал от интернет, пак направи няколко грешни завоя. Вината си беше негова, призна си Джон, опитвайки се да се настани по-удобно зад волана след четири часа, прекарани в колата.

Остарявам, намуси се той. Остарявам и започвам да издишам. Очите му не бяха вече така добри, че да шофира нощем — пък и откога не беше му се случвало?

Имаше време, когато бе работил по четиридесет и осем часа без почивка само на няколко кафета и дремвания на крак. Случвало се бе да има работа, която да го държи два дни на крака, напомни си той. Но тези дни отдавна бяха отминали.

Вероятно беше глупаво да пропътува целия този път, но Рина го бе помолила за помощ. За него това беше къде-къде по-важно от златен часовник и пенсия.

Очите му все още го боцкаха от напрежението като че ли бяха пълни с песъчинки, когато намери улицата, а главата го заболя, докато търсеше място за паркиране. Разходката от паркинга до адреса, на който живееше Пасторели баща и който Джон бе получил от своя информатор, раздвижи вцепенените му колене, но не премахна тъпата болка в задната част на тила му.

Потта се стичаше по него като втора кожа. Спря в един корейски магазин, купи си бутилка вода и пакет „Екседрин“. Изпи две таблетки на тротоара, мярна една проститутка на ъгъла, която уговаряше условията с клиент и се вмъкна в колата му. Понеже искаше да избегне други, които все още дебнеха своите жертви, Джон прекоси улицата.

Къщата, в която живееше Пасторели, беше ниска, тухлите ѝ бяха нацърбени и опушени от времето и изхвърляните във въздуха изгорели газове. Името му бе напечатано на апартамент на първия етаж. Джон натисна звънците на трети и четвърти етаж и бутна вратата, когато някоя добра душа му отвори с автомата.

Ако въздухът навън бе като парна баня, вътре беше като в затворена кутия, пъхната във фурната при най-висок градус. Главоболието тръгна от очите му и си запробива път към скалпа.

Чуваше звука от телевизора през вратата на Пасторели съвсем ясно, до такава степен, че дори долови думите и диалога. Предаването беше „Закон и ред“ и Джон си помисли, че ако не бе предприел това импулсивно пътуване на север, сега щеше да седи в тъмната стая и да гледа същото предаване.

Ако този, който гледаше как правосъдието се изкачва по хлъзгавото въже на закона, бе Пасторели, той със сигурност не е бил в Мериленд преди деветдесет минути, за да подпали пожар.

Джон сви юмрук и удари по вратата.

Удари втори, сетне трети път, преди вратата да се отвори със скърцане. Веригата все още беше закачена.

Не бих те разпознал Джо, помисли си Джон, бих те подминал на улицата, без да те погледна дори. Порочното красиво лице се бе променило и превърнало в празни очи, жълтеникав череп с кожа, висяща като торба на челюстта, сякаш костите са били разтопени и са се изсипали там.

Миришеше на цигари и бира, и на нещо сладниково като развален гнил плод.

— Какво искате, дяволите да ви вземат?

— Искам да говоря с теб Джо. Аз съм Джон Мингър, от Балтимор.

— Балтимор? — В сърдитите мътни очи сякаш проблесна светлина. — Джоуи ли те праща?

— Да, може да се каже, че той.

Вратата се затръшна, сетне веригата падна.

— Пари ли ми изпраща? — попита Пасторели, когато отвори вратата. — Обеща да ми прати пари.

— Този път не.

Няколко вентилатора въртяха застоялия горещ въздух и разпръскваха миризмата на цигари, бира и онази подмолна, натрапчива миризма.

Сега Джон я разпозна. Това бе миризмата на стар човек, но не просто стар, а болен. Това бе един стар, болен и умиращ човек.

Един черен ергономичен стол с кожена облегалка стоеше като облечен в смокинг мъж в убежище на бездомник. Неустойчива поставка за телевизор до него съдържаше кутийка бира „Милър“, преливащ от угарки пепелник, дистанционното на телевизора, който изглеждаше прекалено лъскав и не на място като стола. До тях имаше шишенца с лекарства.

На стената бе подпряна една прашна софа. Рафтовете в кухничката бяха целите на петна от мазнина и преливаха от кутии от различни поръчки и доставки. Джон можеше да види менюто му през последните няколко дни, което включваше китайска храна, пица, закусвалня в метрото.

Една хлебарка претича през кутията от пица, очевидно се чувстваше у дома си.

— Откъде познавате Джоуи? — попита Джо.

— Ти не ме помниш, а, Джо? Защо не седнем?

Мъжът изглеждаше така, сякаш се нуждаеше от това, помисли си Джон. Не беше сигурен как успява да премести тази торба кокали, без да се разсипе. Джон взе единствения стол — метален и извит — и го сложи срещу стола на Джо.

— Джоуи трябваше да ми прати пари. Трябват ми пари, за да платя наема. — Старецът седна и взе пакета с цигари.

Джон наблюдаваше как костеливите му пръсти извадиха една и я запалиха с кибрит.

— Кога го видя за последен път?

— Може би преди няколко месеца. Купи ми нов телевизор. Този е тридесет и шест инчов, с плосък екран. Да му се не види и шибаното „Сони“! Той не купува нищо евтино!

— Хубав е.

— Донесе ми този специален стол за Коледа. Може да се клати и вибрира, мамка му! Искаш ли да опиташ? — Мъртвите очи се плъзнаха по лицето на Джон. — Той трябваше да ми прати пари.

— Не съм го виждал, Джо. И аз го търся. Говорил ли си с него скоро?

— За какво става дума? Ти ченге ли си? — Той поклати бавно главата си. — Не ми приличаш на ченге.

— Не съм ченге. Става дума за пожар, Джо. Джоуи има много работа в Балтимор. Това отнема времето му и не може да ти прати пари.

— Май искаш да вкараш момчето ми в беда.

— Момчето ти вече е в беда. Запалил е пожар в квартала, където живеете преди. Снощи е убил още един човек. Убил е вдовицата на един от инспекторите, който разследваше случая, когато ти запали пожара в „Сирико“.

— Гадовете ме измъкнаха от собствената ми къща. — Старецът издуха дима и се закашля, докато помътнелите му очи се навлажниха. — От моята собствена къща. — Надигна бирата, отпи и се закашля още по-силно.

— Колко време ти дават, Джо? Колко още ще останеш жив?

Когато се усмихна, лицето му приличаше на ужасна маска. Кошмар.

— Тъпите доктори казаха, че вече съм бил умрял. Но аз съм тук, тъй че какво знаят те, копелетата? Нищо. Надживях ги, оборих ги.

— Джоуи знае ли, че си болен?

— Заведе ме няколко пъти на доктор. Те искаха да ме отровят. Да им го начукам! Имал съм рак, имал съм панкреас. Казаха, че ракът изяжда дроба ми и други такива лайна и че не бива да пуша, нито да пия. — Все още хилейки се, той всмукна от цигарата. — Да им го начукам, на всичките!

— Значи Джоуи се е върнал, за да разчисти сметките, да си отмъсти за теб?

— Не знам за какво говориш.

— Да се погрижи за хората, които те преебаха. Особено Катарина Хейл.

— Ааа, малката пачавра! Разхождаше се из квартала сякаш е нещо повече от другите. Дразнеше моето момче. Тъй че той се опита да й даде урок, нъл тъй? И к'во? Онзи задник Хейл си мислеше, че може да ми каже нещо? Хубаво му дадох да разбере!

— И си плати за това.

— Този гадняр разби живота ми. — Усмивката му се стопи. — Хейл разби живота ми. След това не можах да си намеря почтена работа. Трябваше да мия повръщаното и пикнята на други хора, за Бога. Онова, което направи той, ми отне достойнството. Взе ми живота. Разболях се, щото бях в затвора, квото щат да говорят шибаните доктори. Вероятно ще го предам и на Джоуи, има голяма вероятност за това. И всичко заради малката кучка.

Джон реши да не му напомня, че човек не може да заболее от рак на панкреаса, защото е лежал в затвора. А дори да е така, то не може да го предаде на сина си.

— Писнало ти е, добре. Много си бесен. Сигурно и Джоуи се чувства по същия начин.

— Той ми е син, нъл тъй? Уважава баща си. Знае, че грешката няма да е моя, ако раковите гени от мен се прехвърлят в него. Той има мозък. Джоуи винаги е бил много умен. И него е наследил от онази глупачка майка си. Момчето ще ми прати пари, може да ме заведе някъде, тъй че да се спася от тази ужасна жега.

Джо затвори очи за миг и обърна лицето си към един от вентилаторите. Рядката му коса се разбърка от течението.

— Ще отидем в Италия, на север, в планините, където е хладно. Той има да свърши нещо, ченгетата никога няма да го хванат. Прекалено умен е, моят Джоуи.

— Подпалил е и е изгорил една жена в леглото й тази вечер.

— Може да го е направил, а може и да не е. — Но неочакваните проблясъци в очите му подсказваха бащина гордост, която бе ужасяваща. — Ако го е направил, тя трябва да си го е заслужила.

— Ако ти се обади, направи си сам една услуга. — Джон взе бележника си и написа името и номера си. — Обади ми се. Ще ми помогнеш да го намеря и ще бъде по-добре за теб. Мога да ти кажа какво ще се случи. Той уби жена на полицаи. Ако ми се обадиш, може би ще мога да ти уредя малко пари.

— Колко?

— Няколко стотачки — рече Джон, докато в стомаха му се надигаше вълна от погнуса и отвращение. — Може и повече.

Той стана и остави номера на масичката.

— Джоуи рита късмета си, казвам ти.

— Който има мозък, няма нужда от късмет.

Докато Джон излизаше от Бронкс, Джоуи се зае с ключалката на задната врата на неговата къща. Спря на няколко места по пътя и после право тук. Изпълняваше си програмата, всичко течеше по план.

Представи си как жената на ченгето се пече като прасенце и този образ докара доволна садистична усмивка на устните му, докато си играеше с ключалката.

Имам да посетя няколко места, беше й казал. Да, още няколко места. И няколко души трябваше да изгорят. Джон Мингър с големия нос беше един от тях.

Той се шмугна вътре и извади двадесет и два калибровия си пистолет с рязано дуло. Първо щеше да стреля по него и да го накара да падне на колене. Сетне щяха да проведат кратък разговор, докато подготвяше пожара.

Тази нощ щеше да държи героите на града много заети, помисли си, докато си проправяше внимателно път в тъмната къща.

Старецът сигурно вече си беше легнал. Сигурно вече хъркаше в този час на нощта.

За него щеше да бъде по-добре да е мъртъв, отколкото стар.

Възрастта повече нямаше да бъде проблем за Мингър. Щеше да умре! Всички, цялата проклета пасмина трябваше да бъдат мъртви, преди баща му да е влязъл в гроба. Така беше справедливо.

Те убиха баща му и това беше толкова сигурно, колкото и ако го бяха наръгали с нож. Всеки от тях щеше да си плати за това пъклено дело!

Джоуи се качи горе. Възбудата от предстоящото удоволствие се надигаше в него. На колене, помисли си отново. Бум, бум! Да видим как ще му се отрази.

Да видим дали ще му хареса да гледа как лапите на пожара приближават по леглото към него. Да видим дали ще му хареса, когато огънят започне да го ближе и яде, така както ракът разяждаше баща му.

Но той лично нямаше да мине по този път. Не и той! Момчето на Джоузеф Пасторели нямаше да умре от рак!

Преди това обаче имаш работа да вършиш, напомни си Джоуи. Много работа, преди да влезеш в огъня и да приключиш с всичко.

Когато свършеше с Мингър, щеше да настъпи моментът за основната атракция. Нощта все още беше млада. Нощта беше пред него.

Той влизаше и претърсваше всяка стая, но жертвата я нямаше. Пръстите му трепереха на спусъка, ръката му тръпнеше от усилието да устои на желанието да стреля в празното легло.

Сигурно бе излязъл да гледа как гори къщата на жената на ченгето, това трябва да бе направил. Хората обичат да гледат. Вероятно Рина му се е обадила и той е отишъл да ѝ помогне.

Дъртият пръч сигурно я чукаше от години.

Можеше да изчака тук. Да, нощта беше още млада, имаше достатъчно време, така че можеше да си почине. Щеше да го гепи, когато се прибере. Да изчака просто както котката чака пред дупката на мишката.

Можеше да използва това време и да си подреди нещата.

Димът все още висеше като завеса в стаята и ботушите ѝ шляпаха по влажната покривка на леглото, докато Рина разглеждаше останките на Дебора Умберио.

Пропитите остатъци от овъгления матрак ѝ разказаха всичко.

— Изгоряла е там, където е лежала — каза О'Донъл. — Направо върху матрака.

Петерсън, лекарят от медицинския екип, с риза с къси ръкави и панталони в цвят каки, чакаше Рина да направи снимките.

Може би е била мъртва, преди да запали стаята. Или в безсъзнание. Ще ти кажа, когато открием. Сега трябва да действаме.

— Не е била нито мъртва, нито в безсъзнание. — Рина наведе фотоапарата. — Искал е да е жива и в съзнание. Той е садистичен и извратен. Искал е да знае какво я очаква. Да го почувства. Само това може да го задоволи. Първо я е измъчвал, имал е нужда от това. Първо я е накарал да страда. — Тя си пое дълбоко въздух и продължи с мъка: — Понеже е жена, първо се забавлявал с нея. Това го прави да се чувства по-важен, по-мъжествен. Като се имат предвид историите му за сексуално насилие, най-вероятно е изнасилена.

— Тези следи приличат на парцал в устата. — Петерсън се наведе по-близо над тялото. — Показват, че е била вързана.

— Тя му е отворила вратата сама. — Както някога и Джош, помисли си Рина. — Защо? Тридесет години е била жена на ченге, а е отворила вратата на непознат мъж? Най-вероятно се е престорил на разносвач, момче по поддръжката. Някой сигурно го е видял да влиза в сградата.

Може би разпитите щяха да разкрият нещо, някой.

— Ще започнем работа оттук — каза й О'Донъл и тя кимна.

— Ясно е какво е направил. Използвал е възпламеняващи се вещества, фокусирал се е върху леглото, сетне е разпръснал подпалки из стаята, построил е клади. Не имало нужда да пали пожар в кухнята, за да я убие. Това е било за нас. Пожарът в кухнята е бил предназначен за пожарникарите, които са щели да дойдат. Защо да не гръмне и неколцина от тях, а? Повече шум, с един куршум два заека.

Тя внимателно пристъпи сред отломките и погледна към кухнята. Капакът на една тенджера бе забит в стената. От него капеше вода и от стърчащите останки от тавана също. Стената, която гледаше към улицата, въобще липсваше. Част от овъглените останки от бюфета бяха с липсващи вратички. Рина влезе, наведе се и използва фенерче и увеличителна лупа.

— Тези вратички не са изгорели, нито експлодирали, О'Донъл. Той ги е демонтирал, за да ги използва за гориво, да си направи кладите. Изобретателен е. — Намръщена, тя се обърна към партньора си. — Но въпреки това едва ли би влязъл с празни ръце, надявайки се, че в къщата ще намери всичко необходимо за работата си. Нуждаел се е от въже, от възпламенител по негов избор, кибрити, може би оръжие. Това означава чанта, куфарче, сак. Нещо, което е носил със себе си.

Тя се изправи и извади звънящия телефон от джоба.

— Обажда се Джон — съобщи на О'Донъл.

— Ти говори! Аз ще извикам групата да започне тук.

Те започнаха да разделят стаята на сектори и да правят снимки.

— Пасторели умира. — Рина пощипна крайчето на носа си. — Рак на панкреаса. Казал на Джон, че не е виждал Джоуи от няколко месеца, че трябвало да му изпрати пари. Говорел нещо за скорошно пътуване до Италия.

— Ето защо се е разбързал.

— Баща му умира. Не е можел да остави падението му неотмъстено. Джон е подразбрал от разговора, че старият Пасторели е

внушил на сина си, че и той ще има същата съдба. Какво невежество! Джоуи иска аз да знам кой го е направил, кой идва за мен, защото го дължи на баща си и Господи, може би планира нещо като самоубийство. Той все още е момчето, което тича след полицейската кола, отвеждаща баща му.

— Значи старият Пасторели смята, че ако останат живи, Джоуи ще го изведе от страната, след като свърши тук? Да си отмъсти, всички да си платят, да получи онова, което той иска и сетне да се скрият в Италия?

— Не да се скрият. Той не гледа на това като на криене. Подобна мисъл ще го накара да се почувства слаб. — Тя потърка смъдящите си очи. — Те ще заминат, за да се наслаждават на хубавия живот някъде — за времето, което според него им е останало, като той ще вири носата си при мисълта какво е оставил зад себе си. Миналия декември Джоуи е имал пари. Може да е използвал част от тях, за да се снабди с фалшиви паспорти, билети, да осигури място, където да отседнат на континента. Може да има приятели и връзки там. Пасторели е казал Северна Италия, в планините. Ще разработим версията. Но той няма да стигне толкова далече.

Тя огледа останките наоколо.

— Аз няма да му позволя да отиде толкова далече.

— Смята ли Джон да остане при Пасторели в Ню Йорк?

— Не. Според него няма какво повече да измъкне оттам. Връща се вкъщи. Настоях да вземе стая в мотел, за да преспи, вместо да пътува целия дълъг път обратно. Стори ми се уморен и разбит.

Джоуи изчака до полунощ, сетне реши: „Мамка му! Няма да го чакам повече!“. Можеше да се върне друг път за старото копеле. Сега щеше да му остави един хубав сюрприз и да го хване някой друг път.

Видя как две ченгета приближиха до предната и задната врата, а после си тръгнаха. Правят проверка, обикалят. Значи може би ще е по-добре да свърши малко работа и да тръгва към следващия обект.

Вече бе подредил спалнята, тази, в която намери дрехи в гардероба. Използва някои от тях, за да си направи фитили.

Разпръсна пълнежа от матрака — нещо, което вече смяташе за своя запазена марка. Восьчна хартия, метилов алкохол. Все едно се е

подписал под портрета, помисли си Джоуи.

Макар че щеше да бъде по-забавно да разпръсне нещата из цялата къща, беше по-бързо и точно толкова ефективно да се концентрира върху една стая.

Намери някакви семейни снимки. Счупи рамките им, измъкна ги и ги накъса на парчета. Може би трябваше да се насочи към нещо по-реално, по-живо — например деца, внуци. Може би по-нататък. Вие отнехте моето семейство, аз ще взема вашето.

Но засега запали пламъка и загледа как оживя.

На излизане остави една салфетка с логото на „Сирико“ върху кухненския плот.

Рина работеше в спалнята, изследвайки течността, събрала се в дупките на пода, под останките от перваза. Слагаше в найлонови пликчета следите от фитили, които не бяха се превърнали в пепел, вземаше образци от самата пепел.

Трипли дойде и приклепна до нея.

— Намерихме малко коса в канала на душа. Може да е неговата.

— Добре, добре. Ще имаме негова ДНК от местопрестъплението. Това ще го върже на панделка.

— Открихме частични следи от пръсти по бутилка вино в дневната. Може да снемем отпечатъци.

Имаше и още нещо, помисли си Рина, когато колегата ѝ спря да говори. Имаше нещо в тона му.

— Друго какво?

— Намерили са меню от „Сирико“ отзад.

Пръстите ѝ се свиха, сетне се отпуснаха.

— Чудех се къде ли го е оставил. — Намръщена, тя се захвана отново за работа. — Разносвач. Може би се е направил на разносвач. Не на храна. Тя нямаше да го пусне. Пакет? Трябва да е получила нещо. Какво може да е било... — Цветя, реши Рина, като си спомни как Бо се е сблъскал с него в цветарския магазин. — Най-вероятно цветя.

Отметна глава назад.

— Защо съпругата на едно ченге ветеран ще отвори вратата на непознат мъж? Защото ѝ носи цветя. Трябва да разпитаме съседите,

хората в съседните сгради — дали не са видели мъж с кутия за цветя и куфарче или сак.

— Ще се заема с това.

И двамата погледнаха О'Донъл, който влезе в стаята.

— Ударил е още веднъж. Колите са тръгнали към къщата на Мингър.

— Джон не е там, нали? — Рина се изправи, краката ѝ трепереха.
— Не може да е пристигнал, дори да е карал направо за вкъщи.

— Върви — каза ѝ Трипли. — Ние ще останем тук.

Тя тръгна бързо, сваляйки пътьом защитните си ръкавици.

Ако се опитва да свърши всичко тази нощ, може да отиде при родителите ми, при брат ми и сестрите ми.

— Пазят ги, Хейл!

— Да, знам.

— Но въпреки това се обади на всички.

— Не напускайте къщата — нареди на баща си. — Никой да не напуска къщата! Тръгвам към Джон. Не искам никой да излиза навън, докато не кажа обратното. Ще дойда при вас веднага щом мога.

Затвори, преди баща ѝ да успее да възрази.

— Джоуи не е отседнал в Балтимор. Може би е в щата, но не и в града. Вероятно до границата с окръг Колумбия.

— Ще изпратя полицаи със снимката му да проверят в хотелите, хотелите. Имай предвид, че това е много голяма площ.

— Не. Джоуи е тръгнал към големия финал. Той мисли напред. Снабдил се е с документи за самоличност, вероятно с кредитна карта, съответстваща на тях. Може би се представя за пътуващ изпълнителен директор. Днес на едно място, утре на друго.

Рина изскочи от колата, когато О'Донъл спря зад пожарникарската кола. На мястото на сърцето ѝ имаше един свит юмрук, въпреки че пожарът вече бе овладян и почти загасен.

Приближи се бързо до Стив.

— Изтичане на газ?

— Няма. Пожарът се е ограничил само в спалнята. Детекторът за дим е дезактивиран. Една жена разхождала кучето си и видяла пожара. Тя се обади.

— Къде е сега?

— Ей там. Нанси Лонг.

— Нанси? Джина и аз бяхме с нея в един клас. — Когато я откри сред тълпата, Рина се упъти към нея. Нанси държеше каишката на възбудения териер с едната си ръка, а с другата бе хванала мъжа си.

— Нанси, здравей.

— Здравей, Рина. Беше ужасно! Но казаха, че господин Мингър не си е къщи. Аз видях дима. Сузи вдигаше много шум, аз се предадох и реших да я изведа на разходка. Тъкмо пишкаше, когато погледнах нагоре. Може би съм го помирисала, не знам, но погледнах нагоре и видях дим да излиза от прозореца. Не знаех какво да правя, направо изпаднах в паника. Изтичах и започнах да чукам по вратата на господин Мингър и да го викам. Сетне побягнах към къщи. Дори не можах да набера 911, толкова силно трепереха ръцете ми. Трябваше да повикам Ед да го направи.

— Спасила си къщата на Джон. А ако е бил вътре, щеше да спасиш и живота му.

— Не знам. Толкова се уплаших.

— Видя ли някого? Някой да се разхожда или да потегля с кола?

— Не. Не видях никого. Не и тогава.

— Какво искаш да кажеш.

— Имам предвид, че на улицата нямаше никой, освен мен.

— Може би си видяла някого по-рано?

— Да си собственик на малко кученце и да го обучаващ, означава да прекарваш доста време навън. Преди да си легнем, изведох Сузи за последната ѝ разходка през нощта, както си мислех тогава. Точно отворих вратата и видях да минава един мъж. Но беше доста по-рано, около полунощ. Така мисля.

— Познаваш ли го?

— Не. Не обърнах внимание, освен че погледна към мен, когато говорех на Сузи и сякаш ми махна с ръка. А аз си помислих коя ли жена ще бъде ощастлива тази нощ.

— Ощастлива? Защо?

— Носеше една от онези дълги бели кутии за цветя и аз се сетих, че Ед никога не ми е пращал цветя.

— И това бе около полунощ?

— Точно така.

— Ще ти дам да разгледаш някои снимки, Нанси.

Рина стоеше в кухнята на Джон и гледаше салфетката от „Сирико“ върху кухненския плот. Постави маркер за доказателство на нейно място и я прибра в пликчето.

— Джон пътува насам — рече О’Донъл, като затвори телефона си. — Ще му отнеме два или три часа. Искаш ли да започваш тук или ще изчакаш той да дойде?

— Ще се справиш ли сам засега? Искам да проверя как са нашите, сетне да обработя образците, които събрахме досега.

— Сложи си униформа.

— Такъв е и моят план. Той може би ще изчака. Ден или два, за да е сигурен, че Джон ще си е вкъщи. Тази вечер беше по-важно да ни обърка, да ни размотава из целия град. Просто ме изчакваше да включа кой е.

— Сега пред къщата ти има патрул, мъже отпред и отзад.

Тя се усмихна.

— Това ще го изкара извън нерви. — Когато телефонът й зазвъня, коремът й се сви.

— Хейл на телефона.

— Жалко, че Мингър не си беше вкъщи. Сега щеше да се пече като коледна пуйка.

Тя направи знак на О’Донъл.

— Това сигурно те е разочаровало много, Джоуи.

— Е, и кучката на ченгето ми стигаше за тази вечер. Мислех си за теб, когато я оправях, Рина. Всеки път, когато я чуках, си мислех за теб. Получи ли съобщенията ми?

— Да, получих ги.

— Това е лицето на баща ти със скапаната готварска шапка, нали? Твоята сексапилна дъртофелница го е нарисувала. — Той се засмя, когато тя не отговори. — Има още една изненада, която те очаква. В клиниката на брат ти. Побързай.

— Мамка му! По дяволите! — Тя моментално затвори и се обади на 911. — Клиниката, където работят брат ми и жена му. Два квартала по-надолу.

— Аз ще карам. — О’Донъл отвори вратата пред нея. Листът с вината от „Сирико“ лежеше в канавката, а сградата беше в пламъци.

— Обличам се. — Рина заобиколи колата и отвори багажника, откъде извади оборудването си. — Ще помогна за потушаването.

— Рина!

Изненадата да го чуе да я нарече с малкото ѝ име за пръв път откакто работеха заедно я спря.

— Какво смяташ да правиш? Остави пожарникарите да си свършат работата.

— Той ни върти в кръг, кара ни да тичаме и да се щураме като опитни мишки, за да ни обърка, да отънеят редиците ни. — Тя затръшна багажника. — Не може да удари директно „Сирико“, нито мен и семейството ми, затова ни разиграва. За да ме вбеси.

Шлемът се люлееше в ръката ѝ, а пламъците на пожара танцуваха пред нея.

— Сега вече е обсебен — рече мрачно Рина. — Не може да се спре, как би могъл? Това е хипнотизиращо. Огънят е толкова властен и красив!

Димът насълзи очите ѝ.

— Училището, сетне Бо. Но Бо беше просто удобна моментна възможност. Настройва ме. Сетне жената на Умберио, после Джон. Сега Ксандър.

— Проправя пътя си към теб.

— Излязъл е на последната, финалната права преди тържествения финиш. Всичко, което прави, е за отмъщение. Но защо не кара подред? Ксандър трябваше да бъде след училището. Логично той беше следващата стъпка, после баща ми, след това ресторантът и така нататък. Джоуи прескача ходове, но въпреки това го прави по план.

— Старата му къща. Тя е наред — обади се О'Донъл, когато Рина се обърна и го изгледа. — Извели са баща му оттам и той никога не се е върнал. Трябвало е да напусне къщата с майка си.

Рина остави шлема в колата.

— Този път аз ще карам.

30.

Пламъците ближеха прозорците на втория и третия етаж на къщата, в която някога бяха живели семейство Пасторели. Нямаше аларми, нито викове, нито тълпа. Само огънят гореше като факла в нощта.

— Обади се на пожарната! — развика се Рина на О'Донъл, грабна шлема си и заобиколи тичешком колата, за да извади облеклото си. — Вътре има хора. Двама — вероятно в спалнята на втория етаж. Влизам.

— Почакай отряда на пожарната!

Тя закопча костюма си.

— Не мога да чакам! Трябва да се опитам. Може да са още живи и да не могат да излязат. Няма да позволя още някой да изгори тази нощ.

Тя грабна пожарогасителя, като чуваше само с част от съзнанието си гласа на О'Донъл, който обясняваше ситуацията и даваше адреса по телефона. Беше точно зад нея, когато изтича по стълбите.

— Джоуи може още да е вътре! — Оръжието на О'Донъл бе в ръката му. — Ще пазя гърба ти.

— Поеми първия етаж — извика тя. — Аз се качвам горе. Подпалвачът бе оставил вратата отворена, отбеляза Рина.

Като покана за влизане — заповядайте, моля, чувствайте се като у дома си. Размени поглед с партньора си, кимна му и мина през вратата.

Влизаше достатъчно светлина от улицата и от сребрилата луна. Сенки и силуети, вероятно на мебели, които погълна с очи, докато сърцето ѝ галопираше в основата на гърлото.

А в стомаха ѝ имаше буца лед, докато се качваше по стълбите, където димът се събираше на валма под тавана.

Трупаше се, съгъстяваше се и се напластяваше в мътна непрозрачна завеса. Ревът на огъня беше като търкаляща се вълна,

която всеки миг можеше да се превърне в истинско цунами. Провери една затворена врата дали е гореща и установи, че не е. Бързо продължи по коридора към следващата.

По тавана над главата ѝ танцуваха пламъци, бяха обгърнали вратата като златна рамка. Срамежливо ближеха ботушите ѝ.

Рина чу собствения си приглушен вик от страх, когато започна да пръска пяна върху тях. Сетне се разнесе вой на сирени. Никой не отговори на виковете ѝ. Тя събра кураж, пое си дълбоко въздух и претича през стената от огън.

Стаята пламтеше — като малка дяволска планина. Огънят се стелеше по пода и лижеше скрина, върху който една ваза с цветя вече гореше. За един удар на сърцето Рина остана заобиколена от пламъци, от тяхната яркост и фантастична топлина, цветове, движение и мощ.

Оръжията ѝ бяха толкова жалки и смешни, помисли си тя, срещу невероятната страст и сила насреца ѝ. И за голямо съжаление, беше закъсняла.

Той не беше запалил леглото. Беше запазил гледката за нея, искаше тя да я види.

Беше ги подредил, разбира се. След като ги бе застрелял, ги бе подпрял един до друг така, все едно са зрители в театър. Пленена от великолепието на огъня публика.

Рина прекоси бързо стаята. Част от съзнанието ѝ настояваше да остане на място, вцепенена и омагьосана. Но тя отиде до леглото, рискувайки да бъде обгорена. Трябваше да бъде сигурна. Да се увери, че е пристигнала прекалено късно и нищо не може да ги спаси.

— Върни се! Върни се!

При вика на О'Донъл тя се обърна. Част от съзнанието ѝ регистрира факта, че той стои на прага на вратата, заобиколен като в рамка от танцуващите пламъци. Лицето му бе изцапано от пот и дим, но очите му бяха ясни и твърди.

Беше прибрал пистолета си и вместо него държеше домашен пожарогасител в ръце.

— Мъртви са — извика тя, надвиквайки шума и рева на пожара, но чу мъртвешкото отчаяние в собствения си глас. — Убил ги е, докато са спали в леглото си.

Очите му задържаха нейните за миг с онзи проблясък на разбиране, който съдържаше гняв и погнуса.

— Да спасим каквото можем — вдигна О'Донъл пожарогасителя. — Това ни е работата.

И натисна спусъка.

Експлозията я вдигна във въздуха и я хвърли върху леглото, където падна между мъртвите. За миг съзнанието ѝ престана да работи, вцепени се, стана неспособно да възприема.

Сетне Рина започна да крещи името на партньора си, сграбчи кървавите чаршафи от леглото и се претърколи през огъня, през вратата.

Знаеше, че вече го няма, знаеше, че е мъртъв, но въпреки това се хвърли с чаршафите и собственото си тяло върху огъня, който го бе погребал.

Когато другите пристигнаха и зад гърба ѝ се изливаше вода и гасеше огъня, тя бе потънала дълбоко в своя личен ад.

— Знаел е, че аз ще вляза първа. — Седеше на бордюра. Беше свалила кислородната маска, която Александър притискаше към устата ѝ. — Тези хора там горе, те не представляваха нищо за него. Ето защо ги е застрелял, вместо да ги изгори. Те не означаваха нищо. Но е бил убеден, че аз ще отида първа при тях.

— Не можеш нищо да направиш, Рина. Нищо не можеш да промениш.

— Той уби партньора ми. — Тя стисна очи и притисна лице към коленете. Винаги, винаги до края на живота си щеше да вижда как гори, как огънят поглъща разкъсаното му тяло.

„Това ни е работата.“ Последните му думи. Сега се питаше дали има в себе си сили да върши работата, която го уби. Мъка и вина изпълваха цялото ѝ същество.

— Негодникът е знаел, че аз ще се кача първа, ще вляза при огъня. Повредил е домашния пожарогасител, предполагайки, че О'Донъл или някой друг ще го вземе и ще го използва. В кухнята, най-вероятно в кухнята. Естествено действие, инстинктивно. Грабваш го, включваш го. Ако бях изчакала, ако не бях влязла...

— Знаеш добре, че няма смисъл от „ако“. — Ксандър я хвана за раменете и я вдигна, докато очите им се срещнаха. — Катарина, ти

направи онова, което трябваше, О'Донъл също. Има само един човек, който трябва да бъде обвинен.

Рина погледна назад към къщата. Битката с огъня продължаваше, но това бе само още един случай. Тя загуби партньора си в онази стая. Загуби сърцето си и се страхуваше, че е загубила и нервите, и куража, и желанието си да работи.

— Той ги е убил само за да ми докаже, че може. Само за да видя аз! О'Донъл беше само за глазура. Гадно, мръсно копеле! Ще го накарам да си плати!

— Нуждаеш се от почивка, Рина. Трябва да поспиш. Ще те заведа при мама, ще ти дам успокоителни.

— Не, няма. — Подпря челото си отново на коленете, като се бореше със сълзите, за които се опасяваше, че никога няма да спрат, ако пусне първата от тях. Искаше да е ядосана, гневна, да чувства как гневът изгаря кръвта ѝ, но можеше само да се бори с ужасната, съсипваща я скръб.

Те бяха млади хора, помисли си тя. По-млади дори от нея самата. Беше ги убил хладнокръвно и бързо в леглото им и ги бе нагласил като кукли.

Тази картина щеше да я преследва през остатъка от живота ѝ. Както и картината на добрия човек, на отличния полицай, на прекрасния приятел, покрит с пламъци.

Отново вдигна глава и погледна брат си в очите.

— Казах ти да не излизаш. Казах ти, че трябва да стоиш вътре.

Можеше да бъде брат ѝ, помисли си Рина. Майка ѝ, сестрите ѝ, баща ѝ. Това бе съобщението, което Джоуи ѝ оставяше със смъртта на О'Донъл. Можеше да избере който и да е от тях и все още имаше възможност да го направи.

— Не се тревожи за мен. — Ксандър я погали по лицето. — Един от полицаите отведе Ан и бебето при мама. Заобиколени сме от цяла полицейска армия.

Той бе докоснал лицето ѝ и тогава, спомни си Рина. Преди двадесет години, когато лежеше на земята изумена и уплашена, и плачеше след нападението на Джоуи. Брат ѝ я бе докоснал по лицето. Миришеше на замразена гроздова близалка.

Скръбта от сърцето ѝ се изля в ридание.

— Ксандър, той изгори твоята клиника.

Брат ѝ се наведе и допря челото си в нейното, а тя го прегърна.

— Всичко е наред. Ще бъде наред.

— О, Господи, Ксандър! Той ще иска да изгори и теб. Ще те преследва, ако не го спрем. О’Донъл беше следващата цел, след семейството ми. Той не е участвал в случилото се преди двадесет години. Причината е връзката ми с него, а не отмъщение. Ето защо е мъртъв. Не знам как да го спра. Уплашена съм до смърт.

Треперенето започна от краката и разтърси цялото ѝ тяло, така че тя сграбчи ръцете на брат си, за да не се разпадне на парчета.

— Не знам какво да правя, Ксандър! Не знам какво този тип ще направи след това и кой е следващият!

— Трябва да се приберем у дома. Просто трябва...

Той млъкна, защото и двамата забелязаха Бо, който си проправяше път като обезумял сред хората и барикадите, като я викаше по име. Тя се изправи, леко трепереща, опряна на брат си.

— Ти почакай тук. Ще го доведе.

— Не. Не мога да стоя повече.

Тя тръгна бързо, доколкото можеше, но ѝ се струваше, че плува в някакъв басейн със сироп. Видя как двама униформени полицаи спряха Бо.

— Оставете го, той е с мен. Всичко е наред. Той е с...

Бо се освободи и задуши последните ѝ думи, като я сграбчи и притисна към себе си.

— Съобщиха, че си влязла вътре. — Ръцете му я стискаха. — Казаха, че си вътре. Съобщиха, че едно ченге е убито. Ранена ли си? — Той я отдръпна от себе си и прекара ръце по тялото ѝ. — Ранена ли си?

— Не. О’Донъл... — Погледът ѝ се замъгли от сълзи. — О’Донъл... е мъртъв. Мъртъв. Включи пожарогасителя и той избухна в ръцете му. Експлодира. И огънят... не можах да го спася.

— О’Донъл? — Тя видя сълзи в очите му. — О, Господи! Рина. — Притисна я още по-силно към себе си и я задържа така. — Съжалявам, ужасно съжалявам. О, Господи, горката госпожа М.

— Какво?

— Сестра му. — Бо я залюля, както стояха на улицата, обгърнати от дим и смърт. — Рина, толкова съжалявам. — И съм щастлив, че не си била ти, каза си наум, а облекчението се примесваше със скръбта, която го сграбчи. — Какво мога да направя?

— Нищо. — Обхващаше я безчувствено вцепенение. Празна, опустошаваща скръб. — Той си отиде. Няма го.

— Но ти не си. — Бо се взря в лицето ѝ. — Ти си жива. Ти си тук.

— Не мога да мисля. Дори не съм сигурна дали чувствам нещо. Просто съм...

Той не ѝ позволи да говори повече, като притисна устните си върху нейните.

— Напротив, можеш. Ще мислиш и ще чувстваш, и ще правиш онова, което трябва. — Докосна с устни челото ѝ. — Това трябва да направиш.

„Да спасим онова, което можем“, спомни си думите на О’Донъл. И от тях почерпи сили и възвърна равновесието си.

— Ти ме върна обратно в света, Гуднайт — промърмори Рина.

— Какво?

Тя само поклати глава.

— Нищо. Какво правиш тук? Тичаш по улиците като луд? Никой ли не ме слуша?

Той продължи да гали косата, лицето, ръцете.

— Аз съм по-млад и по-бърз от баща ти. Успях да се измъкна от полицаите в къщата. Баща ти обаче не успя.

— По дяволите! — Тя се обърна и огледа местопрестъплението.

Ако не бяха дошли навреме, пожарът можеше да унищожи горните два етажа. Можеше да обхване съседните къщи, заплашвайки да погуби още човешки живот. Но това нямаше да стане тази нощ, не и тук. Засега това беше, засега.

„Това е работата ни“ — беше казал О’Донъл. Това беше нейната работа — да действа. Да разследва, да наблюдава, да анализира. Да намери доказателства и да открие кой и защо, а не да седи на тротоара и да трепери от шок и скръб.

— Дай ми една минута. — Тя стисна ръката на Бо и се насочи към Янгър, който тъкмо пристигаше, научил за смъртта на О’Донъл. — Отивам да се погрижа за сигурността на семейството си, да проверя как е там. Ако Джоуи се обади отново, ще ти съобщя.

— Този път кучият син уби един от нас — лицето на Янгър бе ледено като зимно небе. — Уби полицаи. Добър полицаи. — Отправи взор към небето. — Този път той ще умре. Няма да му се размине.

— Да. Но все още не е свършил с нас, с моето семейство. Може да се опита да проникне там. Освен това трябва да се измия. — Тя разкопча якето си. — Да почистя мръсотията и да проясня мислите си. Ако искаш, ела с мен при родителите ми.

Капитанът идва насам. Трябва да му докладвам, да поставя пазачи.

— Благодаря.

Той хвана ръката ѝ, когато тя се обърна.

— Този негодник е на една крачка пред нас, Хейл. Но нещата ще се променят, кълна ти се! Няма да успее този път.

Дали? — запита се Рина. Джоуи беше гадна кобра, колкото търпелива, толкова и смъртоносно отровна. Можеше да се скрие, да изчезне с вятъра за години и да се върне, когато никой не го очаква.

Тя погледна за последен път къщата и се отдалечи. Не, това не беше правилното мислене. Така мисли объркан, обезкуражен и изтощен човек. Джоуи беше отишъл твърде далеч, дотолкова, че вече не можеше да спре. Беше прекалено близо до целта, за да зареже и замрази всичко. Да се откаже.

Рина заключи нещата си в багажника.

— Детектив Янгър може да дойде, когато свърши тук. Джон е на път от Ню Йорк.

— Какво е правил в Ню Йорк? — попита Бо, като хвана ръката ѝ и сплете пръстите си с нейните.

— Разговарял е с Джо Пасторели. Той е болен, има рак на панкреаса. Умира, малко му остава.

— Гаден начин да си отидеш — обади се Ксандър, застанал от другата ѝ страна. — Лекува ли се?

— Не останах с такова впечатление. А Джоуи изглежда си въобразява, че също се е заразил и тялото му е пълно с тумори като малки бомби.

— Нима това е генетично? — попита Бо.

— Не знам. — Умората ѝ тежеше като верига. — Наистина не знам. Попитай доктора. Ксандър, ти какво ще кажеш?

— По-малко от 10% от случаите са наследствени. Пушенето е основната причина.

— Каква ирония! Пушек, огън, смърт. Във всеки случай ще знам повече подробности, когато Джон се върне. Каза, че най-вероятно това

е причината, поради която Джоуи бърза. Смята, че няма време и се прищпорва да свърши с всичко. Виж какво, искам първо да изтичам до вкъщи, да се преоблека.

— Ще дойда с теб.

— В къщата има полиция, Бо.

— Ще дойда с теб — повтори той и заобиколи колата, за да се качи.

Тя завъртя очи.

— Влизай! — нареди на брат си. — Ще те оставя у мама. Никою не върви сам по улиците през нощта. Кажим им, че съм добре — добави тя, като запали колата. — Ще бъда при тях след пет минути.

Светлините в цялата къща бяха запалени. Тя излезе за миг, за да поговори с двете ченгета, паркирали край бордюра, след което се върна с наведена глава при Ксандър.

— Фран, Джак, децата, Бела, нейните деца. Ти не ми каза, че всички са тук.

— Ами така решихме.

Рина го целуна по бузите.

— Влизай вътре, успокой ги. Помоли... помоли мама, да каже една молитва за О'Донъл. Ще се върна след петнадесет минути.

Тя се мушна в колата, преди някой отвътре да я забележи. Никога нямаше да успее да се прибере и да си вземе чисти дрехи, ако близките ѝ започнеха да излизат навън.

— Те се държат заедно — рече Бо, когато потеглиха. — Ти имаш гранитна основа, Катарина. Твоите близки са уплашени, болни са от притеснения и страх, но няма да се разделят.

— Джоуи иска да ги нарани. Страхувам се, защото знам, че това ще ме съсипе.

— Няма. Мисля, че ако се оженя... Я виж ти, произнесох думата на глас! Та значи, ако се оженя и имам деца, бих искал да създам семейството си върху добра и солидна основа.

— О, моментът не е подходящ, но ако това е предложение...

— Аха. Ти предложи, а аз ти давам отговор.

— Ааа, разбирам.

— Макар че не виждам никакъв пръстен. Не е официално, докато не ми купиш пръстен.

Рина спря. Просто натисна спирачки наред улицата, отпусна глава на кормилото. И се заплака.

— О, Господи, моля те! Рина, не плачи! — Бо се въртеше, завързан с колана, опитваше се да я прегърне.

— Само за момент. Мислех, че съм загубила всичко, там, в онази къща. Първо в спалнята. Като видях какво е сторил с тях. Беше ги застрелял, сетне ги бе сложил да седнат като кукли.

— Какво?

— Карла и Дон Димарко. Не ги познавах добре. Купиха къщата само преди няколко месеца. Млада двойка, това беше първият им дом. Нейната майка и майката на Джина са били съученички. — Тя вдигна глава и избърса сълзите. — Нарочно не беше запалил леглото, за да ги видя. Да забележа възглавницата, която бе използвал, за да заглуши изстрела. Стоях там, наоколо бушуваше пожарът, а аз просто виждах как е влязъл, докато са спали, сложил е възглавници на лицата им... С малък калибър. Малки дупки. Просто една малка дупка в челото.

Бо не каза нищо, само взе ръката ѝ.

— Наоколо всичко беше в пламъци. Топлина, дим, светлина. Пламъците говорят. Можеш да ги чуеш как шептят, пеят, реват. Огънят ми говори. Той ме омагьосва. Дърпа ме към себе си. Винаги е така, още от нощта, когато седях на тротоара с чаша джинджифилова бира в ръка и гледах как танцува зад прозорците на „Сирико“. Разбирам го... Джоуи е привързан към него, също като мен — рече тя и се обърна да погледне Бо. — Разбирам защо е избрал огъня, по-точно защо огънят е избрал него. Мога да видя стъпките, които са го довели дотук, които доведоха и всички нас. Но сега, след смъртта на О'Донъл, имам чувството все едно стоя на ръба. На самия край на пропастта. Загубих равновесието си в онази стая, докато гледах хората, които не са очаквали, че ще умрат, като си купят хубава къща в хубав квартал. Докато ги гледах и усещах огъня, аз се унесох... и тогава видях родителите ми да стоят на пътеката, да ме дърпат обратно от ръба на пропастта, да ми напомнят, че имам работа да върша. Дори да умра за нея. — Тя потръпна и въздъхна. — Мога да разбере какво прави Джоуи и защо го прави. Дори нещо повече, мога да разбере защо трябва да го прави. Огънят го е омагьосал, също като мен.

— Да не би да смяташ, че ти и този откачен негодник имате нещо общо?

— Така е. Имаме повече от едно общо нещо. Но моята основа е гранитна, както ти я определи и благодаря на Бога за това. А сега имам и теб. Преди малко казах, че ме върна в света и знам, че ако отново загубя равновесие, ти пак ще ме подкрепяш. Защо иначе ще си с мен в тази дяволска нощ и ще ми говориш за брак и деца?

— Искаш ли да знаеш? — Той извади една кърпа от джоба си и попи мокрите ѝ бузи. — Прекарах по-голяма част от вечерта, седейки, стоейки и вървейки напред-назад из къщата на родителите ти. Наблюдавах семейството ти как седи, стои или върви също като мен. И осъзнах, че ако обичаш някого и осъзнаваш, че това е най-истинското, най-важното нещо в живота ти, не е достатъчно да стигнеш до брега и да пуснеш котва. Трябва да изкопаеш основите и да започнеш да градиш. Искаш ли нещо да издържи и да остане, трябва да вложиш себе си в него. — Той я целуна. — Аз имам здрав гръб.

— Аз също. — Рина го целуна в отговор, сетне прибра косата си и отново запали колата. — Какъв пръстен искаш?

— Голям и крещящ, за да мога да го показвам на приятелите си, те да ми завиждат и да се пукнат от яд.

Тя се разсмя за пръв път, но почувства ръжда в гърлото си.

Спря зад полицейската кола пред къщата си.

— Ще поговоря с момчетата една минута, сетне влизам и взимам някои неща. Защо не ме изчакаш тук и не започнеш да планираш мечтаната сватба? Ще изглеждаш прекрасно в дълга бяла рокля.

— Това може да е малко прекалено. Наистина не е подходящо за мен да обличам бяло.

Рина извади значката си, сетне разпозна полицая, който излезе от радиоколата.

— Полицай Дерик!

— Детектив! Вярно ли е, че мръсникът убил О'Донъл.

— Да. — Тя отново се стегна. — От колко време сте тук?

— От два след полунощ. Друг патрул обикаляше, но след като решиха, че може да дойде и тук, ни изтеглиха от пожара в клиниката и ни изпратиха да наблюдаваме и пазим къщата. Двама полицаи покриват задния двор. Проверяваме на всеки петнадесет минути.

— Какво е положението?

— Спокойно. Някои хора излязоха, когато чуха сирените. Но ние ги разпръснахме.

— Смятам да вляза да си взема малко чисти дрехи. Моят... — Тя понечи да каже приятел, сетне се реши. — Моят годеник е в колата. Благодаря за службата, полицай.

— Няма проблем. Искате ли да ви придружа, или да остана навън?

— Няма нужда. Ще бъда бърза. Предупредете задния отряд, че влизам в къщата.

— Веднага.

Като извади ключовете си, тя прекоси алеята и се качи по стълбите.

За шест часа беше запалил четири пожара, помисли си. За книгата на рекордите ли се бореше, или заедно с отмъщението търсеше и славата?

Джоуи добре познаваше квартала, това беше предимство, ала все пак доста бързо се бе справил. Дяволски бързо.

Рина отключи вратата и запали лампите, като влезе вътре. Остави ключовете си долу, като мислено си представи как точно се е движил Джоуи.

Първо във Фелс Пойнт, където вероятно е влязъл около шест и половина. Излязъл е между девет и петнадесет и девет и половина. Достатъчно време, за да отиде у Джон и да запали пожара. Трябва да е напуснал къщата на Мингър след полунощ. Свършил е там и е имал достатъчно време да се добере до следващата набеязана цел. Пожарът гореше с пълна сила, когато стигнаха пред клиниката, минути след като се бе обадил.

Минути, помисли си Рина, докато се качваше нагоре. И само минути след това — колко, може би пет? — тя и О'Донъл се отправиха към старата къща на Пасторели.

Не беше просто една стъпка пред тях. Никой не бе толкова добър, никой не бе толкова бърз. Да не би да имаше съучастник? Не, не се връзваше. Изключено. Това беше неговата мисия, неговото обсебване. Неговото тържество. Не би го споделил с никой друг.

Как бе успял да подпали клиниката, да влезе в старата си къща, отдалечена от клиниката на два квартала, да застреля двама души, да нагласи пожарогасителя да избухне и да запали още един пожар? Който се бе разгорял напълно, преди да пристигнат там?

Явно беше убил Карла и Дон преди това. Преди да запали клиниката. И беше приготвил двата пожара предварително и бе използвал таймери. Много вероятно бе да е подготвил и клиниката, преди да отиде у Джон. Така е, такъв беше моделът, помисли си Рина. Първо Ксандър, после Джон.

А тя го бе пропуснала. Защото тичаше напред-назад като муха без глава, така, както искаше той. Джоуи бе накарал всички да се катерят и да гасят пламъци. Те бяха пионки върху неговата дъска.

Беше пропуснала много повече, неочаквано осъзна Рина, защото скърбеше.

След два. Това бе казал Дерик. Дошли са тук в два часа след полунощ.

Дланите ѝ се изпотиха. Тя се обърна, посегна към пистолета си и понечи да хукне надолу.

И в този миг той излезе от вратата пред нея, облечен с тениска на „Сирико“. В ръката си държеше двадесет и два калибров пистолет.

— Време е за голямата изненада! Нали искаш да извадиш този пистолет много бавно, а, Рина? Остави го на пода.

Тя вдигна ръце. Никога не давай оръжието си, помисли си. Никога.

— Край къщата е пълно с ченгета, Джоуи.

— Да, видях ги. Две отпред, две отзад. Дойдоха десет минути след мен. Гореща нощ, а? Много работа. Имаш сажди по лицето. Влезе в нашата къща, нали? Знаех си, че ще влезеш. Направих достатъчно проучвания за теб. Намери ли ги, преди пожарът да се разгори?

— Да.

Той се ухили широко.

— Хей, къде е партньорът ти?

Весел, радостен, ето какъв беше. И тя щеше да го прати в преизподнята заради това, каквото и да ѝ струваше.

— Сега вече си убил полицай, Джоуи. Направо е свършено с теб. Край! Всяко ченге в Балтимор ще тръгне по петите ти. Няма да можеш да се измъкнеш.

— Аз пък мисля, че ще мога. Но ако не успея, поне ще довърша каквото съм започнал. Оръжието, Рина.

— Ако използваш твоето, полицаите ще бъдат тук, преди да падна. Но не така искаш да приключиш с мен, нали? Не това е

смисълът, нали? За теб е важен пожарът. Той има смисъл. Няма да получиш удовлетворение, ако аз не изгоря.

— И ще изгориш, обещавам ти! Обзалагам се, че партньорът ти е горял добре.

Образът се появи и пламна в главата ѝ, но Рина го потисна. Той обаче остави горяща следа в кръвта ѝ.

О, тя можеше да чувства и да мисли. И този негодник тук я бе подценил. Тя все още знаеше как да го ядоса.

— Знам за баща ти, за рака, който го изяжда.

Лицето му пламна от ярост.

— Да не си посмяла да говориш за баща ми! Не произнасяй името му!

— Ти си мислиш, че може би и ти си болен. Че ракът се е пренесъл от него в теб. Шансът ти е много малък, Джоуи. Нищожна вероятност.

— Какво знаеш ти за това, да ти го начукам? Ракът го яде отвътре. Мога да видя как го яде, как започна да мирише. Но аз няма да умра по този начин, нито пък той. Имам намерение да се погрижа за него, преди да го е довършил. Огънят пречиства.

Обзе я нов, вледеняващ ужас. Господи! Възнамеряваше да подпали собствения си баща! Този човек беше напълно луд!

— Няма да можеш да му помогнеш, нито да го пречистиш, ако умреш тук.

— Може би. Но той ме научи да бъда номер едно. Затова смятам да се измъкна. Ти ще гориш, те ще пристигнат да те спасяват, а аз ще се измъкна. Като дим.

Той пристъпи напред, тя отстъпи назад.

— Куршум в корема може би няма да те убие, поне не веднага. Но ще те боли зверски. Ченгетата отвън може би ще чуят. Този пистолет не вдига много шум, така че може и да не чуят. Ще имам достатъчно време. Всичко съм приготвил за теб, скъпа! Ела да се насладиш на работата ми!

Той влезе заднешком в спалнята и запали лампите. Подпалки и клади бяха подредени на пода и върху леглото.

Сграбчи я за косата, свали я на колене и притисна пистолета към слепоочието ѝ.

— Един звук, едно движение и ще ти пръсна мозъка, а сетне ще изгоря тялото ти.

Да остане жива, нареди си Рина. Трябваше да остане жива. Не можеше да се справи с него, ако умре.

— Ти също ще изгориш.

— Ако това се случи, не мисля, че има по-добър начин да си отида. Много пъти съм искал да открия какво чувства човек, когато пламъците го обгръщат, още откакто бях на дванадесет. — Той измъкна полицейския ѝ пистолет от кобура и го хвърли настрани. — Прекалено голям патлак — рече с насмешка. — Ти също си се чудила какво е да изгориш, нали? Ето какво ще направим сега с теб. Ти ще се обадиш на твоя старец и ще му кажеш да дойде тук. Ще му кажеш, че искаш да говориш с него насаме.

Значи не знае, че съм тук само за да си взема дрехи. Не знае, че нашите са уведомени и ме очакват.

— Защо?

— Ще подпаля и него, и теб и с това ще сложа край на всичко. Кръгът ще се затвори.

— Нима мислиш, че ще накарам баща си да дойде тук?

— Той уби моя баща! Има да плаща. Изборът е твой. Обаждаш му се, жертваш го или ще подпаля всички. Цялото ти семейство. — Джоуи нави косата ѝ около ръката си и я дръпна. Пред очите ѝ експлодираха звезди. — Майка, брат, сестри. Всички малки изчадия, всички до един. Така че избирай. Баща ти или всички останали.

— Единственото, което баща ми направи, бе да ме защити. Така трябва да постъпват бащите.

— Скапаният ти баща унижи моя баща. Заради него го арестуваха и тикнаха в затвора.

— Не, твоят баща сам си го заслужи в мига, в който запали клечката кибрит в „Сирико“.

— А той не беше сам там. Не знаеше това, нали? — Усмивката разтегли цялото му лице и ухилената му физиономия беше повече от гадна. — Тате ме взе със себе си през онази нощ. Показа ми огъня, научи ме как да го създавам. Показа ми как трябва да се отнасяш с хората, които плюят в лицето ти. — Удари я с опакото на ръката си и я повлече.

— Виж ти, безстрашното ченге трепери! — Гласът му бе изпълнен с подигравка. — Ти трепериш точно както през онзи ден. Когато баща ти пристигне тук, смятам да направя пред него онова, което исках да ти сторя още тогава. Ще му покажа каква долна курва е неговата скъпоценна дъщеря! — Разкъса ризата ѝ и притисна пистолета до челюстта ѝ.

Тя се чу да скимти, изгаряща от желанието да се бори с него.

— Спомняш ли си какво направих на детската площадка? Сега обаче имаш цици. — Той стисна гърдите ѝ с ръка и присви устни с подигравателно одобрение. — Хубави цици. Ако не си съгласна, ще направя това с майка ти, със сестрите ти, с онази азиатска пачавра, за която е женен брат ти. Сетне идва редът на лъскавата ти малка племенница. Младичките са най-сладички.

— Ще те убия. — Усещаше се студена и твърда като камък. Нямаше нужда да търси яростта си. Тя клокочеше в нея, но все още не изригваше. — Преди това ще те убия.

— Кой държи оръжието, Рина? — Той прекара дулото по врата ѝ. — У кого е силата? — Заби цевта точно под челюстта ѝ. — Кой от нас двамата е въоръжен?

— Ти. — Тя затвори очи и събра смелостта си върху скалата от ярост. Свърши си работата, Рина. Длъжна си да си свършиш работата както О'Донъл. — Ти, Джоуи.

— Дяволски си права. Твоят баща за моя, кучко. Ако ми го дадеш, ще оставя останалите да живеят.

— Добре, ще му се обадя. — Остави сълзите да потекат, остави се да трепери. Нека да види каквото очакваше от нея — да бъде слаба и уплашена, да трепери от страх пред него. — Той ще предпочете да умре, но да не позволи да ги докоснеш.

— Много хубаво. Браво на него!

Джоуи премести тежестта на тялото си. Рина пое въздух. Седна бавно, без да го изпуска от очи, надявайки се той да види в нея само страх и молба за милост.

С течащи по лицето сълзи, тя вдигна ръка сякаш да прикрие гърдите си със скъсаната риза, сетне замахна с нея, удари неговата, в която бе пистолетът и заби другия си юмрук в лицето му. Чу как пистолетът издрънча на пода и след това видя звезди, когато той се стовари с цялата си тежест върху нея.

В колата Бо пукаше пръстите на ръцете си. Какво правеше тази жена, по дяволите, защо се бавеше толкова много? Погледна към прозореца на спалнята ѝ и видя, че лампата свети. Погледна отново часовника си.

Бавеше се много повече, отколкото трябва, помисли си той. Облекчението, бездействието, фактът, че беше четири сутринта, го унасяха и затваряха очите му.

Бо излезе от колата и отиде при полица в полицейската кола.

— Смятам да вляза, може ли? Сигурно събира цял куфар дрехи, вместо да си вземе една чиста риза.

— Жени, нали ги знаеш.

— Все пак ще отида да видя.

Извади ключовете от джоба си. Щеше да се наложи да обмислят какво да правят с къщите, рече си, като ги огледа, докато се качваше по стълбите. Да продадат едната? Може би. Но коя? Да запазят и двете и да ги съединят? Щеше да бъде интересна работа, но накрая щяха да получат една огромна къща.

Бо потисна една прозявка и отключи вратата.

— Хей, Рина, да не си решила да ми пристанеш, та си приготвяш чеиза? Всъщност какво точно значи чеиз?

Той затвори вратата зад себе си, стигна до първото стъпало на стълбите, когато чу, че тя вика името му.

Носът ѝ кървеше. Усещаше вкуса на кръвта в устата си, докато се бореше ожесточено. Джоуи я удряше — сигурно я удряше, но тя не чувстваше нищо друго, освен ярост и ужас. Дращеше лицето му и се опитваше да докопа очите.

Не само тя кървеше. Той обаче беше много по-силен и вече надделяваше.

Гласът на Бо я накара за закрепци.

— Бо! Излез! Повикай ченгетата! Бързо!

Джоуи се отмести от нея. Сигурно търсеше пистолета си. О, Боже! Оръжието ѝ, къде беше оръжието ѝ!

Зрението ѝ бе замъглено, дробовете не можеха да поемат въздух. Сълзите се смесваха с кръвта по лицето ѝ, докато пълзеше към вратата за собствения си пистолет.

Чуваше стъпки. Или може би това бяха ударите на сърцето ѝ? Тя се претърколи, хвана оръжието с две ръце. И с ужас видя, че Джоуи не се бе навел за пистолета.

— Не го прави! За бога! Не усещаш ли миризмата? Ще пламнеш като факла!

— Ти също — той задържа запалената клечка във въздуха. — Е, време е да видим какво значи да гориш.

И хвърли горящата клечка кибрит в локвичката на пода. Огънят избухна, разнесе се оглушителен рев — като див звяр, пуснат на свобода. Джоуи целият бе обхванат от пламъци.

Рина се претърколи, когато той скочи към нея. Закрещя, когато успя да сграбчи крака ѝ. Бо я хвана и задърпа навън, потушавайки пламъците със собствените си ръце и тяло.

— В килера... има... одеяла. — Дишайки тежко, тя смъкна тлеещите си панталони. — Не пипай пожарогасителя, може да го е заредил. Върви! Бързо.

Обърна се назад с тракащи зъби.

Сега той крещеше. Издаваше ужасни, нечовешки звуци, като се мяташе из стаята. Огънят го бе обгърнал в прегръдката си отвсякъде.

Рина видя, стори ѝ се, че вижда и винаги щеше да вижда очите му, приковани в нейните през пламъците, които изяждаха лицето му.

Джоуи успя да пристъпи към нея. Една крачка, сетне още една и падна, огънят го погълна и покри като разтопено море.

Те пристигаха. Полицайте блъскаха по вратата. Сирените виеха отвън. Камионите, маркучите, героите в пожарникарски костюми.

Тя се облегна на стената и загледа как той гори.

— Изнесете го — промърмори, когато Бо се върна. — В името на бога, изнесете го оттук.

ЕПИЛОГ

Рина седеше до кухненската маса на майка си и пиеше изстудено вино, наметната с одеяло. Нямаше нужда брат ѝ — докторът, да ѝ казва, че е в шок. Не ѝ трябваше спешно отделение, нито успокоителни.

Нуждаеше се от това да бъде тук, просто тук.

Мехлемът, който Ан намаза върху изгарянията, беше наистина божествен.

— Имаш натъртени ребра, но нищо счупено, доколкото мога да преценя. — Ксандър се намръщи при вида на израненото ѝ лице. — Трябва да минеш на рентген, сестричке.

— По-късно, докторе.

— Втора степен — определи Ан като внимателно бинтоваше глезените ѝ. — Имаш късмет.

— Знам. — Тя посегна към ръката на Бо и се усмихна на родителите си. — Знам.

— Трябва да хапне нещо и да си почине. Няма да я пусна на работа сега — заяви твърдо Бианка на Янгър.

— Разбира се, госпожо. Ще се заемем с всичко утре — рече той на Рина.

— Когато се разровим под пластове и отломките, ще намерим таймерите. Не мисля, че имаше намерение да умира, не и преди да е приключил с нас. Но просто не можеше да си позволи да бъде унижен като баща си. Да бъде победен като баща си. Не можеше да приеме това, нито мисълта за бавна смърт. Това беше неговият избор.

— Трябва да хапнеш нещо. Ще направя яйца и всички ще ядат — Бианка отвори хладилника, сетне изведнъж покри лицето си с ръце и се разплака.

Гиб отиде до нея, но Рина го хвана за ръката.

— Остави на мен.

Дъхът ѝ спря от болка, когато се изправи на крака, но успя да стигне до майка си и да я прегърне.

— Мамо, всичко е наред. Ние сме добре. Всички.

— Детенцето ми! Моето малко момиченце. *Bella bambina!*

— *Ti amo*, мама. Аз съм добре, но съм гладна.

— *Va bene*. Ей сегичка. — Бианка избърса бузите си с ръце, сетне целуна дъщеря си. — Седни, ще сготвя.

— Нека ти помогна, мамо — предложи Бела и премигна от сълзите, напълнили очите ѝ, когато Бианка изненадано вдигна вежди. — Все още помня как се правят сандвичи.

Да, точно от това имаше нужда, помисли си Рина. От шума, движението, звуците и миризмите в кухнята на майка ѝ.

Тя яде каквото ѝ сложиха на масата, с апетит, който изненада и нея самата.

По-късно намери баща си и Джон да седят на предното стълбище и да пият кафе. Зората се пукаше над квартала — перлена мъгла, която обещаваще още един ден влажна жега.

Рина беше сигурна, че никога в живота си не е виждала нещо по-красиво.

— Много време мина, откакто за пръв път седяхме тук — рече Джон.

— Тогава пихме бира.

— Пак ще пием някой път.

— Тогава ми каза какъв късметлия съм, че имам красива жена и деца. Беше прав. Каза ми, че Рина е умно и будно дете. Пак беше прав. Почти щях да я загубя, Джон. Миналата нощ почти бях загубил моето малко момиченце.

— Но тя оцеля. Значи все още си щастлив човек.

— Има ли място за още един тук? — пристъпи към тях Рина. — Ще бъде горещ ден. Обичах горещите летни дни, когато бях малка. Те продължаваха вечно, чак до късно през нощта. Лежах в леглото и слушах. Фран се връщаше от среща, старият господин Франко извеждаше кучето на разходка. Джони Русо караше автомобила си без заглушители. Ти обикновено много му се караше за това, татко.

Тя се наведе и го целуна по върха на главата.

— В сутрини като тази хората ще станат рано, преди топлината да е ударила града. Ще отидат до парка или магазина, ще си говорят в задните дворове през оградата или през улицата. Ще тръгнат на

работа. Ще полеят цветята, ще приберат вестниците, ако имат свободен ден. Всички ние сме щастливци, ако питате мен.

Те поседяха малко в мълчание, наблюдавайки светлината на изгряващото утро, сетне Джон я потупа нежно по коляното.

— Време е да си вървя вкъщи, да видя какво е останало.

— Съжалявам за дома ти, Джон.

— И аз съжалявам за твоя, скъпа.

— Ние ще ти помогнем да го възстановиш — рече му тя. — Аз познавам един много добър дърводелец.

Той се наведе и я целуна по косата.

— Партньорът ти щеше да бъде горд с теб. Ще се чуем. Пази се, Гиб.

— Благодаря, Джон. За всичко.

Рина го проследи с поглед как се отдалечава.

— Той ми помогна да стана онова, което съм. Надявам се, че си съгласен.

— Като гледам каква си, се чувствам много горд. — В очите му имаше сълзи. Можеше да види блясъка им, докато баща ѝ гледаше към алеята. — Майка ти и аз ще треперим ден-два, но ще се оправим.

— Знам. — Рина се облегна на него за миг. Искаше просто така да седи на предните стълби и да гледа как изгрява зората. — Ти също ми помогна да стана такава — рече. — Ти и мама. *Vi amo*. — Сега се притисна малко по-силно към него. — *Molto*.

Баща ѝ я прегърна през раменете. Сетне устните му докоснаха косата ѝ.

— Ще се омъжиш ли за дърводелеца?

— Да. Ще се омъжа.

— Добър избор.

— И аз така мисля. Сега трябва да вляза, да кажа довиждане на всички и да видя дали ще успея да ги разпръсна. Ти и мама също трябва да поспите.

— Свикнал съм.

Рина намери Бела в кухнята.

— Готвиш и чистиш?

— Фран има контракции. Мама я заведе горе.

— Ще ражда ли?

— Може би. А може да са просто фалшиви контракции. Около нея се въртят двама доктори, мама и грижовният ѝ съпруг. Всичко ѝ е наред. — Бела вдигна ръка и поклати глава. — О, не исках да прозвучи злобно. — Тя хвърли кърпата за чинии. — Изглежда не мога да се справя.

— Всички сме уморени, Бела. Имаш право.

— Завиждам ѝ. Не просто заради спокойствието, което носи със себе си като ушита по поръчка риза, а заради начина, по който я гледа Джак. Направо можеш да се разтопиш. Не защото не искам тя да го има. Но ми се ще и аз да получа малко любов и грижа.

— Съжалявам.

— Няма нищо. Сама си го постлах. Каквото си надrobiш, това ще сърбаш. — Бела сложи ръка на корема си.

— Сигурна ли си?

— Една жена винаги знае, практически преди още да е бременна. Да, бременна съм. Направих го с цел. Глупава, може би егоистична, но е факт. Не съжалявам за бебето.

— Казала ли си на Винс?

— Той е във възторг. Обича децата, дори и да не обича мен по начина, по който аз искам. Ще бъде много сладък и мил, и внимателен известно време, а следващия път, когато си хване любовница, ще внимава малко повече — ако изобщо посмее да кръшне след заплахата, която си му отправила.

— Ще бъдеш ли щастлива, Бела?

— Ще се помъча. Не възнамерявам да се разведе с него. Няма да се откажа от онова, което получих, така че ще направя каквото мога. Не казвай още на семейството. Фран трябва да роди бебето си, без някое друго, което е на път, да отнеме славата и блясъка на събитието.

Рина се усмихна.

— Значи всичко е наред, Изабела. Винаги си била тип-топ.

Тя оглеждаше квартала, докато Бо я взеше към къщи. Както бе предсказала, хората бяха излезли рано. Отиваха към парка, за да се разходят или да тичат, като водеха със себе си деца и кучета. Някои бързаха за работа. Вдъхна уханието на прясно опечен хляб, което се носеше от хлебарницата.

Дори когато долови миризмата на пушек и мокри сажди, това не я разстрои.

Кимна на ченгетата, които бяха на пост.

— Трябва малко да поспя. Сетне ще отида на черква, за да запаля свещ за О'Донъл — рече на Бо. — Ти сигурно искаш да отидеш при госпожа М., сестра му.

— Да. — Той погали ръката ѝ. — По-късно днес.

— Ще дойда с теб. И бих искала да дойдеш с мен, когато посетя жена му. Но първо трябва да вляза вътре.

— Ще те сложа в моето легло, а после ще отидем заедно на черква. Ще запалим свещи, ти ще отидем да изкажем съболезнования на семейството му. Но трябва да се отбием и до болницата, за да те прегледат.

— Нямам нищо счупено, изгарянията са втора степен. Не че нямам намерение да поискам от Ксандър някой добър наркотик, но преди всичко се нуждая от легло. И твоето ще ми свърши чудесна работа. Но първо трябва да вляза вътре. Трябва да видя.

Тя отключи вратата. Пое миризмата на дим, огледа колко изцапани бяха стените. В пълна тишина се изкачи по стълбите. Стомахът ѝ се сви на топка.

Пожарът беше овъглил рамката на вратата към спалнята, беше оставил следите си и на пода. Скринът беше изкорубен, дървото бе огънато, следите от огъня по стените показваха как се е движил пожарът.

Видя и къде беше паднало тялото на Джоуи.

— Той не беше луд, когато започна всичко. Не и по начина, по който свърши. Огънят го ядеше отвътре, дълбаеше мозъка, разкъсваше душата му. Както пламъците се хранят с гориво. Както ракът разяжда баща му. Така и тази страст го погълна.

— Не ти си причината за лудостта му и никога не си била. Ти му беше извинението.

Изненадана, тя обърна глава и се взря в Бо.

— Прав си. Господи, знаеш ли колко си прав! И това е, ами... това е опрощение!

Рина облегна глава върху рамото му.

— Късметлийка съм аз и си го знам. Няколко изгаряния, подутини и натъртвания. Но ми става тъжно, като погледна тази стая.

Не беше кой знае какво, знам. Но си беше моя.

— И все още е. — Той плъзна нежно ръка около кръста ѝ. —
Мога да я оправя, ще я направя още по-хубава.

Тя се разсмя кратко, а тялото ѝ се отпусна към неговото.

— Да. Знам, че можеш.

Рина се обърна и излезе, за да си отиде вкъщи с момчето от
съседната врата.

Издание:

Нора Робъртс. Стъпки от огън

ИК „Бард“, София, 2006

САЩ. Първо издание

Редактор: Олга Герова

ISBN: 978-954-584-060-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.